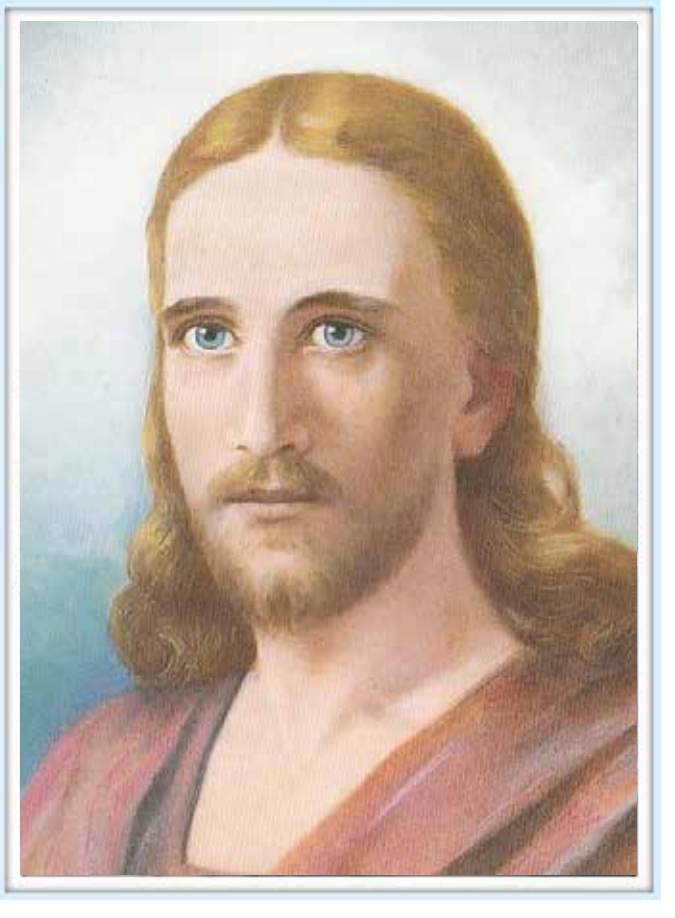
Duhovno sonce

1. knjiga

Zapisal
Jakob Lorber

Duhovno sonce

1. knjiga

Jaz sem luč sveta. Kdo mi sledi, ne bo hodil v temi, ampak bo imel luč življenja.

Janez 8,12

Zapisal
Jakob Lorber

DUHOVNO SONCE

1. knjiga

Notranjo Besedo od Gospoda prejel in napisal Jakob Lorber v letih 1842-1843

Prevod: J. K.
Prelom: Handi Behrič
Izdano v samozaložbi 2026
www.novorazodetje.si

PREDGOVOR

Jakob Lorber in novo razodetje

Celoten razvoj stvarstva, ki poteka v ogromnih časovnih obdobjih, je duhovni proces, katerega namen je vzgoja in zorenje nepopolnih in odvisnih bitij v prave Bogu podobne Božje otroke. Bog, kot veliki učitelj človeštva, vodi to veliko pot oblikovanja od nekdaj z neizčrpno ljubeznijo in modrostjo. Pri tem svojim bitjem, na vsakokratni stopnji razvoja, ves čas dopušča primerna znanja in moči, da dosežejo popolnost.

Iz tega osnovnega dejstva jasno izhaja, da razodetje Božjih resnic in Božje volje nikoli ne more zastati in se ustaviti, tudi do ljudi te naše Zemlje. Zato se za človeško zdi malenkostno in ozkogledno, če trdimo in želimo na podlagi Svetega pisma dokazati, da so se velika Božja sporočila zemeljskemu človeštvu za vse čase zaključila s svetopisemskimi poročili v delih in naukih Jezusa in apostolov. Te trditve iz Svetega pisma ni mogoče dokazati. Nasprotno, Sveto pismo pogosto govori o »Duhu resnice«, ki bo vse resnične učence in Jezusove sledilce vedno vodil v vso resnico. Jezus je izrecno obljubil vsem tistim, ki se bodo držali njegovih zapovedi ponižnosti in ljubezni, da se jim bo razodel z vsemi svojimi skrivnostmi. (Jn 14,21).

Pravzaprav so izbrani ljudje v vseh časih in med vsemi narodi prejeli najrazličnejša razodetja po notranji besedi Duha. O tem pričajo zahodni mistiki in njeni predstavniki. Na tej vzvišeni poti srečamo osebnosti, kot so Pavel, Bernard iz Clairvauxa, Mojster Eckhart, Janez od Križa, Jakob Böhme, Emanuel Swedenborg. Krona te poti pa je delo graškega mistika Jakoba Lorberja (1800-1864). Tako kot iz prerokov Stare zaveze je tudi iz njega govoril Božji Duh, ki ga je čutil in slišal kot notranji glas. Protestantski pastor Hermann Luger, ki je umrl leta 1947, je v svoji knjigi Sveto pismo in Novo razodetje priznal: »V Lorberjevem primeru imamo podoben pojav kot pri starih prerokih. Ti so v sebi jasno in razločno slišali Božji glas, ki jih je razsvetlil in jim omogočil govoriti velike resnice, na katere sami ne bi pomislili, npr. prerokbe o prihodu Mesije ali vse vrste naukov moralne narave.

Kako pogosto preroki v Svetem pismu pravijo: »Tako pravi Gospod«, nato pa pride Božansko oznanilo! Na enak način se Lorber z notranjo besedo, ki jo je sprejme, identificira kot sodobni prerok.
Glavna dela, ki jih je Jakob Lorber prejel po notranjem glasu v letih svoje poklicanosti 1840-1864, so: Veliki Janezov evangelij, Božja gospodarjenje, Jezusova mladost, Zemlja in luna, Naravno sonce, Škof Martin in Robert Blum. Lorber je o tem Novem razodetju dejal, da zaradi tega Sveto pismo ni odveč, ampak je Novo razodetje le razlaga in razkritje skrivnosti Svetega pisma.

Duhovno sonce

V pričujočem delu »Duhovno sonce« imamo glavno delo o onstranstvu. Zapisal jo je Jakob Lorber med novembrom 1842 in decembrom 1843, po razodetju o našem naravnem soncu. Če nas delo »Naravno sonce« popelje v čudežni svet naše osrednje zvezde in natančno predstavi to svetovno telo, njegovo naravo, naravna kraljestva in človeške prebivalce z vsemi njihovimi pripomočki, pa nas v dveh knjigah »Duhovno sonce« popelje daleč onkraj teh naravnih meja.
Duhovno sonce je nepojmljivo večno življenje, ki vedno znova priteka iz prvotnega vira Božanske ljubezni, ter daje obliko in trajnost Božjim mislim na vseh področjih sveta. Človek kot duhovno bitje in Božji otrok, nosi v sebi tudi iskrico te izvorne ustvarjalne moči in tako lahko postane ustvarjalec svojega notranjega dušnega sveta v eteričnih in čistih duhovnih sferah. Tako ima vsakdo svoje duhovno-duševno področje, ki ima glede na stopnjo razvoja določene meje, ki pa se z nenehnim približevanjem univerzalnemu življenju Boga začnejo širiti v neskončnost.
To učenje o stanjih na onem svetu nas tako rekoč vodi v deset duhovnih sfer. To pomeni, da vstopamo v notranje vidno polje desetih različnih duhovnih bitij, ki so bila nekoč utelešena na zemlji. Njihovo visoko in najvišje znanje je zaradi stopnje njihove ljubezni do nebeškega Očeta oblikovano podobno, vendar z različno naravo njihovih dušnih svetov. Ko bralec vstopi v sfere teh desetih duhov - med njimi

so apostoli Peter, Marko in Pavel, prerok Daniel, videc Swedenborg in nazadnje Janez kot utelešenje dosežene ljubezenske modrosti -, se odpre duhovna podoba izjemne velikosti in širine.
V vedno novih podobah in prizorih, ki so hkrati edinstvena šola pomembnega nauka o korespondencah, dobimo vpogled v skrivnosti ustvarjanja narave od Zemlje do osrednjih sonc. Poleg tega se iz sfere teh razsvetljenih duhov odpre povezava med vidnimi svetovi vesolja in nevidnimi svetovi duhovnega vesolja, ki so primerni za temeljito preoblikovanje današnjega pogleda na svet, ki je postal preozek za njegovo prepričljivo jasnost. Tu se resnična religija in znanost združita v novem zavezništvu pronicljivega znanja in človeški duh začne čutiti nekaj o brezmejni ljubezni, modrosti in vsemogočnosti Stvarnika, ki na milijone načinov vodi vse, kar je še vezano na Zemljo, nazaj v svobodo duha.

Bietigheim, poleti leta1988
ZALOŽBA LORBER
Bietigheim - Württemberg

Božje kraljestvo

1 Trušč sveta ne prodira v božje kraljestvo. Z žarečim pogledom gledamo v tihe duhovne višine in vidimo, kako se kraljestvo Resnice nagiba k zemlji. Njegova nebeška luč igra v naših dušah in Njegov sveti ogenj teče skozi naša bitja. Iz najglobljih virov srca se prebija večno življenje.

2 Kako čudovito veliko je Božje kraljestvo! Razteza se iz vseh časovnih razdalj, obsega zemljo in neštetо zvezd in prebiva samo v človeških srcih, ki žarijo v dobroti! Kdo je v njem preštel število duš! Kdo pozna polnost njegove moči? Kdo pozna semena, posejana tukaj v neštetem številu, zlati blagoslov rasti, zorenja?

3 Tu piha Očetov Duh, tiho in čisto! Tukaj svoboda kraljuje v polni moči! Tu upanje in vera cvetita v čudoviti lahkotnosti pomladnih dni. Pobožno zaupanje je v svojem vrhuncu, strast počiva, popolnoma odkupljena v miru. Pozornost se osredotoča v zelo navdihnjeni molitvi.

4 Sonce tega kraljestva je Očetov Duh! Poglejte, kako ga obdajajo večni duhovi in se mu približujejo v vedno manjših krogih, dokler se njihovo življenje ne zlije z Njegovim. Kdo Ga tukaj ne prepozna kot Očeta in boleče ne čuti, kaj mu še manjka do pridobitve njegovega otroštva. Večno hrepenenje gori v naših prsih, kajti naše duše žeja po našem Praizvoru.

Jakob Lorber

GOSPODOVA RAZODETJA O DUHOVNIH ŽIVLJENJSKIH RAZMERAH V ONOSTRANSTVU

1. POGLAVJE
Duhovno sonce – Gospodova iskra milosti

1 Preden se odpravimo v dejansko duhovno sonce, moramo prej vedeti kje je, kako je povezano z naravnim soncem in kakšno je.

2 Da bi si celotno zadevo kar najbolje predstavljali, moramo najprej omeniti, da je duhovno vse, kar je najbolj notranje, obenem pa najbolj prodorno in je posledično samodejno ter pogojeno.

3 Vzemite na primer katerikoli sadež; kaj je njegov najbolj notranji del? Nič drugega kot duhovna moč v kalčku. Kaj je potem sam sadež, ki z vsemi svojimi sestavnimi deli pokriva in vzdržuje ta najbolj notranji kalček? V bistvu ni nič drugega kot z močjo kalčka prežet zunanji organ, ki ima v vseh svojih delih blagodejen odnos do obstoječega kalčka.

4 Da je zunanjost ploda organ, ki je pogojen z duhovno močjo kalčka, izhaja iz dejstva, da iz duhovnega kalčka ne izhaja samo plod, temveč celotno drevo ali celotna rastlina.

5 Kaj je torej duhovno? Duhovno je kot prvo najbolj notranja moč v kalčku, s katero je pogojeno celotno drevo, vključno s koreninami, deblom, vejami, listi, cvetovi in plodovi. In spet je duhovno tisto, ki prodira v vse te poimenovane dele drevesa, kot zase ali za lastno dobrobit.

6 Duhovno je torej najbolj notranje, prodorno in s tem tudi vseobsegajoče. Kajti tisto kar prodira, je tudi tisto ki zaobsega.

7 Da je to res, lahko opazite pri številnih pojavih v naravi. Vzemite na primer zvon. Kje je v njem sedež zvoka? Boste rekli: več na zunanjem robu ali več na sredini kovine ali več na notranjem robu? Vse to je napačno, saj je zvok najbolj notranji duhovni fluid.

8 Ko se udari na zvon, to zazna najbolj notranji fluid, ki je kot duhovni substrat zelo elastičen in raztegljiv, kot nekaj kar moti njegov mir. Ob tem si celotni duhovni fluid prizadeva sprostiti, kar se potem odraža v neprekinjenih vibracijah. Če je zunanja materija prekrita z neko drugo materijo, ki je prežeta z ne tako zlahka vznemirjenimi duhovnimi močmi, bodo vibracije vznemirljivih duhovnih moči, oziroma njihovo stremljenje po sprostitvi, kmalu pridušene. Tak zvon bo kmalu izzvenel. Če

pa je zvon prost, potem bodo vibracije še dolgo trajale. Če je poleg tega še od zunaj obdan z zelo razburljivo snovjo, na primer s čistim zrakom napolnjenim z elektriko, postane zvok še močnejši in se v tako vzburjenem telesu daleč razširi.

9 Če sedaj o tem malo razmislite, potem vam mora biti jasno, da je tu zopet duhovno najbolj notranje, prodirajoče in vseobsegajoče. Vendar si oglejmo še en primer.

10 Vzemite magnetizirano jekleno železo. Kje je v tem železu privlačna ali odbojna moč? – Ta je v najbolj notranjem delu ovojnic, katere pravzaprav predstavljajo vidno snov železa. Kot taka notranja sila prodira v vso materijo, katera zanjo ne predstavlja ovire in jo povsod zaobjame. Da ta magnetiziran fluid tudi navzven zaobsega materijo, v kateri biva, lahko vsakdo vidi, ko tako magnetizirano železo privlači oddaljen košček podobne kovine. – Če tu ne bi šlo za vseobsegajoče bistvo, ki deluje tudi izven sfere materije, kako bi lahko zgrabilo oddaljen predmet in ga potegnilo k sebi?

11 Navedimo še nekaj kratkih primerov. Pomislite na električni prevodnik ali električno steklenico[1]. Ko se tak prevodnik ali steklenica napolni z električnim ognjem, ki se proizvaja z drgnjenjem steklene površine, ta ogenj prodre v celotno snov in je hkrati njen najbolj notranji in najprodornejši del. Če pa se začnete le malo preveč približevati takšni steklenici ali prevodniku, potem boste z rahlim pihanjem in vlečenjem kmalu opazili, da ta fluid obdaja celotno snov steklenice in prevodnika.

12 In še en zgovoren primer se vam kaže v medlih obrisih pri vsakem človeku, kot tudi pri drugih bitjih; vendar je to najbolj očitno pri mesečnikih. V kolikšni meri sta mesečnik in magnetizer, ki ga zdravi, povezana med seboj, bodo marsikateri od vas doživeli kot najbolj živo izkušnjo. Če bi bil duh le najbolj notranje in ne hkrati tudi najbolj prodorno bitje, potem najprej ne bi bilo mogoče tako imenovano magnetiziranje; in če duh ne bi bil hkrati tudi vseobsegajoč in vseprevzemajoč, povejte, kako bi bil mogoč oddaljen odnos med magnetizerjem in mesečnikom? – Mislim, da imamo dovolj primerov, da iz njih lahko sklepamo kje in kako se duhovno povsod izraža, torej tudi zagotovo v, skozi in na soncu.

[1] SSKJ – Leydenska steklenica, nekdaj kondenzator v obliki steklenega valja, ki ga na obeh straneh obdaja plast kovine. (op. prev.)

13 Duhovno sonce je torej najbolj notranje sonce naravnega sonca in je iskra Milosti iz Mene. – Duhovno močno prodre v celotno snov sonca in je končno tudi tisto, ki zaobjame celotno bistvo sonca. Tako skupaj vzeto je to duhovno sonce. To sonce je dejansko sonce, ker vidno materialno sonce ni nič drugega kot le organ, ki je odvisen od duhovnega sonca za lastno dobrobit in je v vseh svojih delih zasnovano tako, da se duhovno izrazi v njem in skozi njega, prav s tem pa lahko sebe v celoti zaobjame.

14 Kdor želi uzreti duhovno sonce, naj najprej pogleda njegov zunanji izgled in pomisli, da je tako v vseh posameznostih kot v celoti prežeto in obdano z duhovnim soncem. Takrat bo že imel šibko predstavo duhovnega sonca.

15 Poleg tega pa naj še razmisli, da je duhovno nekaj povsem konkretnega, ali nekaj, kar je povsod popolnoma zajeto, medtem ko je naravno le nekaj delnega, ločenega. Če se zdi, da se pojavlja kot celota, je to le zaradi notranjega duhovnega. Tako bo podoba duhovnega sonca že postala jasnejša, razlika med naravnim in duhovnim soncem pa se bo bolj razločno izražala.

16 Vendar, da vam bo to vedno bolj jasno, vam želim zopet z nekaj primeri pomagati do še jasnejšega vpogleda. – Če je mogoče, vzemite majhno palico iz fine kovine. Če jo pogledate v surovem stanju, je temna in hrapava. Če pa to palico zbrusite in jo nato polirate, se bo pokazala v povsem drugačni luči kot prej, vendar je še vedno ista palica. Kaj je pravi razlog za olepšavo te palice? Povem vam, zelo preprost. Z brušenjem in poliranjem so se delci na površini palice drug drugemu približali in se na določen način med seboj združili. S tem so postali bolj stvarni in se na nek način vzajemno oprijeli; in če hočete sprejeti, postali popolnoma enako misleči. V nekdanjem surovem, ločenem stanju, so si bili delci skoraj sovražni. Vsak tako ločen delček, je s hranilnimi žarki svetlobe bujno rasel sam zase, jih v svoji močni poželjivosti použil in ni ničesar pustil sosednjim delcem. V poliranem stanju, ki ga lahko imenujemo očiščeno ali prečiščeno, so se ti delci oprijeli. S tem oprijemom postanejo padajoči žarki skupna dobrina, saj jih noben delček ne želi več obdržati zase, ampak jih že najmanjši delček posreduje svojemu sosedu. Kaj se s tem zgodi? – Vsi imajo svetlobo v velikem izobilju, tako da še zdaleč ne zmorejo použiti vsega bogastva; in obilje

tega sedaj vsesplošnega bogastva žarkov, se zdaj odraža v veličastnem harmoničnem sijaju celotne površine polirane zlate palice.

17 Ali že predvidevate odkod prihaja ta sijaj? Izhaja iz enotnosti in poenotenja. Če je torej duhovno nekaj popolnega, po sebi edinstvenega, koliko večja mora biti veličastnost duhovnega v primerjavi z njegovim organom, ki je le del – ali drobec in tem tudi samopašen, sebičen in zato mrtev.

18 Poglejmo si še en primer. Zagotovo ste že videli surovi kremenčev kamen, iz katerega je izdelano steklo. Ali ta surovi kremen omogoča neovirano prehajanje žarkov, tako kot njegovo dete, steklo? Oh, ne; to vi zelo dobro veste. Toda zakaj ta grobi kremenčev kamen ne prepušča žarkov? Zato, ker je v svojih delih še preveč ločen in v sebi premalo združen. Ko žarki padejo nanj, vsak njegov delček použije žarke zase in sosedu ne pusti ničesar, ali kvečjemu le odpadke vsrkanih žarkov. Toda kako to, da je njegovo dete, steklo, tako radodarno? Vidite, kremenčev kamen se najprej razbije in zdrobi, s tem je moral vsak delček na določen način odmreti od drugega ali pa se popolnoma ločiti od njega. Potem se tak kremenčev pesek spere. Ko je opran, ga posušimo, pomešamo s soljo in damo v talilnik, kjer se posamezni, ločeni delci s pomočjo soli in prave stopnje ognjene vročine med seboj v celoti povežejo.

19 Kaj ta postopek z drugimi besedami pomeni? – Sebični duhovi so na določen način z materijo zdrobljeni, tako da so popolnoma ločeni drug od drugega. Po tem ločevanju jih nato operemo ali očistimo. Ko so prečiščeni jih najprej posušimo, kar pomeni, da so zavarovani. V tem stanju so najprej soljeni s soljo Modrosti in končno tako pripravljeni združeni v ognju Moje ljubezni. – Ali razumete ta primer? Ne razumete ga še popolnoma; ampak glejte, to vam bom še bolj razsvetlil.

20 Zunanji materialni svet, v vseh svojih delih ustreza surovemu kremenu; ločitev tega je oblikovanje v različna bitja. Pranje prahu je očiščenje ali postopno dviganje do višjih moči duhov v materiji. Sušenje pomeni osvoboditev ali zavarovanje duhov v enotnosti, kar se izraža v ljudeh. Soljenje je podelitev luči Milosti duhu v človeku. Končno taljenje, s pomočjo vročine ognja v talilniku, je združitev duhov med seboj kot tudi z ognjem Moje Ljubezni. Kajti, tako kot se materija v talilniku ne more prej oprijeti skupaj, dokler ne doseže enake stopnje vročine, kot jo ima ogenj sam, tako se tudi duhovi ne morejo združiti med seboj in tako za

večno spraviti, dokler tudi sami niso popolnoma prežeti z Mojo ljubeznijo, kakor Sem Jaz Sam. Tako tudi v Besedi piše: »Bodite popolni, kakor je popoln Vaš Oče v Nebesih!« (Matej 5,48). In spet je zapisano: «..da bi bili vsi eno, kakor si Ti Oče v Meni in Jaz v Tebi, da bi bili tudi oni v Naju« (Janez 17). Vidite, iz tega vam bo primer zagotovo postal jasen.

21 Kako pa se to potem izraža v steklu? – S tem, ko vsi deli prejemajo sončne žarke na en in enak način, so sedaj docela popolnoma osvetljeni, torej popolnoma nasičeni s svetlobo. Klub temu lahko svetlobo, ki so jo vsrkali, popolnoma neovirano skozi sebe prepustijo. Vidite, potem vas že stekla vaših oken učijo, kako so urejene nebeške razmere, hkrati pa vas učijo razumeti duhovno sonce na veliko bolj vzvišeni ravni. – Vendar pa se s tem primerom še ne želimo zadovoljiti, ampak jih bomo ob drugi priložnosti navedli še nekaj in se potem preko teh na najlažji način zavihteli na samo duhovno sonce ter si tam ogledovali neizrekljive krasote!

2. POGLAVJE
Vsa narava – evangelij božjega reda

1 Kar Sem vam že večkrat povedal, vam še enkrat povem: »Celotna narava in tudi vsako posamezno dejanje živali, kot še posebej ljudi, je lahko evangelij, ki s svojim primerom kaže najbolj čudovite in uporabne stvari Mojega večnega reda. Ja, sploh vam ni treba iskati enega ali drugega primerjalnega primera. Lahko posežete po vsem, kar vam je najbližje, naj bo še tako neznatna stvar, zagotovo bo v sebi nosilo tisti evangelij, ki je vselej primeren za osvetlitev kakršnega koli duhovnega odnosa, kot da bi bil od večnosti ustvarjen samo za ta namen. – Zato Sem rekel, da potrebujemo še več primerov, da bi se lahko preko njih zavihteli na duhovno sonce. Zato sploh ne bomo preveč izbirčni, ampak vzemimo naslednji najboljši primer.

2 Predstavljajte si hišo. Iz česa je zgrajena? Kot veste, običajno iz zelo surovih, brezobličnih grudastih snovi. Te snovi najdemo povsod, kot da bi bile v nekakšnem neodvisnem stanju. Taka je glina, iz katere so narejene opeke, potem določena vrsta kamna, iz katerega žganega postane apno, nato pesek in še neobdelan les. Zdaj takšne surove snovi na nekem področju združimo. Tam leži velik kup izkopane gline, spet

tam kup apnenca, drugje spet leži kup zmetanih dreves, ki še niso obdelana in spet precejšen kup peska. Od tam nekoliko oddaljeno je manjši kup surove železove rude; zopet malo stran od tega kupa, je kup kremenca in ne daleč stran od tega, večja kotanja vode. Poglejte, tu imamo skupaj zbrane kupe surovega materiala za gradnjo hiše. Toda povejte Mi: »Kdo med vami je tako jasnoviden, da vidi iz vseh teh kupov surovega materiala sijajno, urejeno hišo? Vse to je tako malo podobno hiši, kakor muha slonu, ali pest človeškemu očesu; in vendar je vse to namenjeno gradnji mogočne hiše.

3 Toda kaj se mora zdaj zgoditi? H kupu gline pridejo izdelovalci opeke. Glino se navlaži in temeljito pregnete. Ko je ta primerno oprijeta in dovolj trda, se oblikuje v vam dobro poznane opeke. Da se glineni delci v opeki še bolj tesno in trajno med seboj oprimejo, se vsaka opeka zapeče v ognju, s čemer dobi skupaj s povečano trdnostjo tudi vam znano barvo. – Kaj se zgodi z apnencem? Glejte, tam v daljavi se že postavlja več peči, kjer se apnenec žge. Zagotovo veste kaj se zgodi s tem žganim apnom. Poglejmo naprej! Tudi tesarji so drevesna debla oklestili in obdelali za stavbne potrebe, kovači pa so prišli h kupu rude, jo talili in jo z vlečenjem obdelali v uporabno železo za različne stavbne potrebe. Dalje vidite tudi druge, kako tolčejo in drobijo kremenjak in ga na vam že znan način predelajo v čisto steklo.

4 Zdaj imamo surovi material, ki je bil v okolici, že v popolnejši obliki. Zato pride tudi gradbeni mojster in zakoliči zemljišče po svojem gradbenem načrtu. Tla se izkopljejo, zidarji in njihovi pomočniki se marljivo sukajo, in vidimo kako se surova snov pod rokami graditeljev oblikuje v urejeno zgradbo. Postopoma se začne veličastna hiša dvigati nad tlemi in doseže vnaprej določeno višino. Zdaj se mizarji lotijo dela in v kratkem času je stavba popolnoma opremljena s strešno kritino. V tem času so v celoti izginili naši prejšnji kupi surovega materiala; vidimo pa le še del kupa peska in del gašenega apna, vendar se tako imenovano ometanje in opremljanje hiše pravkar začenja. Ob tej priložnosti izgineta tudi še zadnja dva ostanka. Vidite, hiša je sedaj popolnoma ometana, tako od zunaj, kot od znotraj. Sedaj pa prihaja še več manjših rokodelcev. Tu imamo mizarja, tam ključavničarja, spet tam soboslikarja, tam pečarja in spet tam parketarja. Ti majhni rokodelci nekaj časa delajo in hiša ki tu stoji zdaj vzbuja spoštovanje.

5 Če lahko sedaj primerjate svoje občutke od začetnega pogleda na najbolj surovo snov, do popolne dovršitve te sijajne zgradbe, potem boste zagotovo odkrili velikansko razliko. Toda kako je nastala ta razlika? Povem vam: z ničemer drugim kot s smotrnim in pravičnim redom in združevanjem ločene surove snovi v celoto. Ko ste poprej hodili med kupi surove snovi, ste se počutili neprijetno in vaša čustva so se kaotično mešala. Ko pa ste zopet videli, kako je surova snov s pomočjo ognja in tesarskega orodja postala bolj urejena in primerna, ste se počutili že bolj sproščeno; kajti zdaj ste že videli več možnosti, da iz tako urejene snovi lahko nastane hiša. Vendar še vedno niste mogli dobiti popolne predstave o hiši.

6 Ko pa ste videli, da je gradbeni mojster zakoličil zemljišče po gradbenem načrtu, so bili vaši občutki na nek način že bolj zadovoljivi, saj ste že lahko rekli: »Oh, glej! To bo pa prav čudovita hiša!« Ko pa ste potem videli celotno zgradbo, ste hrepeneli po njenem popolnem dokončanju. In, ko je zgradba stala dokončana, ste si jo z velikim zadovoljstvom ogledali, in ko so vas vodili po lepih in ljubkih prostorih hiše, ste se zelo čudili in rekli: »Kdo bi si mislil, da lahko kaj takega nastane iz še pred kratkim tam ležečega surovega materiala?!«

7 No, vidite, tako je tudi z vsem, kar smo do sedaj videli na naravnem soncu. Je surova kepa materiala, ki se v tem stanju pojavlja brez povezave in brez poenotenja. Če bi nekdo opazoval prebivalce sonca in vse njihove objekte posamezno, iz teh ne bi našel nobene povezave ali medsebojnega odnosa. Šele v duhovnem so te še precej surove kepe vedno bolj urejene. In iz tega reda je potem že lahko razvidno, za kateri višji namen so posledično tam, saj se v svoji notranjosti vsi izkazujejo kot eno bitje, v katerem bo njihov končni in popoln red dosežen v celoti.

8 Zato bomo šele v duhovnem soncu zagledali popolnoma dokončano zgradbo, v kateri se bo vse oprijelo in se kot celota pokazalo v največji krasoti.

9 Poglejte zdaj, kako ta vsakdanji primer uteleša čudovit evangelij in notranjemu opazovalcu razkriva red, o katerem se še nobenemu smrtniku ni niti sanjalo. S tem primerom vas želim opozoriti na nekaj, kar je bližje duhovnemu, in sicer posebej na sonce samo.

10 Zdaj ste si ogledali različne objekte celotnega sonca in tudi vse kar je na in v njem. Vsebuje nešteto in skoraj neizrekljive raznovrstnosti.

Kako pa se na koncu izraža vsa to zagotovo nepozabna organiziranost sonca?

11 Odgovor vam daje vsak pogled, ki ga pošljete proti soncu, in sicer v splošnem, izjemno intenzivnem venčku svetlobe in žarkov.

12 Glejte, kako se skoraj neskončne raznolikosti tam združujejo in kot tako združene delujejo navzven v neskončne prostorske daljave. Ni treba predstaviti vseh neštetih blagodejnih učinkov sončne svetlobe, saj jih vsak dan že neštetokrat opisuje in poveličuje na vašem malem zemeljskem telesu. Ali bi lahko sonce brez te enotnosti svetlobe z vsemi svojimi neštetimi deli ustvarilo tudi tako čudovite učinke? Oh, zagotovo ne! Le vprašajte resnično temno noč in ta vam bo povedala in dobesedno pokazala, za kaj bi bilo dobro sonce brez svetlobe. A s tem še vedno nekoliko težkim primerom se nam ni treba zadovoljiti, saj je še veliko boljših.

13 Da pa boste imeli še bolj prepričljiv vpogled v to, kako nas vsaka stvar približa našemu namenu, če na to le pogledamo s pravega stališča, morate sami izbrati najbližjo in zato najboljšo snov za naslednji primer in potem bomo videli v kolikšni meri jo lahko uporabimo za našo stvar, ali pa ne. Vendar menim, da bi v tem pogledu precej težko izbrali neuporabno snov, kajti, kaj je značilno za kepasto obliko prej najdenega kosa rude? Postavite ga v peč in s pravo stopnjo toplote bo dobil svoj zanesljiv namen! Zato ne iščite mukotrpno snovi, kajti povem vam, Jaz lahko vse zelo dobro uporabim! In tako pustimo zadevo za danes, kakršna je!

3. POGLAVJE
Ura – ustrezna podoba sonca

1 Izbrali ste uro. Ta primer je boljši, kot si lahko mislite, saj bi tudi Jaz vzel časomer za primer. Zato bomo ta primer takoj nekoliko kritično pregledali, in kmalu se bo pokazalo, ali nas bo popeljal še korak višje od prejšnjega primera.

2 Če pogledate uro, to majhno napravo za merjenje časa, jo vidite samo kot obdelano materijo. Vidite dobro preračunan mehanizem, ki je zasnovan tako, da se gonilno kolo s svojimi zobniki zaskoči v zobnike drugega kolesa. Vidite, kako je celotno pogonsko kolesje s sorazmerno

močno verigo povezano z elastično vzmetjo, ki s svojo lastno močjo poganja celotno kolesje. Če si to majhno kolesje podrobneje ogledamo, v njem odkrijemo še veliko manjših valjev in kaveljčkov. Vse je preračunano in ima svoj namen.

3 Ko smo si dobro ogledali notranje dele, zdaj lahko pogledamo še zunanjost. Kaj vidimo tam? Plosko številčnico in par enostavnih kazalcev na njej. – Kaj opravljata ta dva kazalca na zelo preprosti številčnici? – Kot veste, kažeta ure dneva in noči, torej merita čas. Čas, ki se meri s tema kazalcema, je zagotovo nekaj vseobsegajočega in tudi nekaj vse prevzemajočega in je tudi središče vsega kamorkoli pogledate. Kajti nihče ne more reči: »Jaz sem na koncu časa«, ali: »Čas nima z mano nič opraviti«, ali:
»Mene čas ne obdaja«. Kajti, kadarkoli, ko nekdo nekaj naredi, to stori sredi časa. Zakaj je tako? Ker je vedno prežet s časom in povsod enako obkrožen. To nam kaže tudi ura. Kazalca se nahajata na sredini številčnice in s svojima konicama opisujeta natančen krog. Glede na to, da ta kazalca kot konkretna snov opišeta od središča navzven nešteto krogov, ki potekajo brez prekinitve, je jasno in očitno, da se to krožno opisovanje začne od središča osi, na katero sta kazalca pritrjena, torej prevzemata celotno površino številčnice, tako da čas, ki ga merita, tako rekoč obsega neskončno velik krog.

4 Zdaj pa se zopet vrnimo k notranjim delom ure. Tu bomo odkrili negibljivo zgornjo in spodnjo ploščo in fiksne cilindre, ki ti dve plošči povezujejo. Vidimo tudi številne nepremične zatiče, kaveljčke in raznolike nastavitvene vijake. Ali je v teh negibljivih stvareh tudi že nekaj končnega namena, ki se izraža na številčnici? Ja, tudi v teh nepremičnih delih se končni namen izraža kot nema osnova.

5 Če pogledamo dalje v urni mehanizem, vidimo raznovrstno gibanje kolesja; najprej živahno nihalce, nato najbližje kolo. Nihalce je še zelo daleč od glavnega namena, kajti ta ne zmore opisati celotnega kroga, ampak se nenehno premika sem in tja, vendar kljub svojemu najhitrejšemu gibanju v celotnem mehanizmu, ne gre naprej. Najbližje kolo, kateremu očitno prevladuje nihalo, preži na vesele skoke nihalca in pri vsakem skoku tega, zdrsne en korak naprej v svojem precej hitrem, vendar pa nenehnem kroženju. Človek lahko še vedno opazi to poskakovanje nihala, vendar to stvari ne škodi. Krožno gibanje je

vendarle doseženo. Kolo za nihalnim kolesom se premika že bolj homogeno, opisuje mirnejši krog in je veliko bližje glavnemu namenu. Naslednje kolo se premika že veliko počasneje, bolj enakomerno in umirjeno in je zato tudi že veliko bližje glavnemu namenu, ja, s tem ima že popolno povezavo. Z zadnjim kolesom je namen dosežen, kar se izraža že v mehanski določnosti, vendar tega v mehanizmu še ni mogoče prepoznati.

6 Toda ravno tu, kjer se na nek način skrita namenskost že izraža v materialnem mehanizmu, iz središča mehanizma izhaja vreteno ven nad številčnico. Na to vreteno sta pritrjena kazalca, katera v svoji največji preprostosti končno izražata edini namen celotnega umetno sestavljenega mehanskega izdelka.

7 Ali še ne vidite povsem jasno, kam celotna zadeva vodi? Vse kar je še tako raznoliko in iz več delov sestavljeno, kaže v sebi končno poenotenje za glavni namen; in niti najneznatnejši zatič ne sme manjkati, če želimo v celoti doseči končni namen.

8 Vrnimo se zdaj k našemu soncu. Poglejte na to veliko zlato uro, kot merilo za vas nepredstavljivih časov. Videli smo raznovrstne mehanizme te ogromne ure; videli smo, da je tudi tukaj Moja Ljubezen vsemogočna živa vzmet, ki poganja to veliko kolesje znotraj dveh velikih plošč, ki se imenujeta Večnost in Neskončnost. Vsi smo videli nešteta gonilna kolesa in vse zatiče in stebričke; zdaj poznamo mehanski izdelek. Toda iz raznovrstnosti njegovih delov je prav tako težko prepoznati končno glavno namenskost, kot da bi nekdo želel ugotoviti točen čas, ne da bi bil pozoren na številčnico, ampak le z opazovanjem različnega premikanja v mehanizmu. To je res in mnogi bi rekli, da temu ni mogoče ugovarjati, vendar se zdaj pojavi vprašanje: »Kako potem pri tem velikem mehanizmu priti do osrednjega vretena, ki se dviga iz materiala in štrli nad veliko številčnico in je končno poenotenje velikega namena? Povem vam, to vas ne sme skrbeti, kajti nič ni lažjega, kot narediti prav to, če človek izdelek že prej tako pregleda, da so mu vsi sestavni deli v bistvenem znani. Ker pa smo uro že izbrali kot dober primer, se bomo s tem primerom tudi povzdignili na veliko številčnico.

9 Kdor pogleda v urni mehanizem, bo najbolj zagotovo opazil, da so v njem tri stvari, ki se premikajo skoraj na enak način. Prva stvar je kapsulno kolo, ki je pritrjeno na vzmet, druga je glavno pogonsko kolo,

ki je s pomočjo verige povezano z vzmetnim kolesom in tretja je osrednje vretenasto kolo, ki premika kazalce na številčnici.

10 Če želimo preiti na veliko številčnico, moramo najprej videti komu ustrezajo ta tri kolesa. Komu torej ustreza vzmetno kapsulno kolo? Zelo jasno je, da to ustreza Ljubezni, saj vzmet predstavlja ljubezen, ker je zaprta in tako rekoč ustvarja od znotraj življenje celotnega izdelka. Posledično je že v ljubezni celoten glavni namen izdelka povsem poenoten in popolnoma utemeljen.

11 Komu ustreza drugo kolo z enakim premikanjem in je z verigo povezano z vzmetnim kolesom. To kolo ustreza Modrosti, ki svoje življenje prejema iz Ljubezni in je zato tudi z njo tesno povezana. Komu ustreza glavno osrednje vretenasto kolo? Večnemu Redu, ki izhaja iz prvih dveh koles in je urejeno tako, da se mora končno vse uskladiti za doseganje tistega glavnega namena, ki se v njem izraža iz Ljubezni in Modrosti. Kot vidite, imamo zdaj že vse. Kolo z njegovim vretenom smo našli, imenuje se Red. Po tem vretenu se bomo povzpeli in videli velik končni namen stvari, kako se izraža natanko v skladu z večno Ljubeznijo, Modrostjo in Redom, ki izhaja iz teh dveh.

12 Sedaj smo s primerom popolnoma dosegli naš namen, zato smo že na duhovnem soncu, ne da bi vi slutili in sprevideli kako in na kakšen način. Vendar vam povem: le enkrat pojdite bežno po danih primerih, od obdelave dreves do urnega mehanizma, in boste zlahka ugotovili, da smo se ravno s pomočjo teh primerov na nek način inkognito, veselo sprehajali po duhovnem soncu, medtem ko ste še vedno čakali, da pridete nanj. Že smo na številčnici in se nam torej ni treba nič več vzpenjati po vretenu navzgor.

13 Toda sprašujete: »Kako to, sliši se kot uganka?« Jaz pa pravim: kjer je nakazan pomen stvari, četudi bolj na splošno, kot v posebnostih, kjer se pokaže, kako se na koncu vse poenoti, in kjer je celo to poenotenje predstavljeno z najrazličnejšimi nazornimi primeri, očitno ni več naravno, ampak duhovno sonce. Toda prihodnost bo to postavila v najbolj jasno svetlobo in iz te bomo zelo jasno videli, da smo se znašli na duhovnem soncu.

14 Če ima kdo v roki baklo, bo tudi vedel za kaj je bakla narejena. Če še vedno hodi v temi, kaj bi lahko bilo lažje, kot da si pomaga z baklo? Človek samo prižge baklo in tema bo bliskovito izginila. Toda mi

imamo baklo že v roki. Dani primeri so bakla; kaj več je potem treba, kot prižgati to svetlo sijočo baklo z majhno iskrico ljubezni in velika, pomembna številčnica duhovnega sonca bo kmalu razsvetljena. Zato naslednjič ne bomo storili nič drugega, kot da bomo našo dobro baklo prižgali z iskro ljubezni in si s to čudovito svetlobo na duhovnem soncu ogledovali veliki pomen vseh stvari. S tem smo za danes končali.

4. POGLAVJE
Naravno in duhovno sonce – razlike v njunem videzu

1 Sprašujete: »Vsekakor bi bilo dobro prižgati baklo z iskro ljubezni, a od kod jo bomo vzeli?« Na to vam Jaz resnično ne morem reči nič drugega kot to, da jo bomo vzeli prav tam, kjer jo je pravzaprav treba vzeti. Ali ne bi bilo prav smešno, če ne bi mogli z vsem, zelo močnim ognjenim soncem prižgati koščka stenja bakle?! Kajti, z iskrico ljubezni Jaz mislim na sonce, katerega imamo zdaj v rokah po dolžini, globini in širini. In, če zmorete s sončnimi žarki skozi lečo v velikosti kovanca, prižgati kos gobice, medtem ko je sonce v naravi oddaljeno več kot 22 milijonov milj, bo sonce, ki je sedaj zelo blizu, tudi lahko prižgalo stenj naše bakle.

2 Zato si upajmo narediti ta silno preprost poizkus in stenj naše bakle pritaknimo k sončnemu ognju. Poglejte, zelo enostavno je bilo!

3 Svetloba bakle zdaj žari, in glejte, neizmerne poljane sijejo v svetlobi večne jutranje zarje, ki izhaja iz te bakle.

4 Jaz Sam Sem ta Bakla in razsvetljujem s pravično svetlobo; kdor gleda v tej svetlobi, vidi povsod resnico in nobena prevara se ne more pojaviti pred njegovimi očmi!

5 Kakšen čudež pravite; na naravnem soncu smo videli velikane in velike razlike v vseh stvareh; tukaj v sferi svetlobe pa je vse enako. Ne vidimo ene stvari, ki bi presegla drugo. Tu je svetloba, tu je veličina in ljubezen se vsepovsod izraža v neizrekljivi milini. Vidimo skoraj same ravnice; kje so gore naravnega sonca?

6 Duhovna angelska bitja se v neskončnem zadovoljstvu sprehajajo okoli po poljih svetlobe in ni pomembno ali je zemlja ali voda. Zlahka se dvigajo v svetlobnem etru, tam lebdijo in omamljeni od ugodja

prehajajo iz ene blaženosti v drugo. Vidimo le nekaj majhnih dreves; kje so orjaška drevesa naravnih tal? Tudi v vseh ljubkih rastlinah vidimo čudovito skladnost. Iz vsake se širi neizrekljiv občutek blaženosti in popolnoma očara vsakega duha, ki se tem približa. Ja, iz vsakega drevesca, iz vsake nežne travice, priteka drugačen občutek ugodja; in vendar vidimo v majhnih drevesih, v vseh drugih rastlinah, kot v travi, samo eno obliko in popolno enotnost v neštetih.

7 Hodimo po neskončnih poljanah. Srečujemo neštete množice najbolj blaženih angelskih duhov, vendar bivališč ne najdemo nikjer. Nihče nam ne reče: ta zemlja je moja in ta je moj sosed, ampak kot nadvse veseli popotniki na deželni cesti potujejo naokoli, se veselijo in pojejo hvalo Gospodu. Kamor koli se obrnemo, ne vidimo nič drugega kot življenje, ki valovi skozi življenje. Svetleče postave se srečujejo in z vseh strani odmevajo veliki radostni vzkliki!

8 Vendar smo tukaj neposvečeni in ne vemo ne kod ne kam. Kje je ta svetlobni svet, ki ga sedaj gledamo? Je to duhovno sonce? Tako sprašujete z začudenimi pogledi in začudenimi srci.

9 Povedal pa Sem vam, da je duhovno sonce, opazovano samo po sebi, popolnoma podobno številčnici ure, na kateri je izražen celoten namen umetelnega mehanskega izdelka. Nekoliko osupli pravite: »Ali je to vse od duhovnega sonca? To je zagotovo čudovito, vzvišeno in zelo lepo, tudi izjemno živahno, vendar kljub temu zelo preprosto. Na naravnem soncu smo videli tako neizrekljivo raznolike velike stvari, celo čudovite stvari. Tu pa se nam zdi, kot da je ta celotna neskončna ravnina nekakšna velika podeželska cesta za duhove, na kateri sicer ni videti nobenega prahu. Toda iskreno povedano, ker smo na naravnem soncu videli toliko velikih pojavov, smo pričakovali več kot to enotnost in v določenem smislu to navidezno večno monotonost tega nadvse svetlečega sveta.«

10 Za zgled imate uro. Če bi se sprehajali naokrog po medsebojno povezanih zobnikih, in če nikoli ne bi videli številčnice ure, ali bi si lahko predstavljali, da bi učinek takšnega mehanizma v vas vzbudil začudenje? Ali ob opazovanju kolesja ne bi rekli:
»Če so že ta sredstva videti tako čudovita, kako nepopisno čudovit mora biti šele njihov namen!« In mojstru tega urnega kolesja bi rekli: »Gospod! To kolesje je neizrekljivo umetelno narejeno in zelo dobro

preračunano, kako velik in izjemno umetelen mora biti šele namen tega čudovitega mehanizma! Zato bi radi videli, kje se izraža zagotovo velik namen tega čudovitega mehanizma.« In urar bi vas nato popeljal iz notranjosti in vam pokazal številčnico na zunanji strani!

11 Vi bi že spet z velikimi očmi od začudenja rekli: »Kaj?! Ali je to vse, za kar je bila ustvarjena notranja umetnina? Za nič drugega kot za belo lakirano okroglo ploščo z dvanajstimi številkami in parom koničastih kazalcev, ki nenehno lezeta z nevidnim gibanjem naprej, vzdolž dvanajstih številk. Ne, pričakovali bi nekaj povsem drugega!« Jaz pa pravim: mogoče marionetno gledališče ali kakšno drugo sijajno otroško igro?

12 Dragi Moji! Potem imate še vedno zelo slabo predstavo o celotnem duhovnem svetu! Ali niste iz danih primerov razumeli, da se mora celotna zunanjost v vsej svoji razdeljenosti končno izraziti v poenotenju? To ste videli pri opisu drevesa, pri brušenju žlahtne kovinske palice, pri izdelavi stekla, pri gradnji hiše, in končno najbolj očitno, pri opazovanju ure.

13 Če bi šlo pri prehodu v duhovno zato, da bi bilo razpršenega še več kot je v zunanji naravni zmernosti, kako bi si potem lahko predstavljali večno trajanje in večno življenje?! Torej se mora po resničnem, notranjem življenjskem redu vse v duhovnem poenotiti, da bi tako za večno postalo močno, mogočno in trajno živo. Tu pravite: »To je očitno, popolnoma pravilno in res, vendar smo večkrat slišali o veliki veličastnosti nebeškega duhovnega sveta; zato zdaj ne vemo kako je pravzaprav s tem. Sicer v bistvu ne moremo ugovarjati preprostemu videnemu sijaju duhovnega sonca, vendar se nam glede na naše prejšnje predstave o nebeškem svetu zdi prav tako, kot da bi na lep poletni dan videli v zraku nešteto pisanih tako imenovanih ephemerid, ki rojijo v sončnih žarkih, in o katerih nam nihče ne zna povedati, od kod prihajajo, kam gredo in zakaj krožijo po zraku nasičenem s svetlobo, v vse mogoče smeri.«

14 Vaša pripomba je v enem pogledu sicer pravilna; toda kako je ta preprostost duhovnega sonca, ki ste ga videli, povezana z najčudovitejšimi nebeškimi veličastnostmi, o katerih ste že velikokrat slišali, še ni prišel čas, da bi vam to oznanil, kajti najprej moramo spoznati osnove. Če ste do sedaj videli le ephemeride, potem to zagotovo ne bo škodilo glavni stvari, kajti v nadaljevanju bo prikazano, kako je s preprostostjo

tega duhovnega sonca, ki smo ga pravkar videli. To upoštevajte in o tem malo razmislite. V naslednjem poglavju si bomo to preprostost ogledali s povsem drugimi očmi. In s tem je za danes dovolj.

5. POGLAVJE
O božjem kraljestvu v človeku

1 Če bi na visoki gori preživeli nekaj časa, in to na popolnoma jasen, sončen dan, kaj bi opazili? Nekateri od vas bi bili kar nekaj časa zelo očarani, kajti čudovita romantična podoba narave bi s svojimi številnimi spreminjajočimi oblikami ponudila dovolj priložnosti za uživanje v vzvišenem pogledu.
Toda nekdo drug bi pri tem razmišljal čisto drugače in bi iz teh svojih misli rekel: »Kaj, ali je to nekaj tako izrednega? Vidi se daleč naokoli, in kaj potem? Nič drugega ni, kot ena gora za drugo, nekatere višje, druge spet nižje; tu pa tam so najvišji vrhovi pokriti s snegom, na nekaterih drugih mestih kvišku štrlijo skalnati vrhovi, in tiste gore, ki so najbolj oddaljene so videti najbolj prehodne, medtem ko najbližje kažejo le sledi stalnega rušenja. To je neprestana enoličnost tega znamenitega gorskega razgleda. V družbi na visokem vrhu se znajde tudi tretja oseba. Ta, kakor imate navado reči, zajec, skoraj v solzah že obžaluje, da se je tako trudil splezati na gorske višine. Prvič, pravi, tukaj ne vidiš nič drugače kot z dobrega terena v nižinah. In drugič, za takšen napor ga za povrhu še zebe, in tretjič, od lakote bi ugriznil kar v kamenje. In, ko celo še pomisli, da se bo moral vrniti po tej gorski poti, ga začenja zapuščati zavest.

2 Torej imamo tukaj tri alpiniste. Zakaj prvi najde za dušo toliko vzvišenosti, drugi nič drugega kot grobe, abstraktne oblike, tretji pa je celo jezen, ker se je zastonj tako trudil? Razlog je vsakemu zelo blizu, ker se nahaja v njem samem. Kako to? Prvi je bolj živahen in prebujen v duhu; blaženega ga ne naredijo oblike in vrhovi visokih gora, ampak je to razpoloženje odraz višjega življenja, ki ustreza visoki obliki takšnih visokih gora. Ob drugih priložnostih smo že dovolj slišali kakšno življenje se razglaša v gorah, in prav od tega življenja je odvisen občutek ugodja tistega obiskovalca gora, ki v višave pride z bolj prebujenim in živahnejšim duhom.

Duh drugega pa še globoko spi, zato ne opazi nič drugega kot to, kar vidijo njegove mesene oči in kar lahko zazna njegov suhoparen zemeljski razum. Če pa bi mu za to plačali, bi se on kot geodet z merilnimi instrumenti v rokah, ki ustrezajo njegovemu matematičnemu znanju, za vas povzpel na vse gorske vrhove in veselo meril njihove višine. Brez te vzpodbude bi ga zelo težko spet spravili na gorski vrh.
Glede duha tretjega, ni skoraj čisto nič za reči, saj v njem živi samo živalski človek, ki vso svojo blaženost najde v trebuhu. Če ga hočete nekoč spet spraviti na gorski vrh, morate prvič, poskrbeti za to, da bo brez težav prišel gor, in drugič, da bo na vrhu dobil nekaj dobrega za pojesti in popiti. Le tako se bo še enkrat povzpel na gorski vrh, če ne s svojimi pa vsaj z nogami dobro izurjenega tovornega živinčeta. Tedaj bo rekel: »Ob takšni priložnosti sem že zraven, kajti gorski zrak je zaradi svoje čistosti veliko bolj koristen za prebavo, kot zatohel zrak v dolini.«

3 Vidite, iz tega primera lahko potegnemo velik in pomemben nauk, ki natančno ustreza našemu preprostemu duhovnemu soncu. In ta nauk se natanko ujema z besedilom evangelija, ki se glasi: »Kdor namreč ima, se mu bo dalo in bo imel obilo; kdor pa nima, se mu bo vzelo tudi to, kar ima.« (Mt 13/12). In v svetopisemskem besedilu je še eno besedilo, ki se z zgornjim primerom še bolj ujema, in to se glasi tako: »Božje kraljestvo se ne bohoti z zunanjim razkazovanjem; kajti glej, Božje kraljestvo je v vas!« (Luka 17/21). Ali zdaj opazite razlog za začasno preprostost duhovnega sonca? Pravite: »Sicer nekaj opazimo, vendar nam še ni popolnoma jasno kaj naj bi bilo povedano in nakazano.« Toda povem vam: le malo potrpljenja in zadeva bo z nekaj besedami takoj tako jasna, kakor sijoče sonce ob jasnem poldnevu. Zakaj ste videli duhovno sonce v takšni preprostosti? Ker ste dejansko videli le zunanjost. Jaz pa vam povem: na duhovnem soncu obstaja neskončno veličastna in čudovita raznolikost, katere si do sedaj niste mogli niti predstavljati. Toda te raznolikosti ne najdemo na duhovnem soncu, ampak v najglobljih notranjosti duhov. Če bi jih želeli videti, bi morali gledati s čistimi duhovnimi očmi v sfero enega ali drugega blaženega duha, in kmalu bi videli, da sicer enoličen duhovni sončni svet prekipeva od neštetih čudežev. Kajti, vedeti morate, da je vsakemu duhu dana ena in ista osnova, ki jo sestavljata Moja Milost in Usmiljenje, in to se v isti meri izraža v pred vami videnem duhovnem soncu. Kar pa se tiče upravljanja

te dane osnove ali dejanskega bivalnega sveta za duha, je to odvisno samo od notranjosti duha, ki je ljubezen do Mene in modrost, ki iz te ljubezni izhaja. Da boste to še bolj jasno razumeli bom dodal še en zelo nazoren primer. Eden ali drugi od vas se znajde na nekem širokem, ravnem polju; na sredini polja naleti na edino drevo, pod katerim je senca, kjer raste bujna trava. Popotnik se na to travo uleže in mirno zaspi ter se s tem okrepi. Toda v tem sladkem in krepilnem počitku, ga prevzamejo čudovite sanje. V teh sanjah se ta samotni in preprosti popotnik znajde v sijajnih palačah, v družbi raznih knezov, se z njimi druži in pri tem uživa v neizmerni blaženosti. Zdaj vas pa vprašam: kako je mogoče, da se je ta človek na tem pustem, praznem polju, znašel v takšni notranji družbi?

4 Vidite, vse to pripada njegovemu duhu in je navzoče v samem duhu. Je stvaritev z močjo ljubezni njegovega duha in je urejena v skladu z modrostjo, ki izhaja iz takšne ljubezni. Če sedaj malo o tem primeru razmislite, vam bo zagotovo postalo jasno, da si bo nekoč v duhu vsak po svoji ljubezni in modrosti, ki iz te izhaja, ustvaril svoj lastni bivalni svet, in ta svet je dejansko Božje kraljestvo v človeku.

5 Kdor ima torej v sebi Božjo ljubezen, bo prejel modrost v isti meri, v kateri ima ljubezen. In tako je dano tistemu, ki že ima ljubezen. Kdor pa je nima, ampak le svoj suhoparen posvetni razum, ki ga ima za modrost, temu bo potem vzeto tudi tisto, kar je imel, in to na najbolj naraven način, če se mu vzame njegovo posvetno ali telesno življenje.

6 Glejte, takole je: en alpinist gre v gore z ljubeznijo, in ljubezen je stvarnica njegove blaženosti.

Kdor pa gre v gore le s svojim razumom, zagotovo ne bo prejel nobenega blaženega plačila, ampak bo za svoj trud v svojem razumu še močno prikrajšan, saj mu bo tam zgoraj prinesel bore malo ali čisto nič.

In tretji, ki nima ničesar, bo na višinah ob vse, saj mrtev ne bo mogel najti veselja do življenja, ker je zanj nem.

Tako je tudi kamen težko prinesti na višine; ko pa bo na višinah spuščen, pada s tem večjo silovitostjo v globine smrti.

Če sedaj na vse to skupaj natanko pogledate, se vam duhovno sonce zagotovo ne bo zdelo tako preprosto, kot prej. Kaj vse pa bo iz tega še razvidno, bomo najbolj jasno izvedeli v naslednjih nadaljevanjih. Zato je za danes dovolj.

6. POGLAVJE
Duhovna kozmo – diorama – sfera prvega duha

1 Kako se bomo potem tega lotili, da bomo na našem doslej še vedno preprostem duhovnem soncu videli nekaj več? Ali naj nadaljujemo z velikimi in daljnimi raziskovalnimi potovanji ali pa se bomo postavili na neko določeno mesto, tam precej na široko odprli usta in oči, da bomo videli, kako nam pečene piške letijo v usta? Povem vam: ne bomo počeli ne eno, ne drugo, ampak bomo odšli v duhovno kozmoramo in dioramo in se tam čim bolj zabavali s čudovitimi razgledi v srcu. Vendar, da si boste to lahko nekoliko bolj predstavljali, vam bom zadevo znova približal z zelo naravnim primerom. Zagotovo ste že videli tako imenovano »optično dioramo«, kjer s povečevalnim steklom, približno pol čevlja v premeru, gledate odlično naslikane podobe, postavljene za črno steno. Če skozi to povečevalo pogledate eno od teh zelo dobro narejenih slik, lahko počnete kar želite, svojo fantazijo in domišljijo lahko kolikor je mogoče po svojih sposobnostih umirjate in spreminjate, toda z vsem svojim trudom naslikane podobe kljub temu ne boste videli kot nekaj, kar je bilo samo naslikano, ampak bodo vedno videti popolnoma plastično, prikazani predmeti pa taki, kot jih vidite v naravi, in sicer pod pogojem, da sta slika in samo steklo popolnoma brezhibna.

2 Ko ste se zdaj znašli v takšni koči, kjer je nameščenih približno dvajset takšnih povečevalnih okenc, boste zagotovo ugotovili, da so od zunaj vsa okenca enaka. Ko pa vstopite noter, boste v tem majhnem prostoru v nekaj korakih do dvajsetih okenc, naredili pot, ki je sicer ne bi opravili v nekaj letih. Vsako okence je podobno drugemu; toda s pogledom skozi okenca je predstavljen ves svet. Greste do drugega okenca in pogledate skozenj; kako neznansko se razlikuje od prejšnjega in tako naprej do zadnjega okenca. Ali niste bili vsakič, ko ste pogledali skozi novo okence izredno navdušeni? To jasno potrjujete, saj ste v enem okencu videli odlično predstavljeno mesto skupaj s širokim območjem njegove okolice, in v naslednjem okencu izjemno romantično gorsko pokrajino, tako odlično predstavljeno, da ste mislili, da morate

samo prebiti črno steno, da bi se znašli popolnoma naravno v tej pokrajini. Od te se ne morete ločiti, a vam vodnik pravi: »Pri naslednjem okencu boste videli nekaj še bolj čudovitega«, zato se premaknete na tretje okence. Že po prvem pogledu ste popolnoma osupli, kajti vidite neskončno morsko prostranstvo. Morska obala v vsem svojem sijaju se izgublja v modrikasti meglici. Na prostrani morski gladini vidite tu in tam otoke in nešteto velikih in predvsem majhnih morskih plovil. Vse to je tako izjemno predstavljeno, da si ne morete pomagati, da ne bi vzkliknili in rekli: »Poslušajte, tu umetnost v celoti prehaja v področje najčistejše naravne realnosti!« Nato vas vodnik popelje do naslednjega okenca, kjer ste še bolj presenečeni, in tako do zadnjega.

3 Ko ste si vse natančno ogledali, hočete oditi, a vodnik vas ustavi in reče: »Dragi moji prijatelji! Ali se ne želite še enkrat vrniti do prvega okenca?« Rečete mu: »Tega smo si že ogledali.« Toda vodnik vam pravi: »Okence je verjetno enako, toda pogled skozenj se je popolnoma spremenil.« Greste do okenca in na vaše velikansko začudenje vidite spet nekaj čisto novega in popolnoma nepričakovanega, in tako skozi vso vrsto dvajsetih okenc. Zelo začudeni ste že zapustili zadnje okence, ko vam je vodnik zopet reče: »Prijatelji moji! Okenca so sicer še vedno enaka, toda za njimi lahko že spet vidite nov svet.« Z velikim zanimanjem se vrnete k opazovanju in že pri prvem okencu zavpijete: »Čudež, čudež. Čudež!!! Cenjeni prijatelj, ti si neizčrpen na področju svoje umetnosti!« On pa vam odgovori: »Ja, moji dragi prijatelji, cele dneve bi vas lahko še zabaval z vedno več novimi in čudovitimi spremembami.«

4 Vidite, v tem enoličnem, zelo majhnem prostoru, ste uživali v svetovni panorami, kot mnogi veliki zemeljski morjeplovci niso naravno uživali. Vaše oči so videle razdalje na stotine milj in več, in vse to v prostoru velikem nekaj sežnjev in čevljev.

5 Glejte, ta nazoren primer nam daje zelo dober predokus najbolj čudovitega duhovnega pogleda na naše duhovno sonce. Pokaže nam, kako čezmerno lahko dobimo na majhnem prostoru pred naše duhovne oči, tako kot smo pravkar z najmanjšim naporom videli vsaj polovico zemeljskega površja v naši optični komori. Kako pa to lahko napravimo? O tem je že bil podan majhen namig in po tem namigu bomo naredili majhen začetni poskus.

6 Glejte, še vedno smo na našem preprostem duhovnem soncu in še vedno ne vidimo nič drugega kot blažene duhove, ki se v popolni človeški obliki sprehajajo vsevprek, eden z drugim in eden nad drugim, na tleh pa naša drevesca, plemenito grmičevje in lepo travo. Toda glej, moški duh pravkar prihaja k nam. On Me ne vidi, zato ga vi nagovorite samo toliko, da bo pred vami obstal. Ko bo obstal, se mu nato približajte, da boste dosegli njegovo sfero, in takoj boste videli duhovno sonce v drugi obleki.

7 Zdaj ste v njegovi sferi in ploskate od presenečenja nad glavo. Toda kaj vidite? Od čistega začudenja ne morete izgovoriti niti besede! Tudi ni potrebe, da bi se v zvezi s tem z Menoj kaj pogovarjali, ker Jaz vidim to kar vidite vi, ampak na neskončno popolnejši način.

8 Vidite prečudovite pokrajine, visoke lesketajoče gore, široke najbolj rodovitne ravnice, kot diamant na soncu bleščeče reke, potoke in morja. Svetlo moder svod, ki ga vidite, je posut z najčudovitejšimi lesketajočimi skupinami zvezd. Vidite veličastno sonce, ki vzhaja. Sveti nenavadno jasno, blago in mehko, vendar kljub temu ne more s svojo svetlobo zmanjšati sijaja čudovitih nebesnih zvezd. Vidite velike svetleče templje in neštete palače, ogromna mesta, zgrajena na širokih obalah velikih morij. Nešteto blaženih bitij se sprehaja po prekrasnih poljanah, kjer dihajo vse vrste blaženosti. Slišite celo njihov jezik in njihove nebeške hvalnice prodirajo v vaša ušesa. Ozirate se okoli na vse strani v prej preprostem duhovnem soncu, vendar nikjer ni videti ničesar več od njegove prejšnje preprostosti, ampak se je vse razpršilo v nešteto čudes.

9 Zdaj pa spet stopite iz sfere našega moškega duha. Glejte, zdaj je zopet vse izginilo, spet smo se znašli na našem preprostem soncu. Zdaj pravite: »Ja, kaj je bilo to? Kako je to mogoče? Ali potem takšen duh nosi v takem zoženem krogu neskončen svet, poln najčudovitejših veličastnosti, toliko raznolikosti mnogokratnega življenja v tako majhni sferi? Ali je to resničnost ali samo prazen videz.

10 Dragi Moji prijatelji! Zdaj vam o tem ne rečem ničesar, ampak bomo še prej izkoristili nekaj okenc naše duhovne diorame in šele nato pogledali v notranjo osvetlitev. Kajti to je le majhen začetek tega, kar vse se bo še prikazalo vašim očem.

7. POGLAVJE
Sfera drugega duha. – Temelj življenja je očetova ljubezen.

1 Poglejte, še en drug duh se nam že približuje. Tudi ta naj ostane tukaj, da boste lahko vstopili v njegovo sfero. Poglejte tja, on vas že čaka in po notranjem namigu ve, kaj želite. Torej se mu približajte in stopite v njegovo sfero. Zdaj ste že v njej. Povejte Mi, kaj vidite? – Vendar že spet vidim, da zaradi veličastnosti, ki jo vidite, ne morete izustiti niti besede; zato bom moral ponovno delovati kot dober tolmač. – Presenečeni, v velikem začudenju, kot otrdeli stojite v sferi tega duha.

2 Ja, ob takem pogledu se vam lahko že malo zavrti v glavi, kajti vidite številne čudežne pokrajine, pred vašimi očmi se razprostira svet najčudovitejših širnih livad. Povsod vidite ljubeče ljudi, ki v miru bivajo v svetlečih kočah. Njihove neizrekljivo lepe, ljubke in prijazne postave zadržujejo vaš pogled, tako da skoraj ne morete zapustiti bitja, ki ga gledate in preiti k drugim.

3 Svojih oči ne morete odvrniti od milega obraza, ki vas tako očara, da se v njem popolnoma izgubite in na tisoče jih gre mimo vas, pa jih komaj opazite zaradi tega enega!

4 Na nežnih, svetlozelenih vzpetinah opazite templje, ki se izjemno močno svetijo, v samih templjih pa se obiskujejo in sprehajajo najbolj blaženo živeči duhovi. Dvigujete svoje oči proti nebu in uzrete spet čisto nove in še bolj čudovite zvezdne skupine, vidite bleščeče množice blaženih duhov, ki se z veliko lahkoto in hitrostjo premikajo po čistem zraku, kjer deloma prosto lebdijo, deloma pa prihajajo kot na svetlečih oblakih. Obrnete pogled proti vzhodu in vidite, da je veliko sonce visoko nad obzorjem. Njegova svetloba je enaka čudoviti jutranji zarji in vse kar vidite odseva svetlobo tega sonca!

5 Nedaleč pred vami vidite precej visoko, vendar nežno zaobljeno goro, na kateri stoji veličasten tempelj. Stebri se lesketajo kot diamanti na soncu in namesto strehe vidite svetleči oblak, nad katerim lebdijo blaženi duhovi.

6 Zdaj pravite: »Vse kar vidimo je neskončno čudovito in nepopisno veličastno, le da je vse to še precej oddaljeno od nas, saj ne smemo v tem veličastnem svetu, ki smo ga videli, narediti niti koraka naprej, kajti če to storimo očitno stopimo iz sfere našega duha in z našim gle-

danjem je potem konec!« Jaz pa vam povem: nikakor ne; povzpnimo se na to goro in si tam pobliže oglejmo stvari. Poglejte, smo že na gori; kaj vidite tukaj?

7 Še bolj ste onemeli in od velikega začudenja ne veste kaj bi, ker ste menili, da se boste lahko po tem templju sprehajali, tako kot bi se na primer v veliki zgradbi na vaši Zemlji. Toda, ko ste vstopili v tempelj, se je njegova notranjost spremenila v nov, še bolj veličasten, neizmeren nebeški svet, zato ne veste, kako je zdaj s tem! Vendar zaenkrat to ni pomembno. Prava svetloba bo vse razjasnila. Sprašujete me, ali boste videli tudi druge stvari v sferi te druge vrste duhov.

8 O ja, povem vam, sprememba tega templja v nov čudovit nebeški svet, je posledica dejstva, da ste vstopili v sfero duhov, ki so se znašli v tem templju. Sprašujete: »Zakaj zdaj teh duhov, v katerih sferi smo se znašli, ne vidimo?« Zato, ker gledate z Mojim posredovanjem ven iz njihovega središča. Premaknimo se nekoliko nazaj; in glej zdaj, tu je spet vaš prejšnji tempelj in vidimo, da je poln blaženih duhov, ki se med seboj pogovarjajo o vseh stvareh, ki se nanašajo Name.

9 Zdaj ste se prepričali, da se lahko tudi v takšnem svetu duhovnih sfer prosto sprehajate okoli, tako kot na Zemlji. – In tako se zdaj lahko spet vrnemo nazaj na naše prejšnje mesto. Poglejte, smo že tukaj. Zdaj pa spet stopite iz sfere našega gostoljubnega duha in zopet se bomo znašli na našem zelo preprostem duhovnem soncu.

10 Ker ste zdaj izven sfere in je naš dobri duh še vedno v naši družbi, se lahko z njim celo pogovarjate. Zelo dobro vas pozna, saj tudi on izhaja iz vaše Zemlje, in sicer iz vašega krvnega sorodstva. Zaenkrat vam tega ne želim podrobneje opisovati, saj bodo še boljše priložnosti, ko se bomo pobliže seznanili z vsemi duhovi, ki nam ob tej priložnosti služijo.

11 Toda poslušajte, kaj vam govori duh, ki pravi: »O prijatelji, ki še vedno hodite v svojih telesih po trdi zemlji, zgrabite, zgrabite življenje v njegovem temelju! To je neskončno in njegova polnost je neizmerna! Temelj življenja je Očetova ljubezen v Kristusu in v nas! Zgrabite ta neskončni temelj v največji globini vašega srca in tako boste v sebi našli isto, kar ste našli v moji sferi. Kar ste videli je bilo le nekaj preprostega; toda v temelju življenja je neskončno več!

12 Komaj petdeset zemeljskih let je minilo, odkar sem tako kot vi hodil po Zemlji, kot meščan v tem težkem življenju. Pogosto me je

pretresla misel na neizogibno smrt! Toda verjemite mi, moj strah je bil odveč in prazen, kajti ko je smrt prišla nad moje telo in sem mislil, da bom uničen in propadel, sem se šele zbudil, kot iz globokih sanj in takoj prešel v to resnično in popolno življenje.

13 Tudi če do zdaj še zdaleč nisem dosegel dejanske popolnosti življenja, se zmeraj bolj približujem tej popolnosti. Kako velika in čudovita mora ta biti, vam še ne morem pokazati, le iz polnosti mojega notranjega uzrtja lahko sklepam, da mora biti popolnost življenja v Očetu, skozi čisto ljubezen do Njega, nekaj, česar noben duh v tej moji sferi niti v neskončno majhnem delu ne more dojeti!

14 Blagor tistemu, ja, neskončen blagor, ki je imel na Zemlji ljubezen do Gospoda za svojo edino potrebo; saj je do popolnosti življenja krenil po najkrajši poti! Kajti, verjemite mi, Moji dragi zemeljski bratje in prijatelji! Kdor na Zemlji v sebi nosi ljubezen do Gospoda, nosi v sebi tudi popolnost življenja, saj ima v sebi in ob sebi tisti najsvetejši in najbolj čudežen, najpopolnejši cilj, do katerega imam jaz še dolgo pot.

15 Moje življenjsko stanje je res že napolnjeno z neizrekljivo radostjo; toda vse to, kar ste videli v moji sferi in še neskončno več, kar še niste videli, kar pa jaz lahko zelo blažen vselej vidim, v nenehno obnavljani veličastni polnosti, ni nič v primerjavi z enim samim pogledom na Očeta! – Zato se v svojem zemeljskem življenju pred vsem drugim neomajno ozrite Nanj, tako da boste nekega dne láhko in varno takoj prepeljani tja, kjer prebiva Oče, med tistimi, ki Ga ljubijo.«

16 Kako vam je všeč govorica tega duha? – Resnično, povem vam, če bi bilo sedaj temu duhu dano, da Me vidi kot vodnika med vami, bi bil od prevelike radosti skoraj uničen! Zato razmislite in se zavedajte blaženosti, v kateri ste nezavedno, medtem ko Sem vsak dan med vami, vas vzgajam in učim ter vam s Svojim Prstom kažem najbolj ravno in najkrajšo pot, ki vodi k Meni!

17 Zato ne dovolite, da vas svet obnori, kajti ta je poln smrti, blata in peklenskega ognja! – Kako pa se vse spremeni po odpadu telesa, bomo kot dober dodatek videli mimogrede pri mnogih duhovih našega duhovnega sonca. Povem vam: gorje svetu zaradi njegove zlobe, kajti njegova nagrada se bo glasila: ‚Grozno in neizmerno bedno je biti v Božji jezi!‘ – Zdaj pa nič več o tem. Prihodnjič se nam bo približal še

en duhovni gostitelj, zato želimo ob njegovi prisotnosti pridobiti spet nekaj novega iz njegove življenjske sfere.

18 Toda obdržimo tudi dva prejšnja duhova v naši družbi, ker bo Anselm H. W. lahko prenesel bližino svojega dedka! In s tem je za danes dovolj!

8. POGLAVJE
Sfera tretjega duha. – Podoba neskončnosti.

1 Glejte, tretji duh je že tu, zato bomo takoj nekoliko izkoristili njegovo gostoljubje. Torej, vstopite v njegovo sfero in izvedeli bomo vse, kar se v njem vidi. Ker ste že v njegovi sferi, naj iz vaših ust slišim, kaj se prikazuje vašemu duhovnemu pogledu! Spet se čudite in zmedeno gledate okoli sebe. – Kaj je torej tisto kar zadržuje vaš pogled? Ponovno Sem za vas prisiljen nastopiti kot tolmač, saj nimate ne časa ne počitka, da bi našli besede, ki bi opisale to kar vidite.

2 Stojite na svetlečem oblaku. Z začudenimi očmi gledate cele vojske nadzemeljskih svetov, ki gredo mimo v neskončno velikih krogih. Vidite jih povsod obkrožene s sijajnimi čudesi; teh je nešteto na vsakem od teh svetov. Zdi se, da je vsak od teh svetov neskončno velik, vendar lahko z enim pogledom vse zaobjamete od pola do pola. Vidite neštete trume srečnih bitij, ki se sprehajajo na teh mimoidočih svetovih in občasno od veselja zavriskajo. Vsak nov svet, ki se vam približa, je poln različnih neizrekljivih čudes. Vi pa pravite: »Ko le ta velika, veličastna bivališča za neštete vojske blaženih duhov, ne bi šla tako hitro mimo!« Oh, počakajte, to lahko takoj odpravimo! – Glejte, tam gre pravkar mimo neizmerno velik, sijoč svet, podoben glavnemu osrednjemu soncu! Zadržali ga bomo, da si ga boste lahko natančneje ogledali. Zdaj je že tu.

3 Velik sijaj vam zaslepi oči, tako da zaradi premočne svetlobe ne morete videti polnosti njegovih čudes; tudi to je treba odpraviti. Glej, njegova močna svetloba je že postala blažja in vidite, da ta veliki svet izgleda kot neskončno velik, neizrekljivo lep vrt. V tem vrtu vidite številna zelo ljubka bivališča, okoli teh pa se sprehajajo blaženi duhovi, ki polni radosti z velikim veseljem uživajo izjemno okusne sadeže tega velikega vrta.

4 Tam vidite duhove, ki se dvigajo v sijočem etru in pojejo hvalnice. Nekje drugje vidite zaljubljence, ki se z roko v roki radostno sprehajajo v največjem prijateljstvu. Tam spet vidite družbo modrecev, ki s sijočimi obrazi opevajo Mojo veliko ljubezen, milost in usmiljenje. Na vejah neštetih različnih čudovitih sadnih dreves vidite lesketanje, kot da se svetijo zvezde.

5 Najbrž se sprašujete: »Kaj je to?« Jaz pa vam pravim: poglejte si zadevo od blizu in boste kmalu opazili, kaj tiči za temi zvezdami. Toda že spet se čudite, saj zdaj pravite:
»Veliki, Sveti Oče! Kakšna je ta stvar? Ko smo si eno od teh zvezd natančno ogledali, se je skupaj z drevesom razširila do neskončne velikosti. Prejšnjega velikega sveta, kot tudi velikih posameznih dreves, zaradi neskončne velikosti, ne vidimo več, ta zvezdica pa je zrasla v nov, veliki svet in ta svet je zopet poln novih čudes! O Oče, povej nam več, kje se konča neskončna velikost tvojih čudovitih stvaritev?!«

6 Ampak Jaz vam pravim: prav imate, da tako sprašujete. Povem vam: neskončno obilje in veličina Mojih stvaritev nima niti začetka niti konca; kajti povsod kjer ga vidite, verjemite, je neskončno skrito. – Zato nič, kar zdaj vidite v duhu, nima v sebi ničesar končnega, ampak je vse neskončno. Če ne bi bilo tako, ne bi bilo od Mene, torej ne bi bilo duhovno in večno življenje bi bilo najčistejša laž! Toda, če vam že delitev naravnega telesa pove, da njegovi deli segajo v neskončnost, in da je v enem zrnu semena skritih neskončno število semenskih zrn, kako naj bi bilo potem duhovno podvrženo kakršnemukoli dokončanju?

7 Prepričajte se o tem novem svetu. Poglejte, tukaj je duh, ki se sprehaja v naši bližini, vstopite v njegovo sfero in takoj se boste prepričali o neskončnem obilju čudes, ki jih je v sebi poln, in verjemite Mi, ta segajo v neskončnost! To lahko opazite tudi v naravnem primeru. Nekaj takega Sem vam sicer že enkrat nakazal, vendar se tega lahko zdaj znova spomnite.

8 Primer pa je takšen: postavite dve zelo dobro brušeni ogledali eno nasproti drugemu in mi povejte, kje se bo ta medsebojni odsev končal?

9 Vidite, tako je tudi tukaj. Vsak duh ima v sebi neskončno, in to v neskončni raznolikosti. Vsak duh pa je drugemu nasproti kot ogledalo skozi svojo notranjo ljubezen do Mene in iz te do svojega brata. Tako obstaja neskončna in večna refleksija! In prav ta vzajemni odsev je ve-

lika, sveta, vsemogočna vez Moje ljubezni, po kateri so vsa ta bitja najbolj blaženo povezana z Menoj in med seboj!

10 Zdaj pa spet sprašujete: »Ali so duhovi, ki smo jih videli in jih še vedno gledamo iz sfere našega gostoljubnega duha, tudi resnično samostojni duhovi ali pa so le pojavi, ki izvirajo iz tega vzajemnega odsevanja pravih duhov?« Povem vam: oboje je hkrati. Presenečeni ste nad tem odgovorom; toda v kraljestvu duhov ni nič drugače, saj je v njem vse vitalno pogojeno.

11 Če bi lahko vstopili zgoraj v Mojo neskončno sfero, bi videli celotno neskončno nebeško kraljestvo le kot enega duhovnega človeka. Če pa bi potem vstopili v njegovo sfero, bi se ta človek kmalu razpršil v nešteto duhovnih svetov, ki bi izgledali kot nešteto posameznih zvezd, raztresenih po vsej neskončnosti.

12 Če bi se takšni zvezdi približali, bi se prav kmalu prikazala kot en sam popoln človek. Ko pa bi nato vstopili v sfero tega človeka, potem bi v njem takoj zagledali novo nebo, z vseh strani napolnjeno z neštetimi zvezdami. In, če bi se približali eni od teh zvezd, bi na določeni razdalji spet imela videz človeka. Če bi se temu človeku vedno bolj približevali, bi vzkliknili od začudenja, skoraj tako kot nekoč pomorščak Krištof Kolumb, ko se je približal ameriški celini, kajti tudi pred vami bi se prav tako začele prikazovati velike nebeške krasote čudovitega sveta! Če pa bi se napotili docela na ta svet, bi se začeli silno čuditi, ko bi ugotovili, da ga naseljujejo nešteti duhovi. In, če bi nato želeli oditi v sfero enega ali drugega duha, ki tam prebiva, bi spet odkrili nove veličastnosti. Hkrati pa bi zdaj lahko – z zagotovo bolj izkušenimi očmi – zagledali prvotni svet kot dejansko bivališče teh duhov.

13 Tako se nenehno nadaljuje in zato ima vsak posamezen duh v sebi spet popolna nebesa, seveda v zelo pomanjšani obliki.

14 Tako lahko dojamete, da so vsa nebesa ena Nebesa nebes. In, kot so vsa nebesa v sebi neskončna, so neskončna v sebi tudi nebesa vsakega posameznega angelskega duha. Iz tega je razumljivo besedilo v Svetem pismu, ki se glasi: »Božje kraljestvo se ne bohoti navzven, ampak je v vas!«

15 Na tem temelju bo tudi vsak duh prebival v tistem kraljestvu, ga videl in uporabljal, kakršnega je v sebi pridobil z ljubeznijo do Mene.

16 Tako je tudi zapisano: »Nebeško kraljestvo je kakor gorčično zrno. To je med najmanjšimi semeni. Če pa je položeno v zemljo z ljubeznijo polnim srcem, postane drevo, pod katerega vejami se bodo naselile nebeške ptice.«

17 Ali zdaj vidite gorčično zrno? Vsak posamezen duh, ki je blagoslovljen, je tako gorčično zrno, kar pomeni, da je on stvaritev Moje ljubezni in je zato njena živa beseda. Ko ta beseda vzklije v zemlji ljubezni, ki je bila osvobojena iz Mene, postane docela živo drevo, polno ljubezni in vsega življenja iz Mene.

18 Ko vstopite v sfero takšnega drevesa, se boste zagotovo začudili, da v njem vidite neskončno, čudovito obilje nebes, ki je tako kot Moja Ljubezen, Milost in Usmiljenje, v vsakem posameznem duhu neskončno.

19 To pa morate narediti skladno z Mojim Redom, kajti le tako boste šele potem imeli od tega pravo notranjo korist in boste končno v jasni svetlobi v sebi zagledali, da je Moja zapisana beseda sama po sebi enaka Meni, in je hkrati, živo, neskončno nebeško kraljestvo z vami, med vami, in če bi jo hoteli dejavno sprejeti v svoja srca, tudi živo v vas.

20 Kaj pa se bo iz tega še vse novega čudežnega razkrilo, bomo še dovolj opazovali v sferah drugih gostoljubnih duhov. Torej, stopite iz sfere tega tretjega duha, ki je prav tako eden od vaših sorodnikov. Ob naslednji priložnosti se bomo takoj odpravili v sfero četrtega duha. In tako naj bo za danes dovolj!

9. POGLAVJE
Sfera četrtega duha. – Skrivnost sina človekovega.

1 Poglejte, že stoji tam in vas zelo prijazno vabi, da se mu približate in stopite v njegovo sfero. Zato stopite tja in bodite pozorni na to, kar boste videli v njegovi sferi. Ta duh vas bo v svoji sferi tudi videl in vas nekaj časa vodil okoli po svojem svetu. In, kot rečeno, bodite pozorni na vse, kar boste videli, kajti to bo imelo že velik pomen.

2 No, zdaj ste v njegovi sferi in veselega srca, kajti vidite duha, v čigar sferi ste, le s to razliko, da ga zunaj njegove sfere ne bi mogli prepoznati, medtem ko ga v njegovi sferi celo prepoznate, ker je bil nekoč na Zemlji vaš rodni brat. – Moj zgovorni Anselm bo zelo dobro prepoznal

svojega brata Heinricha, ko ga bo slišal govoriti. Tudi zaradi tega želim, da vas malo popelje naokoli in vam osebno marsikaj pojasni.

3 No, kaj vidite? Zaradi prevelikega presenečenja vašega duha, ne morete tega oznaniti; vendar tokrat ne bom vaš tolmač, ampak bo to vaš vodnik. In tako on (Heinrich) govori:

4 Poglejte tja, dragi moji bratje, ta veliki, vzvišeni tempelj pred menoj, poglejte, kakšni nepopisno veličastni stebri ga krasijo. Ali vidiš, brat moj, vsak steber je tako visok, da se ti od njegove višine zvrti v glavi; in le poglej tja naravnost, kako je ta čudoviti tempelj obdan z neštetimi takimi stebri. Glej, nad stebri se dviga okrogla streha, ki se blešči bolj kot tisoč sonc in nad streho se vzdiguje velik ognjeni križ, ki rdeče žari, kot čudovita jutranja zarja! Kako ti je všeč ta tempelj?

5 Praviš: »Moj brat! Njegova veličastna, neizrekljiva krasota, mi ne dopušča, da bi našel prave besede, s katerimi bi ti o tem razodel moje občutke. Toda kaj je v tem templju? Dragi brat, ali nas lahko pelješ noter? » – O ja, moji ljubi bratje in prijatelji; toda pripravite se na nekaj izrednega, saj je notranja krasota, ja, hočem reči svetost tega templja tako nepojmljivo vzvišena in čudovito velika, da jo boste komaj prenesli. Saj veste, da sem bil v svojem telesnem življenju velik prijatelj Božje besede, in ker je bil apostol Pavel predvsem naš apostol, po katerem se je spreobrnilo poganstvo, je bil tudi moj najljubši po evangelistu Janezu. To ste od mene že večkrat slišali; in ta tempelj temelji na tem mojem najglobljem spoštovanju Božje besede.

6 Predno vstopimo, vam želim pojasniti naslednje: ti skoraj nešteti visoki stebri označujejo posamezna Svetopisemska besedila Božje besede in predstavljajo Staro zavezo. Če stopite z menoj skozi stebre, se bo pred vami prikazal bleščeč hodnik, katerega znotraj stebrov zapira rdeča žareča stena. Kot vidite, je hodnik tako visok kot so stebri in je na vrhu močno povezan z zunanjo vrsto stebrov s sijočimi, trdnimi oboki. Ta prostoren hodnik je med stebri in steno dejansko preddverje templja. Zaokroženo oblikovana streha, ki ste jo videli tako močno bleščati nad stebri in templjem, pomeni polnost Milosti in Svetlobe z Višin. Križ na vrhu strehe pa pomeni izvor te milostne svetlobe, ki je sama po sebi najsvetejša, namreč ljubezen Očeta v Sinu!

7 Ker zdaj, dragi moji bratje in prijatelji, to veste, pojdite z mano po tem hodniku tja, kjer vidite veliko svetlobo, ki izhaja iz stene in se tako

rdeče sveti, kot najbolj čudovita spomladanska vrtnica. Tam je vhod v tempelj. – Ali veste, kaj ta svetloba pomeni? – Ta svetloba nakazuje ljubezen do Kristusa; in sicer v ta tempelj ni mogoče vstopiti drugače, kot edino skozi ozka vrata ljubezni do Kristusa. – Poglejte, moji dragi bratje in prijatelji, zdaj smo na tem kraju. Tukaj so vrata. Najbrž ste začudeni, da v ta velikanski tempelj vodijo tako ozka vratca. Veste pa tudi, da je rečeno: »Kdor ne bo šel skozi ozka vrata, ta ne bo prišel k Očetu, torej tudi ne v Božje kraljestvo in prav tako ne v kraljestvo nebeških angelov.« Zato se le upognite, kolikor zmorete in mi sledite, potem boste takoj ugledali notranjost tega templja.

8 Zdaj, dragi bratje in prijatelji, smo v velikem svetišču! Kaj pravite o tej krasoti? – Kot vidim, ste popolnoma nemočni in brez besed. Zato sem vam že prej rekel, da se pripravite na nekaj izrednega. Kot sedaj sami z najbolj začudenimi očmi vidite, je notranjost tega templja tako neskončno velika in čudovita, in tudi zame tako neizrekljivo vzvišena, da bi vam o tem dal lahko le medlo skico. Že prva stvar, ki tukaj preseneti je izjemno čudovita, neskončna velikost notranjosti.

9 Verjeli ste, da boste, ko pridete v tempelj, v njem tako kot na Zemlji videli čudovito okrašeno notranjost. Toda tukaj gledate v dobesednem pomenu resnice, neskončno polnost duhovnih svetov; in ti svetovi, ki skoraj nimajo začetka in ne konca, so združeni v enem kraljestvu. – Z začudenimi očmi zrete v neskončne daljave, ki so posejane z neštetimi neslutenimi veličastji. Vidite drevesa, ki se dvigajo v nebo, na katerih visijo obilni, sijoči plodovi, polni najbolj čudovitega soka. Vidite nešteto sijajnih tempeljskih zgradb, ki jih naseljuje velika množica blaženih duhov.

10 Vse to vas zelo preseneča. Toda glejte, moji dragi prijatelji in bratje, tam na položnem hribu proti vzhodu, stoji zelo preprost tempelj, vendar je njegov sijaj še toliko bolj izjemen. Pojdite tja za menoj in videli boste nekaj, kar vas bo očaralo bolj kot vse, kar ste videli do sedaj! In tako pojdimo. – Vidite, kako oddaljen je ta tempelj; po zemeljskih merilih je prej verjetno, da bi dosegli vašo Luno, kot pa ta tempelj. Vendar je nam človeškim duhovom v tem pogledu veliko lažje, kajti mi si moramo samo želeti in smo že tam, kjer želimo biti. Torej, tudi vi si želite biti tam z menoj; in glej smo že na tem kraju.

11 Ogromna velikost tega templja vas je presenetila, da se mu komaj upate približati. Toda le pogumno pojdite z mano v ta tempelj, saj vas

bo izjemno prijazen prebivalec zagotovo dobro sprejel. Zato mi le sledite! – Znotraj tega templja bo tako, kot da bi se znašli v izredno gostoljubni hiši. – Zdaj smo vstopili v preddverje in nato šli skozi ta svetleča vrata v dejansko notranjost tega templja. Tako, moji dragi bratje in prijatelji; smo že na licu mesta.

12 Ali spoznate prijaznega človeka bolj v ospredju, obkroženega z množico velikih in malih človeških duhov? Poglejte, kako jih zelo prijazno in ljubeče poučuje o veliki skrivnosti Sina človekovega, in kako je vsaka beseda, ki izhaja iz njegovih ust, kakor svetla zvezda! Ampak glej, naš dobri gostitelj nas je že opazil. Vstaja iz svojega svetlečega sedeža in nam z razširjenimi rokami hiti naproti. Ali ga še ne prepoznate? Poglejte, on nam je že zelo blizu. Samo pozorno si ga oglejte, morali bi ga prepoznati. Če pa ga še niste prepoznali po njegovi zgovorni postavi, ga boste zagotovo prepoznali po njegovem starem, vedno enakem in zvestem pozdravu!

13 Poslušajte, ko pravi: »O dragi bratje! Milost našega Gospoda Jezusa Kristusa naj bo z vami in Očetova ljubezen v Sinu in v občestvu Svetega Duha! Kaj vas je spodbudilo, da ste prišli sem? Kdo je vaš vodnik? Ne upate si izgovoriti; a jaz zaznavam v sebi, čigava ljubezen je tako velika, da vodi Njegove odrešene k Svetemu Viru večnega življenja! – O dragi bratje! Povem vam v imenu mojega nadvse ljubljenega Gospoda Jezusa Kristusa, držite se Njega, držite se Njegove ljubezni in ne boste nikoli, ja, večno ne boste propadli, kajti blagoslovljeni so tisti, ki verujejo v Kristusa, kot v resničnega in večnega Sina živega Boga. Toda samo tisti, ki Ga ljubijo nad vsem, bodo v Njem videli Svetega Očeta, kajti le z ljubeznijo postanemo pravi Božji otroci! – In tako vam jaz stari Pavel pravim: držite se ljubezni in v sebi boste imeli večno življenje! Moj pozdrav in milost našega Gospoda Jezusa Kristusa v Očetu in v Duhu naj bo z vami!

14 No, moji ljubljeni prijatelji in bratje, ali ste videli, kako gostoljubno in ljubeče nas je sprejel stari prijatelj in Gospodov apostol? Poglejte, kako je že spet sredi svojih učencev in jih uči ljubezni do Gospoda. – Ali bi radi vedeli, kdo so ti otroci in človeški duhovi? – Glej, vsi so pravi pogani in poganski otroci. Vendar to kar vidite še zdaleč ni vse, ampak samo pojdite z menoj spet ven iz tega templja; in ker smo že spet tukaj na prostem, poglejte povsod po širnem območju neštete množice

svetlečih templjev. To so prava učilišča za vse vrste poganov in mnogi apostoli in učenci tega apostola Pavla so njihovi učitelji.

15 V tem velikem templju, v katerem smo, bi vam bilo še neskončno veliko stvari za pokazati, ker pa ste še vedno povezani s tem, kar je zemeljsko, bi verjetno potrebovali še mnogo milijonov let, da bi dobili le površen vpogled v najmanjši del le–tega! – Toda nekoč v duhu boste po neskončni Gospodovi milosti, takšne stvari videli tako kot jih jaz. Zdaj pa spet pojdimo iz tega templja. Poglejte, smo že pri vratcih preddverja. Spet imamo prost pogled na vrsto velikih stebrov in bleščečo streho z velikim križem.

16 Zdaj pa še nekaj. Zagotovo mi to lahko poveste, saj je tudi tukaj veliko stvari, ki jih duhovi ali le težko ali včasih sploh ne razumemo. Kako se vaš obisk zgodi, ali bolj natančno, da vas zdaj vidim in z vami lahko govorim, mi je dobro razumljivo, saj ste bili v svojem duhu že večkrat pri meni in z mano govorili, tako kot sedaj, le spomin na to srečanje vam ni smel ostati. Zato je meni vaš sedanji obisk zelo dobro razumljiv. Nerazumljivo pa mi je in si ne znam pojasniti, zakaj se v vaši bližini počutim tako neznansko srečen. Kot vašemu odkritosrčnemu bratu, mi lahko verjamete, da jaz takšne radosti še nisem doživel, odkar sem blaženi prebivalec tega blagoslovljenega kraja! – Povejte mi, če vam je to sploh mogoče reči!

17 Zdaj pa vam spet Jaz pravim: tega mu ne smete pojasniti, sicer ne bi prenesel takšne blaženosti. Tukaj so duhovi, ki Me ljubijo tako močno, da se jim lahko zaradi njihove ljubezni le polagoma vidno približam. Zato mu povejte, da naj le še vztraja v tej svoji želji, saj se mu bo razlog za njegov občutek blaženosti v kratkem času razkril. Tako mu povejte v svojem duhu! Vidite, od vas povedano je že slišal in se veseli v svojem velikem hrepenenju. – Takšno stanje se imenuje ljubezensko potrpljenje!

18 Že spet smo na mestu našega srečanja, zato stopite zopet iz sfere vašega bratovega duha in malo opazujte, saj se mu bom za en trenutek pokazal! – Poglejte, zdaj Me je zagledal! Padel je na svoje obličje in ljubi, moli in joče, in to je dobro! Za tokrat samo en pogled! – Naslednjič bomo uporabili sfero petega duha. Tudi ta duh vašega brata vas bo moral voditi, tako kakor vas je ta, ki še vedno joče in moli, ki pa bo tudi še smel ostati v naši družbi. In tako bo za danes zopet dovolj.

10. POGLAVJE
Sfera petega duha. – Največji čudež – človeško srce.

1 Ali ne spoznate tega petega, ki je že pred nami? Poglejte, kako prijazno se nasmiha in vas vabi, da stopite v njegovo sfero! Zato le pojdite tja in si oglejte njegovo bogastvo. Tudi ta duh vam bo v svoji sferi prepoznaven in ostal viden ter vas malo popeljal v področje zakladov svojega notranjega življenja. In tako pojdite v njegovo sfero.

2 Zdaj ste v njegovi sferi in ste od presenečenja skoraj ob pamet vsled čudovite, vzvišene veličine tega, kar sedaj le površno vidite. Zdaj pa sledite temu prijateljskemu bratovemu duhu in ob njem boste doživeli nepričakovano. Kot prejšnji, bo tudi ta vaš tolmač v Mojem imenu, in tako torej poslušajte, kaj vam vaš vodič govori.

3 O dragi bratje in prijatelji! Kakšna radost, in v kakšno zadovoljstvo in veselje mi je, da vas spet vidim tukaj! Zagotovo me poznate, zato mi sledite v tej moji najbolj blaženi sferi. Želim vam pokazati zaklade, ki izvirajo iz ljubezni do Gospoda! Glejte, dragi moji bratje in zlasti tudi ti, moj ljubljeni Anselm, tam zgoraj na veličastnih gorah pred nami; šele tam boste videli blaženost mojih zakladov!

4 Dosegli smo vrh gore. Zdaj pa poglej v neskončne daljave. Tako daleč, do koder zmore seči vaš pogled, ja, tako daleč, do koder lahko prodrejo vaše najdrznejše in najhitrejše misli, glej, vse to mi je dano in je kot velika kneževina.

5 Sprašujete me: »Ampak dragi blaženi brat, ali si ti potem tudi lastnik vseh teh neštetih krasnih palač na zaobljenih gorah, kjer se bleščeče bohotijo, kakor vzhajajoče sonce, in tudi lastnik vseh neštetih blaženih duhov, katere vidimo povsod kako si medsebojno izkazujejo prijaznost? Ali ti pripadajo vsi ti nešteti čudoviti vrtovi s svetlečimi visokimi stebri, ki s svojo močno svetlobo slepijo naše začudene oči?

6 Kako pa je potem tam s tistimi daljnimi svetovi, ki so videti kot vzhajajoča sonca? Svetel nebesni svod z neštetimi najveličastnejšimi zvezdami, je tudi tvoj? In to veličastno sonce nad našimi glavami, katerega žarki se zdijo tako blagi in nežni ter zapolnjujejo vso neskončnost. Ali tudi te šteješ za svojo lastnino?«

7 Ja, moji ljubljeni bratje, povem vam: ne samo to, kar vidite, ampak še neskončno več, česar ne zmorete videti, je last moje ljubezni! Dragi

bratje, začudeni ste in pravite: »Toda dragi, blaženi brat! Tvoja izjava zveni skoraj tako, kot da bi bil povezan s sebičnostjo in samoljubjem, saj praviš, da je vse to in še neskončno več last tvoje ljubezni. Vendar je ljubezen tvoj lastni jaz in potemtakem tudi tvoje pravo življenje. Ali ne bi zatorej moral vedeti, da je vse tukaj samo Gospodova last? Kako lahko potem rečeš, da je vse to last tvoje ljubezni?«

8 Ja, moji dragi bratje, vaše besede so mi prijetne in vaša pripomba dobro utemeljena, vendar tukaj ni na pravem mestu. Kajti, če sodiš od zunaj navznoter ima vaša pripomba dobro podlago. Tukaj pa mora biti vsaka sodba vedno točna le od znotraj navzven, in glej, vaša presoja ni primerna. Kajti, ko rečem: vse to in še neskončno več je last moje ljubezni, morate pri tem presojati od znotraj tako, da je moja ljubezen Gospod Sam, in da nimam druge ljubezni in zato tudi ne drugega življenja, kot le Gospodovega!

9 Da pa boste, dragi bratje in prijatelji, resnično spoznali, da je bila vaša presoja zunanja, vam zavoljo vašega lastnega potrebnega razsvetljenja povem, da če rečete:
»Vse to je Gospodova last«, s tem le navzven priznate, da vse to pripada samo Gospodu; vendar pa sta s tem priznanjem tako Gospod, kot samo priznanje, še vedno zunaj vas. Če pa rečete: »Vse to je last moje ljubezni«, s tem iz sebe oznanjate, da je vse Gospodovo, kar je vaše, in da prebiva s Svojo ljubeznijo in milostjo, kot večno življenje v vas. Kajti, če v ljubezni svojega srca rečete Gospodu: »Vse to je last moje ljubezni«, potem rečete ravno tako, kot je moj dragi, dobri prijatelj, stari apostol Pavel nekoč rekel, ko je še v svojem mesu hodil po zemlji: »Zdaj ne živim več jaz, ampak Kristus živi v meni!« – To sem vam zdaj povedal, da boste iz tega vedeli, kakšen je tukaj način našega govora, kajti na Zemlji obstaja samo en način govora navzven in mora šele prodreti iz zunanjega v notranje. Zato je tudi nezanesljiv in redko učinkovit, če ni tako oblikovan, kot je Gospodova beseda, ki z vseh strani zajame človeka in vanj prodre. Naš govor je notranji in nima nič zunanjega, zato je vedno primeren in doseže svoj namen.

10 Zdaj pa pojdite z menoj na hrib, ki je pred nami, na katerem vidite čudovito palačo. Poglejte, komaj smo izrekli svojo namero, smo že tam, kjer smo želeli biti. Zdaj pravite: »Palača je čudovita in veličastna, toda tempelj, ki smo ga videli v sferi našega prejšnjega brata, je bil še bolj

veličasten.« Jaz pa vam povem: ne sodite prenagljeno, ampak najprej stopite v notranjost in šele potem primerjajte. Poglejte, tudi tukaj so le ozka vrata, skozi katera se pride v to palačo. Zato se sklonite, kolikor morete, in mi sledite. – No, šli smo skozi vratca in se znašli v palači.

11 Kaj je z vami, da se kot okameneli ozirate naokrog? Vidite, dragi bratje, prej sem vam rekel, da ne smete soditi prehitro. Tukaj je vrednost stvari vedno samo notranja in nikoli zunanja. Zato je notranjost vedno bolj čudovito vzvišena in veličastnejša od zunanjosti, kajti tukaj je vse v takšnem razmerju, kot Božja Beseda na Zemlji. Preprosto in skromno je zapisana s črkami v knjigi. Ko pa bi nekdo prodrl v preprosto besedo skozi ozka vrata ponižne ljubezni, do kakšne polnosti čudes bi prišel v eni sami Božji besedi. In prav tako je tudi tukaj.

12 Niste slutili, da boste v tej preprosti palači uzrli neskončnost, polno Božjih čudes. Ker pa sedaj vidite nešteto svetov v njihovem duhovnem blagoslovljenem obstoju, in vidite nešteto krasot in nešteto blaženih prebivalcev, se zdaj čudite, kako je to mogoče v navzven tako preprosti palači!

13 Toda povem vam: to še zdaleč ni tako velik čudež, kot je to, da lahko človeško srce postane prebivališče Svetega Duha po ljubezni večnega Očeta, neskončnega, najsvetejšega, vsemogočnega Boga! –

14 Ali bi se hoteli z mano sprehoditi tja, kjer se na ravnici, polni najveličastnejšega sijaja, dviga čudovit okrogel tempelj, katerega obdajajo tri vrste najlepših sijočih stebrov in nima strehe, ampak namesto te svetlečo mavrično strukturo, ki izgleda, kot da je v stalnem gibanju? To hočete, in glej, smo že tukaj. – Ali imate željo z menoj vstopiti tudi v ta tempelj? To z veselim srcem potrjujete. Potem mi tudi takoj sledite v ta tempelj!

15 No, vidite, smo že notri. Spet ploskate od presenečenja. Ja, vidite, tako je pri nas; v notranjosti smo doma. Zato naj vas ne zmede še večja čudovita veličastnost, ki jo vidite tukaj, kajti globje ko prodremo, bolj veličastno in čudovitejše vse postaja. Največja ljubezen, milost in obilje čudežev pa je v najbolj notranjem, in sicer v Gospodu! Tja večno ne bo mogoče priti nobenemu duhu, čeprav se Mu lahko vedno bolj in bolj približamo.

16 Sprašujete me, kaj pomeni tisto morje tam in nedaleč od obale čudovit otok z več čudovitimi templji, še posebej najlepši zgoraj na strmem hribu? Če greste tudi vi z menoj tja, se boste lahko sami prep-

ričali, kaj vse je tam. – To hočete, in glej, smo že na cilju, saj tu ne potrebujemo ladij; po svoji volji lahko gremo kamor koli želimo. Če želite vstopiti z mano tudi v ta tempelj, potem mi sledite. Vendar se vam notranjost tega templja ne sme razkriti, ampak se boste v njem znašli kot v katerikoli drugi zgradbi.

17 Zdaj glej, smo že notri. Zelo vam je všeč ta prečudoviti slog. Ampak glej! Tam proti velikemu oknu, skozi katerega prodira rdeča svetloba, koga vidite tam? – Pravite, zelo ljubeznivega, prijaznega moškega in prav tako prijazno, ljubeznivo damo. Le pojdite z mano in se prav nič ne bojte, saj so ti prebivalci izjemno prijazni in uslužni. Glejte, oba sta vstala in nam z odprtimi rokami hitita naproti. Ali ju še ne prepoznate? Zagotovo ju boste prepoznali, ko bosta prišla do nas. Glejte, sta že tukaj. Naj vas blagoslovita, kajti on je Gospodov ljubljenec, apostol Janez, ona pa je, bratje in prijatelji, mati Mesa večne Besede iz Boga! – Zdaj sta vas blagoslovila; vendar še ni prišel čas, ko bi smeli z njima spregovoriti nekaj besed! Toda v času vašega bivanja tukaj, se bo zagotovo zgodilo, da se boste tako z Janezom, kot z Marijo, zbližali bolj kakor zdaj. Moja notranjost mi pravi, da vas lahko vodim samo do sem in ne naprej. Zato se spet lahko z menoj vrnete na kraj, od koder smo odšli.

18 Samo eno bi rad izvedel od vas. Sicer vi tega niste opazili, toda mojemu pogledu ni ušlo, da je oba Gospodova velika ljubljenca pri vašem približevanju prevzelo neko božansko spoštovanje, zaradi katerega tudi nista bila zmožna govoriti. Česa takega še nisem videl, čeprav sem bil že večkrat tukaj; ja, to je celo kraj, kjer se najraje zadržujem. Vi molčite in mi nočete ničesar povedati. O bratje! Prav ta vaša nemost mi daje slutiti o nečem velikem, ja, največjem; zato nočem več vztrajati, in tako naj se zgodi, kot vedno, Gospodova najsvetejša volja!

19 Sprašujete me: »Toda dragi brat, kako bomo zdaj našli pot nazaj?« Poglejte kje ste in šele potem vprašajte? Zdaj pravite: »Kako je bilo to mogoče? Saj smo že na kraju, od koder smo začeli!« Ja, vidite, tukaj gre hitreje, kot na Zemlji z vašimi železnicami. Pravzaprav našega položaja nismo nikoli zapustili, ampak vam je bilo dovoljeno prav v tej moji sferi, ki je Gospodova milost, pogledati vedno globje v mojo notranjo ljubezen. Zato vam ni treba storiti nič drugega, kot umakniti vaš pogled in opazili boste, da ste še vedno čili in zdravi na prvotnem kraju. In tako vam nimam ničesar drugega za povedati, kot to, da sem jaz tisti, ki

se je kot vaš brat na Zemlji imenoval Franz. S tem sem izpolnil svoje notranje naročilo, tako da lahko stopite iz moje sfere. –

20 No, kako vam je bilo vse to všeč? Popolnoma vas je očaralo. Ja, to je dobro, vendar to še ni vse. Poglejte, v našo družbo prihaja še šesti duh. Ta ne prebiva na tem duhovnem soncu, ampak je prebivalec Mojega Svetega Mesta. V njegovi sferi boste sicer videli tudi samo stvari duhovnega sonca, vendar v povsem drugačni svetlobi, kot je bilo to do sedaj, zato se dobro pripravite, kajti povem vam: vse bo videti zelo drugače.

21 Ta vaš drugi brat je tudi imel željo videti kdo vas vodi. Jaz pa pravim: za to še ni pripravljen. En sam trenutek bi bil zanj preveč; vendar mu bomo dovolili, da začuti Mojo bližino. – Poglejte, kako je zasijal in blažen vzdihuje ter iz svojih najbolj notranjih globin vzklika: »O Sveti Oče, ne moreš biti več daleč, kajti neslutena blaženost moje ljubezni mi pravi, da Si nam blizu! Kdaj bomo uživali največjo od vseh blaženosti, da bi Te videli, o Sveti Oče, v največji ljubezni naših src? – Povem vam: tem duhovom bo kmalu podeljena takšna milost! Mi pa se bomo pripravili za naslednjo priložnost, ko bomo videli še več; in s tem je za danes dovolj.

11. POGLAVJE
Sfera šestega duha. – Peter skala.

1 Ker je naš ljubeznivi duhovni gostitelj že tukaj, se ne obotavljajte preveč, ampak pojdite takoj v njegovo sfero, kjer boste videli stvari v drugačni luči.

2 No, ste že v njegovi sferi! Zakaj zdaj nenadoma tako prestrašeno gledate okoli sebe? Pravite: »Ker smo se znašli na visoki čeri in povsod okoli sebe ne vidimo ničesar drugega kot neskončno, valovito morje. To grozeče in strašljivo hrumi in narašča okoli samotne čeri, na kateri se nahajamo, in povsod se zdi, kakor da je morje neizmerno globoko. Kaj bo z nami, ko bo to morje s svojimi močnimi valovi preplavilo našo majhno čer? Pred nami ne vidimo nič drugega kot gotovo pogubo! Kam naj se rešimo, ko se bodo vsi ti valovi začeli dvigovati proti nam?«

3 Jaz pa vam povem: slabo ste presodili s svojimi očmi. Le malo se umirite in poglejte proti jutru, tja, kjer se velika vodna gladina začenja

redčiti in takoj se boste prepričali o nečem drugem. – Ali ste že obrnili tja svoje oči; no, kaj vidite?

4 Kot vidim, se je še večji strah polastil vaših src in s tresočim glasom pravite: »O Gospod in Oče, reši nas, drugače bomo dvojno izgubljeni! Kajti tako visoko, kot so vrhovi gora, nad neskončno širokimi valovi morja, strašne pošasti dvigajo svoje glave in zdi se, da gredo z veliko naglico naravnost proti nam.« – O vi maloverni, in še nemočni, zakaj se bojite stvari, ki so toliko kot nič, če Sem Jaz z vami? Povem vam: kar najbolje uporabite svoj vid, saj je to kar zdaj vidite zelo pomembno. Zato še bolj napnite svoje oči ter poglejte tja proti polnoči in Mi povejte, kaj vidite tam?

5 Vaš strah je še hujši kot prej in zdaj zaradi svojega nesmiselnega strahu sploh ne morete izgovoriti več niti besede; kaj pa je to? Tam vidite, da se ogromni valovi delijo in tvorijo stene, medtem ko se vzdolž sten iz globine vedno bolj dviga grozeči ogenj ter morske valove požira in spreminja v paro. Sredi tega ognja vidite velikega, ognjenega zmaja. Ima sedem glav in na vsaki glavi deset rogov. S svojim mogočnim repom razpolavlja valove in iz štirih glav, ki so se dvignile nad valove, silovito bljuva velike ognjene krogle na vse strani morja. – Zdaj lahko tudi vidite, kako nešteto netopirjev in drugega nočnega mrčesa beži v njegova štiri široko zevajoča žrela, in kako jih naglo potegne navzdol v svoj goreči požiralnik. Na glavah vidite, kako se okoli rogov vrtijo grozeče gmote oblakov, ki so napolnjeni s strelami, katere udarjajo v razburkane valove. To vidite in vas je zelo strah. – Toda Jaz vam povem: še enkrat podvojite svoj pogled in za zmajem boste zagledali še nekaj drugega! Poglejte, okrog njegovega repa se zvija močna veriga, ki se konča v nešteto manjših verigah. Na koncu teh verig pa so skupaj povezane neštete množice, ki jih ta mogočni zmaj vleče po svoji ognjeni poti.

6 Zdaj boječe sprašujete: »Oče! Kaj se bo zgodilo z ubogimi sužnji tega zmaja?« Povem vam: Še enkrat tja izostrite svoj pogled in boste kmalu odkrili kako ti sužnji za svojim zmajem z ognjenimi meči v rokah vriskajo in govorijo: »Čast tebi, o mogočni knez, da si premagal ljudstva Zemlje in si zagotovil nebesa; kajti tako si postal mogočni sodnik med Bogom in vsem Njegovim stvarstvom. Nebo, Zemlja in vsa brezna se morajo pred teboj upogniti; presegel si zasluge in dela Božje-

ga Sina in jih naredil za zaslužna na zemlji, nad zemljo in pod njo. – No, ko ste to slišali, kaj pravite zdaj o teh zmajevih privržencih? Zgrozili ste se do dna srca. Vendar vam povem: vztrajajte na svojem ozkem mestu in zelo pozorno poglejte proti večeru in pred vašimi očmi se bo tako prikazal popolnoma drugačen prizor.

7 Zdaj gledate tja, kaj je tam spet tako strašnega? Z napol obupanim glasom pravite: »Gospod, če se bo tako nadaljevalo, potem smo izgubljeni in za nas ni rešitve, kajti zmaj se je kot mogočna, neizmerna morska kača, v širokem krogu zgrnil nad morske valove. Z njim smo obdani, kot z neizmerno veliko ognjeno obročasto steno. Tu ne vidimo nikjer več prostega izhoda, zato bomo njegov plen, če se ne rešimo. Z mesta kjer stojimo se višje ne moremo povzpeti; kaj se bo zgodilo z nami? Že vidimo ogromno morsko prostranstvo, ki z vseh strani močno žari. Na žareči površini, ki se močno pari, se tvorijo nešteti vrtinci. Ognjeni orkani dvigujejo žareče valove in jih ženejo proti nebu. O Oče, pomagaj nam, preden se nam vsa ta nadloga približa, sicer bomo očitno propadli! In, če nas bodo pogoltnili žareči valovi, ki so polni kuge in smradu, polni prekletstva in najbolj uničujočega ognja, ali nas boš potem izvlekel iz neskončnega brezna take večne pogube?

8 O vi malodušni, kakšni bedni kriki strahu so to? Samo poglejte proti poldnevu in takoj boste zagledali drug prizor. – Ali vidite tam, kako za širokim in mogočnim žarečim kačjim obročem, velikanski angelski duhovi, oboroženi z mogočnimi meči, čakajo samo na Moj majhen namig, da kačo pokončajo? Zdaj poglejte na vse strani in preštejte angelske duhove, ki sodijo! Ali jih ni dvanajst? Ja, tako je! – Zdaj pa poglejte okoli; angeli so prejeli namig in glej, kača leži tam razsekana in mrtva. Njeni deli se pogrezajo v globino, za temi pa se žareči valovi z vseh strani z gromkim bobnenjem prevračajo vanjo. In zdaj glej, kje so valovi, kje je morje?

9 Mirna pokrajina se dviga namesto strašnih valov; in glej, z vseh strani ljubki glasniki v svojih rokah nosijo Mojo živo besedo in to povsod trosijo kot pšenična zrna. In poglej tja proti jutru: vzhaja novo, veličastno sonce! Z nebes pada obilna rosa na novo zemljo Moje milosti in usmiljenja in iz nje povsod kalijo novi, čudoviti plodovi. – Ali razumete to prispodobo, ki ste jo videli? – Povem vam: ta vam je zelo blizu; dogaja se pred vašimi očmi. Zato se ne bi smeli bati, kajti v podobah višje duhovne resnice ste videli konec sramotnega nečistovanja. – In zdaj

se še enkrat ozrite okoli sebe in si oglejte duha, v čigar sferi ste vse to videli. – Ali ga poznate?

10 Pravite: »O Gospod in Oče! Zdi se nam zelo znan, vendar kljub temu ga ne prepoznamo. Ali nam lahko Ti oznaniš kdo je pravzaprav naš gostitelj, ki nam je v svoji sferi pripravil tako grozljivo prijetno pojedino?« – Jaz pa vam povem: tega gostitelja bi morali prav zlahka prepoznati, če le malo upoštevate mesto, na katerem še vedno stojite. Komu Sem nekoč rekel, da je skala, na kateri bom zgradil Svojo cerkev, ki je ne morejo premagati peklenske moči? – Pravite: »Simonu, ki se je potem imenoval Peter!« Vidite, tudi on je naš duhovni gostitelj. On vidi Mene in vidi tudi vas. Vendar, ko se z vami pogovarjam, je popolnoma tiho, ker je poln ljubezni do Mene.

11 In tako lahko zdaj stopite iz njegove sfere, saj se nam približuje že sedmi duh, v čigar sferi bomo spet videli povsem drugačne stvari. Toda tudi tega šestega duha bomo obdržali v naši družbi. Dobro razmislite o tem, kar ste danes videli in pričakujte naslednjič primerno rešitev videnja. S tem je za danes dovolj.

12. POGLAVJE
Sfera sedmega duha. – Zagonetni prizori duhovnih stanj.

1 Poglejte, sedmi duh že stoji tukaj in vas čaka, zato pojdite čimprej v njegovo sfero, da boste tam videli razodetje zanesljivih poti odrešenja in večnega Reda. Zdaj ste v njegovi sferi in se popolnoma presenečeni zmedeno ozirate naokoli. Kaj tako čudnega vidite, kot da ne veste ali je to šala ali kaj resnega? Vendar Jaz prav natančno vidim kaj se v vas dogaja, in vaše notranje besede, katerih se komaj zavedate, jasno ležijo pred Mano.

2 Zato pravite: »Kako to, da lahko iz tega, kar zdaj gledamo, izhaja rešitev nenavadnih stvari, ki smo jih prej videli? Mi pa namesto razpleta, vidimo le en, če ne grozljiv, pa še bolj zapleten vozel. Torej, kako se bo iz tega izcimila rešitev, naj to razume kdor more, tega mi ne zmoremo. Kajti, kaj naj torej to pomeni: tu in tam štrli kakšna stožčasta gora; ljudje plezajo na eni strani navzgor na vrh, na drugi strani pa zdrsijo navzdol. In tisti, ki so zdrseli dol, vstanejo in se smejijo tistim, ki jim sledijo, in pri tem rečejo: ‚Tako je torej res, da jih en norec naredi de-

set!‘ – Drugje vidimo cel kup gugalnic, vsaka visi med dvema močnima in visokima drevesoma, in vsaka se zelo močno niha. Tudi tam stoji množica gledalcev, ki zasmehujejo gugajoče in jim vpijejo: ‚Bedaki, zakaj se tako veselite na gugalnici, kjer sicer silovito letite sem in tja, toda pri tem vedno ostajate na istem mestu? Območje nihanja vaše gugalnice je celotno potovanje, ki ga začenjate vedno znova.‘« – To je drugi prizor, ki ga vidimo si rečete, in nato nadaljujete: » Spet drugje vidimo krožno obzidje. Znotraj tega krožnega obzidja so krožne poti, ki se spiralno vijejo proti središču, kjer je postavljen šotor. Po teh poteh ljudje tečejo proti šotoru. Ko pridejo do njega, se obrnejo in spet tečejo nazaj do zunanje stene obzidja. Na obzidju tu in tam stojijo razpršene skupine ljudi, ki te tekače na krožnih poteh na različne načine zasmehujejo in jih sprašujejo kaj hočejo s tem doseči. Nekateri tekači se teka naveličajo, preplezajo steno obzidja in nato rečejo: ‚Ampak, kako sem bil lahko tako neumen in za nič in spet nič, dirjal skoraj do smrti?

3 Na četrtem kraju vidimo okrogel vodni bazen, s premerom približno tisoč sežnjev in enim sežnjem globine. V središču bazena je veliko lopatasto kolo, katerega premer je kakšnih deset sežnjev. To lopatasto kolo se vrti vedno na enak način, pritrjeno na gredo, ki je nad tem. S tem je vsa vodna masa v bazenu prisiljena v enakomerno rotacijsko gibanje, ki je v območju koles hitrejše, z naraščajočo razdaljo pa postaja počasnejše.

4 Na vodni površini je na voljo veliko čolnov. Ljudje v čolnih si prizadevajo z brega približati lopatastemu kolesju. Ko pa se temu približajo, kmalu opešajo, potem pa jih voda, ki v vrtincih kroži navzven, odnese nazaj na breg. Na bregu je zopet veliko gledalcev, ki se smejijo takšnim neumnim ‚pomorščakom‘.

5 Zdi se, da pomorščakom to ni dosti mar. A nekateri od njih, če jih je že večkrat naplavilo na breg, končno stopijo iz čolna z zdolgočasenim in nejevoljnim obrazom, in se ne morejo načuditi, da so pustili lopatastemu kolesju za prazen nič, da se je tako dolgo norčevalo iz njih. Nekateri od njih nekaj časa opazujejo to divje premetavanje čolnov in se skupaj z ostalimi gledalci rogajo še zelo zaposlenim pomorščakom. Drugi pa se odmaknejo, zmajujejo z glavo in iščejo kakšen miren prostorček, kjer bi se lahko odpočili od svojega norenja in nesmiselnega napora. To pa je tudi vse, kar vidimo v zelo obetajoči sferi tega sedmega duha. Dobro vidimo, da se takšni prizori zelo pogosto dogajajo, vendar so vedno

enaki. Kdor lahko iz teh prizorov vidi rešitev in še bolj zanesljive poti božanskega Reda, mora imeti v svojih očeh več svetlobe, kot cela legija glavnih osrednjih sonc, zbranih v eni točki. Vse kar lahko iz celotne zgodbe izluščimo je to, kar so nekoč stari modreci rekli: ‚Pod soncem ni nič novega, ampak je vse v stalnem starem kroženju in se vedno znova na enak način od kraja začne.'«

6 Zdaj pa vam še Jaz povem en drug nasproten, tudi star pregovor, ki je vzet iz narave stvari, in se glasi: ‚Kdor je slep, nič ne vidi!' – Vidite, proti temu pregovoru ni mogoče ugovarjati, saj je tako na splošno na tem svetu, zlasti kar zadeva notranji nazor duha. Ves svet je kot Tomaž, ki je rekel: ‚Ako ne položim svoje roke v rano in ne roke svoje v stran njegovo; ne bom veroval', kar z drugimi besedami pomeni: ‚Česar ne morem prijeti z rokami in z očmi videti v jasni sončni svetlobi, je zame toliko kot nič in mi nič ne pomeni in nič ne pove.'

7 Toda najprej bi rad vprašal vsakega takšnega, ki ugovarja: ali lahko s svojimi rokami zgrabiš zvezde z neba in jih gledaš v jasni sončni svetlobi? Glej, ne zmoreš niti eno niti drugo. Ali zato zvezde niso nič in ne obstajajo, ker ne zmoreš niti eno, niti drugo?
– Praviš Mi: »Vsaj ponoči vidim zvezde in lahko izračunam njihov potek.« Toda Jaz ti povem: takšno tvoje pričevanje ni v čast tvoji bistroumnosti, saj s tem očitno oznanjaš, da Moj Red izračunavaš samo s tvoje nočne strani, dnevni Red pa ti ostaja tuj. In, če ne bi imel noči, bi stal kot slepec sredi belega dne in ne bi mogel niti sanjati o Redu Mojih stvari. Žalostno je, ko vi svojo modrost, v Redu Mojih stvari, dolgujete samo noči, ne pa dnevu. In glej, stvari, ki ste jih videli, to zelo zvesto povedo.

8 Tam se tisti radovedni in željni izkušenj vzpenjajo na goro in verjamejo, da bodo na samem vrhu dojeli skrivnosti nebes in pri tem posrkali do zadnje kapljice, karkoli se v teh najde. Zato si tudi prizadevajo preplezati vse strmine te stožčaste gore. Dlje kot gredo, tem manj je stojišča. In, ko dosežejo sam vrh, nimajo več kje stati, kmalu se jim zavrti, in ker na vrhu ne najdejo nobene oprijemljive nebeške oporne točke, se spustijo po drugi strani gore navzdol, na enako raven, kot so začeli. Na koncu ne vedo zakaj je bilo njihovo plezanje na goro dobro in si ne morejo pomagati, da se sprva ne bi sebi smejali, potem pa rekli: ‚Zdaj vemo toliko kot prej, ves naš trud je bil neumen in smešen. Pri plezanju navzgor smo si prizadevali prehiteti eden drugega; zakaj? Zato, da smo

se morali potem vsi hitro spustiti na drugo stran? Kaj smo pridobili proti tistim, ki niso poskušali stopiti na goro? Nič, saj smo, prvič, zdaj z njimi popolnoma enaki, in drugič, da se nam še vedno posmehujejo, ker smo se za dosego enega in istega cilja tako trudili, ko bi ga lahko dosegli na veliko udobnejši način.‘

9 Ali iz tega opisa še ne opazite ničesar? Povedal vam bom samo še nekaj in zadeva vam bo zlahka razumljivejša. Kako razumete besedilo: ‚Moj jarem je blag in Moje breme je lahko‘? Če Sem to oznanil, kdo potem sili tiste, ki hočejo priti k Meni, da plezajo na gore, da bi Me dosegli, medtem ko jih Jaz čakam na ravnici in na najbolj ravni poti? – In zdaj dalje; zakaj se pod soncem ne dogaja nič novega? Povem vam: iz tega modrega razloga, da se mora človeška posvetna modrost končno polagoma otopiti, ker bi moralo postati očitno, da ne more doseči nič drugega, kot tisto, kar je bilo na enak način doseženo že dolgo prej.

10 Poleg tega lahko iz tega prvega prizora najdete dobro rešitev za to, kar je bilo videno v sferi šestega duha. Če greste skozi zgodbo o zmajevem prizadevanju po Janezovem razodetju, vam bo zagotovo postalo jasno, kako pogosto se je zmaj trudil, da bi se iz svojega brezna znova povzpel navzgor, ali pa glede na današnji prvi prizor, da bi se povzpeli na vrh ene ali druge gore. Toda kakšen je bil vedno rezultat takšnega prizadevanja? –

11 Višje se je vzpenjal, manj je imel podlage, in ko je dosegel vrh, kakšna je bila posledica? Da se je prav hitro spet spustil v globino, iz katere se je povzpel, saj se na vrhu ni mogel več obdržati. Če pa bi se kdo hotel na nekaj pričvrstiti, potem se bo vsa sfera delovanja zagotovo ustavila in nikakor ne more biti večja od ostrega stojišča na vrhu, na katerem se znajde dela voljni. To pa na vrhu postane jasno vsakemu, zato tudi na vrhu nihče ne ostane. Na tem bo vsakega prav gotovo zagrabila vrtoglavica. Posledica vrtoglavice pa je, da bo vsak spet zapustil vrh in hitro zdrsel navzdol v globino. Takšna je zelo modra šola večnega Reda. Njeno ime je potlačenje vsega sebičnega poželenja.

12 Nič ne pomaga, tudi če bi nekdo pred vzponom na goro rekel: ‚Poslušajte, bratje, plezajte za mano, jaz poznam pravo pot. Pojdite samo za menoj, saj bomo le po tej poti na vrhu našli pravo in obstojno stojišče.‘ Že na začetku smo slišali duhove, ki so kričali v globini: ‚En norec jih naredi deset‘; in glej, ne samo deset, ampak cela množica jih pleza

za enim takim poznavalcem poti. Ker pa ima gora kot stožec na srečo samo en vrh, bodo vse poti do nje prave, toda tam potem tudi sledi: ‚Do sem in niti za las dalje!‘ Usoda pa je takšna, da je po drugi strani spet zelo hitro zdrsniti navzdol in doseči stanje od koder smo začeli. Vidite, v tem prizoru je že glavna rešitev tistega, kar je bilo prej videno v šesti sferi. Naslednji prizori bodo takšno rešitev še bolj razjasnili, zato ostanimo v sferi tega sedmega duha, dokler ne najdemo rešitve vseh prizorov. – Naslednjič bo na vrsti gugalnica, nato krožno obzidje s svojimi spiralnimi krožnimi potmi in na koncu vodni bazen. In s tem je za danes dovolj!

13. POGLAVJE
Gugalnica v analogiji. Versko bogočastje in posvetno življenje.

1 Zagotovo niste le enkrat, ampak že večkrat videli monotoni vrtni zrakoplov, ki vam je dobro znan pod imenom gugalnica ali ‚guncnica‘; tudi vi ste se včasih že udeležili takšnega ponavljajočega se leta. Kaj ste občutili, ko je tako ‚zračno ladjo‘ zelo močno sem in tja potiskala kakšna spretna oseba? Pravite: »Počutili smo se vse prej kot prijetno; in ko smo izstopili iz tega vozila, smo skoraj bruhali zaradi strašnega nihanja. Zaradi tega smo tudi izgubili željo, da bi se še kdaj udeležili takšnega ‚letalskega potovanja‘.«

2 Pravim: vaš opis je zelo dober in ga bomo lahko izjemno dobro uporabili za naše namene. Vendar še niste opazili, kaj se zgodi pri takšnem nihanju, če bi nek navdušenec premočno potiskal gugalnico? Pravite: »O, ja, obrne se, in takšen obrat je potem zelo slab za tiste, ki letijo sem in tja po zraku« – Dobro, rečem, tudi to lahko zelo dobro uporabimo. V zvezi s tem nam ostaja še tretje vprašanje, in to se glasi: kako daleč pridejo potniki na takšni zračni ladji? – Odgovor: po urah nihanja sem in tja pridejo tako daleč, da izstopijo na isti točki, na kateri so vstopili. Kakšno potovanje je torej to? Odgovor: namišljeno potovanje, kjer je človek sicer v silovitem gibanju, toda kljub temu še vedno ne pride izven nihajnega območja takšne zračne ladje in se mora na koncu sprijazniti s tem, da se mu smeje celo polž, ki se je z neprimerljivo počasnejšim gibanjem v nekaj urnem razdobju, že dolgo časa plazil po območju nihajoče gugalnice. – Tako tudi v sferi našega duhovnega gosti-

telja vidimo, kako se na precej velikih gugalnicah divje guga množica ljudi. Le poglejte tja: dokler gugalnica še vedno zmerno niha, gugajoči vpijejo tistemu, ki daje gugalnicam zagon, naj jo zaniha močneje! Ko pa gugalnica doseže že pol kroga, spet vsi kričijo: »Ustavite, ustavite!, sicer se gugalnica lahko prevrne in potem smo izgubljeni!«

3 Ali v tem čudnem prizoru še ničesar ne opazite? Oh, to je očitno pred vašimi očmi! Če samo pogledate na versko bogoslužje, boste naš prikaz takoj začeli razumevati in dojemati.

4 Otrok, ki je rojen in krščen v takšnem obredu v cerkvi, ki je polna slovesnosti, bo v duhovnem oziru že postavljen v takšno gugalnico, in ko je na njej, se gugalnica tudi kmalu začne postopoma vedno bolj premikati. Pri takšnem gibanju človek potem misli, da nebesa vedo, kako napreduje in se zboljšuje! Vsak pa že na prvi pogled zlahka vidi, kako daleč bo šlo takšno potovanje! Naša zračna ladja visi med dvema stebroma. En steber pomeni tako imenovano versko skalo, drugi steber pa potrebnost države in politike. Oba stebra sta čim bolj trdno postavljena in med seboj povezana s prečnimi tramovi. Potem potovanje poteka med tema dvema stebroma in človek se ne more premakniti niti za las dlje, kot je dolžina vrvi, na kateri visi pomenljiva gugalnica. Nekaterim gugajočim kmalu postane slabo in prvi postanek gugalnice izkoristijo zato, da skočijo z nje. Nekateri takšnim vozilom obrnejo hrbet za vedno. Le tisti, ki imajo koristi od gugalnice, ostanejo na gugalnici le zaradi videza ter se pustijo počasi zibati in prekomerno hvaliti takšno gibanje, katero je po njihovem mnenju zelo koristno za zdravje. S tem zvabijo tujce, in tako tudi neumnim sporočajo naj spet sedejo v vozilo: če hočete občutiti resnično visoki užitek in s tem popolno zadovoljstvo takšnega potovanja, morate dovoliti, da se vam prevežejo oči, kar potem mnoge bedake privabi, da z zavezanimi očmi sedejo na gugalnico, in se tako potem zgodi, da začnejo ti navdušeno vzklikati, rekoč: »Ja, šele zdaj razumemo, kakšne velike skrivnosti se skrivajo za to enoličnostjo, saj je zdaj za nas gibanje naprej in nazaj prenehalo in letimo bliskovito skozi neskončne prostore! To je lahko samo čudež! Kdo bi lahko kdaj sanjal, da se za tako enoličnostjo skriva nekaj tako velikega?«

5 Ko potem takšni zaslepljeni letalci verjamejo, da so prepotovali že dovolj daleč, prosijo tiste, ki upravljajo z gugalnico, naj jim spet spro-

stijo oči. Toda slednji, ki dobro vedo, kakšen uspeh bodo imeli z nadzorom vida svojih zaslepljenih letalcev, jim to odločno odsvetujejo in jim rečejo: »Gorje vam, če bi si to drznili zdaj storiti, kajti v sferi kjer ste zdaj, bi za večno oslepeli, če bi vam odstranili prevezo z oči. Šele, ko bomo dosegli veliki cilj življenja, lahko odstranite prevezo in takrat boste videli, kako varno smo vas pripeljali do cilja, za neznatno plačilo, ki ste ga plačali za veliko dolgo potovanje.«

6 Zdaj vidite, nekateri se pustijo preslepiti in pridno obdržijo svojo prevezo. Drugi pa, naveličani takega nenavadnega potovanja na slepo, ne vedoč kam gredo, strgajo prevezo z oči in na svojo veliko jezo opazijo, da so še vedno med obema stebroma. Zdaj bi radi skočili iz tega vozila, toda to je še vedno v premočnem gibanju, zato so kljub svojemu odporu primorani v nadaljevanje te monotone vožnje, in ko se začnejo pritoževati zoper te, ki imajo od gugalnice korist, jim ti iz najrazličnejših razlogov ukažejo molčati, sicer jih bodo s silo porinili iz gugalnice, česar si najbrž ne bi želeli. In zdaj poglejte, zato da se bodo protestniki morali podrediti nasilnemu izreku teh, ki imajo lasten interes z gugalnico, prižgejo ogenj na eni strani nihanja gugalnice, na nasprotni strani pa nastavijo veliko špičastih palic! Kaj zdaj preostane protestnikom? Nič drugega, kot da jih še naprej nihajo sem in tja, in proti svoji volji plačujejo še dajatev na guganje. Kako željno zdaj tisti, ki vidijo, pričakujejo trenutek, ko se bo gugalnica ustavila! Toda kdaj se bo to zgodilo?

7 To bomo izračunali na zelo enostaven način. Poglejte, nam najbližja gugalnica, se zdaj zelo močno niha in skoraj dosega polno višino polkroga na levi in desni strani. Toda glej, zaradi tega močnega nihanja se stebri začnejo silno majati in močno drgnjenje nihajne vrvi je že zelo natrgalo številne niti. Vendar pa to poškodbo nihajnega telesa naše zračne ladje, opazijo tudi tisti, ki imajo lasten interes. Zato si ne upajo več tako močno nihati gugalnico, saj pravijo: »Če bomo stvar previsoko gnali, se bodo vrvi strgale in skupaj z našimi potniki bomo obležali v ognju ali na ostrih palicah. Zato začnimo neopazno ustavljati gugalnico, se s protestniki bolj povežimo in se jim tudi neopazno podredimo ter pustimo stvari, da gredo svojo pot, dokler gre; kajti zelo dobro vidimo, da z nasiljem ni mogoče doseči veliko več.«

8 Zdaj pa poglejte še enkrat tja. Gugalnica se zelo neodgovorno premika sem in tja na precej manjši razdalji, in tisti, ki nimajo več preve-

ze čez oči, skačejo eden za drugim z gugalnice. Zdaj na gugalnici ne vidimo skoraj nikogar, razen tistih, ki so ostali na njej zaradi lastnega interesa in nekaj zaslepljencev. Vidite tudi, da se upravljalci gugalnice vneto trudijo, da bi oba majava stebra kolikor je mogoče učvrstili z različnimi podporniki. Plačani služabniki se vzpenjajo po lestvah in poskušajo zelo poškodovano vrv s šibkimi vrvicami čim bolj pritrditi na oba stebra. Vendar, ker vrv ne miruje in še vedno niha sem in tja, ne morejo nikjer narediti trdnega vozla; enkrat je predolga, drugič prekratka, zato prav malo pripomore k nadaljnji ohranitvi glavne vrvi. To pa je očitna značilnost sedanjega časa.

9 Kdor bi morda na to gledal zgolj kot prizor čiste domišljije, naj le bežno pogleda počutje in dogajanje v sedanjem svetu; in bo videl to očitno medsebojno povezanost in vse vrste vozlov, ki se prepletajo med državami, ljudstvi in veroizpovedmi. – Hočem vas le opozoriti na vsakovrstna medsebojna državna pogajanja, katera se končajo z različnimi sporazumi. Kdor to opazuje le z enim očesom, bo zelo jasno videl zgoraj omenjeno učvrščevanje vrvi z različnimi vezmi. Toda zdaj Mi bo eden ali drugi ugovarjal, rekoč: »Če je tako, zakaj se potem ti jasnovidni protestniki strinjajo s tem pritrjevanjem in utrjevanjem vrvi? – Odgovor je očiten pred vašimi očmi: ker se gugalnica sedaj še precej močno niha in so tudi oni na tej nesrečni gugalnici ter se skoraj prav tako kot tisti, ki imajo interes, močno bojijo, da bi se vrv prezgodaj pretrgala. Zato opravičujejo utrjevanje vrvi, da se ta ne bi strgala in bi padli skupaj s tistimi, ki imajo lasten interes. Da je zato takšno navezovanje in utrjevanje zanesljiv znak netrpežnosti glavne vrvi, vam je sedaj že zlahka razumljivo. Če bi se država ali narod počutil dovolj močnega v odnosu do drugega, bi mu diktiral vsled svoje moči, ki se je dobro zaveda in se ne bi zatekal k navezovanju in utrjevanju. Ker pa se dobro zaveda svoje notranje šibkosti, se zateče k skrivni utrditvi, ki pa ne glede na to, vrvi zaradi hude obrabe ne bo dalo niti sekunde daljše obstojnosti, kot jo ta zaradi močne obrabe že šibka skriva v sebi.

10 Ko se glavna vrv pretrga, se bodo tudi vse vezi takoj pretrgale. Vidite, to vam ponuja drugi prizor.

11 Povzemite vse vaše cerkvene in politične zadeve, ali pa primerjajte vsako možno podrobnost z našim prizorom, in ugotovili boste, da se s tem na splošno in v vsaki podrobnosti natančno ujemajo. Da pa vam bo

to še bolj razvidno, vam bom navedel nekaj primerov tako iz cerkvene, kot iz državne sfere. – Iz cerkvene vzemimo na primer ušesno spoved. Položaj gugalnice, ko se ta pri vsakem nihaju najbolj približa tlom, je grešno stanje. Človek se spove in se s tem zavihti na eni strani proti nebesom, a prav tako zaniha spet hitro nazaj. Na najnižji točki se človek zopet izpove in zaniha na drugo stran proti nebesom. Tako človek to dejanje ponavlja v svojem nihajočem stanju tako dolgo, dokler živi, in ko je gugalnica v stanju mirovanja, sklene svoje življenje večinoma spet s spovedjo. Toda gugalnica ne zaniha več višje, ampak človek zapusti to življenje na isti točki, na kateri ga je začel. Kakšen napredek pa je s tem dosegel duhovni človek, to vidite celo iz našega prizora v sferi našega duha na duhovnem soncu, in sicer, da bo še tako dolgo nihal, dokler se vrv ne pretrga, ali če se bo formalno znebil svoje preveze. Po tem danem merilu lahko odmerite vse obredno in cerkveno in v tem ne boste odkrili nič drugega kot nihanje. Vsak cerkveni zvonik lepo opeva o popolnem notranjem pomenu vsega, kar je sedanje cerkveno, ki ob vsakem zamahu oddaja vedno enak zelo ogromen hrupen zvok. Harmonično uho lahko pazljivo posluša, kolikor hoče, in izbere katerikoli možen prostor za ta namen, in še vedno kljub temu ne bo slišalo in pridobilo nič drugega kot enakomeren isti zvok, katerega značilnost je jasno slišati že pri prvem udarcu zvona. Vse kar bo tak poslušalec na koncu izrekel bo: »Od daleč je ta zvok še mogoče poslušati, od blizu pa je neznosen!« Tako imamo en cerkveni primer; sedaj pa še en državni.

12 Poglejte vašo industrijo in vse denarne zadeve, ki so pravzaprav osrednja točka vsega državnega življenja. Kdor v tem ne vidi posla nenehnega nihanja, mora biti sedemkratno slep. Povsod boste opazili, tako na splošno, kot v posameznih primerih, vzpon in skorajšnji padec nazaj. Eno kraljestvo se zaniha navzgor, drugo zaniha nazaj in se spet vrne na najnižjo točko svojega zamaha. Kmalu pa bo kraljestvo, ki se je nekoč zavihtelo navzgor spet padlo in se neko drugo zavihtelo navzgor. Kadarkoli ste opazili, da se je kraljestvo zavihtelo na najvišji vrh, je bil to tudi najzanesljivejši znak njegovega hitrega padca, ki je bil veliko hitrejši, kako njegov vzpon!

13 Če pogledate posamezne ljudi, ki so izkoristili svoj osebni zamah in obogateli, vidite, da so na svoji lastni gugalnici, kjer so se znašli na domnevno najvišji točki svoje premožnosti, tudi že začeli nihati nazaj.

Vedno je vse odvisno le od dolžine nihajoče vrvi; če so nihajne vrvi zelo dolge, je nihanje veliko počasnejše in sega dlje. Če pa bi nihajna vrv segala tudi od Sonca do Zemlje, se bi gugalnica, ki je nanjo pritrjena, vendarle spet vrnila nazaj, takoj ko bi dosegla najvišjo točko. In tako celotno posvetno življenje ni nič drugega, kot zgolj gugalno kolesje! – Na to lahko gledate, kakor želite; toda kdor od vas Mi iz tega lahko pokaže kakršenkoli napredek, temu podarim desetkratno večno življenje! Tudi tukaj boste opazili moto starih modrecev, ki se glasi: »Nič novega pod soncem!« Jaz Sem tudi tega mnenja, kajti s takšnimi splošno sebičnimi navideznimi premiki in napredkom, je pod soncem najti strašno malo novega.

14 Srečen je tisti, ki se lahko umakne iz gugalnice, saj bo na prostih tleh z nekaj koraki v nekaj minutah naredil več, kot pa z vsem nihanjem v več tisoč letih. – Kdor torej želi postati popoln, kot je popoln Oče v nebesih, naj ne beži pred ničemer toliko, kot pred nihajočimi dejanji vsega sveta. Vlečenje težkega križa pomeni veliko več za duha in njegovo večno življenje, kot da se še tako lahno zaziblje v večno smrt.

15 No, upajmo, da ste ta prizor razumeli. Zato si bomo naslednjega ogledali z bolj razsvetljenim očesom. Toda za danes zadevo pustimo, kakršna je!

14. POGLAVJE
Krožno obzidje v analogiji. Oblike različnih krščanskih cerkva.

1 Če pozorno pogledate naše krožno obzidje, boste videli, da se znotraj njega ne začne le ena, ampak več poti, ki se začnejo ob strani notranjega prostora in se polžasto ali spiralno vijejo, ena ob drugi, navznoter proti zaprtemu šotoru. Če pogledate še bolj pozorno, boste pri tem tudi odkrili, da so vse te poti dobro preračunano položene proti šotoru tako, da nikakor ne morete priti do vhodnih vrat šotora. Kljub temu pa na robu tega pomembnega območja piše: ‚Kdor lahko najde najožjo pot in nato z nje ne zaide na stranske poti, bo zagotovo in nezmotljivo prišel v šotor, kjer ga čaka velika nagrada.‘

2 Kaj potem pomeni potek teh čudnih polžastih poti? Na to vam nočem dati dokončnega odgovora; tako ali tako ga boste našli, ko si boste

zadevo bolj natančno ogledali. Zato zelo pozorno poglejte na to res neumno, toda prav v svoji neumnosti pomenljivo zbirališče!

3 Poglejte, kjerkoli se takšna pot začne od zunaj navznoter, je tam tudi tako imenovani vodja poti in še precejšnja množica drugih pomočnikov. Poglejte, kako se vsi izredno resno in zelo pomembno držijo. Na širokem obzidju vidite veliko število ljudi obeh spolov.– Poglejte, kako pri enem začetku poti, vsi ki so za to pot zainteresirani in zlasti vodja poti, svojo pot hvalijo, kot edino pravo in govorijo: »Vsi pridite sem! Ta pot je edina prava pot, po kateri boste lahko zanesljivo prišli do vrat šotora in s tem tudi v sam šotor, kjer vas čaka neizmerna nagrada!« – Toda glej, najbližji vodja sosednje poti takoj zavpije gostom: »Ne pustite se zavesti! Nam plačate veliko nižjo cestnino, saj je naša pot najstarejša in potemtakem tudi najbolj priznana pot, po kateri jih je že na tisoče prišlo v šotor in tam prejelo svojo visoko nagrado. Toda vodja prve poti takoj vstane, burno protestira in goste najbolj roteče opozarja, da ne sledijo sleparskemu vabljenju vodje druge poti. Drugi vodja poti zelo vznemirjeno nasprotuje takšnemu žaljenju in zavpije z mogočnim glasom: »Ne pravim, da bi morali priti sem, to ne prepuščam vaši svobodni volji v premislek, če hočete po tej moji poti ali ne, ampak ker dobro vem, da je moja pot najstarejša in edina prava, vas bom na silo zvlekel nanjo. Zelo žalostno, da je treba takšne neumneže, kot ste vi, s silo prisiliti v takšno neznansko srečo.« Vodja prve poti se spet dvigne in zelo glasno zavpije: »Le pojdite za tem mojim sosedom. Toda ne veste, da ima njegova pot pri šotoru skrito, pokrito brezno, v katerem nepovratno propadejo vsi, ki hodijo po tej poti.« Na tako izjavo se drugi vodja poti odzove še močneje. Brez besed pošlje svoje pomočnike na obzidje, naj na silo zberejo množico in jo zvlečejo na njegovo pot. Ko hočejo plačati cestnino, hvalisavo in velikodušno pravi: ‚Od vas nočem ničesar, želim samo, da ste srečni; zato hodite po tej moji poti. Lahko tečete ali greste počasi, kakor želite, in zagotavljam vam, da zato ne boste nikjer na tej poti naleteli na pogubno brezno, ampak boste prišli varno v šotor. Moj edini pogoj pa je, da ne zapustite moje poti. Če iz neprevidnosti ali samovoljno skrenete z nje, potem vam ne jamčim, da se ne boste na katerikoli drugi poti znašli v nekem skritem breznu, namesto v šotoru.‘ – In tako vidite množico, ki odhaja.

4 Ampak glej, v neposredni bližini je še tretji vodja poti. Ta sicer ne zganja hrupa, nadene si zelo dobrodušen in sočuten obraz, in ko ga gostje sprašujejo zakaj to počne in kaj mu je tako pri srcu, jih ta s tišjimi besedami zelo skromno pokliče in reče: »Kdo ne bi bil žalosten?! Vsi ti ubogi gredo po napačni poti, medtem ko je le ta edina prava pot in vodi skoraj naravnost do vrat šotora. Ne rečem vam: pridite sem; ampak ko boste povsod izkusili, da s svojim ničevnim in praznim trudom niste dosegli ničesar, se boste že sami odpravili na mojo pot. Povem vam, da niti ne maram, da kdorkoli hodi po tej moji poti in s tem povzroča ljubosumje mojim sosedskim spletkarskim vodjem poti. Kdor se bo povsod prepričal, da je bil prevaran, bo vseeno prišel k meni in mi bo še rad plačal visoko cestnino, če mu bom pot le odprl.«

5 Toda poglej četrtega vodjo poti, ki na skrivaj prekanjeno zviška pogleda soseda, zmaje z glavo in na koncu reče: »Le tako naprej! Kdor se zadnji smeje, se najslajše smeje. Povem vam, moji pomočniki, ne ovirajte vse te goste na obzidju. Neumni naj delajo kar hočejo; mi ne bomo nikogar vabili, ampak preplezajte to steno obzidja in jih tam zunaj na prostem polovite in pripeljite sem. Če boste te zunanje bedake brž pripeljali semkaj, potem smo lahko prepričani, da ne bodo iskali nobene druge poti in po nobeni drugi poti hodili, kot po naši. Postavimo le zastavo z napisom: ‚Edina prava pot do cilja!‘, pri tem pa delajmo čim manj spektakla in debele ribe bodo vse pripadle nam!«

6 Ampak, glej dalje! Zraven je še ena druga, zelo ozka in slabo pripravljena pot. Vodja te poti sedi pri vhodu in zdi se, da se ne zmeni za nikogar; nekaj njegovih pomočnikov sledi njegovemu zgledu. Poglejte, kako več gostov prihaja dol k temu vodji poti in ga zelo na skrivaj sprašujejo: »Kako pa je s tvojo potjo?« On na to ne reče ničesar več, kot le nekaj besed: »Moja pot govori sama zase; kdor hoče po njej hoditi, se bo sam prepričal, ali ga bo pripeljala do cilja ali ne.« Te čudne in skrivnostne besede mnoge osupnejo in pri njem se začne zbirati veliko število gostov, za to pot.

7 Ko ga vprašajo za plačilo, pravi: »Tukaj ni plačila, a kdor hoče stopiti na to pot, mora dati vse, kar ima, saj bo vse tudi spet ponovno našel; ampak zase ne rabim ničesar!« Ob tem pogoju ljubitelji te poti zopet osupnejo in se eden za drugim znova vrnejo nazaj na obzidje.

8 Toda glej, zraven je še ena pot. Ta ima zelo starega, čemernega vodjo poti, ki je postavil pred potjo pravo blagajno. Sicer nikogar ne vabi, če pa kdo pride in ga vpraša: »Kakšna pot je to in ali vodi v šotor?«, mu nato vodja poti zelo tiho in skrivnostno reče: »Prijatelj, takšne poti še ni bilo, edino ta je najstarejša in se povezuje z vrati šotora. Če jo hočeš prehoditi, ti ne bo škodilo; plačati bi moral samo cestnino, ki znaša toliko in toliko, v žvenketajočih kovancih. V zameno boš v enaki vrednosti prejel vrednostni papir. Če boš hodil zares po tej poti in se ne boš pustil zvabiti kam drugam, boš takoj prišel v šotor in s tem osvojil glavno nagrado. Če pa bi se morda na poti izgubil, imaš še vedno dobro upanje, da boš s tem vrednostnim papirjem v roki, vendarle za tvoje tukaj vložene žvenketajoče kovance, še vedno imel veliko koristi.« Kot vidite, ima ta vodja poti občuten priliv od starih in mladih, vendar ne zaradi poti, ampak samo zaradi denarnega posla. Zato je prepoln zlata in srebra in raznovrstnih plemenitih kamnov. Kar pa zadeva šotor, se za tega, on kot vodja, tako rekoč niti najmanj ne meni, saj je njegov interes samo v denarju. In tako je potem tudi njegovim romarjem vseeno, ali pridejo do šotora poceni ali ne, saj imajo vrednostni papir v svojih rokah.

9 Toda poglej še tja naprej, tam je še več malo uhojenih poti. Njihovi vodje so na nek način tako rekoč tolerirani od glavnih vodij poti; zato ti tudi zelo mirno sedijo ob svojih poteh. Če pride romar k enemu ali drugemu, je dobro in prav; če pa nihče ne pride, jim zato ne sivijo lasje. V bistvu niso odvisni od donosa poti, ampak se lahko udobno preživljajo z različnimi stojnicami, ki so jih postavili ob svojih poteh. Če jih kdo na skrivaj vpraša: »Ali je ta tvoja pot prava?«, mu povsem ravnodušno rečejo: »Če ta ni prava, katera naj bi potem bila? – In glej, tako so vse te krožne poti obkrožene s samimi vodji poti; velikimi, kričečimi, pritožnimi, tihimi, skrivnostnimi, z izjemo ene poti, in sicer najožje, kjer boste povsod našli popotnike in iskalce cilja. Ker pa so vse poti na koncu ograjene in vsi ti, ki po njih hodijo, na koncu trčijo v steno šotora, nihče ne pride do vrat, kajti toliko, kolikor popotnikov vidite tja hiteti, prav toliko jih ob strmi steni izgubi voljo, se obrnejo in spet iščejo svobodo, saj z vsem svojim trudom niso dosegli ničesar. Vsi pritiskajo na tistega vodjo poti, ki izdaja vrednostne papirje v zameno za žvenketajoče kovance. In glej, tudi vsi drugi vodje poti na skrivaj pošiljajo tja svoje pomočnike, z vrečami polnimi srebra in zlata, naj jim za te izda vrednostni papir.

10 Nihče pa ne gre k našemu ubogemu vodji poti, ki počiva na vhodu ozke poti. Zato ima tudi malo dela, in če je še kdo, ki hoče iti k njemu, ga bodo zasmehovali ali pa ga bodo ostali vodje poti na silo od tam odstranili.

11 Zdaj pa poglejte še enkrat tja, kako so na obzidje postavili številne sposobne oglеduhe, ki s svojim očmi sledijo ozki, neprehojeni poti. Nekateri pravijo: »Če pa vse te poti vodijo naokoli le do gole stene, kdo ve, če ta ozka pot ne vodi prav do vrat?. Poglejte, ta pot resnično vodi do vrat.

12 Glej, cel kup jih že kroži po obzidju in z očmi sledijo poti. Vodje poti ne razumejo, kaj to sprehajanje pomeni. Toda gorje vsem, če so ti srečni vohuni odkrili pravo smer te ozke poti. Potem bo za njih slabo, saj bodo klicani na odgovornost. Vse njihove poti bodo uničene in izenačene z ozko potjo; in neznaten vodja poti bo vse posle pritegnil k sebi.–

13 Zato se ne čudite, če se na obzidju precej pogosto sliši smeh, še posebej tistim vodjem poti, ki najbolj kričijo. Ta smeh ima utemeljen razlog, kateremu lahko verjamete; vse te sedanje glavne poti morajo biti zasmehovane in osmešene; vse njihove nauke o poti in velike obljube je treba osramotiti, ko se bo našla glavna pot! Toda verjemite, kakor vas uči ta duhovni pojav, tako je tudi v resnici.

14 Na obzidju je že veliko bistrovidnih raziskovalcev poti, ki imajo za raziskati samo še zadnjo polovico zavite poti. Še nekaj pogledov in korakov in videli boste, da bo ozka pot močno uhojena! – Njeni popotniki bodo nezmotljivo prispeli do vrat in v šotor, kjer bodo prejeli velik zaklad in ga pokazali vsem gostom.

15 Ko se bo to zgodilo, potem se bo zgodilo tudi z vsemi drugimi potmi. Gostje bodo vdrli na vse poti, podrli vse ograje in se z vseh strani približali vratom šotora!

16 Komaj je treba posebej poudariti, da prva obravnavana pot označuje hierarhijo, druga grško cerkev, tretja protestantsko in četrta angleško cerkev; druge manjše poti predstavljajo še razne druge sekte. Če zdaj to veste, potem veste tudi vse, kar ta prizor opisuje. In, če ste zelo pozorni, boste spet dobili še večjo rešitev tega, kar ste videli v sferi šestega duha. – Naslednjič bomo obravnavali četrti prizor; in tako je za danes dovolj!

15. POGLAVJE
Bazen z ležečim lopatastim kolesom. Danijelova preroška sfera.

1 Če ste bili prej zelo pozorni pri četrtem prizoru, se vam je moralo spontano poroditi vprašanje: zakaj je voda v tem okroglem bazenu, s pomočjo lopatastega kolesja, ki je pritrjeno na sredini bazena, v stalnem krožnem gibanju? V tem vprašanju je zelo pomemben odgovor: najprej zato, da se noben veslač s svojim čolnom ne more približati kolesju, in drugič, ker s tem prisilnim gibanjem vodne gladine, vse ki bi želeli priti do središča bazena, kljub vsem naporom, vrtinčasto gibanje vode spet potisne navzven.

2 Veslač se lahko trudi, kolikor hoče, vendar ne more doseči kolesja, da bi ga ustavil in s tem dosegel, da bi se voda umirila, kar bi vsakemu ‚pomorščaku' omogočilo, da se približa središču in se loti kolesja ter ga s skupnimi močmi odstrani iz bazena, tako da bi bila celotna vodna površina lepa in mirna ter prosto dostopna za splošno dobro.

3 Sedaj se pa odpira še eno vprašanje, in to se glasi: kaj je torej tako nenavadnega v središču tega vodnega bazena? Čeprav kolo obstaja, je ne glede na to, prostorne vodne površine okoli tega v izobilju. Kdor želi veslati s svojim čolnom na vodi sem in tja, lahko to še vedno počne do mile volje in za to ne potrebuje središča. –

4 Vse to bi bilo v redu, dokler ne vemo kaj skriva središče nad katerim se nahaja vodno kolo. Šele ko to človek ve, potem lahko tudi v sebi izrazi izrecno željo in reče: »Proč s tem lopatastim kolesjem!« To nam zdaj ne koristi, saj je trditev, da se voda zaradi nenehnega gibanja meša in s tem ne usmradi, popolnoma nesmiselna, če upoštevamo škodo, ja, res veliko škodo, glede na koristi te točke, nad katero je vodno kolo nameščeno. Za kaj pa bi potem ta točka koristila? – To se v celoti razume šele, ko se pokaže kakšna točka je to, nad katero je nameščeno lopatasto kolesje. Da pa si ne boste s tem predolgo belili glave, vam bom kar naravnost povedal.

5 Ta kraj je vrelec, poln žive vode. Ta izvir pa je dobro začepljen in zalit s svincem, da se niti kapljica ne more izliti. Kljub temu pa vsi bahači, ki imajo interes z vodnim kolesom, pravijo, da je vsa voda v tem bazenu živa voda, in da je življenje te vode odvisno samo od njih; oni pa imajo moč, da vodo oživijo ali zamorijo. Kolo jim je dal Bog, ki ima moč, da

vodo oživlja, dokler ga oni poganjajo; če pa ga ne bi poganjali, bi potem voda postala mrtva in nikomur ne bi bilo več za živeti. Pravijo tudi: »Ta vodni bazen je edini z živo vodo, med številnimi drugimi podobnimi, ki se še nahajajo v okolici. V vseh drugih je voda mrtva in njeno gibanje, sicer na isti način kot te žive vode, ni nič drugega, kot posnemanje, torej čista prevara. Kdorkoli se pusti prevarati in se s svojim čolnom zapelje po nekem takšnem vodnem bazenu, bo zagotovo propadel.

6 Da pa je ta edini pravi bazen poln žive vode, dokazuje prvič, njegova starost, drugič, izredna krasota in veličastnost postavljenega ogrodja, ki služi mogočnemu, živemu kolesu. Tretji dokaz je izjemna velikost bazena, kar kaže, da je edino verodostojno, četrtič, njegova splošna raba, kar je razvidno iz dejstva, da na to površino žive vode zmeraj pride največ veslačev, in petič, da so vsi drugi bazeni izšli iz tega, kar dokazuje njihova oblika, ki je precej podobna temu edinemu pravemu živemu vodnemu bazenu.«

7 Zdaj pa spet poglejte tja. Že več kot dve tretjini veslačev, ki jih je nenehno odnašalo proti bregu, se je naveličalo enoličnega in nesmiselnega veslanja, zato izstopajo iz svojih čolnov. Utrujenim je vsega dovolj in se povzpnejo na breg ter rečejo: »Vsekakor bi lahko delali kaj boljšega, kot da smo bili izpostavljeni temu dolgotrajnemu norčevanju žive vode. Rečeno nam je bilo: ‚Samo vztrajajte in krožite, pri tem pa pazite, da se ne prepustite pravični moči in se predvsem ne približate preveč kolesu in pa tudi ne bregu, ampak nenehno izkoriščajte vmesni prostor med kolesom in bregom. Preveliko približevanje kolesju bi kmalu oslabilo človekovo moč. To oslabljeno stanje pa bi ga neizogibno vodilo iz področja življenja v področje smrti.‘

8 Zdaj smo preudarno zapeljali na breg; in kakšen čudež, da še živimo!« In tisti, ki so izstopili iz svojih čolnov, še naprej govorijo: »Ko bi le drugim tudi prišlo na misel, da bi pogledali proti bregu in videli, da je tukaj veliko več življenja, kot na nemi vodni površini. Potem bi zagotovo prav kmalu svoje čolne obrnili proti temu veliko bolj srečnemu bregu in bi jim bilo zelo malo mar za mogočno širokoustenje tistih, ki so na zidanih policah vodnega kolesa.«

9 In še naprej govorijo: »Vsa hvala in čast Gospodu, ker nam je dal takšen navdih! Toda vprašanje je: od kod bomo zdaj dobili drugo, boljšo vodo?« –

10 In nekateri izmed njih pravijo: »Glejte, tam proti jutru, nedaleč od tod, so gore; kdo od nas ne ve, da so v gorah vedno dobri izviri? Pojdimo takoj naravnost tja in zagotovo bomo našli čistejšo in bolj živo vodo od te stare žive juhe, ki jo udarja vodno kolo!« In glej, kako jo cela truma na skrivaj popiha iz velikega bazena in se odpravi v gore. To je že dober znak. Vendar bomo mi kljub temu ostali še pri našem vodnem bazenu in še malo opazovali, kaj vse se še tam dogaja. –

11 Ali ne opazite, da je med gosti na bregu kar precej takih, ki so opremljeni z učinkovitimi daljnogledi, s katerimi opazujejo kolo, in vidijo, da so njegove lopatice že zelo trhle in poškodovane. Več kot pol jih že manjka. Kaj bo iz tega sledilo? – Našim opazovalcem bomo malo prisluškovali, kaj se pogovarjajo med seboj. –

12 Glejte, tam jih je nekaj zelo bistroumnih, ki z navdušenjem govorijo. Prvi pravi: »Vidiš, kaj sem ti rekel? Napočil je trenutek, ko gre tem kričačem zdaj vse narobe. Kolesa ne morejo ustaviti, da bi mu vstavili nove lopatice, kajti, če bi ga ustavili, bi voda v bazenu obstala in vsakemu neumnemu veslaču, bi potem kmalu postalo očitno, da to ni živa voda. Prav tako se ne upajo več močneje zagnati kolesa, sicer bi se zlomilo še nekaj preostalih lopatic, ki puščajo vodo. Ko pa se bo to zagotovo zgodilo, mi povej, dragi prijatelj, kaj bo potem z živostjo vode? Kajti kolo brez lopatic, četudi bi se še tako močno vrtelo, bi prav tako malo prisililo vodo v krožno gibanje in ji dalo navidezno živost, kot mi tistim našim mislim, na katere še nismo pomislili.«

13 Drugi pa pravi: »Brat, zelo jasno vidim kam to vodi. Ko bodo veslači opazili to, kar se sedaj po mojem opažanju že zelo pogosto dogaja, da gibanje vode postaja vedno počasnejše, se bodo deloma prepričali, da z živostjo te vode ni vse v redu, zaradi česar je bolje, da se odpravijo na breg. Deloma pa se bodo zaradi neznatnega upora, temu tako imenovanemu svetišču kolesja približali z malo truda in tam na lastne oči videli to, kar mi tukaj z brega razločno vidimo, namreč, kakšno je stanje visoko hvaljenega, mogočnega kolesa. Ti veš, da ti naduteži, ki imajo interes do kolesa, pravijo, da se ta ne bo nikoli pokvaril in ima zato vedno enako moč, da oživlja vodo. Kaj bodo potem rekli, ko bodo prešteli lopatice in bodo na svoje začudenje odkrili takšno pomanjkljivost in se zavedali nevarnih in zelo pomembnih poškodb lopatic, ki so še ostale na okvarjenem kolesu? Ali se strinjaš z

mano? – Svoje čolne bodo hitro obrnili stran od kolesja in jih usmerili proti bregu.«

14 In drugi reče: »To bo jasno kot sonce ob svetlem poldnevu; še posebej, ko jim bo voda, ki je proti bregu premalo razburkana, vrgla pod nos, kar bi zvenelo približno takole: »Poslušajte, mornarji! Naglo se umaknite z moje površine, sicer tvegate, da boste nazadnje namesto po živi vodi, pluli po zelo smrdeči mlakuži!«

15 Vam je ta dialog všeč? Jaz mislim, da ni bil slab. Na bregu pa je še ena skupina, ki z majhnimi palicami preiskuje globino bazena; se vozi s praznimi čolni v vse smeri in se pri tem pretvarja, kot da so legitimni vozniki po živi vodi. Toda glej, tam pravkar prihaja ven nekaj takih preiskovalcev globine bazena in se začenja med seboj pomembno pogovarjati. Pojdite tja in poslušajte, kaj vse med seboj govorijo.

16 Poslušajte, kaj pravi prvi: »Vedno sem govoril, da je vse to krožno močvirje plitko in voda le umetno potemnjena, sama po sebi pa sploh ni globoka. Ker ima ta voda primesi, ki se zlahka spremenijo v gnilobo, jo je bilo treba vsekakor zelo marljivo mešati, da bi ohranila čim boljši zunanji, živahnejši videz, – Zdaj pa vemo, kako je s to stvarjo; zato nam je tudi vse jasno. Kaj mislite, na kakšen način bi ustavili to dolgotrajno norost?«

17 Poslušajte drugega, ki pravi: »Na dva načina; glejte, tisti, ki so zainteresirani za vodno kolo, so že tako ali tako ujeti v tisoče strahov, in ne vedo več, kje bi dobili nasvet, kako naj popravijo staro, trhlo kolo. Kaj je zdaj lažjega tam narediti, kot na skrivaj izkopati rov in njihovo sijajno vodo stočiti na najlepši način navzdol proti nižini. Ko v njihovem bazenu ne bo več vode, potem lahko vrtijo kolo kolikor hočejo, in lahko ste prepričani, da bodo vsi navzoči veslači, ki so še na površini vode, z največjo naglico zapluli k varnemu bregu in se tam sami prepričali, da je življenje povsod prisotno v velikem izobilju.

18 In poslušajte, tretji pravi: »Ali niste slišali, da na mestu, kjer se nahaja kolo, zares obstaja izvir žive vode? – Če bi se ga polastili, bi bil to velik dobiček.« In poslušajte četrtega, ki pravi: »Pravkar se mi je porodila ideja, kako bi bilo, če bi se odrekli iztekanju vode in z malo truda izkopali rov pod kolo? Če je tam izvir žive vode, jo bomo od tam nedvomno usmerili proti dnevni svetlobi, kjer se bo zavoljo svojega živega bogastva kmalu kot morje razlila po vseh teh prostranih dolinah in ravnicah. Ko se to zgodi, potem lahko ti kolesni poganjači svoje kolo

vrtijo kolikor hočejo, in mi smo lahko prepričani, da bomo lahko na prste prešteli norce, ki se bodo še pustili zvabiti na temno vodo v trhlih čolnih.«

19 In prvi reče: »Bravo! Brat, temu se reče dobra ideja! Kar takoj se lotimo dela, ker niso zastonj postavili kolo prav na to mesto; pod njim je zagotovo nekaj, česar se neizmerno bolijo, da bi prišlo na dan. Slutijo, da bi bil to njihov zanesljiv propad, zato so se temu izognili tako, da so izvir skrbno začepili. Sprejeli smo odločitev; in tako je to zdaj odločeno tudi v nebesih, zato začnimo s kopanjem rova.

20 Sedaj pa poglejte še nadaljnje dogajanje: ti so se skupaj z mnogimi drugimi odpravili v nižine in kot dobri poznavalci gora, že na prvi pogled odkrili sledi prisotnosti žive vode. Že zabadajo; in pri prvem vbodljaju odkrijejo obilen izvir, ki se kot sončna svetloba izliva v mogočnem sijaju. Kopljejo naprej, povečajo rov, in ker ne naletijo na skale, delo zelo hitro poteka.

21 Poglejte, kako je iz številnih najdenih izvirov nastal že cel sijoč potok, ki se izliva po dolinah! Mnogi, ki niso daleč od potoka, hitijo k njemu, ki se je medtem že zbral v pomembno jezero. Njegov prijeten vonj napolnjuje vse območje daleč naokoli, njegovi bregovi pa postajajo vse bolj obljudeni. Zdaj so naši rudarji le še nekaj sežnjev oddaljeni od glavnega izvira. Poglejte v močno osvetljen rov, kako se vse bolj približujejo glavnemu izviru.

22 In poglejte, zdaj je eden od njih zadal zadnji, odločilni udarec; vrelec je odprt! Delavce odnaša v večno, neskončno svobodo in jih poplača z večnim življenjem. Z veliko močjo in obiljem dere po vseh dolinah in ravnicah, trga gore in jih odnaša s seboj, tako da vse kar je bilo mrtvo, z njegovo vodo oživi.

23 Toda glejte, zdaj tisti, ki so zainteresiran za vodno kolo, to opazijo in kričijo na pomoč, na svojih zidanih podstavkih vodnega kolesa! Ampak od tega ni nobene koristi. Staro vodno kolo močno poganjajo, toda trhle lopatice odletijo ena za drugo. Vodna površina ob bregovih je polna praznih čolnov. Vse kar le ima noge, se preriva ven k velikemu živemu vodovju. Samo zainteresirani za vodno kolo zdaj sedijo, tako rekoč v lastni mlakuži, nekaj jih s kolesa odtrga slabe, polomljene lopatice in odplava, če se le da, do blaženega brega. Le za glavne interesente reševalne opreme na koncu skoraj ne bo ostalo, ker so vse čolne nagnali na

breg in nihče noče k njim zapluti, da bi jih rešil na breg. Njihova voda začenja strašno smrdeti, tako da se živa voda noče več izlivati vanjo.

24 Glej, tako je to; in to je tudi popolna rešitev celotnega videnega grozljivega prikaza iz sfere našega šestega duhovnega gostitelja!

25 Sedaj te prikaze razumete, in to je dovolj, saj vam to ponuja tudi vpogled duhovnega sonca. Kot ste spoznali v naravnem soncu vsa materialna razmerja z vsakim ustreznim zemeljskim telesom, je prav tako zlasti, kar zadeva duhovna razmerja.

26 Kdo pa je ta sedmi duh, s čigar sfere ste zdaj to videli? Vidite, to je stari duh, pridržan za ta čas; – to je duh preroka Danijela. – Zdaj, ko to veste, lahko spet stopite iz njegove sfere in naslednjič vstopite v sfero osmega duha, ki se nam pravkar približuje. – Zato je za danes zopet dovolj!

16. POGLAVJE
Sfera osmega duha. – Svetovna ura in konec časa. ‚Novi Jeruzalem' iz sfere Swedenborga.

1 Naš gostoljubni prijatelj je že tukaj; zato takoj stopite v njegovo sfero. Tudi tega duha boste videli v njegovi sferi, po kateri vas bo malo popeljal okrog. Vendar bodite zelo pozorni na to, kar vam bo pokazal in kaj vam bo rekel, saj se vam bo iz tega marsikaj razjasnilo, kar še niste povsem razumeli. – Že ste v njegovi sferi, zato se ga tudi držite, ker je dober vodnik, v katerem je veliko Moje modrosti. Med potjo boste izvedeli, kdo je pravzaprav ta duh. In tako ga zdaj poslušajte in mu sledite!

2 Duh vam pravkar pravi: pridite, pridite dragi bratje po Gospodovi volji; vodil vas bom v kraljestvo Resnice in v kraljestvo Ljubezni!

3 Poglejte tja proti jutru tisto izjemno veličastno, lepo gorovje. Poglejte, kako božansko sonce, v katerem je Gospod, že stoji visoko nad gorami, in kako čudovito njegovi žarki, tako kot žarki ljubke jutranje zarje, prodirajo v doline in druge globeli sveta!

4 Tudi ob tej priložnosti se ozrite malo nazaj; tam vidite veliko morje, na katerega površju se gibljejo številni, veliki valovi. Na valovih vidite veliko ladij, nekatere velike, druge majhne. Vidite kako valovi rinejo proti obali, da bi posrkali te čudovite sončne žarke. In tudi ladje, ki so

na velikem morju, so nastavile svoja jadra, da bi tako kot valovi plule do razsvetljene obale. Iz tega lahko prepoznate skrivno moč žarkov božanskega sonca, v katerem prebiva Gospod.

5 Toda sedaj pojdimo na tisto gorovje tam, kjer bomo pogledali stvari povsem drugačne vrste, in videli, kako se tam razodeva Božja Resnica. Sprašujete: »Toda dragi naš duhovni prijatelj in brat! To svetleče gorovje se zdi še zelo daleč; kako bi lahko prišli tja dovolj kmalu?« O dragi prijatelji in bratje! Naj vas to ne skrbi, kajti naša lastna volja nas bo kmalu pripeljala tja. To hočete; tako kot jaz, in glej, smo že na samem kraju!

6 Pravite: »O dragi duhovni prijatelj in brat, tukaj je neskončno veličastno, tukaj bi radi ostali, kajti nikoli nam ni prišlo na misel, da je lahko nekaj tako čudovitega, kot je pogled iz teh visokih gora.«

7 Tam okoli poldneva vidite nekaj čudnega in ne veste kaj naj bi to bilo. Na visokem nebesnem svodu vidite navzdol visečo zlato palico, na kateri je obešeno sonce, ki počasi niha sem in tja, kot nihalo ure, Ali bi radi vedeli, kaj je to? – Povem vam: pojdimo bližje, potem bi morali to kmalu ugotoviti.

8 Ali vidite na tem čudovitem sončnem nihalu izjemno veliko kvadratno zgradbo, ki se s svojo konico, v obliki piramide, stopničasto dviga do navideznega nebeškega svoda? Šlo bomo tja in si to zgradbo malo pobliže ogledali. Napis na eni od strani nam bo najprej razodel, kakšen je njen pomen. Želite si, in glej, smo že prišli!

9 Poglejte navzgor. Na deseti stopnji vidite dve veliki svetleči piramidi; preberite kaj na vsaki piše. Pravite: »Pisava nam ni znana.« No, potem vam bom jaz prebral. Na piramidi na naši levi strani je napisano: ‚To je veliki časomer za ustvarjene stvari'. Na drugi piramidi pa piše: ‚Edino pravilno gibanje vseh stvari in dogodkov po božanskem Redu!' Iz teh dveh napisov boste zlahka uganili kaj ta prizor pomeni.

10 Zdaj pa se dvignite z menoj vsaj do polovice višine te zgradbe; tam bomo zagledali številčnico te velike svetovne ure, in iz te boste zlahka videli koliko je ura zdaj!

11 Glejte, smo že spet na željenem mestu. Začudilo vas je, da je ta številčnica le na eni strani, namreč na levi strani, označena s številkami, in sicer prav tako kot vaše ure od ena do dvanajst. Desna stran, ki je obrnjena proti jutru, je popolnoma brez številk. To je zato, ker

tukaj večerna stran pomeni le časovno, proti jutru pa večno in s tem duhovno.

12 Ko je bilo vse materialno stvarstvo ustvarjeno, je stal ta veliki svetleči kazalec čisto na dnu, na številki ena, ki jo vidite še vedno močno sijati.

13 Toda kje je zdaj ta kazalec? Pravite: »Stoji naravnost navzgor, in sicer že blizu konca zadnje številke. Samo še dve majhni točki se mora kazalec premakniti, potem bo njegova konica zunaj na neoštevilčenem svetlobnem polju.« Ali veste kaj to pomeni? – Vidite, to pomeni ‚konec časa'!

14 Toda sprašujete: »Ali bodo potem vse žive stvari prenehale obstajati, ko se bo kazalec premaknil na prosto, belo polje?« – To nam bo oznanila naslednja višje stoječa številčnica. Torej, pojdite z menoj nekaj stopenj višje!

15 Glej, tukaj je že druga številčnica. Kaj vidite na njej? – Pravite: »Tukaj vidimo ravno obratno razmerje; stran obrnjena proti večeru je temna in neoštevilčena, stran proti jutru pa je tu označena z novimi svetlečimi številkami. Tukaj je številka ena na vrhu in dvanajst najnižje. Veliki kazalec se že dotika prve točke enice, ki sije kot svetla jutranja zvezda. Vsaka številka, ki se zaporedno spušča v širokem krogu navzdol, vse bolj sije, in sijaj zadnje številke je tak, kot sonce, ki tako čudovito sije na vzhodu!« Vaša ugotovitev je pravilna; toda kaj to pomeni?

16 To boste izvedeli takoj. Glejte, tako stari, temni čas prehaja v novega, svetlega. Zato stvari ne bodo minile, ampak jim bo dan le ‚nov čas'. In tako, kot je bil prvi čas, čas propada, čas smrti, bo ta prihajajoči čas, čas vstajenja in čas dneva! Zdaj razumete pomen tega velikega urnega kolesja. Zato zdaj spet odvrnimo pogled od tod in si pobliže poglejmo stvari, ki so okoli nas še vedno v neskončnem, čudovitem izobilju.

17 Tam proti poldnevu vidite izjemno veliko kvadratno zgradbo, ki je videti kot zelo velika kocka in je dolga skoraj dvanajst tisoč sežnjev. Visoka in široka je toliko, kot je dolga. Na vrhu štirih vogalov vidite štiri velikanske človeške postave, ob njihovih nogah pa štiri različne živali. Pojdimo takoj tja, da vidimo, kaj to pomeni. To ste hoteli in tako smo, kot vidite, že na sijoči ploskvi te velike kocke. Poglejte tja, na sredini te sijoče površine je še ena manjša, izjemno svetla kocka, na kocki pa leži popolnoma odpečatena knjiga.

18 Vidite sedmi pečat, ki je tudi odpečaten, in iz tega pečata vidite, da se vzdigujejo orjaške podobe. Številni duhovi v belih oblačilih in z velikimi trobentami v rokah se dvigajo z vseh strani. Glej, tam nekdo zatrobi in iz trobente prihajajo najrazličnejše stvari, kot so: vojna, pomanjkanje, lakota, kuga, – glej, tam drugi zatrobi na svojo trobento in iz te se razplamti uničujoči ogenj; kamor seže, vse použije in najtrše kamne stopi kot se kapljica vode na razbeljenem železu. Poglejte spet tja, še eden zatrobi na svojo trobento in iz nje priteče velika povodenj, ki je polna vseh vrst nagnusnih stvari, in glej tam spodaj v globini staro Zemljo, ki se utaplja v tej poplavi. In glej tam, četrti zatrobi na svojo trobento in veliki ognjeni zmaj, pade zvezan in vklenjen tja navzdol, kjer vidite neskončno globino neizmernega morja kipečega ognja.

19 Zdaj pa poglejte štiri velikanske postave na vogalih; tudi oni so opremljeni z velikimi trobentami. – Glej, tisti v smeri polnoči (severu) močno zatrobi in iz trobente pride duh z velikim bičem, da kaznuje Zemljo; – in glej tistega, ki stoji v smeri večera (zahoda), ki tudi zatrobi v svojo trobento in iz te pride drug duh, ki v roki nosi žarečo in ognjeno metlo, da pomete nesnago z zemlje. – In glej, tam proti poldnevu (jugu), tudi en velik duh zatrobi na svojo trobento in množica duhov prihiti iz nje, z vsemi vrstami semen v košarah, da posejejo nove plodove v pometeno zemljo. In zdaj glej, duh na jutranji strani (vzhodni) strani prav tako zatrobi na svojo trobento; in iz te se dvigne svetleč oblak. Na njem vidite neštete množice duhov. Na vrhu tega oblaka vidite sijoč križ. Na križu pa stoji Človek, tako krotek kot jagnje!

20 Glejte, to je znamenje Sina Človekovega. In s tem smo tukaj na tem kraju tudi videli vse, kar vam je tukaj bilo dopuščeno videti in pogledati; – in vse to je Svetloba Resnice, iz katere gledate stvari. –

21 Vendar vi pravkar svoj pogled usmerjate tja proti jutru in na svoje največje začudenje vidite izjemno veliko, čudovito mesto, ki sije tako veličastno kot veličastno sonce nad vami! – Bi radi vedeli kakšno je to mesto in bi si ga želeli podrobneje ogledati? To si želite, in glej, mesto je pred vašimi očmi!

22 Ali vam je tukaj všeč? – Pravite: »Neskončno in neizrekljivo, ker tu dihamo čisto ljubezen; in vse kar vidimo je izjemno nežno, blago in dih jemajoče v vzvišeni ljubezni.« Še pravite: »Kako veličastno se svetijo zidovi tega mesta; kako izjemno vzvišena in prekrasna so vrata, in

kakšna nepopisno veličastna svetloba nam sije iz vsakih vrat nasproti! Skoznje se sprehaja nešteto blaženih angelskih duhov! – Oh, kako mora biti tu lepo živeti!«

23 Pravite, da bi si želeli ogledati tudi notranjost tega mesta. To lahko zdaj tudi storite. Toda vnaprej vam povem: to mesto je tako neskončno veliko, da ga v vsej večnosti z največjo hitrostjo misli ne bi mogli vsega prepotovati. Kajti to mesto postaja vedno neskončno večje in večje, bolj ko nekdo prodira v njegovo notranjost. Zato se bomo približali samo k enim vratom in skozi ta pogledali v notranjost mesta.

24 Sedaj pravite: »Zavoljo vsemogočnega Gospoda! Kakšno neskončno razkošje in kako neskončne vrste bivališč! Zdi se, da se ta ulica, ki jo sedaj gledamo, nikoli ne konča.« Ja, povem vam, da lahko po tej ulici večno potujete in nikoli ne bi prišli do njenega konca; in takih ulic in trgov je v tem mestu še nešteto. Če pa želite izvedeti ime tega mesta, potem preberite napis nad temi vrati, ki se glasi: ‚Sveto Božje mesto ali Novi Jeruzalem.‘ –

25 Jaz, ki sem vas tod vodil, pa sem duh Swedenborga, in tako ste tudi videli vse, kar vam je bilo dano od Gospoda videti v moji sferi, zato se spet vrnimo. Vidite, spet smo že tukaj od koder smo odšli. Zdaj stopite iz moje sfere k Tistemu, ki vas čaka in katerega ime je: Svet, Svet, Svet !!! – »No, zdaj ste zopet tu: ali ste si vse dobro zapomnili?«

26 Odgovarjate pritrdilno. Jaz pa vam povem: kar o tem še niste razumeli, vam bo sčasoma postalo svetlejše, in sicer v sferi naslednjega duha. In tako, dovolj za danes.

VODEN OGLED DEJANSKEGA DUHOVNEGA SVETA

17. POGLAVJE
Sfera devetega duha (evangelist Marko). Vodenje po dejanskem duhovnem svetu.

1 Tudi tega devetega duha boste videli in se z njim pogovarjali v njegovi sferi. Vodil vas bo na različne kraje, kjer boste videli in razumeli marsikaj, kar vam je bilo doslej neznano. Iz tega boste veliko do sedaj videnega, ugledali v jasnejši svetlobi.

2 Poglejte, naš novi gostoljubni prijatelj že stoji tam, zato le pojdite takoj v njegovo sfero in sledite njegovim navodilom.

3 Zdaj ste že v njegovi sferi, zato bodite pozorni na to, kaj vam bo ta novi vodnik povedal, ki pravi: dragi prijatelji in bratje, pridite, pojdite z menoj, da boste videli, kaj vse prinaša neskončno velika očetovska ljubezen in kako prijetna je povsod! Zelo se veselite, da ima Gospod veselje, da vašemu duhu pokaže takšne stvari, kajti z lastnimi očmi boste videli, kako nedoumljive so Gospodove poti in kako nedoumljivi so nasveti Njegove neskončne večne Modrosti.

4 Ozrite se na levo, kolikor lahko sežejo vaše duhovne oči in mi nato povejte, kaj vse se kaže vašim očem. Dobro vidim, da ste v zadregi zaradi razsežnosti prizora in ne veste ne kod se začne in kje konča! – Zato vam bom z besedami jasno, po vrstnem redu prikazal stvari, ki jih vidite.

5 Proti polnoči vidite precej golo pokrajino; visoke, strme gore prevladujejo ena nad drugo in kot grozeči sodniki gledajo navzdol na čudovite ravnice. Tu in tam med gorami in na manjših gričih vidite zgradbe, ki izgledajo tako, kakor vaša bivališča na Zemlji; tu in tam, bolj v nižini, je tudi manjša cerkvica. V višji sferi teh gora vidite lebdeti poltemne oblake, nad njimi pa se zdi, kot da so gore samo iz snega in ledu, podobno kot visoki ledeniki na Zemlji. – Dalje vidite tudi, da je vso to severno regijo, od tega območja, kjer smo sedaj, odrezala velika in široka reka.

6 Če sledite toku te reke, ta prihaja iz regije med jutrom in polnočjo in teče skoraj v polkrogu med večerom in polnočjo. Njena voda dere v mogočnih valovih, zato je en sam nihalni most na vrveh, ki omogoča prehod reke prebivalcem, ki živijo na drugi strani reke.

7 Bi radi vedeli kakšni so ti prebivalci? To lahko kmalu izvemo. Pojdite z menoj, čoln se nahaja na tej strani in z lahkoto bomo prečkali reko. To hočete, in glej, smo že na bregu reke. Pogumno vstopite v čoln in se ne bojte penečih valov, niti temačnih globin te reke. Čoln bomo tako spretno vodili, da vanj ne bo prišla niti ena kapljica.

8 No, ste že notri. Kot vidite, je prečenje opravljeno veliko bolje, kot ste pričakovali, saj smo že na sredini reke. Naj vas ne prestrašijo pošasti, ki dvigujejo svoje glave nad valove in močno razpirajo svoje čeljusti, kot da hočejo požreti cel svet. Glejte, smo že blizu nasprotnega brega, in zdaj smo ga tudi dosegli. Stopite na kopno pred menoj, jaz pa bom prišel za vami in hkrati na bregu privezal čoln.

9 Glej, zdaj smo na kopnem. Tam, precej globoko v dolini vidite umazano vas; pojdimo tja in poglejmo kaj je tam. Smo že tukaj; kako vam je všeč? Postali ste prav vročični. Ampak, povem vam, tu je še dobro, ampak hujše še pride!

10 Pravite: »Dragi prijatelj in brat! To nam je že dovolj, saj so zelo zanemarjene vaške hiše videti kot pogorišča na naši Zemlji, kjer bi vas pogorela v nekem najslabšem kotičku na Zemlji. In ljudje, ki jih vidimo tukaj, so videti tako razcapani, da si človek težko predstavlja česa hujšega na Zemlji. – En par ravno prihaja k nam; moški je na pol gol. Goli deli njegovega telesa so shujšani in umazani, in zdi se, da je po prsih opečen. Več kot polovica las je od ognja ožganih, in zdi se, da je tudi pol njegovega obraza opečenega. – Njegova spremljevalka je videti, kot da je njegova žena. Gospod! Kakšna obžalovanja vredna ženska postava! Izgleda tako, kot da bi zares že tri leta ležala zakopana pod zemljo. Le čez ramena ji visi še nekaj umazanih cunj, ki so takšne, kot da bi jih pravkar potegnila iz kanalizacije. Njene bose noge so videti kot kosti brez mesa in njene roke! Ena skeletna roka je na pol ožgana, druga pa je polna gnoja in razjed; in njena glava, kakšna fizionomija! Resnično, kdor zmore iz tega opisa videti kaj drugega kot smrt, mora imeti visoko stopnjo modrosti.«

11 Ja, moji ljubi prijatelji in bratje! Ne obžalujte, da ste to videli, kajti prebivalci tega območja so še najboljši, to pa je šele začetek velike bede, ki jo ta regija skriva v sebi. – Toda pojdimo zdaj v vas in videli boste prav osupljive stvari.

12 Tam je prva hiša. Poglejte skozi to nizko okno. Kaj vidite? Oh, zgroženi se umaknete; kaj je to? – Jaz zelo dobro vem, da tukaj ni parfumerija. Na tleh te sobe vidite vsevprek čepeti na pol razpadajoča človeška bitja, ki rijejo po svojem gnilem, na pol do kosti olupljenem, smrdljivem mesu. To vsekakor ni hvalevreden pogled, vendar drugačen ne more biti, saj se tukaj tako izraža mesena ljubezen.

13 Sprašujete, če so ta bitja popolnoma izgubljena? Vi zagotovo veste, kako velika je Gospodova ljubezen in usmiljenje! Poglejte, vsi ti morajo svoje meso oziroma meseno poželenje popolnoma užiti na najbolj gnusen način, preden lahko dosežejo takšno stanje, v katerem jim bo mogoča kakršnakoli pomoč.

14 Ali mislite, da se gledano z vašega vidika, ta zelo bedna bitja počutijo nesrečna v tem stanju? Oh, nikakor! Če bi se tako počutili, bi kmalu

lahko zbežali; ker ima vsak še toliko moči, da lahko vstane in gre naprej proti toku, katerega voda ima očiščevalno in zdravilno moč. – Samo meseno poželenje je njihov element, tako da grizejo svoje meso, dokler to ni popolnoma užito.

15 Sprašujete: »Ali imajo ti ljudje tudi kaj za pojesti in ali lahko še kakšno hrano pojedo?« Pridite sem do druge hiše in poglejte skozi okno noter, in takoj boste zagledali obrok.

16 No, kaj tam vidite? Vendar ne morete vzdržati pogleda! Ja, vidite, tudi to prinese meseno poželenje. Na Zemlji imate izrek: ‚To ali ono ima tako rad, da bi jo kar pojedel!' Tako, da tukaj ne morete biti tako zgroženi, če ste videli, da prebivalci te hiše jedo drug drugemu koščke njihovega gnilega mesa, polnega črvov in glist. Torej se mora meso použiti, če se želi osvoboditi iskrica boljšega duha, ki je še v njih.

17 Zdaj spet sprašujete, če nimajo ta nesrečna bitja nič drugega za početi? Le poglejte tukaj pri tem na pol razpadlem oknu, in boste takoj videli s čim se ukvarjajo prebivalci te hiše. Že spet bežite stran od okna. Kaj vas je tako hitro odgnalo stran? Ali je to potem nekaj tako nenavadnega, ko človek v pravi svetlobi vidi, kako stanovalci te hiše vlečejo olupljene in na pol gnile koščke smrdljivega mesa in jih ovijajo okoli golih kosti, in ko imajo nekakšno kostno strukturo ovito s takšnimi gnijočimi koščki mesa, takoj spet pomislijo na čutno parjenje in vso svojo moč usmerijo, da bi še enkrat dosegli polteno, meseni užitek.

18 Zakaj vas je ta prizor tako presenetil? Ali je na Zemlji kaj bolje? Če bi z duhovnimi očmi lahko zaznali toliko nežnega mesa, ki je na Zemlji tako občudovano, bi videli še večja čudesa kakor tukaj!

19 Sprašujete: »Ali ta uboga bitja nimajo pojma o Gospodu in tudi sploh ne hrepenijo po Njemu?« Pojdite malo dlje; ali vidite tam na hribu stoji nekaj, kar je videti, kot zanemarjena ruševina molilnice. Približajmo se; kdo ve kakšne nenavadnosti bomo notri odkrili! Poglejte, tu zadaj proti hribu so že nekoliko razpadajoča vhodna vrata. Dovolj je, da samo pogledamo v notranjost in bomo takoj dobili ustrezen odgovor na vaše vprašanje. – No, tukaj vas je kar vrglo nazaj. Kaj tako čudnega ste videli?

20 Komaj dihate, kaj šele, da bi govorili. Tega vam ni treba vedno početi, sicer ne bomo kmalu prišli do konca tega našega potovanja, kajti to, kar ste tukaj videli, ni nič več in nič manj, kot povsem naravno. Samo malo razmislite o tem, da meseno čuten in poželjiv človek to nosi povsod

s seboj. Tudi ko gre v molilnico, bo njegova ljubezen do mesa, pri tem ko karkoli pogleda, nenehno dejavna, Vsak predmet bo upodobljen glede na njegovo osebnost in na ta način bo taka nagnusna ljubezen duhovno videna v vsakem predmetu, ki ga pogleda čutno poželjivi človek. To je razlog, da na tovrstnem molitvenem mestu namesto oltarja niste videli nič drugega kot genitalne dele obeh spolov; ja, postavljeno je bilo okrašeno manjše razpelo, na katerem so bili na obeh straneh obešeni takšni pohotni predmeti. Notri ste videli tudi nekaj ljudi, ki so se po tej molilnici vlekli naokoli, kot po kakšnem umetnostnem muzeju in si pasli oči na prej omenjenih umetniških predmetih ter se vanje popolnoma zatopili.

21 Se vam morda zdi to pretirano? Povem vam: tu ni niti najmanjšega pretiravanja, ampak je to najčistejša, dobesedna resnica, kajti pri vas na Zemlji je zelo veliko ljudi, ki se občasno spomnijo na Gospoda, še posebej, ko vidijo kakšno izrezljano podobo, ki Ga seveda upodablja le na grobo materialističen način; toda kako dolgo traja tak spomin? Le en pogled na mikavno žensko meso in kmalu bo spomin na Gospoda, kot na Njegovo podobo, zastrt in prepleten z vsemi vrstami očarljivih delov mesa. Na Zemlji vaša koža skriva takšne stvari; za duha pa je vse odprto, saj koža ne meso ne moreta ničesar skriti.

22 Sprašujete: »Dragi prijatelj! Še globje v tej umazani grapi, je še veliko tako žalostno propadajočih bivališč: ali se v teh nadaljuje ta hvalevredna mesenost?«

23 Ali si želite pogledati v te hiše? Zmajujete z glavo, zato vas ne bom več vodil naprej, ampak vam le na kratko povem, da ne bi videli nič boljšega, ampak samo še slabšega. Tako bi na primer v sosednji hiši videli vse možne načine zlorabe otrok. Če bi šli še dlje, bi videli mesene odvisnike, kako mlada dekleta zapeljujejo in zvabijo v nečistovanje. Ker pa bi vam nadaljnje gledanje mesenih gnusob bolj škodovalo kot koristilo, je bolje, da jih sploh ne vidite!

24 Vendar pa vam moram vseeno povedati, da ko bi šli še naprej, so ljudje na zunaj še bolj mesnati in polnejši, kot tam proti vodi. Razlog je v tem, da so tisti proti vodi že bolj razkriti in niso tako obremenjeni z mesom, kot tisti, ki živijo v globelih.

25 Zdaj pa poglejte tja, precej daleč, v tisto umazano globel, kjer boste videli več hiš, ki so celo v plamenih. Sprašujete: »Kaj to pomeni?« To pomeni, da se je tam meseno poželenje izrodilo v zlo, kar je pri vas na Zem-

lji podobno ljubosumju. Vendar v takšno hišo ne smete pogledati, kajti en sam tak pogled bi vas nepripravljene stal življenja! Torej, v tej globeli nimamo več kaj početi, zato se bomo naslednjič približali drugi vasi in videli, kaj se tam dogaja. Povem vam: ne nadejajte se dobremu, kajti tam bomo videli še popolnoma drugačne stvari! In to je za danes dovolj!

18. POGLAVJE
Upodobitev oderuštva v onstranstvu

1 Preden se približamo tej drugi dolini, vam želim na kratko odgovoriti na še eno vprašanje, ki ste mi ga zastavili. Radi bi vedeli, če je to, kar ste prej videli, morda celo pekel. Na to vam ne morem odgovoriti niti z da, niti z ne, ampak vam samo povem, da je to, kar ste videli, peklenske narave, vendar ni sam pekel; kajti to kar je tukaj prikazano, ni nič drugega, kot za vas ločen prikaz pregrehe, zlasti v pogledu človekove poželjivosti. Kjer ste videli najbolj razjedena bitja, tam je tudi pregreha že v podobnem stanju; kjer pa ste videli še popolnejše pojave mesene aktivnosti, tam je moč pregrehe, ki izhaja iz zlobnih želja, tudi že vedno bolj in bolj povezana z zmožnostjo grešnega delovanja. To je na vaši Zemlji jasno in očitno izraženo, saj boste zagotovo naleteli na ljudi, ki so s svojimi številnimi grehi, svojo polteno naravo uničili do te mere, da je ne zmorejo znova prebuditi za popolno meseno uživanje z vsemi umetnimi stimulansi. Poglejte, takšni ljudje se tukaj pojavljajo v ospredju, ker občasno pustijo, da se v njih porodi kakšna misel, ki jim pokaže ničnost in minljivost vseh takšnih užitkov. V ozadju pa ste videli tiste, pri katerih je moč njihovega poželenja še vedno usklajena z dejavno močjo pregrehe. Le poglejte podobne ljudi na Zemlji; dokler so še pri takšnih močeh tvegajo in kot imate navadno reči, s svojim telesom delajo kot svinja z mehom.

2 Iz tega lahko zdaj sklepate, da to, kar ste videli, ni nikakršen pekel, ampak le prikaz peklenske oblike pregrehe. – Ker to zdaj vemo, se lahko s tem znanjem odpravimo v naslednjo, prej omenjeno dolino. –

3 Glejte, to dolino loči od nam že znane doline samo nizek gorski greben. Le čezenj moramo priti in bomo takoj videli bistvo druge doline. – To hočete, in že smo na vrhu grebena. Poglejte tam spodaj je nova

vas; vam je všeč ? Pravite: »Od daleč je videti dokaj bolje od prejšnje, vendar se nahaja bolj proti večeru (zahodno), zato ne moremo od te vasi pričakovati veliko dobrega.« – Ja, prav imate; tako tudi bo.

4 Sprašujete me, zakaj so te zgradbe veliko večje in na splošno veliko uglednejše, kot v prejšnji vasi? Povem vam: pojdimo naravnost dol v vas, in sicer na njen začetek, in potem boste zelo hitro dobili odgovor na vaše vprašanje. – No, smo že pred prvo hišo. Spredaj je zaobljena sivkasto bela stena, vendar s te sprednje strani nima ne oken, niti vhoda. Sprašujete: »Zakaj je tako?« – Zato, ker je ta stran obrnjena proti jutru (vzhodu) in to je gnusoba za prebivalce te vasi. Torej se moramo premakniti za stavbo, ki se nahaja nekoliko navkreber, da si bomo ogledali notranjost tega objekta. Tukaj je že eno veliko okno; poglejte notri in mi povejte kaj vidite.

5 Oh, kot pri prvi hiši, vas je že vrglo nazaj. Kako bo z vami šele potem pri naslednji hiši? Popolnoma osupli pravite: »Za Božjo voljo, to je nezaslišano, nečloveško, nepredstavljivo! V ozadju sedi na široki klopi človeška pošast. Je nadčloveško debela, z nagnusnim povešenim trebuhom, ki zavzema več kot polovico sobe. Podbradek je obdan z več umazanimi, nabuhlimi, mesnatimi blazinicami. Pred njim stoji množica izčrpanih človeških bitij, ki se kot živi okostnjaki drenjajo okoli tega grozljivega debeluha, in ga prosijo, da naj jih poje! – In ta pošast ima zares pred seboj na mizi že več popolnoma oglodanih človeških okostij. Toda nekateri v ozadju so razjarjeni in preklinjajo to pošast ter hočejo planiti nanjo. Vendar jih od tega odvračajo tisti, ki jim je pošast obljubila, da bo použila tudi nekaj njihovega mesa in ga spremenila v svojo maščobo.

6 Sedaj seveda sprašujete: »Kaj pomeni ta nenavadna, gnusna podoba? To naj razume kdor more, mi tega ne razumemo.« Jaz pa vam povem, dragi moji bratje in prijatelji; če tega v prvem trenutku niste razumeli in dojeli, potem morate popolnoma slepi hoditi po vaši Zemlji.

7 Ali ni to izvrstna upodobitev oderuha, predvsem pa sebičnega industrijskega magnata, ki si je za svojo življenjsko nalogo zadal, da bo pograbil in použil vse, kar je v njegovem dosegu in prinaša obresti? Ali lahko določite mejo, ko bi se tak oderuh nasitil? Ali ne gre njegov pohlep v neskončnost? Ali bi imel le najmanjšo vest, če bi se polastil zakladov in bogastva celega sveta? Ali bi potočil solzo, če bi si lahko prisvojil in použil življenja vseh vdov in sirot na Zemlji?

8 Povem vam: reveži še vedno množično derejo k njemu in mu ponujajo vse svoje imetje in moči ter se za najsramotnejše plačilo mučijo in izčrpavajo zanj. Drugi mu nosijo svoje majhne zaklade in se veseli hvalijo, če jih je sprejel le za bedne obresti. Mnogi prevarani gredo celo tako daleč, da se jim to zdi neizogibno, ker da tako pač je, in njega ne krivijo.

9 Nekateri prav tako grabežljivi, vendar pri tem posvetno nespametne uboge pare, ki sprevidijo hudobijo tega bogataša, mu grozijo z uničenjem in smrtjo. Tisti pa, ki imajo pri našem oderuhu interes, se zavedajo, da bi z njegovo smrtjo še prej propadli, zato kolikor je mogoče preprečujejo tako nasilje.

10 No, kaj pravite zdaj o tej podobi? Ali ni izvrstna in prikazuje to pregreho takšno kot dejansko je? – Vendar je bil to le dobrodušen začetek. Pojdimo torej do naslednje, nekoliko večje hiše in si oglejmo njeno notranjost.

11 Glej, smo že pri desnem oknu. Svoj pogled morate izostriti, ker je hiša večja, in ima, kot vidite, na zadnji strani le dve razmeroma majhni, umazani okni, zato je v notranjosti zelo temno. Ali že vidite, kaj je notri? Skočili ste nazaj in se tresete; to je zame zanesljiv znak, da ste dobro videli kaj je v notranjosti. Vendar ne morete govoriti, kar vam tudi prav rad verjamem, saj takšni prizori silno osupnejo tudi nas, močne duhove, in to predvsem zato, ker postajajo zmeraj bolj raznoliki in nenavadni. Ampak tukaj vidim, da bom moral v tem primeru jaz pojasniti, kar ste videli, ker ne zmorete zlahka najti pravih besed za takšen prizor.

12 V ozadju ste pravkar videli ostudno debelo, pitano bitje. To bitje ima grozno napihnjen trebuh, njegova glava ima kakor hijena velike čeljusti, njegove roke so oblikovane kot par najmočnejših, velikanskih kač, njegove noge pa so podobne medvedjim. Na njegovem izjemno velikem trebuhu je postavljen nekakšen oltar, v katerega sredini je vstavljeno nabodalo z dvemi rezili obrnjenimi navzgor. Na to nabodalo ste videli nabodeno množico izčrpanih človečkih bitij. Ena kačja roka je bila stalno zaposlena, ko je nabodene snemala z nabodala in jih potiskala v požeruhovo žrelo. Druga kačja roka pa je segala okrog na vse strani po ubogih, v to sobo groze nagnanih nesrečnih ljudi, najbližjega zgrabila, ga zmečkala in potem vrgla na nabodalo požeruhovega trebušnega oltarja. Glasno stokanje nesrečnikov, je njegovo roko naredilo le še bolj dejavno. Vidite, to je prizor, ki ste ga videli.

13 Kaj menite o tem? Pravite: »Zelo grozno in zlobno!« In še: »To je močno pretirano. Na Zemlji se res dogajajo slabe stvari, ampak kar zadeva ta prizor je očitno, da gre za precejšnje pretiravanje!«

14 Ampak jaz vam povem: tukaj ni upodobljeno ne preveč, ne premalo, ampak vedno le gola resnica. Samo poglejte določene junake trgovine in industrije na vaši Zemlji. Vzemite merilo in izmerite njihove pohlepne čeljusti. Nato preverite kakšne so njihove roke, in ugotovili boste, da so povsem podobne tem. Eden se ukvarja s kopičenjem, drugi pa z zvijačnostjo ali z nasilnim plenjenjem. Ko je kaj ujeto, bo takoj položeno na že znani oltar, kot daritev pohlepu.

15 Sprašujete: »Zakaj se ta oltar nahaja prav na trebuhu te pošasti?« Zato, ker pod trebuhom je treba razumeti najhujšo vrsto pohlepa, sebičnosti in samoljubja. Velik trebuh označuje pretiranost takšne ljubezni, oltar na trebuhu pa pomeni posvetno spoštovano in vzvišeno in s tem ošabnost in napuh tako sijajnih industrijskih baronov.

16 Kaj pa pomeni dvorezno nabodalo na oltarju? To bi morali uganiti že na prvi pogled. Ali še nikoli niste slišali za trgovinsko ali menično pravo? – Vidite, to je na tem oltarju! Zato je dovolj, da se le kakšno ubogo bitje pusti ujeti in ga bodo brez usmiljenja, prizanašanja ali odpuščanja zgrabili, na to pravo nabodli in s takšnim pravom takoj prebodli do smrti.

17 Sprašujete: »Kdo so potem ti številni ubožci, ki jih tako marljivo lovijo in zakaj ima nabodalo dve rezili.?« Številni ubožci so različni ljudje. En del ujetih so mali trgovci, ki so najprej izročeni, drugi del so tisti, ki morajo iz nuje svoje izdelke oddati velikim špekulantom, tretji del so različna revna tuja ljudstva, ki so kakorkoli povezana s takšno trgovsko hišo, četrti del so interesenti za nakup, peti del so drugi trgovinski partnerji, šesti del je sloj, ki hiši služi in sedmi del so tisti, ki so na različne načine od teh hiš odvisni. Za vse te sloje je dvorezno nabodalo vedno pripravljeno. Vendar bi skoraj pozabili, kaj pomeni dvojno rezilo nabodala.

18 To je precej očitno. Ena stran predstavlja trgovinsko politiko. Kaj potem pomeni drugo rezilo? Pomeni tisto, na kar se trgovinska politika opira. Toda na kaj se opira? Na priznano pravico, da lahko prevzame vsako vejo svoje dejavnosti, tako da si z oderuškimi obrestmi zagotavlja dobiček. Ali to razumete? Če ne razumete popolnoma, to raziščite

in mi povejte, kje je za trgovski stan dobiček zakonsko predpisan? Tisto nabodalo zareže na obeh straneh; najprej z dobro znano trgovinsko politiko in na drugi strani z neomejenim pohlepom za dobičkom. Obe rezili sta tako tesno povezani s trgovinskim pravom, kot sta obe rezili meča. Ali ni ta prispodoba primerna in ali ne kaže, kot sem rekel, nič več in nič manj, kot golo resnico.

19 Zdaj pravite: »Ta prispodoba je prava; vendar tu ne dvomimo več, da pripada najglobljemu peklu!« V bistvu se ne motite, vendar ostanem pri prej izrečenem. Kajti vse to ponazarja le pregreho, ne ozirajoč se na tiste osebe, ki takšno pregreho dejansko zagrešijo. Zato je to peklenske narave, ne pa sam pekel; kajti če bi kaj takega videli v pravem peklu, tedaj bi se že od daleč za vas izšlo precej drugače, kot tukaj tako blizu tej podobi pregrehe.

20 Vidite, v tej umazani globeli je še veliko takšnih hiš. Ker pa sta v njih pregreha in pohlep upodobljena vedno bolj notranje in zato neizrekljivo bolj grozovita, že naslednjega pogleda ne bi več vzdržali, zato bomo zadevo s tema dvema hišama zaključili. Kajti, ko ta pregreha preide v sfero gorečega, pohlepnega ljubosumja, potem postane tudi že čisto peklenska in zato ni primerna za vaše šibke oči. – Zato se bomo naslednjič raje odpravili v tretjo dolino. Tam bomo spet videli popolnoma nove prizore, in tako naj za danes pri tem ostane!

19. POGLAVJE
Podoba vladoželjnosti v onstranstvu

1 Da bi prišli v tretjo dolino, nam spet ne bo preostalo drugega, kot da se odpravimo čez ta nekoliko višji gorski greben. To si želite, in glej, smo že na vrhu. Le poglejte tja navzdol, še bolj proti večeru, in naslednja vas je že pred vašimi očmi.

2 Pravite: »Dragi prijatelj in brat! Razen nekaj večjih nasipov zemlje, ne moremo odkriti ničesar, kar bi bilo podobno vasi.« Jaz pa vam povem: vi že prav vidite, vendar poglejte kolikor lahko, navzdol po grapi, ki je vedno ožja in temnejša, in boste odkrili veliko takšnih velikih zemeljskih gomil. Pravite: »Tam nihče ne more prebivati, ne glede na to, kaj je zagrešil.« Ampak vam povem: takrat, ko se bomo popolnoma

približali zemeljskim gomilam, bodo stvari videti takoj drugačne. In, ker tako hočete, gremo dol!

3 In glej, smo že tu pred prvo gomilo zemlje; kaj menite o tem? Skomigate z rameni, vendar vam povem: stopite samo malo bliže, vendar ne preblizu in boste takoj nehali skomigati z rameni. Sprašujete, zakaj se ne smete preveč približati navidez tako neškodljivi gomili zemlje? Ostanite na varni razdalji in boste tudi na to dobili ustrezen odgovor; torej stopite malo bližje!

4 Zakaj ste tako hitro skočili nazaj? Povedal sem vam, da te gomile zemlje niso tako prazne, kot so videti od daleč. Zdaj pravite: »Ampak za Božjo voljo! Kaj je to? Ko smo se približali le nekaj korakov tem gomilam, je tedaj iz majhnih, skoraj nevidnih luknjic izvleklo glave in odprlo svoje strupene čeljusti, nekaj nam znanih najbolj strupenih kač. Resnično, če ne bi tako hitro skočili nazaj, bi se zagotovo zagnale v nas in nas poškodovale. Ali so potem v teh gomilah zemlje samo kačja prebivališča? Ali ni tu ničesar, kar bi bilo podobno človeku?«

5 Povem vam: da bi to izvedeli, si moramo te gomile ogledati s severne strani, kjer je dostop najbolj nevaren. Zato morate hoditi za mano in na skrivaj gledati izza mojega hrbta, potem boste videli stvari takšne kot so. Torej, pridite! Glejte, smo že na pravem kraju. Zdaj pa bodite pozorni ob vznožju gomile na luknjo, ki je taka, kot pri vas vhod v lisičji brlog. Zelo natančno poglejte v notranjost in takoj boste videli nekaj povsem drugega. Če boste kaj zagledali, morate ostati zelo tihi in mirni, ne glede na to, če bo še tako grozno, saj bi lahko s premočnim gibanjem ali predčasnimi kriki strahu, morali vsi čim hitreje pobegniti.

6 No, ste že pogledali v notranjost? To nemo potrjujete, – tako je prav. Preden se o tem pogovorimo, se čimprej umaknimo stran od te gomile. O tem tako blizu ni dobro govoriti, ampak le z varne razdalje, kajti v tej gomili zemlje je več tisoč ušes, ki so na preži. Zdaj pa mi povejte, kaj ste videli.

7 Pravite: »O dragi prijatelj in brat! Grozno, zelo grozljivo, ja, strašno je bilo videti! V ozadju smo videli čepeti bitje, ki je izgledalo kot najbolj nagnusen in grozen zmaj. Ta zmaj je imel človeku podobno glavo, a namesto las nešteto najbolj strupenih kač, ki so se zvijale na vse strani in se s svojimi ognjenimi očmi ozirale naokoli za plenom, če je kje v bližini tega grozljivega bivališča.

8 Bolj v ospredju smo ob stenah videli številne uboge človeške postave, ki so imele roke in noge zvezane z verigami. Množica kač se je prosto plazila okoli njih, jim grizla žile in sesala kri. Gnusno bitje v ozadju je imelo v svoji desni roki, ki je bila ovita s kačo, žareč meč, v drugi roki pa nekakšen zvit, popisan trak. Kača, ki je bila ovita okoli njegove leve roke, je pogostoma z jezikom listala po tem zvitku, nato pa tipala z jezikom po njem, kot da bi hotela pošast, ki je sedela v ozadju, opozoriti na nekaj prav posebnega. Kmalu zatem smo videli, kako je množica kač iz temnega ozadja izvlekla več nesrečnih človeških bitij. Pošast, ki je sedela v ozadju, je takoj nad temi zamahnila s svojim žarečim mečem, nekatere razmesarila, druge pa prepustila kačam s človeškimi rokami, ki so jih vklenile in odvlekle k ostalim ob steni. – To smo videli, nič več in nič manj.«

9 Povem vam: zelo dobro ste opažali in si vse primerno zapomnili, zdaj pa pravite: »Dragi prijatelj in brat! Pregreha, kot jo kaže ta grozljiv prizor, zagotovo ne more obstajati na Zemlji!« Toda jaz vam povem: še veliko hujše in bolj neumljive stvari se dogajajo na Zemlji, kot je prikazano v tem prizoru. Zdaj pa uganite, kakšna pregreha se skriva pod to podobo? Poglejte, ta podoba ustreza posvetno tiranski politiki poželenja po oblasti. Vse kar se približa želji po prevladi, je po notranjih značilnostih tudi blizu tej podobi. Pod tem pa ne smete niti približno razumeti modrega državniškega vladanja, od Boga maziljenih kraljev in vladarjev, ki morajo, kar je razumljivo, nadzorovati svoja ljudstva, da se ta v svoji medsebojni veliki zlobi ne bi preveč pokvarila ali popolnoma uničila. Pod to podobo je treba razumeti le tisto peklensko prekanjenost, s katero si skušajo ljudje, katerega koli položaja ali ranga, z najbolj sramotnim klečeplazenjem pridobiti kakršenkoli oblastni položaj. Če ga pridobijo, si ga takoj utrdijo z navzven navidezno ponižnostjo, neznatnostjo in skromnostjo. Toda njihova bivališča so polna kač, ki prisluškujejo, kot plazeči, prekanjeni skrivni vohuni, ki z največjo skrbnostjo gledajo navzven, če se ne približuje kaj nevarnega, kar bi lahko takšno navidezno skromnost ogrozilo. Če se kaj približa, se to takoj zgrabi in prikrito, na skrivaj odvleče k skromnemu lastniku tega bivališča. V prizoru ste videli, da se za plen v takšnem skromnem bivališču ni izšlo najbolje. Kače, ki so namesto las na glavi, označujejo neprestano prizadevanje po zmeraj večji moči. Žareč meč v roki, ki je

ovita s kačo, označuje z zvijačo pridobljeno oblastniško mesto, oziroma kakršenkoli stan ali položaj, ki daje taki oblasti željni osebi pravico izvajati zaupano mu oblast. Dejstvo, da je meč žareč, pomeni neizprosno strogost ali tiransko naravo. Njegova roka ovita s kačo pomeni, da se s takšnim mečem ravna z veliko zvitostjo. Zvitek v njegovi levi roki, ki je prav tako ovita s kačo, kaže na premetenost takšnega gospodovalnega človeka, v katerega načrte ne sme pogledati nihče, razen njegove velike zvitosti.

10 Dejstvo, da ste videli ljudi, ki so jih kače vlekle iz ozadja, pomeni, da jih je tiranova večkratna zvitost ujela. Velike kače, s človeškimi rokami, ki ujete vklepajo v verige, so najeti pomagači tirana. Verige pa pričajo o popolnem suženjstvu tistih, ki so pod mečem takšnega človeka.

11 Zdaj smo vse razvozlali. Pravite: »Podoba je sicer pravilna, vendar se zdi, da je pri vsem tem še vedno nekoliko pretirana.« Jaz pa vas želim opozoriti le na posamezne primere, katerih je na vaši Zemlji polno, zlasti v vašem današnjem času, iz teh pa boste zlahka videli, če je podoba pretirana.

12 Da vam ne bo treba predolgo razmišljati, vas najprej opozarjam na vse hudobne upornike, ki so po izvedbi svojih zlobnih načrtov, izhajajoč zlasti iz višjega vidika, postali največje pošasti človeštva. Robespierre še zdaleč ni bil najslabši med neštetimi, ki so ubogo človeštvo Zemlje pahnili v neznansko nesrečo. In prav takšna zares peklensko satanska politika takšnih ljudi je le površno prikazana v tej podobi.

13 Če bi bilo priporočljivo pokazati vam globje ležeče zemeljske gomile, resnično, lahko mi verjamete, že pri naslednjem kupu, tudi najbolj pogumni med vami, ne bi zmogli več niti ene črke spraviti na papir. Vse takšne stvari spadajo v najnižji in zato tudi v najbolj zloben pekel. – Z višine ste videli, kako veliko je takšnih gomil zemlje v tej grozotni soteski doline. O tem vam lahko povem le to, da je v vsaki naslednji takšni gomili zemlje deset tisočkrat slabše kot v prejšnji.

14 In to je dovolj. Odkrito vam moram priznati: samo najmogočnejši angelski duhovi, ki jih je Gospod posebej za to opremil z vso možno močjo, lahko gredo čez to dolino, ne da bi bili poškodovani; jaz pa z vami nočem nadaljevati poti niti do tretje gomile zemlje. Dokler se takšno poželenje po oblasti kaže le v posvetnih stvareh, kot ste ga videli v prvi gomili, potem ni škodljivo za duhovnega pri primerni previdnos-

ti. Če pa, kar je že pri drugi gomili precej hujši primer, ta oblastiželjnost svoje kačje roke steguje po duhovnem, potem mora vsak duh strogo paziti, da se ne približa takšni gomili! – S tem videnim v tej dolini bodimo zadovoljni. Naslednjič vas bom peljal v severno pokrajino na varno in primerno vzpetino, s katere bomo imeli splošen pregled nad mnogoterimi razmerami te severne pokrajine. – In s tem je za danes dovolj!

20. POGLAVJE
Pot v pekel

1 Da bi dosegli primerno vzpetino, bomo šli proti jutranji strani tega povsem severnega predela in se šele od tam povzpeli na našo višino. Pokrajina bolj proti severu, je preveč srhljiva, da bi pot po tej lahko kakorkoli nadaljevali, razen tega pa si jo bomo tako ali tako lahko ogledali z višine. In tako pojdite z menoj; na duhoven način želimo biti čim prej na samem kraju. Smo že tu pri prvi dolini, in poglejte tja proti reki, tam boste videli par, ki smo ga že prej srečali, kako se čistita v rečni vodi in deloma tudi že dobivata opazno boljši videz. Sprašujete, kaj to pomeni?

2 To označuje stanje takšnega človeka, ki je naveličan in utrujen od mesne pregrehe in skesano hrepeni po tem, da bi se izboljšal, se popolnoma odrekel takšnemu grehu in se s tem čim bolj očistil vsega možnega zla greha. Vidite, kako težko je takšno čiščenje. Ta reka ima dovolj zalivov, ki so dostopni za takšne, kot imate navado reči, izžete grešnike. Poleg tega ne smejo iti predaleč v reko, ker so rečni valovi preveč divji, hkrati pa je polno takšnih prikazni, ki grozijo, da bodo požrle takšne spokornike.

3 Če pa pogumno vztrajajo v svojem zalivu, postanejo vedno močnejši in bolj zdravi ter s tem opogumljeni, in ko dosežejo polno moč, se lahko odpravijo proti toku navzgor v smeri med jutrom in polnočjo, kjer je izvir reke. Ko bi prišli tja, kjer se v precejšnji daljavi pred nami vidi grič na obeh straneh reke, potem pridejo do edinega mostu čez reko, po katerem lahko gredo na drugi breg in nato v večerno pokrajino.

4 Kakšno je stanje v večerni regiji, bomo zelo dobro videli, ko bomo prehodili to severno regijo. Zdaj, ko to veste, se takoj dvignimo na našo dogovorjeno višino, da si od tam pobliže ogledamo to severno regijo.

5 Že spet sprašujete, če se od tu vidi te višine? O ja, le poglejte tja gor v daljavi tisti najvišji belkasto siv gorski vrh; to je naša določena lokacija. Verjetno se malo bojite tako strmega in vrtoglavo visokega gorskega vrha. Vendar na nas to ne vpliva, saj se bomo prav tako zlahka povzpeli, kot smo se na to točko, na kateri pravkar stojimo, in če to želite, potem se napotimo. – Želite, in že smo na licu mesta. Vidite, na tem slemenu je dovolj prostora; le robu se ne smete preveč približati, še najmanj tistemu na globlji strani, ki je obrnjena proti zelo temačnemu severu.

6 Zdaj stopite k meni in poglejte navzdol. Poglejte tri grape, ki so tam proti večeru, precej daleč od nas; te so nam že znane. Toda za temi tremi jih vidite še sedem, in če prav dobro pogledate, boste videli, da so polne lukenj, iz katerih se vije temno siv dim.

7 Sprašujete, kaj to pomeni?

8 To označuje tisto stanje človeka v njegovem telesnem življenju, ko pozna resnico, vendar jo namenoma sprevrže v laž in nato iz svoje notranje zlobe nasproti tej deluje. Luknje, ki so odprte proti svetlobi, ki prihaja od poldneva, kažejo na spoznanje čiste resnice; toda dim, ki se vzdiguje iz teh lukenj, pa kaže na samovoljno spreminjanje božanske Resnice v ničevno laž. Skriti ogenj, iz katerega se dviga dim, je skrito skrajno zlo, ki sledi najvišji stopnji samoljubja in iz tega izhajajoče vladoželjnosti. Iz tega skrajnega zla, se vsa dobra semena svetlobe, spremenijo v semena plevela. Ta plevel se nato vžge v tem ognju, zažge in preide v tem vam vidnem dimu.

9 Teh sedem dolin, ki jih vidite, je ločenih ena od druge z gorskimi grebeni in vsak gorski greben je sestavljen iz desetih hribov. Vsak hrib je okrašen s kapelico. Kaj vse to pomeni? Teh deset hribov povsod zaznamuje vzvišeni Mojzesov zakon. Kapelice na hribih označujejo modrost tega zakona, sedem dolin, katere ti hribi ločujejo, pa označuje sedem zakonov ljubezni do bližnjega.

10 Zdaj pa vidite, da je v teh dolinah, pod vsakim takim hribom luknja, iz katere se kadi. To pomeni spodbijanje Božjih zakonov in popolno zatemnitev in uničenje ljubezni do bližnjega, kar se vse skupaj imenuje veliko babilonsko prešuštvo. Toda ta dim je hujši od vse kuge. Kdor ga enkrat vdihne, bo takoj tako omamljen in zaslepljen, da ne le, da ne bo našel nobenega prostega mesta v dolini, ampak se lahko obrača kolikor hoče, vendar ne more zapustiti tistega kraja, kjer je bil zadimljen.

11 Sprašujete: »Kaj se potem s takšnim zgodi?« – Poglejte tja dol le malo bolj natančno in zlahka boste videli, kako iz zagotovo dobro zaprtih kapelic, rešilna bitja hitijo v dolino k takšnim zadimljenim in jih odnašajo s tega kraja drugam na prosto. Vendar, kot vidite, jih je le malo takšnih, ki se pustijo odpeljati, večina jih trmasto vztraja pri svojem stališču in se pustijo prej odvleči črnim odposlancem, ki se vzdigujejo iz teh lukenj, kot da bi sledili rešiteljem, ki so vedno čuječi prebivalci teh kapelic.

12 Vidite, to je dejanska podoba vašega sedanjega sveta in označuje naravo vse pregrešnosti ljudi v telesnem življenju na Zemlji.

13 Lahko pa vidite, da to visoko gorovje ločuje ta polnočni predel od prave temačne polnoči, ki jo lahko opazujete za našimi hrbti, kako je srhljiva in grozljiva.

14 Toda, preden si bomo ogledali to ozadje, bomo naš pogled usmerili še navzdol proti jutranji strani.

15 Poglejte, tam vidite za našimi že znanimi tremi osrednjimi dolinami, torej tistimi, ki smo jih obiskali, tudi sedem dolin. Kot vidite, so te višje v odnosu do pravkar gledanih večernih dolin, in so povsod poseljene s številnimi vasmi. Vendar, če le malo bolj napnete oči, boste zlahka videli, da ni nikjer pravega reda. Nič ne kaže, da bi bilo tu kaj življenja. Vidite, da so njive večinoma neobdelane, in tam, kjer je polje pšenice in koruze, povsod nad plemenito pšenico raste več kot tri četrtine plevela. Le v zadnji dolini proti jutru se zdi malo bolje; vendar je tudi tam videti še več nereda kot reda.

16 Hkrati pa na hribih med dolinami vidite tudi kapelice, ki so podobne tistim proti večeru; toda če zelo natančno pogledate, boste videli zelo malo takšnih ljudi, ki gredo tja gor. Dobrohotni čuvaji kapele so sicer povsod napravili kar najbolj udobne poti, toda tudi te so za prebivalce teh vasi neprijetne in naporne. Vidite tudi čudovite vrtove okrog kapelic, ki so polni dobrega sadnega drevja in čudovit razgled s teh hribov čez reko na srečne poljane večnega jutra, ki tudi ne morejo teh zdolgočasenih zaspancev premakniti, da bi se dvignili iz svojih spalnih kotičkov in se sprehodili navzgor do kapelic.

17 Pravite: »To je vse res in vidimo na lastne oči; ampak kaj to pomeni?«

18 Dragi bratje in prijatelji! Menim, da bi to morali prepoznati že na prvi pogled. Zato vam o tem ne bom povedal nič drugega, kot to, kar

je Gospod rekel po apostolu Janezu in se nanaša na ‚angela' cerkve v Sardah: ‚Ker pa nisi ne mrzel, ne vroč, ampak le mlačen, Sem pred tem, da te izpljunem iz Svojih ust.' (Razodetje 16,2). Več mi res ni treba povedati; samo primerjajte vaš tako imenovani dober ali boljši svet s to podobo in boste ugotovili, da je dobesedno potrjena in resnična.

19 Ali ne pravi svet tako: ‚Saj ne delam nič slabega; kaj se me potem tičejo tako imenovane Božje zapovedi? Če sem miren in nikomur ne škodim, kaj bi kdo še več hotel od mene?' Glejte, po tem načelu je vse prebivalstvo tega območja zaprto v svojih kočah in se ne zmeni eden za drugega. Če kdo kliče na pomoč, mu nihče ne pomaga ali pa mu nekdo iz kakšnega svojega spalnega kotička zamrmra: ‚Pomagaj si sam, kolikor lahko, jaz si bom tudi sam pomagal, ko bom rabil pomoč. Ti se mene ne tičeš, jaz pa se tebe ne, zato naj vsak poskrbi zase.'

20 Vidite, po tem lahko zagotovo zlahka prepoznate vaš svet, ampak kje se ta nahaja? Vidite, da ga ta usodna reka, pa tudi druge pokrajine, kjer vlada zloba, prvič, ločujejo od vseh srečnih pokrajin, in drugič, da je ta pokrajina prav tako kot večerna pokrajina, ki smo jo opazovali, zelo blizu mejnega gorovja med tu in onstran. In vse te doline, ki jih vidite, se končajo na tej visoki gorski steni, v temnem tako imenovanem rovu ali podzemnem predoru, ki vodi naravnost v to izjemno temno onstranstvo, ki se zdaj nahaja za vašimi hrbti.

21 Sprašujete: »Kaj je to?« Toda povem vam: potem, ko smo si ogledali to predhodno območje, se malo obrnimo in poglejmo v to onstransko področje. Trije kratki pogledi vam bodo povedali več, kot si želite vedeti.

22 No, obrnili ste se; kaj ste tam videli? Pravite: »Zaenkrat še nič, razen vedno gostejše nočne teme.« Poglejte še enkrat; kaj vidite zdaj?

23 Oh, zdaj pa kričite: »Strašno, strašno, beda nad bedo! Ne vidimo nič drugega kot ogenj za ognjem in žareče kače, ki se zvijajo v plamenih.« No, zdaj pa poglejte še enkrat; kaj zdaj vidite? Vidim, da vam je ta pogled odvzel moč govora; zdaj pa vam povem: kar ste nazadnje videli, je prva stopnja dejanskega pekla. – Obstaja še druga in tretja stopnja. Vendar teh ne morete videti, ker bi vas že najkrajši pogled stal življenja, kajti tam domuje že najintenzivnejša smrt. To pa sem vam pokazal zato, da boste iz tega razvideli, kam nepreklicno vodijo ti podzemni rovi iz vseh teh dolin!

24 Kako težko se bo duhu, ja, materialistično hudobnemu duhu vrniti, lahko zlahka razumete, ko pogledate v to neizmerno globino, ki se s

tega gorskega grebena strmo spušča v večno temno brezno. Zaenkrat vam ni treba več vedeti o tem.

25 Toda ta lokacija, na kateri se mi nahajamo, je tista svobodna višina človeka v njegovem telesnem življenju, iz katere v sebi v temelju spozna, v enaki meri, kaj je resnično, lažno, dobro in zlo.

26 Kdor je na tej višini, je našel pravi smisel življenja in ga nikoli ne more izgubiti, razen, če bi se kot blaznež vrgel s te višine v brezno. A vendar tega ne bo storil! In tako se potem spet napotimo s te višine navzdol, kjer nas čaka čoln. To si želite, in glej, smo že na samem kraju.

27 Brž stopite v čoln, jaz pa ga bom odvezal in vas odpeljal zopet nazaj do srečnega brega na drugi strani. Ste že v čolnu; čoln je odvezan in že plujemo.

28 Kot vidite, se tokrat iz vode dviga še več pošasti, kot pri prejšnjem prehodu reke, ki grozijo, da nas bodo požrle. Toda, tu je že srečni breg, zdaj pa si lahko svoje zobe zarijejo v čoln, mi smo na suhem! – In tako se bomo od tu obrnili proti večeru in si ga ogledali. Vendar bomo pot v to boljšo pokrajino nadaljevali šele naslednjič, – in s tem je za danes dovolj!

21. POGLAVJE
Obisk večerne pokrajine

1 Glejte, tu je že zelo dobra pot, po tej bomo prav prijetno hodili. Če pogledate tja prek leve roke, vidite širne ravnice, ki so kot meja pred precej visokim, vendar nežno zaobljenim pogorjem, lepo poraščenim s cedrami in številnimi drugimi čudovitimi drevesi. Vrhovi so povsod goli in vsakega krasi piramida, na vrhu katere sije svetla zvezda. Če pa pogledate tukaj naravnost, boste videli široko dolino, ki se pred vami razprostira, in se zdi povsod zelo rodovitna, do koder sežejo vaše oči. Na različnih krajih v tej dolini vidite tudi lične, lepe zgradbe in marljive ljudi, ki iz teh izstopajo in vstopajo, in vidite tudi mnoge druge, ki se prizadevno ukvarjajo z obdelovanjem polj. Kajne, skoraj se vam zdi, kot da bi se sprehajali po Zemlji v čudoviti dolini, v kateri miroljubni kmetje prav tako prizadevno obdelujejo svoja polja.

2 Če svoj pogled obrnete na desno stran, boste tudi zagledali široko, ja, neizmerno obsežno pogorje, katerega nižine so prav tako porasle z

dobrim drevjem, in tu in tam med drevesi se vidi kakšna kmečka domačija. Toda nad gozdnato pokrajino se dviga izjemno strma skalna gora, katere vrh je prekrit z večnim snegom in ledom.

3 Pravite: »Pokrajina je čudovito lepa, le tu in tam manjka kakšno jezero ali kakšna lepa, široka reka. Če bi v tej pokrajini obstajalo še kaj takega, si ne bi mogli zlahka predstavljati bolj ljubke in hkrati tudi romantične pokrajine, kot je ta.«

4 Toda povem vam, moji dragi bratje in prijatelji! Samo malo potrpite, saj bomo kmalu prišli tudi do takšnih stvari v obilnih količinah, ker hodimo zelo hitro in smo v tej večerni pokrajini prodrli veliko dlje, kot si vi lahko sploh predstavljate. Le poglejte malo okoli in ocenite dolžino tega položnega pogorja, ki ga krasijo piramide, in boste takoj opazili, kako daleč smo že napredovali.

5 Pravite: »Kako pa je to mogoče? Konca tega pogorja ne vidimo več in zdi se nam, kot da se v nedogled razprostira za nami. V daljavi komaj še vidimo čudovite zvezde nad piramidami, ki se bleščijo kot osvetljeni sončni prah.« Ja, dragi bratje in prijatelji, v tej deželi se potuje izjemno hitro, ne da bi popotnik opazil hitrost svojega gibanja. Čeprav zdaj, kot vidite, hodimo korakoma zelo počasi, pa je naše gibanje kljub temu tako izjemno hitro, da si te hitrosti nihče na Zemlji ne more predstavljati. To lahko verjamete: če bi vam bilo mogoče fizično izvajati to hitrost, bi lahko v trenutku prešinili milijarde sončnih svetov. Kako je to mogoče; o tem bomo še rekli kakšno besedo.

6 Zdaj pa spet usmerimo svoj pogled naprej in mirno nadaljujmo naše popotovanje. Sprašujete me: »Kaj je tista lesketajoča površina, tam v globokem ozadju, nad katero se še globje v ozadju nekoliko temnega večernega neba, vidijo številne zelo svetleče zvezde?« – Samo malo potrpite; tja že še pridemo. Ampak poglejte nekoliko na desno in mi povejte, če vam je to všeč? Prebral sem pritrjevanje v vaših očeh. Ali ni to jezero takšno, kakršno mora biti?

7 Oglejte si množico čudovitih otokov, ki se dvigajo nad mirno in čisto vodno gladino, kako so vsi pozidani in vsak otok krasi lična hišica. Poglejte si številna čudovita vodna plovila, ki z zelo dobrimi posadkami plujejo z enega otoka na drugega. Čudite se, vendar niti stotega dela še niste videli; dlje kot bomo šli, razsežnejše bo jezero.

8 Kot vidite, levi breg še vedno tvori širok dolinski predel do levega pogorja, tako da imamo še kar nekaj časa hoje, dokler se ta dolina bolj ne zoži in jezero postane širše. Tam na lepem, zelenem griču, z naše leve strani, je zelo lep tempelj z zlato streho. In kot vidite, je tudi v tem odprtem templju veliko ljudi, ki so oblečeni v bela oblačila. Bi radi vedeli, kaj tam počnejo?

9 Poglejte na bližnji breg jezera, tam pravkar iz ljubkega vodnega plovila izstopa družba, ki se tudi odpravlja v ta tempelj. Le vprašajte jih, in bomo takoj izvedeli, kaj jih privlači v tem templju. Če pa si ne upate, potem bom jaz enega ogovoril.

10 »Poslušaj, dobri prijatelj in brat v Gospodu! Kaj vas pritegne v ta tempelj, ki je zgrajen na vrhu tega zelenega griča?« On odgovori: »Prijatelj in brat v Gospodu, od kod prihajaš, da tega ne veš?« Jaz odgovorim: »Od kod misliš, da prihajam?« On odgovori: »Vidim, da od tam proti jutru.« Jaz odgovorim: »No, če vidiš, da prihajam iz jutra, kako me potem lahko sprašuješ, od kod prihajam? Toda zaradi teh, ki so tukaj z mano, želim da mi odkrito govoriš.«

11 Vprašani se prikloni in reče: »Mogočni Gospodov glasnik! Modrec iz jutra, zagotovo tebi dobro znani brat, tukaj uči ljubezni do Gospoda, zato gremo tja poslušati tako visoko modrost.« Rečem mu: »Kako dolgo ste že nesmrtni prebivalci teh otokov?« Pravi: »Mogočni Gospodov glasnik! Na tem območju živimo že več kot sto let, po ustreznem svetovnem izračunu.« Odgovorim: »Ali se ne bi radi približali jutru?«

12 Odgovori: »Ne poznamo poti. Ta otok nam je bil dodeljen za bivanje in naše preživljanje, nihče ni prišel, da bi nas vodil naprej in vedno nam je manjkalo poguma, da bi se sami podali na pot, ki se nam zdi neskončno dolga, kajti najmodrejši med nami pravijo, da je jutro, katerega svetlobo od tu zelo dobro vidimo, neskončno daleč. Tako menimo, da jutra z našimi močmi nikoli ne bi mogli doseči, zato nam ne preostane drugega, kot da naše veliko hrepenenje po njem čim bolj pomirimo. Poleg tega pa še mislimo, da je to, kar imamo tukaj, že preveč za nas, in je vse čista Gospodova milost in usmiljenje; zato smo hvaležni in s tem tudi zadovoljni. Je pa ena stvar, v kateri bi radi uživali, in to je, da bi smeli le enkrat videti Gospoda!«

13 Odgovorim: »Le pojdite v tempelj, kjer se učijo ljubezni do Gospoda; to je pot, po kateri se vam bo Gospod približal.« Poglejte, družba že hiti čez čudovita polja v tempelj.

14 Sprašujete me: »Kateremu sloju ljudi so oni pripadali v svojem telesnem življenju na Zemlji?« Povem vam: to so tako imenovani verujoči kristjani, ki so iskali svojo upravičenost le v veri in niso hoteli prepoznati ljubezni, kot da ni primerna za večno življenje, ampak edino vera. In takšna utemeljitev jih tukaj zadržuje. Jezero označuje nedostopnost tistih, ki so neko prepričanje uveljavili. Otoki pa pomenijo, da to prepričanje izhaja iz Gospodove Besede. Ker pa Resnica ni povezana z Ljubeznijo, ali drugače, resnica vere ni združena v resnični nebeški poroki z dobro ljubeznijo, je dežela tu živečih ljudstev povsod ločena z vodo. Plovila, ki jih vidite na jezeru, označujejo prijazen, dober način delovanja takšnih ljudi na Zemlji. Kot vidite, ta način delovanja vodi te otočane v vzajemno povezovanje.

15 Ta regija tukaj na levi strani pa označuje tiste, ki postopoma prehajajo iz resnice vere v neko dobro delujočo ljubezen, in zato tudi verjamejo v Gospodovo ljubezen; vendar ostajajo bolj pri veri kot pri ljubezni. To se kaže povsod v visokih in močnih drevesih, ki kljub temu ne obrodijo užitnih plodov; zato se njihova živila, ki jih vidite, nahajajo le v nizkem rastju na tleh, v zadostnih količinah za njihove potrebe. Piramide, z leve strani, na zaokroženih gorskih višinah, s svetlečimi zvezdami nad vrhom, kažejo, da je najvišje načelo teh ljudi vera in tudi edina svetloba. Deli tega pogorja, ki so gosto poraščeni s cedrami, označujejo moč verovanja.

16 Toda to, da nimajo užitnih plodov, pomeni, da sama vera ne ustvarja življenja. In, če duhovno življenje deluje samo v veri, ima le malo plodov, s katerimi bi se življenje lahko okrepilo do višje moči.

17 Območje na naši desni strani s strmimi gorami, najprej meji na sever. Zato so te gore tudi tako strme in visoke ter označujejo mejo med večerom in severom.

18 Sprašujete, če je to območje tudi naseljeno. O ja; ampak večinoma z dobrodušnimi pogani, kot tudi tistimi, ki so s čaščenjem podob svoje srce obvarovali zlobe in bili poleg tega pravični državljani sveta. Templji, ki jih tu in tam vidite štrleti onkraj nad gozdovjem, so tudi učni prostori, v katerih se takšna bitja lahko osvobodijo svojih zablod, če to resno želijo!

19 Dokler pa se to ne bo zgodilo, bodo ostali takšni kot so, in ne bo zanje nobene prisile. Ker to zdaj vemo, se lahko odpravimo po poti naprej.

20 Že spet sprašujete: »Kaj je tam na levi strani, tisti izjemno velik steber, kjer se jezero širi in kopno na levi strani zoži?« – Potem pa le hitro pojdimo in kmalu bomo tam. Glejte, vedno bližje nam je, in kot vidite, smo že pri njem. Preberite, kaj piše tam zgoraj! Prav ste prebrali, kajti piše: ‚Mejni steber med kraljestvom otrok in pred kraljestvom', ki je prebivališče tistih, ki še niso sposobni za prehod.

21 Zdaj pa poglejte naprej pred seboj, kako se neizmerno veliko morje razprostira, in kjer ne morete nikjer uzreti kopno. To je pravzaprav tista svetleča površina, ki smo jo prej videli z velike razdalje. Le poglejte tja naprej, tam prav v ozadju boste videli tudi zvezde. Vendar se bomo danes pri tem stebru odpočili in šele naslednjič začeli z našim morskim potovanjem proti globini zvezdnatega ozadja. In s tem je za danes dovolj!

22. POGLAVJE
Predmeja otroškega kraljestva

1 Sprašujete: »Dragi prijatelj in brat! Kako bomo prišli čez to ogromno morje, saj ni nikjer videti čolna, ki bi ga lahko uporabili, ali ladje, ki bi nas sprejela?« – Toda povem vam: tega mi ne bomo potrebovali. Zdaj je odvisno od vas, ali želite prečkati to morje, tako kot je nekoč izraelsko ljudstvo Rdeče morje, ali kot je nekoč Peter z Gospodom hodil po vodni gladini. Oboje se lahko zgodi in zgodilo se bo, kot si želite. Pravite, radi bi, da jaz določim in naznanim, kaj je najboljše.

2 Če je od mene odvisno, bi raje sledil Gospodu kot Mojzesu. Poskusite torej z mano stopiti na gladino vode in se niti najmanj ne bojte, saj bomo po tej gladini hodili tako zlahka kot po kopnem. Vidite, zdaj že stojimo na vodi; kakšna se vam zdijo ta ‚tla'? Pravite: »Zelo dobro se hodi po njih. Kamorkoli stopimo, povsod so tla sicer zelo subtilna, vendar pri tem kljub temu prožna in se ne vdirajo. Voda je zelo bistra in zdi se tudi neizmerno globoka. Vendar nam ne vzbuja strahu, potem ko smo se prepričali, da je zadosti trdna, da nas nosi.«

3 To je res, moji dragi prijatelji in bratje, dokler človek še vedno stoji tik ob obali in še vidi okoli številne predmete in trdno zemljo, in je tukajšnja vodna gladina ravna kot ogledalo. Ko pa se nekdo zelo oddalji in površina vode vedno bolj valovi, se mora zbrati, da se ne bi ustrašil in pri

tem izgubil ravnotežje. Vendar tako trdna, kot je voda tukaj, tako trdna je povsod; in tako poskušajmo nadaljevati pot. A le trdno se me držite in ne delajte boječih ampak odločne korake, kajti z omahljivimi koraki ne bi veliko opravili. Kot vidite, je površina vode izjemno gladka; in če ne hodite z gotovostjo, vam lahko zlahka spodrsne in padete, potem pa se boste morali na tej gladki površini zelo potruditi, da spet vstanete. No, trdno stojimo na nogah, in vidim, da prav dobro napredujete.

4 Torej, le naravnost naprej, dokler ne dosežemo tiste točke na daljnem obzorju, kjer se zdi, da so precej visoki valovi. In glejte, stvari potekajo zelo dobro, le tu in tam se tla zanihajo glede na splošno gibanje morja, toda kot vidite, to niti najmanj ne ovira naših korakov.

5 Kaj pa tako pozorno gledate v vodi? – Ali vam je morda kaj padlo v vodo in potonilo? Pravite: »Dragi prijatelj, nikakor ne; samo gledamo navzdol, če je pod nami v vodi kakšna riba ali druge vodne živali.« Povem vam: ne skrbite za to, o vodnih pošastih tukaj ni govora, je pa nešteto majhnih žlahtnih ribic. Bi jih radi videli? Če to želite, se morate malo obrniti in takoj jih boste videli, kako se selijo od jutra proti večeru. – No, obrnili ste se. Poglejte kako ogromno je čudovito svetlečih rib, katere iz jutranje regije poživljajo vse te neizmerne vode! Ali niso podobne zlatim ribicam pri vas na Zemlji? – Pravite: »O ja, le, da se te veliko močneje lesketajo.«

6 Bi radi vedeli, kaj pomenijo te ribice. – Te ribice pomenijo odhajajoče življenje iz večnega jutra, ki ta element oživlja in se nato kot svobodno življenje pojavlja v vseh neskončnih prostorih večnih Božjih stvaritev.

7 Ker pa smo sedaj že naredili majhen postanek, si malo oglejte naokoli površino tega velikega morja.– Prestrašeno pravite: »Za Božjo voljo, videti je, kot da je vsa neskončnost napolnjena s to vodo, kajti nikjer ni več videti ničesar kopnega. Kolikor daleč v daljavo seže naš pogled, ne vidimo ničesar drugega kot belkasto, lesketajočo se gladino neskončnega morja.« Toda jaz vam povem: ne skrbite za to in pomislite, da nam kljub tej ogromni vodni površini okoli nas ne gre tako slabo, kot je bilo s Krištofom Kolumbom, ki je s svojimi slabimi ladjami sredi Atlantskega morja, zaskrbljeno gledal naokoli, če bi kje odkril kopno.

8 Toda nadaljujmo našo pot. Glejte, smo že precej blizu valov. Ko bomo prišli tja, se me morate zelo trdno držati, kajti tam bomo morali iti skozi globoke vodne doline in vodne gore.

9 Zdaj glej, valovi so vedno bolj razločni. Sedaj se čvrsto držite, ker je le še nekaj korakov po našem duhovnem gibanju in bomo pri valovih. – No, tu je že prvi rob vala; poglejte navzdol v to dolino, in glej, kako se tam zdi, da se gora penečih valov dviga do neba.

10 Pravite: »O dragi prijatelj in brat, tja bo nemogoče priti, kajti videti je grozno! Tam se nekaj do neba visokih valov lomi eden prek drugega. Vodna razpoka nastane pri tem tako globoka, kot bi pogledal z najvišje gore v najbolj grozljivo globino!«

11 Povem pa vam: tu nam bo šlo zelo dobro, saj kot vidite, se vodna globel že spet zliva skupaj, tako da zdaj lahko nadaljujemo našo pot. Ko bomo to pred nami penečo vodo dosegli, se bo že izravnala; in glej, se je že znižala, zdaj imamo zopet ravno pot. Vendar je tu že spet velika vodna globel; peneče vodne stene se divje prevračajo v globino. Samo malo bodimo potrpežljivi in ta globel se bo tudi kmalu spet izravnala. Vidite, vodne stene so se spet sprijele in lahko nadaljujemo pot. Toda tam se že spet proti nam vije ogromna vodna gora, za nami pa je pravkar nastala nova vodna globel.
– Pravite: »Ta ogromna vodna gora nas bo najbrž potegnila v brezno.«
– Ne skrbite, gora bo le napolnila globel, in spet bomo imeli ravno pot.

12 Poglejte zdaj, po neurju in dežju, posije sonce. S to vodno goro smo prečkali ves valoviti del tega morja in pred nami je voda že spet mirna. Toda tam v daljni daljavi, kjer vidite veliko zvezd nad vodo, je še eno nevarno mesto, in sicer, veliki morski vrtinci. Vendar, tudi zaradi teh vrtincev ne bodite v skrbeh, tako malo nam bodo škodili, kot ti valovi. Poglejte, po našem pospešenem potovanju, smo že pri teh vrtincih. Tu moramo vedno hoditi po robu vrtinca, tako nas ne more ovirati. Ne ustrašite se gromoglasnega hrupa teh vrtincev in poglejte navzgor nebesni svod; smo že pod zvezdami, ki smo jih še pred kratkim videli zelo oddaljene. Zdaj pa znova napnite oči in poglejte predse. Kaj vidite?

13 Kričite: »Zemlja, zemlja!« No, torej to morje ni bilo tako neskončno, kot ste si ga pred kratkim predstavljali. Glejte, tam na rtu, ki sega precej daleč v morje, je še en steber. – Sprašujete, kaj to pomeni? – Takoj bomo tam in boste lahko sami prebrali napis. Le še nekaj korakov in bomo že spet na suhem! – Glej, tu je že steber!

14 Kaj piše na njem? – ‚Prednja meja otroškega kraljestva!‘ – Zdaj veste, kje smo. Pravite: »Ampak za Božjo voljo, to je strašno gorata

pokrajina! Ali naj gremo še globje v to gorsko deželo?« – O ja, to je ravno glavni razlog, da smo se podali na dolgo pot do sem. To pokrajino morate videti, saj se bo šele tu razkril pravi pomen večera. – Zato se bomo naslednjič odpravili v to gorsko pokrajino. In tako danes zopet počivajmo ob tem stebru.

23. POGLAVJE
Kdor redko seje, bo imel skromno letino

1 Zdaj, ko smo se od naše poti primerno spočili in izkoristili priložnost za obsežen pogled nazaj, na kraje, ki smo jih prepotovali, nam nadaljnja pot ne bo več predstavljala tako velikih težav. – Poglejte, prav tu je precej široka dolina, z majhnim morskim rokavom, ki se zajeda v notranjost dežele. Nadaljujmo pot naprej do desne strani zaliva. Tukaj lahko že spet hodite bolj svobodno, saj smo zdaj na trdnih tleh. – Poglejte tja naprej proti dnu doline, kjer se precej zoži. Tja moramo priti čimprej in narediti prvi krajši postanek. Zato se le odpravite in kmalu bomo tam. – Poglejte, kako se dolina vedno bolj oži in zastrašujoče visokogorske skale, ki z vseh strani visijo, kot da bodo vsak trenutek zgrmele navzdol. Vendar se ne bojte vsega tega; pri tem se nikomur ne bo ukrivil niti en las.

2 Poglejte, smo že pri ozki prepadni razpoki; kako vam je tukaj všeč? Pravite: »Ne ravno najbolj.« Vendar to ni pomembno, šele ko si bomo to področje natančneje ogledali, vam bo tudi že malo bolj všeč, kot zdaj. Glejte, tam ob prepadu na levi strani, je prav tako ozka grapa, ki se vleče proti poldnevu. Kaj vidite tam? Pravite: »Vidimo strme gorske pašnike in tu in tam redke njive nad njimi; sem ter tja, bolj v nižini, majhne hišice, za katere se zdi, kot da se tiščijo h gori. Tu pa tam vidimo velike, izjemno visoke strmo padajoče vodne izvire; pa tudi drevesa in grmovnice. Ta dolina ima videz na Zemlji zelo ozkega gorskega predela v Švici.

3 Ali ne vidite ljudi? – Pravite: »Do sedaj se še ni nič podobnega ljudem prikazalo pred naše oči; toda zdaj pa se nam zdi, da nedaleč od prve kmečke koče vidimo pravkar prihajati nekaj zelo revnih kmetov. Oblečeni so v sivkasta oblačila, tako kot so na Zemlji. Tudi tam naprej, vidimo zelo podobne kmete, ki so videti zaposleni s puljenjem plevela iz boljšega žita, in če se ne motimo, vidimo tam bolj v ozadju na gorskem

pašniku precej mršavo čredo krav. Dragi prijatelj in brat, kot se lahko sam prepričaš, pa je to tudi vse, kar tukaj od živih bitij vidimo.– Ali se ta dolina še nadaljuje, ali pa se s tem, kar smo videli, že konča?«

4 Dragi prijatelji in bratje, ta dolina se nadaljuje še naprej, postopoma postaja vedno širša in prijaznejša, vendar se ne more primerjati s pokrajinami, ki smo jih videli pred prvim stebrom. Pravite: »Kaj potem pomeni ta dolina?« Povem vam: ta dolina in še številne podobne doline niso nič drugega kot veljavno razodetje tistega besedila v Svetem pismu, ki se glasi: ‚Kdor skromno seje, bo tudi skromno žel.' – Spet me sprašujete: »Kdo so bili ti ljudje na Zemlji?« Povem vam: to so bili na Zemlji zelo ugledni in premožni ljudje, ki so naredili mnogo dobrega ubogemu, revnemu človeštvu, vendar pa so bili kljub temu sami sebi največji dobrotniki.

5 Torej je bil lastnik prve koče, ki ste jo videli v ospredju, izjemno bogat človek. Ta človek je ob vsaki priložnosti dajal za revne precejšnje donacije. Toda vse te donacije skupaj niso predstavljale niti deset tisočinke njegovega premoženja. Vidite, ta človek je res imel ljubezen do bližnjega, toda stehtajte ljubezen do bližnjega z njegovim močno prevladujočim samoljubjem in boste kmalu uvideli razlog, zakaj je zdaj tukaj tako reven kmet. Pravite: »Približno ga vidimo, vendar ne še povsem.« – Prav, takoj vam bom razlog zelo jasno razložil. Vendar morate najprej vedeti, da se tukaj v duhovnem kraljestvu izredno dobro razumemo na kapital in izračunavanje obresti, in sicer s takšno natančnostjo, da se upoštevajo za obresti celo atomi najmanjšega kovanca.

6 Zdaj pa dobro poslušajte: ta revni tukajšnji ‚kmet' je imel na Zemlji bogastvo v okroglem znesku dveh milijonov srebrnih goldinarjev. Po vaši zakonski obrestni meri mu je ta precejšen kapital navrgel letno sto tisoč srebrnih goldinarjev v obrestih. Ta človek je sadove tega kapitala na Zemlji užival polnih trideset let. S tem je svoje prvotno bogastvo povečal še za tri milijone srebrnih goldinarjev. Stroške svojega gospodarjenja je pokrival z obrestmi. Iz teh prav znatnih obresti je dajal tudi najrazličnejše dobrodelne prispevke, ki so ob koncu njegovega življenja znašale skupno petdeset tisoč goldinarjev. V kakšnem razmerju je ta vsota z njegovim glavnim kapitalom in z vsemi letnimi obrestmi, ki jih je ta prinašal? – To je petina njegovega glavnega letnega dohodka. Vendar je prejemal petkratnik donosa obresti od svojega kapitala po letno

pridobljenih petih milijonih, medtem ko se je vsota porabljenih petdeset tisoč goldinarjev za dobrodelne namene raztezala skozi njegovo celotno življenjsko dobo. To vsoto pri nas točno odmerimo na trideset let, in kar odpade na eno leto, je sprejeto kot kapital. Od tega kapitala ima zdaj koristi od obresti. Njegovo celotno gospodarjenje zdaj predstavlja ta kapital, donos iz tega gospodarjenja pa je vedno v točnem razmerju z zakonitimi obrestmi. Dve osebi sta pri njem, njegova žena in pokojni sin. Ta dva sta na določen način sodelovala v očetovem duhu, tako da nimata lastnega kapitala, ampak morajo vsi trije živeti od dohodka iz obresti, ki jih ta kmetija prinaša.

7 Sprašujete: »Ali ti ljudje ne bodo nikoli povečali svojega premoženja?« Možnost obstaja, toda tukaj je to veliko težje, kot pri vas na Zemlji. Vi veste, kako težko se je nekomu povzpeti do milijona, po zakonitih obrestih, s kapitalom okoli nekaj čez tisoč goldinarjev. Vidite, tukaj je še težje povečati posest, kajti to kar ta skromna zemlja nudi, je komaj toliko, da tem trem ljudem daje le za najnujnejše preživetje. Zato se tukaj ne da prihraniti ničesar, tako da tu ni napredka.

8 Obstaja samo ena možnost, s katero si lahko revni prebivalci te regije postopoma pomagajo izvleči iz svojega položaja, in ta možnost je taka: včasih pridejo sem čez to ozko brezno grozljivo ubožni romarji. Ti so ponavadi goli in zelo lačni. Ko ti romarji zagledajo te koče, takoj začnejo beračiti. Če potem takšnega berača tak kmet sprejme odprtih rok in ga kljub svojemu pomanjkanju pripelje v svojo borno kočo, ga tam oskrbi s potrebnimi oblačili in z njim bratsko deli svoj pičli obrok, potem se njegov kapital za polovico poveča, vendar se on tega ne zaveda. – Če to počne pogosto, ali če takega reveža celo obdrži v svoji oskrbi in mu reče: ‚Dragi brat! Glej, jaz sem reven in imam malo, vendar ostani kljub temu tukaj in jaz bom to malo vedno bratsko delil s teboj, dokler bom kaj imel; in če bom s tabo porabil vse kar imam, se ne bom obotavljal in bom tudi jaz prijel za beraško palico skupaj s teboj.

9 V tem primeru se kapital takega kmeta takoj na skrivaj stokrat poveča. In, če ob neki takšni priložnosti pride k njemu še več ubogih, pomoči potrebnih ljudi in jih on ljubeče sprejme ter ponudi in oskrbi z vsem, kar je mogoče, tudi tako, da gre z romarji k drugim sosedom, v primeru, da jih on sam ne more popolnoma oskrbeti, in zanje izprosi

zavetje in morebitno oskrbo, se bo njegov kapital tisočkratno pomnožil; vendar brez njegove vednosti.

10 Če se potem zgodi, da zaradi ljubezni do bližnjega ostane brez vsega svojega majhnega imetja, in da zares s svojim romarjem prime za beraško palico, bo nekaj časa tako ostal. In, če bo najprej prosil za sprejetje in vzdrževanje svojih ubogih bratov in šele potem zase, vendar pa svojemu ubogemu bratu vedno namenil večji del, tedaj se zgodi, da mu pride naproti od Gospoda poslan angelski duh, ki je njemu nepoznan, se pozanima o njegovih razmerah, on pa mu potem reče: ‚Dragi prijatelj, vidiš, da sem reven, vendar mi ta revščina ni v breme, ampak to da ne morem pomagati svojemu bratu, stiska moje srce.' – Kaj mislite, da se potem zgodi? – Tedaj se ubogi brat obrne in mu reče: ‚Nag sem prišel k tebi, oblekel si me, lačnega in žejnega si me nasitil in potešil mojo žejo, in nisi meril svojega daru, tako da si z menoj prišel celo na beraško palico in povsod iskal kruha zame. Glej, zato sem Jaz sedaj tvoja velika nagrada. Ker Sem Jaz Tvoj ubogi brat, edini Gospodar nebes in vseh svetov in Sem prišel k tebi, da bi ti pomagal.

11 Medtem, ko si bil na Zemlji, si redko sejal, in skromna letina je bila zato tvoj potrebni delež. S svojo skromno letino pa nisi več izvajal oderuštva, ampak si omehčal svoje srce, ki ni hotelo videti nobenega reveža, da gre mimo tvoje koče, ne da bi z njim delil svojo skromno letino. Glej, to ti je pomagalo, da si postal bogat prebivalec nebes. Glej, ta brat, ki ti je prišel naproti, te bo popeljal na tvoje novo posestvo.

12 Tedaj Gospod izgine in poslani glasnik popelje ljubečega ubogega prebivalca te regije, tja čez, v zlati poldan, kjer ga čaka novo posestvo, ki je odmerjeno glede na kapital njegove dobrodelnosti. –

13 Če pa presrečni kmet reče glasniku: ‚Dragi prijatelj in brat, glej, jaz sem neizmerno srečen, ker mi je neskončna Gospodova milost in usmiljenje to podarila, vem, da bo to novo posestvo zagotovo čudovito in izdatno. Vendar glej, tukaj so še drugi ubogi bratje; tem prepuščam meni odmerjeno lastnino, meni pa pusti, da se spet vrnem v svojo revno kočo, kajti lahko bi se zgodilo, da bi se med številnimi reveži, ki bi še obiskali mojo revno hišo, spet pojavil Gospod. Zato se želim vrniti in v moji borni koči ponovno sprejeti vsakega ubogega brata s stokrat večjo ljubeznijo, kot je bila ta do sedaj. Resnično, lahko ti povem, če bi bil še

enkrat vreden takšne sreče v moji borni koči, bom v tej svoji borni koči za vse večne čase srečnejši, kot če bi mi dal največje in najveličastnejše dobrine v najlepšem delu nebes! Zato me pusti, da se vrnem spet nazaj.

14 Potem se tudi zgodi, da duh pusti, da se ubogi kmet s svojo majhno družino vrne. Ko pa nato pride v svojo revno kočo, ga tam že Gospod čaka odprtih rok in ga celo naredi za meščana večnega jutra.

15 Vidite, takšni prizori se pri nas kar pogosto dogajajo, vendar boste komaj verjeli, kakšna velika stopnja samozanikanja je za to potrebna. Kajti, revščina ima v sebi pogosto skoraj nujno neločljivo samoljubje, zato ker revež prosi za pomoč le zase. Če je potem izprosil majhen prispevek, ta komaj zadošča za njegove potrebe, lastna stiska in revščina pa mu skoraj ne dopušča, da bi svoj izjemno skromen obrok delil z drugim ubožnim bratom. Iz takšnega razloga je na Zemlji med revnim slojem ljudi pogosta uničujoča zavist. – Zaradi tega se navadno zgodi, da se takšni ubogi prebivalci teh dolin, kolikor se le da, skrijejo pred berači. Zato tudi vidite zunaj hiš malo ljudi, a tisti, ki jih vidite zunaj, imajo že boljši odnos.

16 Naslednjič si bomo ogledali zelo nedostopno dolino na naši desni strani proti severu. In s tem je za danes dovolj.

24. POGLAVJE
Stanje stoikov v onstranskem kraju

1 Zdaj se pa le obrnite na desno stran in poglejte v prej omenjeno dolino ter povejte, kaj v njej vidite. Pravite: »Dragi prijatelj in brat, videti je grozno puščobno. Tu in tam na pobočjih gora vidimo rasti nekakšno rušje, višje v tej zelo ozki dolini pa več poganjkov, podobnega plevela. – Severno pobočje večera je videti zelo golo; skoraj ni nič drugega kot skalnate stene, ki se grmadijo ena nad drugo in med skalnatimi razpokami, tu pa tam v globino strmo pada mogočni potok. Le gorsko pobočje proti jutru je nekoliko položnejše, sem ter tja pa ga krasi kakšna neugledna visoka alpska koča, vendar prebivalcev ni videti. Mogoče so globje v dolini; tu v ospredju ni videti ničesar živega.

2 Ja, prav imate. Od tu, kjer zdaj stojimo, to zagotovo ni zlahka mogoče. Zato se bomo odpravili še nekoliko nižje v dolino in bomo kmalu

naleteli na kaj živega. Poglejte malo navzgor, kjer na z mahom poraščeni skalni polici stoji prva nam dostopna bivalna koča; pojdimo tja. Smo se ji že približali. Zato izostrite svoje oči in bodite pozorni na to, kaj se bo prikazalo. Zdaj, ko ste upoštevali moj nasvet, mi povejte, kaj ste videli.

3 Zdaj pravite: »Toda za Božjo voljo, saj to niso ljudje, ker so videti kot živi okostnjaki in poleg tega tako majhni kot palčki. Prej bi jih lahko šteli med opice, kot katerokoli človeško raso. Kaj je s temi ubogimi bitji? Tako so revni, sestradani in popolnoma goli; ne, zdi se, da ta bitja sploh niso v dobrem stanju.«

4 Po eni strani imate prav, po drugi pa ne. Kajti ta bitja, čeprav se vam zdijo tako uboga, to vendarle v svojem načinu, torej kakor sami sebe vidijo, nikakor niso. Tukaj namreč živijo tako imenovani stoiki, ali z drugimi besedami povedano; ljudje, ki so sami sebi popolnoma zadostni. V svojem telesnem življenju na Zemlji so ravnali pravično, vendar ne iz ljubezni do bližnjega in še manj iz kakršnekoli ljubezni do Boga, ampak preprosto zato, ker so v tem videli zmago svojega razuma. Rekli so: ‚Človek ne potrebuje ničesar, ne nebes, ne pekla, ne Boga, ampak samo sebe in razum, ki ga vodi kot najvišje načelo delovanja, in bo tako ravnal, da s svojim načinom delovanja ne bo nikomur škodoval in zato to pričakuje tudi od svojega bližnjega.‘

5 Kajti, pravijo še, da če se po najvišjem načelu svojega razuma postavim nad vse posvetne ničnosti in od sveta ne zahtevam nič drugega kot skromno nasičenost mojega želodca in preprosto ogrinjalo čez moje telo, potem zato nisem nikomur ničesar dolžan. Kar zaužije moj želodec, vrnem zemlji in ogrinjalo mojega telesa lahko tudi sčasoma pognoji zemljo. Toda med tema dvema nujama sem sam svoj vodnik in popolnoma gospodujoči bog, in s tem neomejeni gospod svojega lastnega bitja!

6 Pravijo tudi: ‚Če pa bi obstajal nekakšen Bog, kaj mi lahko da ali vzame, če sem v sebi velik in s prezirom gledam navzdol na vse, kar mi želi dati ali vzeti? Toda kaj naj bi mi Bog sploh dal ali vzel? Največ bi bilo to moje bedno življenje, ki sem se ga že zdavnaj s svojim razumom naučil globoko prezirati. Ali ni odvisno od mene, da živim tako dolgo kolikor hočem? Če bi ugotovil, da je odvzem življenja v skladu z najvišjim načelom mojega razuma, potem bi to tudi storil. Vendar pa me

ta v meni priznana pravičnost uči, da bi bilo to v nasprotju z načelom najvišjega razuma, kajti kdor mi je dal življenje, ta bi moral imeti tudi pravico, da mi ga zopet vzame. Narava ima pravico, da si tisto hrano, ki sem si jo od nje sposodil, na naraven način povrne nazaj; in ogrinjalo mojega telesa je last časa, ki kar je dal, prav tako vzame spet nazaj. Čisti razum mora to potrditi in reči: ‚Vsakemu svoje!' Vendar pa ravno zato, ker človek v svojem razumu niti enega delca sončnega prahu ne imenuje za svojega, je najbolj vzvišeno bitje, ja, celo povzdignjeno nad vsakega Boga, nad vsemi nebesi, in se mogočno dviga nad sam pekel. Če bi vsi ljudje tako razmišljali, bi imeli vsi dovolj in nihče ne bi bil nikoli drugemu v breme. Daleč in nam tuja bi bila vsaka oblika pohlepa, zavisti, skoposti, napuha, želje po oblasti, požrtnosti, požrešnosti, nečistovanja, laži in prevare. Toda kje živi Bog, če je vrhovno načelo razuma, ki bi nasprotoval takšnim življenjskim načelom? Če pa bi imel kakršenkoli ugovor, potem ni Bog in je globoko pod vzvišenostjo človeškega razuma.'

7 Glejte, ti ljudje so živeli na Zemlji tako, da celo muhi ne bi ničesar odvzeli; nikoli niso bili nikomur v breme in tudi nikoli niso nikogar niti najmanj užalili. Bili so vzvišeni nad kakršnimikoli strastmi. Če jih je kdo prosil za kakšno uslugo ali storitev, je nikoli niso zavrnili, če ni bila v nasprotju z njihovimi načeli razuma in nikoli niso zahtevali za to plačila. Če bi jih kdo hotel povzdigniti na visok položaj ali častno funkcijo, tega niso nikoli sprejeli, ampak bi takšnemu mecenu pokazali dva prsta na čelu in mu rekli: ‚Prijatelj, tu prebiva človekov najvišji položaj in najvišja častna funkcija!'

8 Če zdaj vse to pri teh ljudeh upoštevate, presodite sami, ali so si zaslužili takšno kazen. Rekli boste: »Takšno nikakor ne.« Naslednje vprašanje: ali si zaslužijo nagrado? Vendar se vprašajmo s kakšno nagrado naj bodo nagrajeni? Prezirajo nebesa in tudi s svojim razumom nočejo priznati Boga. Zato jim je najbolj pravično pustiti nagrado, s katero jih je obdaril njihov lasten razum.

9 Sprašujete: »Ali se ta uboga bitja ne zavedajo svojega obžalovanja vrednega stanja?« Oh ne, to je celo njihovo največje zmagoslavje, saj se jim je že na Zemlji blaženost komarja zdela najbolj zavidanja vredna, in so rekli: ‚Glej, izjemno čudovit obrok za to živalco je komaj vidna kapljica rose na listu. Zdi se, da ima ta majhna živalca minimalne potrebe. Ko pa to primerjamo z našo izjemno potratno postavo, potem razum

temu lahko le upravičeno oporeka. Tako moram imeti velik trebuh, da lahko veliko pojem in nato veliko izločam. Razum tukaj ne najde drugega namena, in bi se sicer rad zadovoljil z minimumom, če bi to dopuščala zelo neekonomična struktura njegovega neuporabnega telesa.‘

10 Kritizirajo tudi preveč mesa na nogah, na zadnjici, na rokah in povsod, kjer ga je najti, in pravijo: ‚Komar je brez vsega tega in je že zato veliko srečnejši od zavaljenega in negospodarno grajenega človeka.‘

11 Zdaj, ko to veste, se vam majhna skeletna postava teh ljudi ne bo več zdela tako usmiljenja vredna in uboga, kot je bilo to na prvi pogled, saj ta v največji možni meri ustreza načelom njihovega razuma. – Zdaj pravite: »To je vse res in zdaj jasno vidimo, da je tukaj lahko samo tako in nič drugače, in da bi se ti ljudje v drugačnih postavah in drugačnih okoliščinah počutili bolj nesrečne, kot v teh, ki jih prepoznajo kot zanje najprimernejše. – Toda tu se v ozadju poraja še eno drugo vprašanje, dragi prijatelj!

12 Ali se potem pri teh ljudeh ne da na noben način doseči, da bi jih pripeljali na boljšo pot?«

13 Dragi prijatelji in bratje! Komaj je lahko kaj težjega od tega. Imajo le en sam pristop in ta je znanstveni. Zato pa je potrebno brezmejno potrpljenje in vztrajnost, da se tem racionalistom nekaj predstavi na tak način, da bi to prepoznali kot pravilno in ne bi bilo v nasprotju z njihovim razumom. Pravijo: ‚Marsikaj je lahko znanstveno popolnoma pravilno, drugo vprašanje pa je, če je tudi popolnoma skladno z načeli razuma.‘ Da bi to trditev potrdili kot popolnoma veljavno, naštevajo množico znanstvenih primerov, ki so sami po sebi popolnoma pravilni, vendar so kljub temu v največjem nasprotju z najvišjimi načeli razuma. Seznanil vas bom le z nekaj takšnimi ugovori.

14 Rekli so na primer: ‚Izračun mrka je znanstveno popolnoma pravilen, vendar vprašajte razum in njegovo podaljšano roko intelekt, za kaj je ta naključni mrk dober in kaj je celotno človeštvo z znanostjo s tem pomembnega pridobilo? Torej je tudi znanstveno pravilno, da človek zaužije toliko in toliko hrane, kot jo potrebuje za vzdrževanje svojih delov telesa, ostalo pa izloči. Vendar, če vprašate razum, se lahko le smeji tako slabo in neprimerno izračunanem razmerju. – Poleg tega je znanstveno pravilno, da vodo in tudi druge gibljive dele, navzdol potiska njihova lastna teža. Toda kaj pravi razum o tem, ko njegov pogled

počiva na golih gorskih stenah, na katerih ne more uspeti niti majhna rastlinica mahu, ker tako vzvišenim predelom sveta vedno manjka potrebna in stalna hranilna vlaga.‘ – Glejte, iz teh nekaj primerov lahko vidite dovolj, kako težko je tem kritičnim racionalistom postaviti znanstveni primer, ki bi ga priznali kot popolno skladnega z razumom. Da pa boste v celoti videli in razumeli način takšnega spreobrnjenja, se ga bomo naslednjič udeležili. In tako je za danes dovolj.

25. POGLAVJE
Spreobrnjenje v boljše stoike

1 Poglejte, tam spodaj v dolini pravkar gredo trije poslani glasniki na takšen ulov. Pojdimo za njimi in jim ob njihovem delovanju dobro prisluhnimo. Pomikajo se bolj v dolino in se bodo s stoiki pogovarjali pri tretji koči, ki jo vidite na zaobljeni, z mahom poraščeni skali. Le poglejte, kako previdno se bližajo koči, in se delajo čim manjše. Zatorej pohitimo tja, da ne zamudimo prvega sprejema. Smo že na samem kraju, zato le pozor!

2 Vodja pozdravi navideznega glavarja te hišice, torej najbolj razumnega in hkrati predstojnika in učitelja ostalih desetih ljudi, ki jih vidite v njegovi družbi. Kakšen je pozdrav? Poslušajte: ‚Zelo modri človek, ki stvari opazuješ s pravega zornega kota, in ki z ostrino svojega razuma prepoznavaš, kaj je prav in kaj narobe, pravično in nepravično, urejeno in neurejeno. V daljnih krajih smo slišali, kako moder človek si, zato smo prišli, da bi te vprašali za boljši nasvet v številnih primerih!‘

3 Predstavnik razuma na to odgovori: ‚V tem pogledu ste mi popolnoma dobrodošli; kolikor je v moji moči, vam bom tudi rad pomagal, vendar ne preko mojih moči. Vi veste in se boste o tem tudi prepričali, da moji zakladi ne vsebujejo zlata in srebra in vseh vrst dragih kamnov; tudi ne ponujam nobenih obrokov in miz z okusnimi jedmi. Kar pa jaz imam, je zmaga čistega razuma, iz katerega lahko črpate, kolikor hočete. Lahko ste prepričani, da vas bodo ti zakladi osrečili boj, kot če bi imeli v polni posesti vso sanjsko tako imenovano nebeško veličastje, ki pravzaprav ni nič drugega, kot prikrito izražene potrebe duha, neza-

dovoljnega z danim. Vi veste, da je prostor neskončen, in da človek v tem prostoru razmišlja. Tisti, ki ga misli odnašajo v neskončnost, prvič, pozabi, da je sam le končno bitje, in drugič, ne opazi in se ne zaveda, da zanj od takšnih misli ne bo drugega, kot nenehno nezadovoljstvo, torej vedno večje zahteve po nedosegljivih dobrinah. Iz tega pa naposled tudi nastane trajno nesrečno stanje, v katerem se človeška neumnost slepo nasiti le s praznimi upi, ki se raztezajo in povečujejo. Potemtakem tudi nebesa niso nič drugega kot takšna sanjska dobrina, ki služi le za nasičenje domišljije duha, ki je nezadovoljno z danim.

4 Samo čisti razum je sposoben odmeriti pravo mejo potreb svojega subjektivnega bitja in nato v polni objektivnosti zahtevati le natančno mero svoje lastne omejitve, in ta mera se imenuje popolno zadovoljstvo. Kdor je zadovoljen s tem, kar s čistim razumom najbolj natančno prepozna glede na mero lastne omejitve, je našel prava nebesa in si zagotovo nikoli ne bo želel drugega, ker bo to jasno uvidel kot mero svoje lastne omejitve, ki ni nič drugačna kot tista, ki tej meri ustreza, kot popolnoma sorazmerna.‘

5 Po tem modrem govoru spet spregovori vodja (glasnik): ‚Že iz tega tvojega kratkega uvoda smo prepoznali, da si zmago čistega razuma popolnoma osvojil, zato si tudi upamo, z velikim zaupanjem v tvojo modrost, predstaviti naše vprašanje.‘ Predstavnik razuma pravi: ‚Dobrodošli v vsem, v čemer vam lahko vselej pomagam, zato vaše vprašanje izrazite povsem svobodno in brez zadržkov!‘ Vodja (glasnik) reče, torej poslušaj!‘: ‚V družbi, iz katere smo bili poslani po tvoj boljši nasvet, je nastal velik spor glede nujnosti in nenujnosti svetlobe. Razlogi za svetlobo so tako vredni upoštevanja, kot tisti proti svetlobi, in sploh ne moremo razsoditi kdo ima prav.‘

6 Predstavnik razuma pravi: ‚Naj slišim nekaj razlogov za in proti in lahko ste prepričani, da bom s svojo sodbo zadel žebljico na glavico.‘ Vodja reče: ‚Potem poslušaj! Eden od razlogov za svetlobo je: kaj bi bile vse stvari brez svetlobe? Bile bi take, kot da jih ne bi bilo. Poleg tega je svetloba osnovni princip vsega delovanja in s tem tudi vseh misli, kajti brez svetlobe, kot poživljajoče moči, ki vse premika, ne bi nikoli nič nastalo, in potemtakem tudi nobeno razumno misleče bitje; saj je svetloba tudi osnovni princip razuma in v duhovno najčistejšem stanju čisti razum sam.‘ – Glej, to je razlog za svetlobo.'

7 Nasproten razlog pa se glasi: ‚Svetloba je očitno izšla iz teme, in potem ko je bila pred svetlobo celo neskončnost prežeta le s popolno temo, se vprašajmo, ali je bila neskončnost v stanju brez svetlobe manj neskončna, kot zdaj v polni svetlobi.‘ – Nadalje nasprotno se glasi: ‚Vsakomur je znano, da je notranjost nebesnih teles večinoma popolnoma brez svetlobe, in vendar je materija v takem stanju brez svetlobe prav tako in še bolj intenzivna, kot na površini nebesnega telesa, ki pluje v svetlobi. Če pa lahko celotno nebesno telo v svoji notranjosti zelo dobro obstaja brez svetlobe, se zdi, da je svetloba med stvarmi narave čisto razkošje.‘ Nasproten razlog se nadaljuje takole: ‚Vsakdo ve, da je bil spočet v noči materinega telesa in je prav v tej noči prejel življenje. Zakaj mora torej tisto, kar je oživelo v noči, priti na svetlobo? Kdor o tem le malo razmišlja, bi moral že na prvi pogled videti, da svetloba ni le popolnoma nepotrebna, ampak za stvari in bitja celo škodljiva, saj se nanjo navadijo in potem postanejo očitno nesrečni, če jo po nekem naključju izgubijo.‘ Poleg tega pravijo: ‚Če bi se ljudje rodili slepi, jim tudi nikoli ne bi bilo treba skrbeti zaradi izgube svetlobe, saj je za oko vajeno svetlobe, največja nesreča oslepeti.‘ Proti temu nasprotniki seveda zopet ugovarjajo in pravijo: ‚V tako slepo srečnem stanju ne bi bilo nobene razlike med človekom in polipom na globokem morskem dnu, kajti če človek ne bi videl nobenih stvari, si tudi nikoli ne bi mogel ničesar predstavljati. V odsotnosti pojmov pa bi se potem zastavilo vprašanje, in sicer, kakšno bi bilo mišljenje, če ne bi bilo vseh njegovih pojmov in oblik?‘ V zvezi z naključno slepoto zaradi nesreče, pa so se zagovorniki svetlobe izrazili takole: ‚Če bi se taka nesreča upoštevala kot argument proti svetlobi, potem lahko človek enako stori tudi z drugimi čutili, ki niso odvisni od svetlobe. Da pa bi se človek izognil vsaki nesreči, bi se moral roditi v temi, popolnoma brez čutov. Kako pa bi se človekova misel oblikovala brez čutov, lahko najbolje opazimo pri kamnu.‘ – Poglej zdaj, zelo modri človek, naša velika družba je negotova v tej zmešnjavi. Z velikim zaupanjem se nadejamo, da boš razvezal ta vozel.

8 Predstavnik razuma pravi: ‚Poslušajte, moji najbolj spoštovanja vredni prijatelji! – To je izjemno kritičen primer, saj ima vsaka stran zase prav. Ker pa po spoznanju čistega razuma obstaja samo ena pravica in ne dve, bo tukaj, med tema dvema napačnima pravicama, precej

težko določiti pravo pravico. To bomo našli le, če svoje lastno individualno bitje obdržimo v pravičnih mejah, in tako poslušajte! Tu bomo vzpostavili načela in nato iz teh načel dokazali pravilen rezultat. Da pa lahko to naredimo, moramo najprej domnevati neobstoj, obstoj porabe in svobodomiseln obstoj. Neobstoj ne potrebuje ničesar, torej je brez porabe. Čisto naraven porabniški obstoj že s svojim obstojem nujno predpostavlja, da je tu le zaradi njemu potrebne porabe. Vsa snov ima takšen obstoj, da lahko obstaja tako v noči, kot v svetlobi. Ker pa je človek misleče in sam sebi svobodno odločujoče bitje, takšen višji obstoj tudi predpostavlja takšno porabo, ki temu obstoju ustreza, porabljena snov pa ne more biti nič drugega kot svetloba. Neobstoj torej ne potrebuje ničesar; zgolj porabniški obstoj kot produkt noči tudi ne potrebuje nič drugega kot svojemu obstoju popolnoma primerno hrano; in bister, svobodomiseln obstoj potem nujno potrebuje tisto hrano, ki je načelo njegovega obstoja. Tako vsakemu načelu zadostuje njegov produkt in mora zanj nujno obstajati, in zato izhaja iz neobstoja neobstoj, iz obstoja noči nočni obstoj in iz obstoja svetlobe obstoj soroden svetlobi. V kolikor potem človek po svojem čistem razumu spozna, da nujno izhaja iz svetlobe, mora tudi spoznati, da je svetloba v tem pogledu zanj nujen substrat; kolikor pa se vidi zgolj kot porabnik živali in sam sebi odreka višje svobodomiselno življenje, se lahko spet oblikuje kot zarodek v materinem telesu in svetlobe ne potrebuje. Toda neobstoj ne potrebuje ne enega ne drugega. In zdaj glejte, moji dragi prijatelji, tu je pred vašimi očmi in ušesi čim bolj jasno predstavljen neizpodbiten razlog za svetlobo.‘

9 Vodja reče: ‚Poslušaj, modri človek! Iz tvoje razlage smo prepoznali tvoj izjemen razum, in zdaj natančno vemo, kako bomo to predstavili. Vendar je v ozadju še ena stvar, za katero še ne moremo dati popolnoma veljavnega odgovora. To pa je naslednje: ‚Zakaj vsi nešteti rastlinski pridelki na zemlji, vključno z neštetimi živalskimi vrstami, potrebujejo svetlobo za svojo vegetacijo in za svoj živalski razvoj?‘ Vsem naravoslovcem je predobro znano, da v prostoru, ki je popolnoma brez svetlobe, ne uspeva skoraj nobena vegetacija, živali v popolnoma nesvetlih prostorih pa kmalu zbolijo in poginejo. Vendar se zdi, da po tvojem sklepanju niso nujni porabniki svetlobe, ker niso misleča bitja, in tudi kot temeljna posledica njihove ostro presojene bitnosti, ne morejo biti.

Ne ugovarjamo zato, ker bi želeli očitati pomanjkljivosti tvojemu čistemu mnenju, ampak zato, da bi se izognili vsem pričakovanim pastem.‘

10 Predstavnik razuma pravi: ‚Ta ugovor je zelo dobrodošel; čimprej ga bomo potegnili pred jasno sodbo čistega razuma, in tako poslušaj! Z ozirom na nujno nemost v pogledu lastnega obstoja, te stvari potrebujejo prav tako malo svetlobe, kot jo potrebuje temno središče nebesnega telesa. Ker pa poleg njih tudi mi sobivamo kot svetlobni produkti, nikakor ne moremo sprejeti nasprotnega zaključka, kot da smo tu zaradi njih, prav tako kot lahko kdorkoli reče: tu sem zaradi te hiše, da v njej prebivam in ji služim, ampak da je hiša tam zaradi človeka in ne človek zaradi hiše. Torej, če nas je svetloba ustvarila, potem je morala vnaprej vzpostaviti tiste potrebne pogoje, ki so nujni za naš svetlobni obstoj. In tako potrebujejo svetlobo tudi stvari, ki ste jih omenili, da lahko služijo našim potrebam porabe, povezanimi s svetlobo. Vendar tu ne mislim porabe živalskega želodca, ki se ga lahko nasiti tudi v temni komori, ampak o višji porabi duha, ki je lahko nasičeno le s pojmi in oblikami, ki tako kot duh izhajajo iz svetlobe. Drevo v središču zemlje, s vsemi svojimi plodovi ne bo potešilo duha tako dolgo, dokler se samo ne poveže s svetlobo in postane njej sorodno. Vidite, dragi prijatelji, zdaj je vaše dvomljivo vprašanje razjasnjeno. Če vam je še kaj nejasnega, potem to le odkritosrčno oznanite.‘

11 Vodja reče: ‚Cenjeni, zelo moder človek! Zdaj, ko si izrekel svojo najbolj pravilno mnenje glede svetlobe, mi dobrohotno dovoli, da ti postavim vprašanje, ki se nanaša na tebe. To vprašanje se glasi: Kaj je torej pravi razlog, da si kot najmodrejši zagovornik svetlobe, svoje bivališče zgradil v tem zelo odročnem kotu brez svetlobe?‘

12 Predstavnik razuma pravi: ‚Razlog je modrejši, kot ga lahko dojamete. Če želimo stvari gledati v svetlobi in jih čisto osvetljene med seboj razlikovati, se po matematično pravilnih načelih optike ne postavimo na svetlobo, ampak na prostor, ki je dovolj senčen. S tem okrepimo naš vid in predmete, ki so obrnjeni proti nam, vidimo v najbolj ostrih obrisih! Če pa oči obrneš proti svetlobi, te bo ta zaslepila in boš predmete videl megleno in napačno, in se moral vedno zadovoljiti z njihovo senčno stranjo. In tako je moje bivališče obrnjeno le stran od osvetljenega telesa, praktično pa od svetlobe ni odvrnjeno. Iz tega je razvidno, da moje bivališče ni odmaknjeno od svetlobe, ampak je le

skrbno preračunano obrnjeno proti podrejeni svetlobi.– Če bi imel še kakšen ugovor, boš v meni vedno našel najbolj neutrudnega človeka, vedno pripravljenega, da odgovori po svojih zmožnostih.‘

13 In vodja vpraša predstavnika razuma: ‚Zdaj sem spet videl kako po najbolj natančno izračunanih načelih o vsem razmišljaš, govoriš in ravnaš, zato imam še eno veliko željo, da bi od tebe izvedel, zakaj si se kot zagovornik svetlobne hrane, naselil na tako pustem območju, ki živalskemu želodcu prav tako malo ponudi, kot duhovnemu. Ali ni večna škoda, da se niste naselili na nekem bogatejšem območju, kjer bi bili pravi blagoslov za ljudi s šibkim razumom, kjer bi našli tudi več hrane za svojega duha in s tem pripravili tudi za šibke duhove močno hrano iz obilja žarkov svetlobe, ki bi se srečavali z vašim duhom?‘

14 Dragi moji prijatelji! O tem vprašanju boste takoj dobili dovolj svetlobe. –

26. POGLAVJE
Nadaljevanje obiska pri stoikih

1 Predstavnik razuma: ‚Kako se vidite v neskončnem?‘ Pravite: ‚Nič drugače kot končno in omejeno.‘ ‚Vidite, v tem odgovoru ste že sami navedli splošen razlog, zakaj sem izbral to območje za bivanje. Zato vam povem: zares moder je tisti, ki je našel meje svojega razuma, in potem s tem razumom spozna, koliko je potrebno za nasičenost njegovega duha. To območje tukaj natančno ustreza dobro znanim mejam mojega razuma, čigar moto se glasi: ‚Vedno bodi zadovoljen s tem, kar ustreza tvojim omejitvam; nikoli ne prekorači kroga svojih spoznanj in se v tej svoji sferi spoznaj in prepoznaj; tako si našel srečo svojega življenja v najpopolnejši in tebi najbolj prijetni meri.‘ Vidite, iz tega razloga je to območje, ki se vam zdi zelo negostoljubno, zame popolnoma primerno, ker ne ponuja nič več od tega, kar ustreza mejam mojega razuma. Torej, če sem nekomu lahko koristen, potem to lahko storim le znotraj obsega svojega spoznanja; izven tega pa bi moral biti laik in ne bi mogel biti nikomur niti najmanj koristen. – Iz tega zdaj lahko vidite, zakaj sem izbral za bivanje prav to območje in nobenega drugega. Toda, če morda mislite, da bi me lahko podkupila modrostna nečimrnost, da bi pred drugimi zasijal kot luč, potem bi se glede mene zelo zmotili. Kajti moje

neomajno načelo se glasi: ‚Če želiš nekomu koristiti, potem spoznaj celotno področje, na katerem bi mu rad pomagal, če pa ne poznaš področja, potem s svojim človekoljubjem ostani doma, kajti kdor hoče dati več, kot ima, ta je norec ali pa prevarant!‘

2 Vodja reče: ‚Naš najbolj cenjeni prijatelj! Že spet si govoril izjemno modro in ti ne moremo nikakor ugovarjati; samo nekaj nam je še nekoliko nejasno, in ker si bil doslej tako prijazen, da si popravil in v celoti osvetlil naše vprašanje, bodi tudi še tako dober in nam dovoli, da tudi na to vprašanje dobimo od tebe nasvet.‘

3 In predstavnik razuma pravi: ‚Dragi prijatelji, dokler ste na mojem teritoriju, mi lahko postavite kakršnokoli vprašanje in lahko ste prepričani, da vam nanj lahko dam za ta moj okoliš popolnoma veljavno pojasnilo. In tako mi torej povej vaše vprašanje, o katerem ste v dvomih.‘

4 Vodja reče: ‚V svoji modri razlagi si govoril o določeni omejitvi svojega obsega spoznanja, in da bi bilo izredno nespametno, če bi se zavihtel čez svoje obzorje. Slednje nam je razumljivo, kajti resnično, nihče ne more narediti ničesar, kar presega njegove moči, in če bi to hotel, je zagotovo že nor, v kolikor hoče preseči svoje meje. Toda glej, ko si bil rojen, tvoj razum zagotovo ni imel tako širokega obzorja, kot ga ima sedaj. Očitno si vedno bolj in bolj širil majhen obseg svojega spoznanja, dokler ga nisi razširil do trenutno osupljivega obsega. Zato sprašujemo, ali je zdaj takšno obzorje že popolnoma dokončno, ali pa je sposobno še večje širitve. Moje mnenje je, da če omejeno svoje obzorje še tako daleč potiska, bo še vedno ostalo omejeno in ne bo nikoli tvegalo, da zapolni neskončnost.‘

5 Predstavnik razuma pravi: ‚Dragi prijatelji! Tu imate po eni strani prav, po drugi pa se motite. Če bi človek sam sebe dal, bi si tudi dal toliko, kolikor bi hotel; saj v neskončnem ne bi našel pomanjkanja in bi potem bilo tudi na njem, da nenehno, po mili volji, povečuje obzorje svojega spoznanja. Ker pa človek ni dajalec samega sebe, ampak nekaj kar je dano, je dano tudi njegovo obzorje. Če na primer opazujete le jabolko na Zemlji, boste videli, da od svojega nastanka, takoj po odpadu cveta, svoje obzorje vedno bolj širi. Ko pa enkrat doseže svojo polno zrelost, tedaj lahko jabolku pridigate kolikor hočete in vam o svojem stanju ne bo mogel reči ničesar drugega kot: ‚Do tu in ne naprej! Kajti

moja mera je polna!‘ Toda zakaj bi vam jabolko dalo takšen odgovor? Ker je prav tako nekaj danega, ne pa nekaj kar je samo po sebi dano. Če bi zdaj hoteli jabolko še bolj povečati, bi ga očitno morali uničiti. In glejte, popolnoma enako je s človekom. On je danost in ne sam sebi dan; tako je dano tudi njegovo območje zorenja. Kdor to območje doseže in potem v sebi prepozna, da je to njegovo dano območje, je sam v sebi, kot tak, kar se da popoln. Če pa ostane znotraj tega območja in ga ne napolni, je sam sebi pohabljen suženj in niti zase ne bo dovolj sposoben poskrbeti. Kdor pa se hoče napihovati nad svoje dano območje, je ošabni norec in sam sebe uniči, in z njim ne bo nič drugače, kot z votlo kroglo, napolnjeno s smodnikom in vžgano, s čemer se potem površina krogle raztrga, deli njene površine pa se dvignejo v daljno obzorje. Toda vprašajte se, kako je zdaj po takem dejanju s celotnostjo krogle?‘

6 Vodja reče: ‚V bistvu spet nimamo nič proti tej tvoji izjavi, ker je sama po sebi popolnoma pravilna. Toda ti, dragi prijatelj, svoje odgovore vedno predstaviš na tako zanesljivo premišljen način, da v njih zmeraj najdemo nov namig, o katerem se nam zdi potrebno, vprašati te za nasvet. Tako si v tej svoji modri razlagi govoril o tem, da je človek, tako kot vse drugo, omejeno, dano in ne samo sebi dano. Če pa je zagotovo tako, se je treba očitno vprašati, kdo je potem dajalec, saj se predpostavlja, da ima nekaj danega prav gotovo dajalca, tako kot ima vsak pojav svoj ustrezni vzrok. Zato te prosimo za podrobnejše pojasnilo o dajalcu.‘

7 Predstavnik razuma pravi: ‚Dragi prijatelj! Kar se tiče dajalca, je on nad obzorjem našega spoznanja, tako da smo naredili vse, če smo se prepoznali kot dane. Če pa želimo raziskati dajalca, ne naredimo nič drugega, kot če bi želeli s kompasom v roki izmeriti krog neskončnosti. To je vsekakor res, saj si nad nekim določenim krogom lahko predstavljamo neskončno večje kroge, katerim je ta manjši krog podoben. Da pa naj bi ta ožji krog postal popolnoma enak večjemu, bi ga bilo treba prej raztrgati, nato pa njegovo obodno črto, ki je toliko krajša, raztegniti na krožnico večjega kroga, ki bo s to sporedna. To bi lahko naredili, vendar bi nam izkušnja pokazala, da bi obodna črta majhnega kroga morda komaj dosegla le en tisoči delček obodne črte večjega kroga. In tako bi bil samo ta delček sporeden, vsi ostali tisoči deli pa bodo tej krajši črti ostali za vedno nedosegljivi. – Poglejte, v tem primeru sta vključena

samo dva omejena kroga. Zdaj pa vzemite ta najožji krog in poskusite z njegovo raztegnjeno obodno črto izmeriti neskončen, neomejen krog, nato pa se vprašajte, kako bi morali razumno gledati na takšno delo ali na takšen podvig. Mislim, da si večje neumnosti v človeških možganih ni mogoče zamisliti; – in tako je tudi, če bi želeli raziskati, kdo je neskončni dajalec. – In tako je, kot sem že prej rekel, za vsakega človeka dovolj, če se prepozna kot nekaj kar je dano in s tem tudi svoje omejeno spoznanje. Kar pa se dajalca tiče, on nima nič opraviti z danim, saj mora biti nad vsem danim neskončno vzvišen. Kaj lahko postane jabolko, ko dozori, kaj krog, ko v neki točki obodna črta spet doseže samo sebe? – Ostane to, kar je, in bo tako popolno, kot je bilo dano.‘

8 Vodja reče: ‚Zdaj si nam vse pravilno pojasnil; vendar imamo ne glede na to še eno vprašanje, to pa je naslednje: ‚V regiji, iz katere prihajamo, tako imenovana boljša večina nenehno oznanja ljubezen do Boga, vendar ne vemo, kaj o tem pravijo vaša modra načela; kajti pod ljubeznijo razumemo da nekoga primemo in potegnemo k sebi. Toda kako lahko omejeno bitje ali omejena moč, prime neomejeno moč in jo potegne k sebi?‘

27. POGLAVJE
Premaganje in odrešenje modrega stoika

1 Predstavnik razuma pravi: ‚Dragi prijatelji, to vprašanje je potrebno razlikovati od prejšnjega, da bi lahko dali veljaven odgovor. Najprej je treba pojem ‚ljubezen‘ obravnavati povsem v skladu z razumom, šele potem se bo lahko iz tega videlo, kakšen odnos ima človek do sebe in vsega kar ga obdaja. Pojem ‚ljubezen‘ ni nič drugega in nikakor ne more biti kaj drugega, kot izražena potreba, katere vzrok očitno ni nič drugega, kot pomanjkanje tistega, kar izraža potreba sama. Potreba je kot lakota. Ko je človek zelo lačen, je njegov apetit tako neznansko velik, da je na nek način prepričan, da mora pojesti najmanj cel svet, preden po potešil svojo lakoto. Toda kaj resnična izkušnja pravi o tej domišljijski zamisli. Nič drugega kot: ‚Lačni človek pojej samo en funt kruha in se boš nasitil!‘ – Glejte, Zelo podoben primer je pri duhovnih potrebah pod pojmom ‚ljubezen‘. Ljubezni lačen človek meni, da mora želodec svojega srca napolniti z vso neskončnostjo, dokler ne bo primerno nasi-

čen. Toda kaj je razlog za to blodno željo? Razlog ni v ničemer drugem, kot v nenasičenosti lastnega obzorja spoznanja, ki potem nujno povzroči praznino drugje, pomanjkanje drugega in s tem drugo potrebo. Ljubezen hrepeni po nasičenosti. Ker pa gre tu za čisto mehansko lastnost poželjivega duha, ta tudi nima sposobnosti presoditi, kaj naj si za svoje nasičenje želi. Ker pa prav s to zmožnostjo poželenje izraža praznino v spoznanju, potem tudi ta praznina spoznanja, ki pomeni prav toliko kot nobeno spoznanje, ne more presojati, katera snov je potrebna za njegovo nasičenje. Ob taki priložnosti se potem takšne puhle glave s svojo slepo sposobnostjo poželenja obrnejo na področje Neskončnega in menijo, da jim bo iz tega večnega roga obilja, vse manjkajoče kar priletelo v usta, tako kot tako imenovane pečene piške. – Kako prazno je takšno njihovo blodno mnenje, je mogoče zlahka videti iz dejstva, da takšni ‚ljubitelji Neskončnosti' namesto nekakšne popolne nasičenosti, čutijo le vedno večjo lakoto, kar je tudi povsem naravno in jasno razvidno iz naravnega primera. – Samo predstavljajte si naravno lačnega človeka, ki zelo lačen sedi zraven košare s kruhom, pri tem pa svoja usta vedno širše odpira v neskončni prostor in vzbuja videz, kot da hoče požreti celo Zemljo, Sonce in Luno in ves z zvezdami posejan nebesni svod, za kruh ob njem pa mu ni mar. Tedaj je očitno, da bo s takšnim apetitom po neskončnosti, iz ure v uro bolj lačen, in če ne bo kmalu segel v košaro, bo na koncu od lakote umrl. Iz tega pa lahko, moji spoštovani prijatelji, brez nadaljnjega razlaganja zlahka sklepate, kaj je razlog za tako imenovano ‚ljubezen do Boga'. Prava Božja ljubezen torej ne more biti drugačna in ni nič drugega kot to, da mora vsak dani človek zapolniti svoje obzorje spoznanja, ki mu je dano. – Toda ta izpolnitev se nikakor ne more izpolniti prej, kot šele takrat, ko človek spozna samega sebe in s tem svoj krog, ki mu je dan. Da pa bi to zmogel, mora človek skrbno odstraniti vse ovire na poti spoznanja, se odpovedati vsem zunanjim, drobnim potrebam, in se nato premakniti v svoje središče, iz katerega šele nato lahko pogleda svoje celotno obzorje in tega potem napolni s tem, kar mu je bilo dano. – Če je vztrajal in se zatajil v vsem, kar je neumno, je potem tudi svojo ljubezen ali svoje poželenje popolnoma potešil. – Kar bo od vsega tega prebavil, bo zlahka čimprej nadomestil z lastno polnostjo, ki mu je bila dana, in taka je potem – gledano s stališča čistega razuma – popolna in potešena ljubezen, ki se več ne izraža kot

lakota, ampak vedno kot prijetna potešitev. Vidite, to je najbolj jasno mnenje v mojem obzorju, če temu lahko kaj ugovarjate, lahko, kot rečeno, storite prav tako svobodno, kot jaz lahko svobodno odgovorim na vsak ugovor.‘

2 Vodja reče: ‚Dragi prijatelj! Dobro si odmeril svoj odgovor in v bistvu ne moremo proti temu nič reči. Ker pa si nam dovolil, da lahko še o čem spregovorimo, se želimo s teboj posvetovati še o eni izredno pomembni zadevi, in tako nas poslušaj!

3 Glej, pri nas se v glavnem uči nekaj drugega, in temu nauku nihče ne nasprotuje; vendar pa glede na tvoje stališče ne vemo, kaj naj si o tem mislimo. Ta doktrina se sestoji iz naslednjega:

4 Bog ali vseobsegajoče načelo sile in moči, se je osredotočil na Svoje središče, kjer je zbral vse Svoje neskončne sile in moči in jih potem kot take oblikoval v popolno Božje bitje v človeku, in sicer v osebi nekega Jezusa Kristusa, ki se je spustil na planet Zemlja, tam Sam ljudi učil in hodil med njimi, Svojimi bitji, kot njihov brat, in na koncu iz velike ljubezni do Svojih bitij – od njih domnevno pustil ubiti Svoje telo!

5 Da bi dokazal Svojo božanskost, je storil stvari in dejanja, ki niso mogoča nobenemu človeku, se po treh dneh prebudil iz telesne smrti in se nato v prisotnosti mnogih vrnil v Svoje božansko središče!

6 Na svetu oziroma na planetu Zemlja ljudi ni učil nič drugega, kot to, da Ga morajo pred vsem ljubiti, in tistim, ki bodo to počeli, obljubil Svoje kraljestvo, ki obstaja v vedno globljem spoznanju Boga in ob tem vedno bolj naraščajoči ljubezni do Njega in neizrekljive blaženosti, ki izhaja iz spoznanja in ljubezni, ki se imenuje večno življenje v Bogu. –

7 In glej, ta zadeva ni tako nepomembna, kot bi si ti mislil. V pokrajini, iz katere prihajamo Ta Kristus prebiva; tako, da smo se mi vedno najbolj jasno in živo prepričali, da Ga vsa bitja v vsej neskončnosti ubogajo. Le namig je potreben z Njegove strani in neštetо svetovnih vojska izgine iz obstoja, in zopet namig, in neštete vojske spet napolnijo neskončne globine večno neskončnega prostora. Kaj zdaj praviš v tej tvoji sferi, o tem kar smo ti razodeli?‘

8 Predstavnik razuma pravi: ‚Če vsa vaša pripoved ni izmišljotina, potem ni nič nemogoče glede osredotočenja neskončne sile in moči v nekem središču, saj si je mogoče zamisliti neskončne črte, ki izhajajo iz

vsake dane točke. Toda glede utelešenja tega božanskega središča sile in moči, bi bilo mogoče ugovarjati, čeprav čisti razum tega ne more sprejeti, kot popolno protislovje. Da pa je to bitje potem učilo zlasti ljubezen do Njega, se čistemu mislecu zdi, da je to s strani božanskega bitja zgolj sebičnost. Toda, če sprejmemo to sebično potrebo božanskega bitja ali v sebi zgoščeni prvinski sili, ta zaenkrat preneha biti absolutna; in če bi bilo to vprašljivo, bi bila vsa bitnost izpostavljena popolnemu uničenju.

9 Zato bi morala imeti ta ljubezen drugačen razlog, potem pa bi se božansko središče lahko zelo dobro izrazilo v človeški obliki. Če pa se ta ljubezen, ki ste jo predstavili, nanaša le na stanje lakote, potem bi vam moralo biti jasno v kakšnih rokah bi se bitnost vseh stvari znašla, kot neskončna moč in sila, skoraj prisiljena, da se nasiti.

10 Ker pa ste mi o tem Kristusu povedali tudi, da na določen način po Svoji obljubi deluje med vami, kot vedno izražena vsemogočnost in vsemoč, potem morate očitno uvideti, da jaz iz te moje dane sfere ne morem reči ničesar niti zanj niti proti njemu. Pri takšnih zadevah je vedno odvisno od lastnih izkušenj.

11 Če bi lahko sam videl tega Kristusa ali učlovečeno božansko središče, bi potem tudi z gotovostjo vedel, koliko je v tem resnice, tako pa se morate, moji cenjeni prijatelji, s tem povedanim zadovoljiti. – Toda, če mi lahko tega Kristusa pripeljete sem, ste lahko prepričani, da o Njegovem bistvu ne bi nespametno presodil, kolikor je to v moji sferi, le nad mojo sfero ne bi smelo biti!‘

12 Vodja reče: ‚Recimo, da bi ta Kristus, kot najbolj ljubeče bitje, prišel sem in ti velel, da Mu sledi; kaj bi potem storil?‘

13 Predstavnik razuma pravi: ‚Če je On to, kar ste o Njem povedali, in Ga kot takega prepoznam, potem si ne moremo misliti ničesar jasnejšega od tega, da mora neskončno nižja moč, po svojem lastnem impulzu, nujno slediti neskončno večji moči, ker noben drug izhod ni mogoč in predstavljiv. – Če pa temu ni tako, potem je tudi jasno, da iz svoje sfere ne morem samovoljno izstopiti, ker sem skupaj z mojo sfero, kot je bilo že dovolj pojasnjeno, nekaj danega, ne pa sam sebi dan.‘

14 Vodja reče: ‚Potem me poglej! Jaz Sem Kristus! Kaj hočeš zdaj od mene?‘

15 Predstavnik razuma pravi: ‚Če si Kristus, mi to dokaži, in jaz ti bom sledil.‘ –

16 In Kristus, kot vodja reče: »Naj bo svetloba na tem področju in ti pusta pokrajina, postani raj!« –

17 Zdaj glejte, predstavnik razuma pade na kolena pred Gospoda, ga časti in pravi: ‚Torej je res tako, da je Bogu vse mogoče! – – Gospod! Ker Si bil do mene ubogega tako milosten in me iz Sebe izgnal, me sprejmi v Svoj krog!

18 Vendar naj bom v Tvojem krogu Milosti najneznatnejši! Vem, da Ti lahko razširiš moje obzorje, tako kot Si me dal iz Sebe takšnega kot sem. Vendar sem se na ta krog navadil, kot na najbolj utesnjeno živo sfero, zato me tudi pusti v tem krogu kot najneznatnejšega med vsemi, katere ima Tvoja milost za vredne! Verjemi mi, o Gospod, in glej, v vsem mojem bitju, ki je izšlo iz Tebe, je bil moj duh vedno nezmožen razmišljati, da bi Tebe, neskončnega Darovalca, kdaj videl v Prvotni Bitnosti, ker pa sem Te zdaj videl takšnega, so skozi ta pogled izpolnjeni vsi največji življenjski pogoji mojega duha.‘

19 In Gospod reče: ‚Torej, hodi za Menoj in nikakor ne boš najneznatnejši tam, kjer Sem Jaz med Svojimi otroki! Vendar ne tukaj, ampak šele tam boš v Meni prepoznal najbolj ljubečega Svetega Očeta!‘ –

20 Zdaj vidite, moji dragi prijatelji, to je še vedno eden najboljših načinov, kako en tak čisti razumski duh odrešiti iz njegove sfere. Toda na tem območju razglabljanja, ki je pred vami, je še veliko takšnih duhov, pri katerih ne gre tako zlahka kot s tem. To je še posebno v primeru, ko imajo takšni stoični razumski duhovi, kar zaradi njihove učenosti ni redek primer, v sebi precejšnjo mero napuha. Za vas tudi ne bi bilo dobro, da bi se udeležili takšnega spreobrnjenja, kajti lahko verjamete, da ni nič nenavadnega, če je več sto poskusov neuspešnih. – In tako bomo sedaj spet zapustili to regijo in se odpravili v osrednjo globel. S tem je potem za danes dovolj! –

28. POGLAVJE
Doline bogatih, učenih, pametnih in razumskih ljudi

1 Poglejte! Že spet smo tu na prvi lokaciji. Malce se bojite iti tja noter; toda globel ima med strmimi skalnatimi stenami še vedno toliko prostora, da gremo lahko precej udobno po poti, ki se nekoliko vzpenja čez greben.

Na poti do tja boste levo in desno v dolini odkrili številne ozke soteske. Na levi ali opoldanski strani, imajo doline popolnoma enak pomen, kot v prvi dolini, ki smo jo videli na levi, kjer živijo zemeljski bogataši. Razlika je le v tem, da so prebivalci teh globje ležečih dolin, vedno revnejši, čeprav so bili na Zemlji toliko bogatejši v zemeljskem premoženju.

2 V dolinah na desni strani je bivališče za vse vrste učenih, pametnih in razumskih ljudi. Čim globlja in bolj oddaljena je dolina, kjer taki živijo, tem bolj je njihov spomin na Zemljo od Gospoda oddaljen. Zdaj, ko to veste, se lahko uspešno odpravimo na našo pot v tisto regijo, kjer bi morali spoznati zelo pomembne stvari. Torej, pojdimo!

3 Sprašujete, od kod prihajajo vse te vode, ki z obeh strani derejo sem v to ozko globel in se skoznjo kot deroči gorski potok izlivajo v zaliv velikega morja? Vsa ta voda pomeni znanje in iz te izhajajoče koristne uporabnosti, ki so jih ti ljudje s svojo pametjo in svetlobo razuma črpali na poti izkušenj o naravoslovnih stvareh. Kot lahko vidite, je tista voda, ki prihaja z desne strani, veliko bolj motna. To označuje številne zmote, ki so prisotne v priučenem znanju, nekoliko manj motna voda, ki prihaja z leve, pa označuje, da so zemeljski bogataši, čeprav z manj znanstvenimi spoznanji, bolje znali zase preračunati, kot dejanski učenjaki, ki so bili brez sredstev. To, da se vode v tej globeli stikajo, pomeni, da sposobnost znanosti in zmožnost svetovnih zakladov, vedno stremita k združevanju in sta na koncu združena v eno. Kajti učenjak preučuje znanost, da bi si z njo povečal svetovne zaklade, bogati s svetovnimi zakladi pa iščejo znanost, da bi svoje zmožnosti še povečali. Iz tega razloga tudi vidite, da voda, ki prihaja z leve strani, ne hrumi tako močno, kot ta z desne. To tudi pomeni, da bogati s svetovnimi zakladi vedno najdejo način, da se spretno vrinejo med učenjake, da bi od njihove učenosti nekaj pridobili za svoje špekulativne potrebe. – Zdaj, ko to vemo, lahko spet gremo po naši poti naprej.

4 Poglejte tja, še precej daleč v ozadju, se dviga ravna, visoka kamnita stena. Tam se naša dolina z leve in desne zaključi. Včasih se ta stena odpre in nastane prostorna razpoka. Če nekdo pride ob tem času, gre lahko skozi. Če pa kdo ne pride točno ob tem času, prehod ni mogoč. – Sprašujete: «Ali to ni mogoče tudi na tak način, kot smo se povzpeli na goro v severni regiji? » Povem vam: tukaj tudi na tak način ne, in sicer zato, ker imate v sebi še nekaj zemeljskega. Vendar bomo vseeno ujeli

trenutek, ko se bo stena odprla. Ker pa se za steno takoj razprostira izjemno velika ravnina, bomo zlahka prišli skozi precej široko špranjo, še ob pravem času, preden se stena spet zapre. – In glej, smo že tu pri steni. Samo malo potrpite in stena se bo morala takoj odpreti. Zdaj rečem: ‚Odpri se!' – In mogočna stena se že ločuje; zdaj ko je špranja dovolj velika, le pohitimo skozi! Srečno smo šli mimo špranje, in ko se zdaj ozremo nazaj, vidimo, kako je stena spet tesno zaprta.

5 Vendar zdaj poglejte naprej pokrajino, v kateri smo se znašli; kako vam je všeč? Pravite: »Kakšno vprašanje je to? Kako naj nam bo všeč to območje, kjer je tako temno, da očitno dlje segamo, kot pa vidimo. Moramo se te držati, sicer bi se očitno izgubili, saj niti ne vidimo tal, po katerih stopamo, in zato ne vemo po čem hodimo, ali je to kamenje, pesek, blato ali voda. Kajti, kot rečeno, tu ne vidimo ničesar, niti tebe, niti sebe.«

6 Ja, moji dragi prijatelji, tukaj je pač tako. Sprašujete me, če morda tudi na tem območju obstajajo živa bitja? Toda povem vam: ne boste zlahka našli pokrajine, ki bi bila tako poseljena kot ta, kajti tukaj se lahko resnično reče, da je na tem temačnem trgu polno ljudi.

7 Ali bi imeli radi malo svetlobe, da bi videli kakšna je okolica? Povem pa vam: če bi tukaj uporabili svetlobo, bi nas potem prebivalci tega območja takoj obkrožili, tako kot mravlje črva, ki pade na mravljišče. Samo malo potrpite; naše oči se bodo prav kmalu tako razširile, da bomo tako kot sova, tudi v tej temi kaj videli; in tako pojdimo še malo naprej. No, ali že kaj vidite? Pravite: »Zelo šibko začenjamo zaznavati, da so tla, na katerih stojimo, večinoma iz samega peska; in zdi se, da se pred nami nekaj premika.«

8 Ja, prav imate; torej pojdimo tja in si boste kmalu prišli na jasno, kaj se proti nam premika. – Glejte, kar se je premikalo, se premika proti nam. Vidite, to je zgrbljena človeška figura ubogega videza. Ali ga želite vprašati, kdo je? Ne upate si, zato bom jaz to storil. Torej poslušajte, to postavo bom ogovoril.

9 ‚Kaj delaš tukaj, ubogo bitje? Od kod si?' Postava reče: ‚Na tem območju sem že tri leta in krožim okoli, kot divja žival in ne najdem ničesar, da bi potešil svojo veliko lakoto. Sploh ne vem, zakaj sem moral po moji smrti na Zemlji priti na tako bedno območje. Na Zemlji sem bil velik gospod z visoko funkcijo. To službo sem vedno opravljal kot

pošten in zvest uradnik; nikoli nisem bil z ničemer podkupljen, ampak sem ravnal strogo po zakonu in s tem izpolnjeval svojo dolžnost ter bil vsestransko spoštovan. Celo moj monarh me je cenil in odlikoval. Iz svojega uradno zasluženega dohodka sem prostovoljno naredil veliko dobrega in živel v vseh pogledih zgledno, vreden posnemanja. Ko pa sem potem zapustil časovni obstoj, sem prišel na to grozljivo območje, po katerem tavam, kot rečeno, že tri leta in nikjer ne najdem izhoda.‘

10 In jaz, vaš vodnik, ga sprašujem dalje: ‚Moj dobri prijatelj, to bi bilo lahko vse res; toda ali si kdaj tudi pri vsem svojem uradovanju pomislil na Kristusa, Gospoda in vanj verjel? Ali si kdaj kaj naredil iz ljubezni do Njega? In, ali si vse še tako preproste ljudi imel za svoje brate? Povej mi, kako je s tem?‘ – Ubogi reče: ‚Kako lahko izobražen mož verjame v eno tako staro babjo zgodbo o Kristusu? Ne glede na to, pa sem bil, da ne bi nikogar politično užalil, zraven pri vseh krščanskih neumnostih. Kdo pa bi bil lahko tako neumen, da bi od človeka, ki opravlja visoko funkcijo v državi, zahteval, da mora imeti surove ulične pobaline za svoje brate? In, da bi v tako zgodbo verjel ter nekaj naredil iz ljubezni do Kristusa, bi moral najprej postati tako neumen, da bi Vanj verjel in šele potem videl, ali lahko iz ljubezni do Njega kaj naredim. Ne glede na to, pa sem verjel v Boga in pogosto pri sebi razmišljal: če je ta Bog pravičen, kar bi vsekakor moral biti, potem se mora tudi pravičnemu človeku, kot sem jaz, zgoditi popolna pravičnost, če obstaja življenje po smrti. Da pa življenje po smrti obstaja, sem že izkusil v teh treh grozljivih letih, saj tukaj že tako dolgo blodim, kakor divja žival. Toda na žalost moram v tem stanju ugotoviti, da Boga ni, kajti če bi obstajal Bog, bi moral name gledati tako dobro, kot je name gledal moj monarh. Ker pa je zagotovo vse le delo slepega naključja, sem se temu slepemu naključju tudi prepustil in zdaj moram počakati, kaj mi bo naredilo. Če pa imate kaj za moj želodec, mi dajte za jesti, saj sem zelo lačen in nimam nobene hrane, razen če slučajno naletim na nekaj mahovja.‘

11 In jaz vaš vodnik, mu rečem: ‚Poslušaj prijatelj! Obstaja Bog, ki je pravičen, in ta Bog ni nihče drug kot Kristus tvojih starih bab! Naj bo zate to žarek milosti, da boš vedel h komu se obrniti, ko ti bo šlo še slabše kot zdaj!

12 Glej, kar si storil, čeprav je bilo zate še tako pravično, si vse to počel zgolj iz svojega samoljubja; kajti tvoja ljubezen je bila tvoj pravični videz

in vsestransko odobravanje ter visoko spoštovanje sveta. Zato tudi nisi s seboj prinesel nič drugega, kot ljubezen do sebe, ki nima svetlobe, odkar ji je bila odvzeta svetloba sveta. Ta svetloba duha in njegova pravičnost pa je Kristus! Obrni se k Njemu v svojem srcu in ti bosta po pravični meri tvojega spreobrnjenja dana svetloba in kruh; zdaj pa nas zapusti!‘

13 Poglejte, kako se sedaj počasi premika in razmišlja; opazujte, kako črn oblak nad njim dobiva rahel sivkasti sijaj. To je zato, ker je sedaj začel razmišljati o Kristusu. Vendar pojdimo naprej, saj se nam bodo ponudili še bolj zanimivi primeri.

29. POGLAVJE
V kraljestvu teme in nevere

1 Poglejte, nedaleč od nas se že spet nekaj premika, ali ste opazili? Pravite: »O ja! Če nas oči ne varajo, sta to tokrat dve izjemno suhi in popolnoma do kosti shujšani moški bitji.« – Prav imate; zato se le malo premaknimo in ju bomo kmalu dohiteli. Glejte, sta že tukaj. Še vedno nista opazila naše prisotnosti in to je zaenkrat v redu, ker bomo lahko prisluškovali, o čem se bosta med seboj pogovarjala. Tema dvema se ne bomo pokazali, ampak jima bomo na koncu njunega pogovora prišepetavali, kot da gre za njune lastne občutke, ki bodo sestavljeni tako, da bodo enega ali drugega morda napeljali do drugačnih misli. Zato napnite svoja ušesa in poslušajte, ker bosta pravkar začela razpravljati o glavni stvari.

2 A pravi: ‚Moj cenjeni prijatelj, tudi tebi zdaj ne gre nič bolje kakor meni; koliko časa že bivaš na tem kraju?‘ B reče: ‚Moj spoštovani prijatelj, po mojem občutku bi lahko bilo komaj nekaj tednov; koliko časa pa si ti že tukaj?‘ A pravi: ‚Moj cenjeni prijatelj! Po mojem občutku že dobrih dvajset let!‘ B reče: ‚Meni je popolnoma nerazumljivo, kako sem prišel sem, kar mi lahko verjameš, saj si me kot star mož dobro poznal kot aktivnega mladeniča, starega dobrih dvajset let. Vedno sem živel tako, kot je bilo v skladu z mojimi spoznanji o tem, kaj je prav in pošteno. Svojo duhovniško službo sem opravljal z veliko zvestobo in nikoli nisem, kar se tiče cerkvenih pravil, niti ene črke pustil neizpolnjene. Vedno sem pridigal v duhu cerkve odrešenja in podpiral, kolikor je bilo le mogoče, tiste, katere sem prepoznal kot resnično ubožne, z drugimi besedami, tiste, ko

so se brez svoje krivde pogreznili v revščino. Pri Sveti maši sem dnevno dal daritev Bogu v čast in se do svoje zadnje ure ne spomnim dneva, da bi zanemaril brevir. Podredil sem se vsem odlokom cerkvenih poglavarjev in se bil pripravljen boriti na življenje in smrt za pravice svete cerkve. V spovednici sem bil strog, in verjamem, da sem pridobil veliko duš za nebesa; in v duhu Kristusovega nauka delil ubogim, nahranil lačne, dal piti žejnim, oblekel gole, obiskoval jetnike, tako da sem po smrti pričakoval, da bom prišel v nebesa, še posebej zato, ker sem si povrhu tega še zagotovil popoln odpustek s strani njegove svetosti, papeža.

3 Kako pa se to stanje ujema z zagotovljenimi nebesi, lahko tukaj vidiš tako dobro kot jaz. Veš, dragi prijatelj, pogosto sem na skrivaj mislil, vendar nikoli javno izrekel, da krščanstvo s Kristusom ni nič drugega, kot bolj prefinjeno poganstvo in zato tudi Kristusu in Trojstvu malo zaupal, tako da mi je sedaj popolnoma jasno, kako prav sem imel v tem mojem skrivnem nezaupanju. – No, kaj praviš na to?‘

4 A pravi: ‚Ja, moj dragi, cenjeni prijatelj; kaj naj rečem nato? Nisem bil duhovnik, ampak sem kljub temu živel, lahko se reče, skoraj tako strogo, kot so me za samoumevno, boljši duhovniki učili. Na nek način sem imel tudi veliko dvomov, vendar sem si mislil, da kakorkoli je, jaz živim popolnoma mirno, kot so me učili živeti duhovniki in je nemogoče, da bi bilo tako lahko narobe. Kajti mislil sem si, če je bil njihov nauk napačen in nesmiseln je to njihova odgovornost, jaz pa si pri tem umijem roke. In, če je Bog res tako pravičen sodnik, kot so vsi duhovniki pridigali s prižnice, me mora nagraditi, seveda, če resnično obstaja. Če pa Boga ni, potem je itak vseeno, kako živiš. Če obstaja življenje onstran, potem mora zagotovo ustrezati vedno poštenemu človekovemu značaju; če pa ni življenja po telesni smrti, zagotovo ne bo pomembno, kako je kdo na Zemlji živel. Iz tega lahko zdaj vidiš, da sem na svetu živel kot popolnoma pošten, pameten, zvest in pokoren človek. Zdaj pa sem tukaj že tako dolgo, in to je moja nagrada!

5 Nič drugega, kot skoraj nepregledna, izredno mrzla noč, ki se ne izmenjuje z nobenim, še tako oblačnim dnevom, in nobene hrane, razen nekaj mahu, prekritega s peskom. In vse to naj bi se ujemalo z ljubeznijo, usmiljenjem in Božjo pravičnostjo, ki jo duhovniki tako pogosto oznanjate?! Že več kot dvajset let razmišljam o tem, ali Bog obstaja ali ne; in kjer koli koga srečam in se o tem z njim pogovarjam, na koncu ne

ve niti za las več od mene. Zato me še toliko bolj preseneča, da si tudi ti, nekdanji duhovnik, ki si vselej delal za tako imenovano Božje kraljestvo, deležen enake usode kot jaz. Mislim, da smo vsi skupaj prevarani s Kristusom; kajti pogosto se mi je zdelo skrivnostno, kako se lahko Bog pusti ubiti! Stari, modri Hebrejci, so zagotovo poznali Kristusa bolje kot mi in so zato dobro vedeli kako se ga, kot pobožnega judovskega zanesenjaka, znebiti in ga nato kot pretkano darilo lepo porinili v naročje prej srečnih Rimljanov, ker so jim porušili njihovo mesto kraljev. Oni pa so ostali pri svojem starem Bogu, ki je očitno imel veliko bolj božansko podobo, od našega Križanega. Potem smo morali zaradi te genialne judovske poteze, prav mi sprejeti Boga, ki je bil med njimi najbolj zasramovano bitje. – To je zlahka razumljivo, kajti če bi Kristus res kaj pomenil, potem bi vendar moral tukaj v tej neskončno veliki svetovni sferi, nekdo vedeti nekaj zanesljivega o njem. Toda tam jih lahko srečaš na tisoče, ki jih moraš vse prepoznati za čisto preudarne in skromne ljudi, vendar nihče ne ve niti zloga o Njem. Lahko ti povem, da sem se srečal z ljudmi, ki so na tem območju že tisoč do dva tisoč let in so se že popolnoma navadili, da jedo mahovje. Ti so bili na Zemlji istočasno s Kristusom, če je Kristus kdaj bil med nami, in vedo o Njem prav toliko kot mi, nekateri pa se pretvarjajo, da tega Imena niso nikoli slišali. Glej, to so moje ideje, do katerih sem prišel skrivaj v času svojega bivanja tukaj in tudi že v mojem telesnem življenju; kaj meniš o tem?‘

6 B reče: ‚Moj cenjeni prijatelj, odkrito ti moram priznati, da so tvoje ideje zelo pomenljive. Po drugi strani pa ne morem kot popolnoma resnično sprejeti, da bi se modri Judje, ki so imeli znanje o pravem Bogu, samo zaradi maščevanja velikemu narodu, kot so bili Rimljani, iz nekega tako rekoč obešenjaštva, ukvarjali s tem, da so jim Ga vsilili kot Boga. Ravno v tistem času so bili med Rimljani tudi najmodrejši ljudje in prav zato ne bi bilo razumno, da bi ta veliki in modri narod imeli za tako neumnega, da bi svoje tako slavljene in pomembne bogove zamenjal s tako usmiljenja vrednim.

7 Ker pa si mi glede tega že podal svoje mnenje, se bom tudi jaz tebi odprl in ti oznanil, kaj sem v mojem telesnem življenju pogosto razmišljal, in ta misel se glasi takole: Rimljani, zlasti rimsko duhovništvo, so na skrivaj opazili, da dolgoročno z vsemi njihovimi božanstvi tako ne bo šlo več naprej. Zato so postopoma iskali za ljudi, ki so postajali vedno bolj

čutni, privlačnejši mit, kar so naredili tako, da so se pretvarjali, kot da se je najvišji bog Jupiter zelo usmilil človeštva. In, ker je bil judovski narod od vseh ljudstev najbolj oddaljen od resničnega božanstva, se je Jupiter spustil v podobi Juda navzdol, da bo učil ljudstvo resnico o pravem nauku rimskih bogov. Takšen nauk je bil za Jude gnusen, zlasti zato, ker so imeli Rimljane v tistem času v želodcu. Zato so storili vse, da bi osumili tega pravega boga Jupitra v človeški podobi. Pilat je zelo dobro vedel kdo tiči za Kristusom, zato ga je branil, kolikor je bilo mogoče. Ker pa se Judje nikakor niso pomirili in Pilatu pretili, da ga bodo zaradi sodelovanja z uporniki zatožili cesarju, je Pilat pri sebi mislil: Če izročim Vsemogočnega, bo ta zagotovo bolje vedel, kot jaz, kaj si bo pustil narediti. Potem se je Ta od Judov navidezno pustil križati na rimski način, in kot Jupiter zlahka vstal iz smrti, nato pa visokim duhovnikom v Rimu sporočil, kaj morajo zdaj storiti. Za te duhovnike je bila to željena voda na njihov mlin in so potem ljudstvo poučevali o tem mitu in ga razširjali sporazumno z Rimljani, ki so bili v judovski deželi. Sčasoma so si izmislili še veliko mučencev, in morda s cesarjevim soglasjem storili resnična ali lažna grozodejstva, potem pa so neumnim ljudem ob takšnih priložnostih besedičili o številnih čudežnih znamenjih. Tako je staro, že pokvarjeno poganstvo prešlo na nas pod istim pontifikatom, mi pa smo bili dovolj neumni, da smo po sili razmer prevzeli tako pravo filistrsko zvijačo. Po mojem mnenju je tu v celoti predstavljeno plačilo za naše novoustanovljeno poganstvo.‘

8 A pravi: ‚Moj cenjeni prijatelj! Odkritosrčno ti moram priznati, da ima tvoje mnenje več v sebi kot moje, samo ne razumem, kako je lahko po tako premetenem podvigu, potem novoustanovljeno poganstvo lahko temeljilo na judovstvu. Kolikor mi je znano iz tako imenovanih evangelijev, se Kristus nanaša izključno na tako imenovane judovske preroke in potem ni mogoče zlahka sprejeti, da bi ponosni, modri Rimljani, uporabili judovsko vero, da bi ustvarili religijo, od njih nadvse preziranih Judov. Poleg tega ti moram odkrito priznati, da je Kristusov absolutni nauk, razen nekaterih nepomembnih neumnih čudežev, sam po sebi zelo človeško moder nauk in je bil po mojem mnenju najmanj primeren za vsesplošno znani rimski pohlep. Zaradi tega sploh ni lahko dokazati, da je ta delo rimskega duhovništva, vsekakor pa Judov, kajti iz zgodovine zelo dobro vemo, kako zelo so se Rimljani upirali uvedbi tega nauka!‘

9 B reče: Moj cenjeni prijatelj! V tem pogledu si veliko premalo posvečen v skrivnostne, skrivne poti duhovništva. Najbrž si iz zgodovine bral, da so različni rimski cesarji delovali proti uvedbi te religije; toda imenuj mi enega rimskega papeža, ki se je temu uprl. Glej, zadeva je bila na skrivaj, zvito vnaprej načrtovana in ta novoustanovljena religija ne bi nikoli našla boljšega načina, kot v skozi navidez nujnem krutem odporu rimskih cesarjev. – Razlog, da ta novoustanovljena religija temelji na judovstvu je očiten, saj so imeli rimski modreci med svojimi vsestranskimi osvajanji dovolj priložnosti, da se seznanijo s številnimi religijami in zato zlahka ugotovili, da novoustanovljena religija ne more temeljiti na bolj primerni, kot prav na judovski veri. Zato so tudi pustili, da se njihov učlovečeni Zeus pojavi v judovski deželi iz zelo modrih razlogov, saj so dobro vedeli, da so vse druge religije v še slabšem stanju, kot je njihova.‘

10 A pravi: ‚Ja, spoštovani prijatelj, zdaj je tvoja zadeva dobila povsem drugo podobo in si ne morem kaj, da se ne bi popolnoma strinjal s tvojim mnenjem. Ja, ja, če ne bi bilo tako, od kod bi drugače prišlo to zlato in srebro še sedanjih rimskih papežev? Poleg tega pa ti moram priznati, da je dejanski čisti Kristusov moralni nauk, od kjer koli je prevzet, vzvišen nad vsako kritiko, zato sem bil tudi še najbolj zavezan h krščanstvu. Da pa se je sčasoma na to čisto drevo prilepilo nekaj sebičnih parazitskih rastlin, to, dovoli mi, je zelo očitno, zato ti moram povedati, kar mi je pravkar prišlo na misel: če bi jaz morebiti kdaj srečal tako čistega Kristusa, resnično, nikakor ne bi mogel biti sovražen do Njega!‘

11 In B reče: ‚Ja, če bi bil, bi bil tudi jaz tam; vendar v tem grmu tiči zajec!‘ In A pravi: ‚Veš kaj, storiva to, in poiščiva njegov grob, in ko ga najdeva, bova našla vsaj simbol zvestobe!‘

Glejte, nad A–jem je že malo svetlejše, nad B–jem pa še dolgo ne; in ker tukaj nimamo nič več za početi, gremo spet naprej!

30. POGLAVJE
Duhovnik filozof in tercijalka

1 Poglejte tja, če lahko razločite, kakšnih petdeset običajnih korakov pred nami, že spet vidite en par. Pojdimo naravnost k njima in bomo takoj tam. Tudi temu paru ni treba, da nas vidi. Torej, pohitimo tja, da

bomo zopet izvedeli kaj novega. – No, smo že pri njima, in kot vidite, se tokrat ta par razlikuje po spolu. Izjemno suha ženska, utrujenega videza in skoraj do zadnje kapljice krvi shujšan moški, za katerega se zdi, da ima komaj toliko moči, da se s težavo, komajda vleče naprej. Poglejte, kako mu ona podaja roko in se veseli srečanja.

2 Zdaj pa poslušajte, o čem se bosta med seboj pogovarjala. Ona pravi: ‚Nebeški pozdrav! Iz vsega srca se veselim, da naju je ljuba usoda končno spet združila! Toda moram Vam priznati, da nikoli ne bi verjela, da Vas bom srečala na takšnem kraju, saj sem vedno verjela, da ste že blagoslovljeni v nebesih, glede na to, da ste bili na svetu, kolikor se spomnim, zelo pobožen in pravičen človek. Bili ste zelo učen profesor duhovščine in po Vaši zaslugi je šlo toliko vrlih in vrednih duhovnikov v pastoralo. In zdaj, ljuba nebesa, Vas moram najti tukaj tako ubogega na tem nesrečnem kraju, na katerega sem jaz, dragi Bog ve zakaj, tudi prišla pred dvema mesecema.‘

3 In on reče: ‚Ja, moja spoštovana prijateljica, zelo mi je žal, da ste se tudi Vi tukaj znašli, ampak tako je. Da bova prevarana, tega se niste nadejali, kakor tudi jaz ne. Nebesa, če sploh obstajajo, vedo, kakšna zlata pričakovanja o srečnem življenju v onostranstvu sva imela na svetu. Kako srečno je to življenje in kakšna nagrada za vsa dobra dela na svetu, doživljam zdaj jaz že več let, in Vi moja spoštovana prijateljica, po Vaši izjavi, tudi že dva meseca.‘

4 Ona pravi: ‚Ampak, ljuba nebesa! Spominjam se, kako naporno življenje ste imeli in nič dobrega na svetu. Ko ste pridigali, so vsi v cerkvi ihteli in jokali, in kakšne lepe nauke in opomine ste dajali pri spovedi, in kako pobožno ste opravljali daritev Svete maše. Zato res ne morem razumeti, kako ste prišli sem. Za koga med nami je to že bolj razumljivo, saj smo mogoče pri spovedi marsikateri greh zamolčali, ker se jih kljub vsemu trudu in izpraševanju vesti, nismo mogli spomniti. Toda kako to, da ste Vi prišli sem, ki ste vse vedeli in svoje življenje in vsa svoja dejanja in prizadevanja natanko preiskali, to bodo vedela samo ljuba nebesa, če kot ste rekli, sploh obstajajo. Ali imate kakšno domnevo, zakaj ste prišli sem?‘

5 On reče: ‚O moja cenjena prijateljica! Imam še preveč domnev, vendar te moje domneve ne boste zlahka razumeli.‘ Ona pravi: ‚Oh, prosim Vas, povejte mi nekaj o tem; kdo ve, če mi to ne bo koristilo.‘ On reče: ‚No, dobro, veliko vam lahko razodenem, vendar ne bom prevzel od-

govornosti, če vam ne bo nič koristilo; in tako vam bom torej naravnost povedal, kakšna je moja domneva.

6 Domnevam, da Boga ni, niti kakršnihkoli nebes, in iz zelo dobrih razlogov domnevam, da ljudje nismo nič drugega, kot stvaritev narave. Ko groba snov, kot lupina odpade od naravne življenjske sile, se ta naravna življenjska sila še nekaj časa ohranja. Postopoma pa tudi ta odmre, sila se razprši po prostranstvu, tako kot sila smodnika izven topovske cevi, in potem je za večne čase konec z velikimi upi in pričakovanji ljudi. Če me dobro pogledate, in opazujete kako se že bližam dokončnemu, popolnemu razpadu in uničenju, Vam bo moja domneva tudi v tej najtemnejši noči še bolj jasna, kot sonce ob svetlem poldnevu.‘

7 Ona pravi: ‚O moja ljuba nebesa, če obstajate; kaj govorite! To je res grozno; ja, ja, to morate Vi že bolje vedeti, kot pa jaz. Tudi jaz sem na svetu včasih tako premišljevala, ko mi je nekoč nek zelo pameten in ugleden gospod rekel, da po smrti ni več ničesar. Zdaj šele vidim, da je ta gospod govoril resnico; in tako se bo tudi z mano čez čas zgodilo tako, kot zdaj z vami. Na svetu, ko mi je bilo res hudo, sem lahko rekla; Moj Bog in moj Gospod! Ne zapusti me!‘ – Toda kaj lahko storim zdaj, če Bog ne obstaja? Moj cenjeni prijatelj, ali bi mi znali tudi še povedati, kaj bo potem s Kristusom in njegovo presveto materjo Devico Marijo? In zakaj moramo potem na svetu k tema dvema toliko rožnih vencev zmoliti, in zakaj ste brali toliko pobožnih maš, če je vse tako, kot ste mi rekli?‘

8 On reče: ‚Ja, moja draga prijateljica, šele tukaj sem si s tem prišel na jasno. Veliki svetovni mogočneži ne bi mogli krotiti navadnega ljudstva, če si ne bi izmislili nekega boga in s tem tudi neke religije. S pomočjo religije pa zlahka brzdajo neumne množice. Ta potem zanje zelo marljivo dela, da lahko brezskrbno in brezdelno živijo in se v svojih palačah in gradovih na mehkih posteljah in stolih redijo. Zato tudi povsod nastavljajo duhovnike in učitelje, ki so držani v precejšnji neumnosti, da bi s to neumnostjo potem poneumljali tudi preproste ljudi. Če pa nekateri od teh duhovnikov postanejo zelo razsodni ljudje, bodo kmalu napredovali in potem lahko tudi zelo dobro živijo, da njihova razumnost ne bi ogrozila mogočnikov. Da pa bi takšni religiji dali kakršenkoli pomemben videz, jo morajo krasiti vse vrste mističnih, torej brezpomembnih ceremonij, brez katerih sicer ne bi ustvarili pri preprostih ljudeh želenega učinka. – Vidite, moja cenjena prijateljica, tak je bil tudi moj primer.

9 Na svetu sem pri sebi zelo dobro vedel, da je onostransko življenje povsem drugačno od tistega, kar sem pridigal s prižnice. To sem le zelo zaupno razodel velikim mogočnikom na oblasti in prosil za pojasnilo o tem. Pojasnila nisem nikoli prejel, sem pa zato kmalu dobil, še sam ne vem kako in zakaj, pomembno napredovanje. Postal sem dobro plačan profesor in nazadnje celo ravnatelj semenišča. Moje mnenje je, da so gospodje uvideli, da sem prepameten za nižje mesto, zato so mi dali boljšega, da bi bil s svojo pametjo iz lastnega interesa le koristen, ne pa škodljiv. Sicer sem vedno živel kot pošten človek, toda kar je bilo od mene neumno in še vedno obžalujem je bilo to, da prvič, še nisem povsem sprevidel, da sem bil s takšnim napredovanjem prevaran, in drugič, da sem kljub temu na svojem dobro plačanem položaju, v svoje lastno dobro, čeprav le navidezno, živel preveč neumno in duhovno strogo življenje. Seveda sem pri tem mislil, da mi bo takšno življenje odpovedovanja, v kratkem času zagotovilo škofovsko dostojanstvo. Vendar sem se močno zmotil, ker so mogočni gospodje zelo dobro preračunali, da imam primerno mero neumnosti za položaj, ki so mi ga dodelili, s katerega jim ne morem biti več nevaren, zato so me tudi lahko brez skrbi pustili na mojem položaju. Vidite, moja cenjena prijateljica, tako je z vsem na svetu, kar se tiče vere, zato sem na začetku rekel, da sva oba prevarana.‘

10 Ona pravi: ‚Zdaj me je nenadoma razsvetlilo! Ko bi le to vedela že na svetu, kako srečno bi lahko tam živela! Kajti bila sem, kot so rekli, lepo in pri tem tudi zelo premožno dekle. Koliko spodobnih mladeničev mi je dvorilo, toda jaz si jih zaradi vere, ki je bila čista, skoraj nisem upala niti pogledati in zavoljo ljubezni do našega Boga –Gospoda in blažene Device Marije, ostala stara devica, za povrhu pa še v času svojih zemeljskih dni, vse svoje premoženje zapustila cerkvi. –

11 Oh, kako neumna sem bila! Raje bi postala srečna vlačuga, tako bi vsaj v nečem uživala! Tako pa se je pri meni uresničil obči pregovor, da počasna in neumna svinja nikoli ne dobi toplega grižljaja. No, moj najboljši prijatelj, če je res tako, kot ste rekli, bi rada vse preklela in začela preklinjati, toda ne! To ne bom storila. Če mi bo postalo zares hudo, bom kljub temu, pa četudi iz navade, klicala k Bogu in Sveti Mariji za pomoč. Zelo dobro se spomnim, da mi je na svetu nekajkrat očitno pomagala molitev h Kristusu in naši dragi Gospe za pomoč, in tako mislim, da z molitvijo, če že nič ne pridobim tudi izgubiti ne morem. – Zares si ne

morem očitati, da sem si s svojim načinom življenja zaslužila takšno kazen, da sem sedaj na tem temnem kraju, razen da sem se morda včasih preveč zadrževala pri duhovnikih, kar seveda ni vplivalo na čast in moralnost, ker sem bila glede tega do sebe vedno zelo stroga. Velikokrat pa sem obrekovala ljudi, ki so se mi zdeli slabi, jih verbalno napadala in včasih tudi prav usmerjala, seveda vedno le pred duhovščino, in v Imenu Boga Očeta, Sina in Svetega Duha, skupaj z njimi tudi obsojala vse luterane, Jude, Turke in pogane. Toda gospodje duhovniki so rekli, da pravi krščanski vernik to mora storiti. Seveda so tudi rekli, da je treba pri tem tudi zanje moliti, da bi se ti spreobrnili v pravo vero, kar sem tudi storila in jih najprej primerno obsodila, nato pa zanje molila. V tem je moralo biti nekaj narobe, sicer zares ne vem, kaj bi lahko bilo. Dajala sem tudi ubogim, resda ne preveč, in svoje premoženje raje zapustila cerkvi, ker sem menila, da ga bo duhovščina bolje razdelila kot jaz. – In tako, bolj kor razmišljam o sebi, bolj sem prepričana, da sem prišla sem popolnoma po nedolžnem, ampak seveda, če je tako, kot ste prej rekli, bi mi eno prav tako malo, kot drugo, škodovalo ali koristilo.

12 Vendar, kot sem že rekla, ostajam pri prošnji za pomoč Bogu in dragi Gospe, potem pa se bom vlekla po tem kraju dokler se bo dalo. Mogoče bom sčasoma prišla spet do koga drugega, ki mi bo znal povedati kaj boljšega od Vas, moj sicer zelo cenjeni prijatelj. – In tako se od Vas poslavljam, ker vidim, da v Vaši družbi ne bom postala srečnejša. Kakor se zdaj počutim, bi bilo zame veliko bolje, če se z Vami sploh ne bi srečala! Kajti zdaj zelo jasno vidim, da je neumnost srečnejša od vsakega še tako ostrega razuma.

13 Vesela sem, da le nisem končala v prečiščevalnem ognju ali celo v peklu, ki sem se ga tako bala; saj mi pravzaprav ne gre tako slabo, ker ne čutim nobene bolečine, ampak samo lakoto, ki jo moram potešiti travo, ki se tukaj najde še v izobilju, in če ne bo slabše, se bom na to hrano že še navadila. In tako, adijo!‘

14 On reče: ‚Ja, ja, adijo tudi Vam, in glejte, da se boste z žretjem trave zelo zredili; želim vam dober tek. – Sicer še nisem imel takšne sreče, da bi prišel na obilen travnik, ampak mah in to zelo redek, je bil doslej moja edina hrana!‘

15 Vidite, ta dva odhajata; on gre bolj proti severu, ona pa bolj proti poldnevni (južni) strani.

16 Sprašujete: »Mi sami pravzaprav ne uvidimo, kako sta se ta dva znašla v tej regiji; vendar kar se njega tiče, se zdi, sodeč po njegovih izjavah, da je za to dober razlog.«

17 Moji dragi prijatelji! To bi morali uvideti že na prvi pogled. Kakšna je ljubezen tistega, ki morebiti naredi nekaj kar spozna za dobro, vendar za takojšnjo ali bodočo nagrado? Ali ni to samoljubje? – Kajti kdor dela karkoli, kar je dobro in prav, zaradi svoje lastne koristi, ta sebe ljubi preveč in naredi vse, da bi čim bolje poskrbel zase. Tako je bilo tudi z njo, ki je zgolj zato, da bi pridobila nebesa, dala vse svoje premoženje, tako kot nekdo kupi s svojim premoženjem katerokoli posvetno dobrino. O pravi ljubezni do Kristusa, ki mora biti vedno skrajno nesebična, pa se ji še sanjalo ni! Iz tega razloga je treba tukaj iz nje popolnoma pregnati njeno željo po nagradi in jo prisiliti, da išče in hrepeni po Bogu zaradi Njega Samega, kajti šele tako je zanjo mogoče, da se približa pravi Gospodovi ljubezni in milosti. – Tako mora tudi on sebe v svojem občutenju uzreti kot popolnoma uničenega, dokler ne bo sposoben sprejeti višje milosti.

18 Nikogar pa si ne smete predstavljati kot popolnoma izgubljenega; ampak lahko po vašem časovnem izračunu mine nekaj sto, tisoč ali več tisoč let, preden bo zmožen sprejeti višjo milost.

19 Da pa boste iz nadaljnjih primerov videli različne razloge, zaradi katerih prihaja veliko ljudi sem, gremo še naprej, Šele, ko bomo naleteli na cele družbe, boste prejeli več svetlobe in iz te ugledali, kakšnim neštetim neumnostim je v bistvu podvrženo sedanje na svetu živeče, tako imenovano ‚boljše človeštvo', in kako delajo svoja dobra dela večinoma iz samoljubnih koristi. – In s tem je za danes dovolj!

31. POGLAVJE
Kraj teme, jokanja in škripanja z zobmi

1 Poglejte tam, precej daleč od nas, kjer se pojavlja rdečkasto siva, zelo motna svetloba, se nahaja družba okoli tridesetih ljudi obeh spolov. Pojdimo tja malo bolj živahno, potem jih bomo takoj dohiteli. No, ali lahko že kaj razločite? – Pravite: »O ja, zdi se, da je spodaj prava zmeda; izgleda nam tako, kot da se ta družba preriva med seboj.« Po-

vem vam, da ste prav opazili, vendar je to le videz. Na neki razdalji je duhovna razprava videti kot prerivanje. Zato le stopimo še malo naprej in prizor se bo pred nami pokazal povsem drugačen. Opazujte, bolj ko se približujemo tej družbi, bolj mirne so njihove roke, vendar slišimo z več strani nekakšno šklepetanje, podobno kot pri mlinu za žito. Občasno se slišijo tudi glasovi, podobni stokanju.

2 Pravite: »Zdi se, da je skoraj tako, kot je Gospod govoril otrokom svetlobe o tistih, ki bodo morali biti vrženi v najhujšo temo, kjer bo njihova usoda jok in škripanje z zobmi!« – Ja, ja moji dragi prijatelji, to ima že povsem isti pomen. Toda kaj duhovno razsvetljeni razume pod jokanjem in škripanjem z zobmi in pod vrženjem v najhujšo temo, bi morali izvedeti z lastnimi ušesi in očmi. Le še nekaj korakov, in glej, smo že tu, kjer smo hoteli biti.

3 Kaj vidite tukaj? Pravite: »Prizor ni videti tako slab; če ne upoštevamo zelo shujšanih obrazov, ki smo jih tu že vajeni, je videti družba povsem znosna. Obkrožili so govornika, ki se pravkar pripravlja na govor.«

4 Moji dragi prijatelji, prav imate; ravno zaradi tega govora sem vas pripeljal sem. Toda sprašujete: »Ker tukaj še nikjer nismo našli višjega prostora, ampak se zdi, da je celotno kraljestvo noči večna peščena ravnina, bi radi vedeli, kako se bo ta govornik postavil nekoliko višje nad svoje poslušalce?« – Imate prav, to je dobro vprašanje, kajti tukaj ima najmanj pomembno, največji pomen! Ta govornik je naredil večji kup iz peska, toda kakršen je njegov govorniški oder, tak bo tudi njegov govor. Dokler bo govornik na svoji peščeni tribuni miroval, ga bo ta najbrž še držala, če pa se bo le malo močneje skušal na njem utrditi, se bo kup peska sesul, tako da se bo govornik s prejšnje višine pogreznil na raven svojih poslušalcev. – Zdaj je dal znak, da bo spregovoril, zato ga bomo tudi mi z radovednostjo pozorno na skrivaj poslušali.

5 Poglejte, je že začel; zato ga poslušajmo! – »Moji cenjeni prijatelji in prijateljice! Od vsakega izmed vas sem posebej slišal, kako ste na Zemlji vsi skupaj, eden tu, drugi tam, živeli in delovali, kot povsem pravični in pošteni državljani. (Aplavz z vseh strani.) Tudi kot dobri kristjani ste bili v pravi meri dobrodelni do revnega človeštva. Ob vseh nesrečah so bila vaša imena v vseh časopisih z velikimi črkami navedena med največjimi donatorji, kar pa je bilo tudi več kot pošteno, kajti še slepi in gluhi mo-

rajo prepoznati, da glede pomoči in podpore ni nič bolj hvalevrednega in bolj koristnega, kot objavljanje tistih ljudi, ki se stalno ukvarjajo z dobrodelnostjo. Prvič, revno človeštvo po takšni objavi ve, na koga naj se v primeru stiske obrne, in drugič, še druge k temu očitno vzpodbuja, da se tudi sami pridružijo prijaznim, človekoljubnim krogom znanih dobrotnikov človeštva. (Glasen aplavz z vseh strani.)

6 Ja, vedno ste bili prisotni povsod, kjer se je razpravljalo in delovalo za dobrodelne namene, tako da z veliko ganjenostjo v srcu lahko rečem, da ste bili v najpopolnejšem pomenu besede, pravi, plemeniti in častni državljani sveta. (Izjemen aplavz z vseh strani, in od zelo ganjenih poslušalcev se slišijo naslednje besede: ‚Sijajen, božanski govornik, božanski človek!‘)

7 Vedno ste podpirali umetnost in znanost, kot vzorni državljani ste zvesto služili državi, tako da se za vas lahko reče, da ste živeli v najpopolnejšem pomenu evangelija, saj vsi vedo, da ste vedno dali Bogu tisto, kar je Božjega in cesarju, kar je cesarjevega. Želja po časti in slavi nikoli nista bili motivacija za vaša plemenita dejanja, ampak pravična, altruistična nujnost je bila povod za vse velike in čudovite stvari, ki ste jih naredili (Spet izjemen aplavz, pomešan s solzami, ihtenjem in jokom.) Tako je bilo vaše življenje na svetu brezmadežno, kot sonce na najbolj jasnem nebu, medtem ko, moji spoštovani poslušalci, tukaj o soncu ni niti sledu. – Zdaj pa mi dovolite, moji spoštovani poslušalci, veliko in pomembno vprašanje:

8 Kakšna je sedaj vsa vaša nagrada za taka najodličnejša in častna dejanja? – Kje so tako hvaljena nebesa, ki so bila obljubljena tistim, ki so se vedno izkazali za najčistejše in najbolj posnemanja vredne kristjane? (Izjemen aplavz z vseh strani, kjer se od mnogih sliši žalosten odziv: (Ja, kje so varljiva nebesa, za katera smo se toliko žrtvovali?)

9 Moji spoštovani poslušalci! Tukaj, ta peščena tla, ta tema, ki je temnejša od ‚egiptovske‘ in naša hvalevredna skromna, mahovna hrana, predstavlja nagrado in nebesa, ki so nam jih duhovniki opisali tako izredno veličastna. (Spet izjemen aplavz.)

10 Kje je pravični Bog, zavoljo katerega ste storili toliko plemenitih dejanj? Kajti v evangelijih piše: ‚Kar storite ubogim, ste storili Meni, in za to boste našli v nebesih velik zaklad.‘ Rečeno je tudi: ‚S kakršno mero merite, s takšno mero se vam bo odmerilo.‘

– No, moji spoštovani poslušalci, vse to ste storili; podpirali ste tisoče revnih in bili vedno pravični glede mere in teže.

11 Toda kje je zdaj zaklad v nebesih in kje bogato vrnjena mera vseh dobrih del, ki ste jih kot pravi kristjani storili? (Sliši se odziv: ‚Ja, kje je vse to?)

12 Tukaj imamo nebeški zaklad, ki je ta tema in zvrhana mera tega, kar se nam vrača, je pičel mah, ki bi ga na Zemlji pojedel kvečjemu los, tukaj pa se lahko zadovoljimo z njim, kot z visoko hvaljeno nebeško nagrado.

13 Kako pogosto smo na Zemlji pri različnih plemenitih priložnostih zapeli ‚Te Deum laudamus' in so nam duhovniki z vseh cerkvenih prižnic glasno vzklikali: ‚Tam, v svetlem nebeškem kraljestvu boste šele peli veliki in večni ‚Te Deum laudamus'. Spoštovani poslušalci, dovolite mi, da tukaj postavim vprašanje, ki se glasi takole:

14 Kako je zdaj tukaj v tem ‚čudovitem nebeškem kraljestvu' s tem tako hvaljenim ‚Te Deum lauseamus'? Skomigate z rameni; resnično, rad bi skomigal ne samo z rameni, ampak s celim telesom, če se ne bi bal, da se bi pri tem moj zelo rahel govorniški oder sesedel in se bom pogreznil z mojega pomembnega mesta. Menim, ne da bi hotel kogarkoli prehiteti v njegovem morebitnem dobrem mnenju, da bodo za to vzvišeno hvalnico naša grla težko dobila zveneč glas pri tako izredno ‚mastni hrani', ker se na teh svetlih nebesih poraja še eno zelo veliko vprašanje, in sicer:

15 Ali kakršenkoli Bog obstaja? – In tako se tudi sedenje Abrahama in Izaka za dobro obloženo mizo, polno nebeških jedi, tukaj ne zdi običajno. Če bi bil zdaj na Zemlji, bi se lahko pohvalil z enim najpomembnejših tolmačenj tako obetavnega svetopisemskega besedila. Pod Abrahamom in Izakom bi predstavil temo in pesek, pod dobro obloženo mizo, najlepši islandski mah, to resnično zavidljivo hrano za severne jelene in lose. In, če nam kdo lahko reče, da nam je bolje, kot tem ubogim živalim ledenega severa, temu takoj odstopim moj rahel oder. Mislim pa, da bi se prepričali o tem, se samo primimo za trebuh in bomo slišali v njem težko prebavljivo hrano šumeti tako kot suho slamo, in le en pogled na ta ‚dobro osvetljena tla' je več kot očiten dokaz za ponazoritev nas kot severne jelenjadi.

16 Dobri Odrešenik sveta Kristus verjetno tudi ni prav dobro vedel, kakšen je videz Njegovega nebeškega kraljestva, ki ga je oznanjal, kajti

če bi vedel, potem se zagotovo ne bi pustil pribiti na križ. – Če bi ga Njegov hvaljeni Bog–Oče po križanju zapustil, tako kot smo zapuščeni mi, potem bi ta zares spoštovani človek debelo pogledal, ko bi na Svoji zadnji večerji zagledal čudovito mahovje. Da bi to uvideli se verjetno ne bi smeli truditi manj, kot nabiralci biserov, da te vidijo na dnu morja. Ni potrebe po dodatnih dokazih, da je temu tako. Zdaj pa vam, spoštovani poslušalci, zastavljam še eno zelo pomembno vprašanje, ki se glasi takole:

17 O tem, da smo zdaj tukaj, ni dvoma; toda kako dolgo bomo ostali prebivalci tega ‚obilnega kraljestva'? Ali se bo naše bivanje tukaj kdaj končalo? Ali pa bomo imeli najbolj blaženo veselje, da se bomo večno potikali okoli po teh blagoslovljenih poljanah, polnih blagoslova? Vidite, to je zelo pomembno vprašanje; toda prav to pomembno vprašanje zahteva od nekoga odgovor. Moji spoštovani poslušalci, če se to pričakuje od mene, ste lahko glede tega prepričani, da boste prej dobili odgovor od kamna, kot od mene. Ampak tega nočem nikomur preprečiti, kajti v različnih glavah vladajo različni pogledi. Mislim pa, da bo v tem pogledu, ob tej izjemni osvetlitvi našega velikega prizorišča, težko kdo kaj koristnega spravil na dnevno svetlobo, kajti da bi se predstavilo nekaj jasnega, mora biti navzoča tudi svetloba in za dnevno svetlobo potrebno sonce.

18 Toda, da bi tukaj nekaj jasno osvetlili, pomeni z drugimi besedami, kot da bi imel sebe in vse druge za največjega norca. Je pa tudi res, da bodo veliki učenjaki Zemlje tukaj imeli veliko časa za premišljevanje. Dobro zanje, če bodo s seboj prinesli zelo veliko materiala, saj jim bo teh treh elementov: teme, peska in mahu, kmalu zmanjkalo. Mikroskope in druga optična orodja lahko pustijo na Zemlji, kajti veseli bodo, saj bodo lahko s prostim očesom videli nekaj mahovja na peščeni podlagi; tudi za astronome bo tukaj zelo slabo poskrbljeno. Tudi učenjaki in vsevedni knjižničarji se bodo zagotovo grozno dolgočasili, kajti tukaj ne bodo srečali sebi podobnih. Tudi umetniki in virtuozi bodo tu slabo opravljali svoje delo, ker dobesedno tu ne bodo tlačili trave, ampak mah. Razumem ta zelo radikalen ‚Ne bo več dolgo trave tlačil', in vidim, da je zagotovo starejšega izvora, kot bi mnogi pisatelji in zgodovinopisci kdaj lahko sanjali. Ta rek mora izvirati od prvotnih staroegipčanskih modrecev, ki so gotovo imeli vedenje o tem, kakšna razveseljiva usoda tukaj čaka smrtnike.

19 Moji spoštovani poslušalci, če ta naša usoda čaka vse ljudi, ki živijo na Zemlji, v kar ne dvomim, potem je moje mnenje, da sta pošteni

Mojzes in še bolj pošteni križani Kristus, v tem pogledu s svojo zakonodajo krenila na zelo nestabilno in negotovo pot. Če bi predvsem Mojzes, udaril s svojo čudežno palico po zemlji in pri tem rekel: ‚Sonce, postani temno, mi imamo za našo neumnost dovolj zvezdne svetlobe, in ti Zemlja postani peščena stepa, na kateri ne more rasti ničesar drugega, kot tu pa tam pravi islandski mah, potem bi lahko vso strogo zakonodajo z gromom in strelami izpustili. Kajti v teh okoliščinah bi moral greh postati večja redkost, kot pravi diamanti na Grenlandiji, Spitzbergih in Novi Zemlji. Rad bi poznal tistega, ki bi lahko tukaj zagrešil rop ali tatvino, in imel poželenje po tej zabeljeni hrani in našem očarljivem okostnjaškem videzu; in tudi lažnivca plačal z zlatom, če bi ga sploh imel; in kaj bi lahko tukaj komu vzbudilo morilsko željo? Tega najti med našimi zakladi in bogastvom, bi bila zagotovo veliko težja naloga, kot za astronome, da bi s svojimi optičnimi orodji odkrili planete drugih sonc. Skratka, lahko delamo in govorimo kolikor hočemo in kar hočemo, prepričan sem, da si naše usode ne bomo niti za las izboljšali. Sam sem se tukaj že lotil potovanj, daljših od ‚Krištofa Kolumba‘, in prejadral to morje peska in teme po vseh straneh, vendar še nisem imel sreče, da bi vzkliknil :‘Zemlja, kopno‘!, ampak sem povsod našel le temo, mah in pesek! Zato je moje mnenje na koncu mojega govora naslednje:

20 Potem, ko sem med vsemi ljudmi, ki so kdaj stopali po Zemlji, ugotovil, da je Kristus najbolj pošten, in je na nek način razveljavil obširno Mojzesovo postavo, ki je imela v sebi nekakšen zelo tiranski pridih ter namesto te oznanjal edino postavo, ki je ljubezen do bližnjega, izjavljam, da se strinjam s tem zakonom, ker ga lahko obračamo, kolikor hočemo, vendar inteligentna bitja lahko pod kakršnimikoli razmerami živijo najsrečnejše življenje; zato tudi mi, za dobro vseh, ostanimo zvesti temu zakonu. Ohranimo Kristusa v mislih kot resnično častnega človeka, in bodimo v teh okoliščinah čim bolj zadovoljni z našo resnično trpko usodo. Verjamem, da bo tako naša usoda čim bolj znosna, dokler bo sploh trajala.

21 Vendar vas prosim, moji spoštovani poslušalci, da te moje želje ne vzamete kot absolutne, kajti, kot sem rekel, je treba moj zaključni govor obravnavati le kot dobronamerno željo. Če pa bomo ravnali vedno bolj družbeno odgovorno, potem verjamem, da bomo ravno zaradi tega, z združenimi močmi, našo usodo veliko lažje prenašali, kot pa vsak, ego-

istično, sam zase. Kar mene zadeva, vas bom vedno pripravljen, kolikor je v moji moči, z besedo zelo podpreti. S to željo in s tem zagotovilom zaključujem svoj govor.« (Splošen aplavz z vseh strani.)

22 Kot vidite, se govornik zelo previdno spušča z svojega nestabilnega govorniškega odra, nakar ga vsa družba prijazno sprejme. Mnogi mu stisnejo roko, rekoč: ‚Vedno je dobro biti v družbi takšnega človeka, ki ima glavo in srce na pravem mestu; zato smo zelo veseli, da smo te našli, dragi, zvesti prijatelj, in zato ti želimo res v vsem slediti, kamorkoli greš!

23 Zdaj pa poglejte, kako je postalo nad družbo malo svetlejše, in kako se govornika še enkrat sliši v družbi reči: ‚Ja, ja, kot sem si mislil; če nam križani, pošteni Kristus s Svojim človekoljubnim naukom ne prinese svetlobe, bomo ostali večni gostje noči!‘

24 Zdaj poglejte, postaja že precej svetlejše; in če se ozrete nazaj, lahko vidite, kako z jutranje strani hitita dva Gospodova glasnika, da bi tej družbi prinesla še veliko več svetlobe. Zato bomo še malo počakali, da vidimo, kaj se bo še zgodilo.

32. POGLAVJE
Rojstvo iz teme v prvo stopnjo življenjske svetlobe

1 Poglejte, tudi družba zdaj že vidi ta dva glasnika. Naš glavni govornik jima gre prijazno naproti in ju prav tako prijazno sprejme. Kot že skoraj lahko sami slišite, jima reče:

2 »Tisočkrat dobrodošla meni in nam vsem! Sicer vaju ne poznam, vendar vidim, da sta človeka, kakor mi, in sta sem pravkar prišla z Zemlje, ali pa sta nekje našla boljši pašnik, kot mi, saj izgledata neprimerno bolje, kot jaz z vso mojo drago družbo skupaj. Če sta šele prišla z Zemlje, vaju takoj opozarjam na to, da so na Zemlji tako imenovani robinzoni v neprimerno boljšem stanju, kot mi. Za to trditev ne potrebujeta nobenega drugega dokaza, kot da nas pogledata od nog do glave in naš nadčloveško lep videz, ki vama bo že na prvi pogled zelo svetlo in jasno pokazal tudi v tej še vedno precejšnji temi, kako je tukaj z udobnim življenjem. Lahko pa vama zagotovim, da tukaj sploh ni nobenih bolezni, saj za čem naj bi kdo med nami tudi zbolel? Mi lahko

podležemo kvečjemu boleznim, ki prizadenejo kamne, kajti ko je človek skoraj brez vseh življenjskih sokov, menim, da bo potem tudi brez vseh bolezni. Edino zlo, ki nekoga vsaj na začetku lahko prizadene, je lakota, torej želodčna težava. Ker pa je lakota običajno najboljši kuhar, bo ta kmalu našel hrano, s katero bo lahko preizkusil svoje kuharske spretnosti. Glejta, tu pri naših nogah je na pesku tak majhen preizkusni kamen za naše želodce. To je mah; lahko bi rekli pravi islandski in sibirski mah. Nekaj kapljic rose, ki so med majhnimi listi mahu, je tudi edino, s čimer si lahko potešimo žejo v tej ogromni peščeni puščavi. Naj vaju ne skrbi, če bi te razmere trajale tudi večno, saj potrpljenje in navada sčasoma naredita vse znosno. Vsi bomo zelo veseli, če bosta želela ostati pri nas v svojih nekoliko fosforescentnih oblačilih, ker vama lahko zagotovim, da se je vsega lažje privaditi, kakor pa te teme. Zato si lahko predstavljata, da nam vajin fosforni lesk izgleda kakor sonce! – Ampak zdaj, moja draga prijatelja, bodita tako prijazna in nam povejta razlog, zakaj sta prišla sem z Zemlje, ali, če prihajata iz boljšega kraja, mi povejta, zakaj sta ga zapustila in prišla sem?«

3 In eden od njiju reče: »Ubogi prijatelj, glede naju se zelo motiš, kajti k vam nisva prišla z Zemlje, niti iz katerega koli boljšega kraja te regije, ampak prihajava od Gospoda, ki se imenuje Kristus, ki ga imaš ti le kot za poštenega človeka, medtem ko je On Edini Gospodar nebes in Zemlje. K vam sva poslana, da vam pokaževa razlog, zaradi katerega že tako dolgo nemočno tavate po tej pokrajini.

4 Če se sprašujete kako ste živeli na Zemlji, vam bo vaš spomin svetlo in jasno povedal: ‚Vedno smo živeli in ravnali častno in pošteno.‘ Toda vprašajte se tudi: ‚Zakaj smo tako živeli in ravnali?‘ Potem ne bi mogli reči nič drugega kot: ‚V glavnem smo živeli le za svojo korist. Posvetna čast, posvetna pohvala in na tem temelječe spoštovanje drugih ljudi, je bila glavna motivacija za vsa naša plemenita dejanja. Vedno smo bili zvesti državi in cerkvi. Vendar zakaj? Morda iz ljubezni do Boga? Kako bi to lahko bili, ker Boga nismo niti malo poznali in tako tudi nismo vedeli kakšna je bila Njegova Sveta volja, ampak je naša zvestoba državi in cerkvi temeljila sprva le na tem, da smo si s tem zlahka pridobili številne prednosti pred drugimi, ki niso imeli s strani države in cerkve takšno naklonjenost in ugled, kot mi. Poleg tega pa je bil razlog za to v nekem smislu slepo duhovno zvestobo državi in

cerkvi v tem, da smo mislili: če obstaja onstran kakšno življenje po smrti, kot učijo duhovniki in še drugi vitezi nesmrtnosti, potem mi s takšnim načinom delovanja očitno ne moremo propasti. Če pa takšno življenje ne obstaja, bo slava naših dejanj še naprej vsaj na Zemlji nesmrtna in se bo širila preko naših otrok in vnukov, ljudje pa bodo morda še več sto let o nas govorili in rekli: ‚To so bili možje, in to so bili časi, ko so živeli takšni možje!‘

5 Vidite, kot sem rekel, vam mora to povedati tudi vaša notranjost; torej ste očitno prešli iz telesnega življenja v to duhovno življenje brez notranje predstave in brez najmanjšega vedenja o tem, kaj je potrebno za duhovno življenje, še manj pa, kakšno je in iz česa se sestoji. Torej, kaj je bilo bolj naravno, kot da v tem duhovnem življenju niste našli nič drugega, kot samo tisto, kar ste prinesli s seboj iz telesnega življenja, namreč najbolj obžalovanja vredno shujšano pojavo svoje bitnosti in popolno temo o pojmovanju duhovnega življenja. Z drugimi besedami rečeno: tukaj ste se približali točki, ko med naravnim razmnoževanjem pride zarodek v maternico, kjer vlada povsod popolna tema. Zarodek se v določenem smislu hrani samo z odpadki materine krvi, dokler s takšno skrajno slabo in neokusno hrano ne doseže naravne moči, da se odstrani iz tega temnega kraja. Torej ste se tudi vi tukaj na določen način znašli v materinem telesu in se morate hraniti z njenimi odpadki.

6 Ker pa je bilo v vas še najti živo iskrico večnega življenja, in sicer majhno ljubezen in spoštovanje Kristusa, je ta iskra zajela vaš duhovni zarodek, za rojstvo iz te svoje lastne temne sfere. In tako se bo vam zgodilo to, kar si na koncu svojega govora rekel svoji družbi: ‚Če nam Kristus ne prinese svetlobe, smo lahko prepričani, da bo ta ostala naša večna last.‘

7 Tako vam je bila v Kristusu poslana svetloba; in tako morate tudi vi izkusiti to, kar je Gospod rekel enemu Svojih učencev, da nihče ne more prejeti večnega življenja in s tem Božjega kraljestva, ki ni na novo rojen. Ponoči je Gospod to govoril Svojemu učencu, da bi mu s tem pokazal, da je vsak še ne prerojeni duh v noči, kot zarodek v maternici, in da Gospod tudi v noči pride k še ne prerojenemu duhu, da bi ga ponovno rodil iz te noči v svetlobo večnega življenja.

8 Ker se je zaradi vaše prebujene ljubezni do Gospoda, čeprav še majhne, približal ta čas novega rojstva, sva bila poslana sem, da vas

odvedeva iz tega vašega duhovnega rojstnega kraja in vas pripeljeva do takšnega kraja, kjer boste oskrbovani kakor otroci. S tem si boste spet lahko nabrali novih življenjskih moči, da boste s temi močmi, odvisno od tega ali bodo bolj ali manj razvite, prišli v takšno sfero, ki bo glede na vašo moč, za Gospoda najbolj primerna.

9 Toda nikoli ne razmišljajte o nebesih kot o nekem kraju nagrade za dobra dela, ki jih človek naredi na Zemlji, ampak pomislite, da nebesa niso nič drugega kot vaša lastna ljubezen do Gospoda!

10 Večja kot bo vaša ljubezen do Gospoda in bolj ponižni boste pred Njim in pred vsemi svojimi brati, toliko več pravih nebes boste tudi imeli v sebi. Zato se zdaj zberite in nama sledite!«

11 Zdaj pa poglejte, kako se vsa družba veseli in gre za tema dvema glasnikoma.

12 Sprašujete, kam bo ta družba odpeljana? Obrnite se in poglejte tam, seveda še v precejšnji oddaljenosti za nami, vam že znano visoko odprto steno; ali ste kaj opazili? Ali ta ni videti skoraj taka kot pri rojstvu otroka odprta materina nožnica.

13 Pravite: »Zdaj resnično razumemo to, kot pravi čudež! Toda, če bo šla družba skozi to razpoko, kam bodo potem prišli?« – Kam pa pride otrok takoj po porodu? Pravite: »V lahke plenice in potem v zibelko; torej še vedno v zelo skromne življenjske razmere!« Ali niste videli številnih dolin, na levi in desni strani, ko smo se z druge, jutrove strani približali tej steni. Vidite, to so plenice in zibelka. Torej bodo ti ljudje postavljeni v te doline. V teh dolinah je približno tako, kot ste spoznali na začetku pri paru v eni od takšnih dolin.

14 Tako kot novorojeni otrok ne more postati človek čez noč, tako je tudi pri novorojenem duhu, zlasti v kraljestvu duhov, kjer napreduje le počasi. – Zdaj veste na katerem področju se nahajate, zato se ne čudite, če med številnimi, ki tukaj hodijo, vidite zelo malo višjih učiteljev, kajti takšni bi bili tukaj prav tako neuporabni, kot če bi nekdo na Zemlji hotel poučevati otroka, ki je še v maternici.

15 Kdaj je za otroka primeren čas poučevanja, že tako veste, zato teh dveh glasnikov tukaj ni treba obravnavati kot učitelja, ampak kot prava duhovna porodničarja. Zdaj, ko to vemo se lahko premaknemo še malo naprej, kjer se nam bo prikazal povsem nov prizor; in tako je za danes dovolj!

33. POGLAVJE
O duhovnih pojavih

1 Če zelo napnete svoje oči, boste na desni strani opazili nekaj, kar je videti kot oblak prahu. Pritrjujete, da ga vidite, kar je dobro. Premaknimo se zelo hitro proti temu oblaku prahu in se mu bomo kmalu približali in si ga podrobneje ogledali. Sprašujete: »Kaj tukaj pomeni tak oblak prahu?« Povem vam, da ne prav veliko. Na Zemlji ste pogostokrat slišali za tako imenovane bahače in poglejte, to je njihova ustrezna podoba. Kako in na kakšen način, se boste v bližini tega pojava kmalu prepričali; zato le še nekaj korakov in bomo pri tem pojavu.

2 Poglejte, smo že tu; kaj vidite? Pravite: »Ne vidimo več oblaka prahu, temveč številno družbo pritlikavih, zakrnelih ljudi obeh spolov. Ti pritlikavi ljudje se drug proti drugemu napihujejo, postavljajo se na prste, ker hoče biti vsak večji od drugega. Najmanjši celo pobirajo pesek in ga mečejo navzgor, da bi prepričali druge kakšni velikani so.« Dobro ste opazili, kajti tako se na videz kaže njihov način občutenja.

3 Sedaj pa se jim popolnoma približajmo in vsa ta družba bo prevzela spet drugo podobo. Glejte, zdaj smo se jim popolnoma približali; kaj opazite sedaj? Pravite: »Sedaj se nam zdijo nekoliko večji, gledajo se izjemno prijazno in vljudno in obnašajo tako, kot koketne ženske v družbi.« Spet ste dobro opažali; zdaj pa se sprašujete kako to, da se z različne oddaljenosti vidi to družbo tudi vedno različno. To je zato, ker je tako tudi na svetu. Od blizu si nihče ne upa mogočnikom povedati resnice v obraz, in celo mogočneži se temu med seboj izogibajo, zato si vsi dvorijo.

4 Ko pa se takšna družba razide, se vsak v sebi dvigne nad druge in jih kritizira; in tako se torej hoče vsak povzdigniti nad drugega. Toda nihče si ne upa na glas povedati kaj določenega, ampak dela le skromne primerjave. Le pri sebi zna vse presojati z najvišjega vidika, kar pomeni metanje peska v zrak, oziroma z drugimi besedami, povzdigniti svojo osebnost nad vse druge. Takšno družbo je z ostrim očesom mogoče na večji razdalji prepoznati; kot celota velja za neumno in vsi njeni pogovori in početje niso nič drugega kot prazne puhlice in jalovo bahanje.

5 Če sedaj ti dve dani različni situaciji primerjate med seboj, boste lahko prišli do naslednjega zaključka: od daleč se prikaže resnična per-

spektiva stvari; v neposredni bližini pa se celoten pogled že vedno bolj in bolj izgublja, se pa prikaže več posebnosti. Čisto od blizu ni mogoče odkriti niti najmanjše stvari celotne perspektive, zato pa se zelo jasno prikažejo pred očmi podrobnosti.

6 Če tega še ne razumete popolnoma, vas opozarjam na naravni pojav v materialnem svetu. Če je kdo, na primer, od neke znamenite gore oddaljen kakšnih deset ur hoje, jo vidi pred seboj kot celoto. Če se gori približa za nekaj ur hoje, bo celotna podoba gore tako rekoč razvejana, tako da bo zdaj odkril predgorje z grapami, kar se mu je od daleč zdelo le površje glavne gore. Če pa se zdaj povzpne na to goro, se počuti kot nekdo, ki zaradi dreves ne vidi gozda, ker o prvem pogledu ni več sledu. Mislim, da bi morali biti ob natančni preučitvi tega primera, jasni tudi trije različni pogledi na našo družbo. Zdaj pa sprašujete: »To je vse res; toda kakšna so še druga stanja te družbe? Kateri duhovni otroci so? Iz obnašanja teh bitij tega ne moremo razbrati, kajti vse njihovo početje in njihova govorica je bolj podobna pantomimi, kot vsakemu pogovoru z razumljivimi besedami.«

7 Povem vam: to je popolnoma jasno. Zares morate biti še zelo slepi, če tega ne morete uganiti. Glejte, to je družba samih velikih, posvetnih in sebičnih tako imenovanih državnih uradnikov, ki so opravljali svojo funkcijo le za lastno korist, ne pa v dobro celotne države in njenih državljanov.

8 Ti ljudje so bili na svetu med seboj zelo vljudni in prijateljski, kljub temu pa se je vsak znal na zelo vljuden način uveljaviti pred drugimi. Toda nobeden ni zaupal drugemu, zato se je vse prikrilo, tako da sosed ne bi mogel izvedeti kakšno skrivnost. Toda kaj je takšno sebično prijateljstvo in takšno prefinjeno namerno dvorjenje drugega kot predrzno koketiranje, ki samo po sebi ni nič drugega, kot korenina ali seme dejanskega nečistovanja. Kajti tako tudi pohlepna in pohotna kurba moškemu meče prijazne in obetajoče poglede, da bi ga zvabila v svojo mrežo in potem od njega nekaj dobila. Tako tudi jastreb nosi želvo visoko v zraku in jo potem spusti, da dobi okusen plen.

9 Takšni ljudje so za skupnost malo koristni, pri tem pa sebi, zaradi prevladujoče zvijače drugih, tudi niso koristni, ja, takšni ljudje so najbolj podobni igralcem, ki se zvečer prijazno in bratsko obiščejo in so drug do drugega vljudni. Ko pa sedejo za igralno mizo, nikomur ni niti

najmanj mar za to, tudi če bi njegov soigralec zanj zaigral vse premoženje.

10 Zdaj pravite: »Ampak, dragi prijatelj, to so očitno slabi ljudje; kako pridejo potem od tod, ali niso izgubljeni?« Povem vam: tu sodite preostro. Ali ne morete razlikovati med nasilnimi tatovi in tako imenovanimi revnimi, priložnostnimi tatovi? Vidite, takšna je tudi naša družba. S svojim uglednim položajem v svetu so si nekako pridobili politično pravico do takšnega delovanja, in so prepričani, da so ravnali povsem v skladu s svojim poklicem.

11 Tukaj v kraljestvu duhov človekova dejanja nikoli ne veljajo za obsodbe vredna, če jih je storil, ne da bi občutek za pravičnost vznemiril njegovo vest. In tako je bilo tudi pri teh ljudeh. Zanje ni nič absolutna realnost, ne dobro ne slabo, ampak je vse v nekem smislu le politična, bolj ali manj premetena komedija. Zato so tudi tukaj, da se v njih uniči vse, kar je ničevno in lažno. Ko bo to doseženo, resda s počasnim napredkom, se bodo šele prerodili in iz tega območja prišli v desne doline v ozadju, kjer smo spoznali stoike.

34. POGLAVJE
Vzajemni vpliv zakoncev v onostranstvu

1 Pravite: »Vse to je res in to razumemo, ker pa smo v družbi videli tudi ženske, ki jim zagotovo ni bila zaupana upravna javna funkcija, se postavlja vprašanje, kaj tu počnejo in zakaj so s to družbo na nek način bistveno povezane?«

2 Dragi moji prijatelji, sami sebi bi se morali čuditi, da tega ne razumete na prvi pogled.

3 Ali ni tako že od nekdaj, da ženska, ki je v vsem precej šibkejša, ne hrepeni in ne želi nič drugega, kot tisto, čemur je najmanj kos, in to je gospodovati in vladati. Če moški opravlja kakršnokoli funkcijo in si vzame ženo ali pa jo že ima, je zagotovo vedno tako, da ženska na koncu več vlada kot moški, ki je dejansko poklican za vladanje.

4 Z namenom, da bi svoje načrte uresničile, uporabljajo vso svojo žensko zvitost, tako da mora biti moški izredno trden, da ga njegova ‚Eva' ne preslepi.

5 Spet vprašate: »Ja, toda kaj je razlog, da ženska običajno zmaga s svojo zvitostjo?« Povem vam: razlog je povsem naraven in zato tudi zelo lahko razumljiv. Če pomislite, da je ženska pravzaprav korenina moškega, potem vam bo tudi vse drugo lahko razumljivo.

6 Deblo drevesa sicer dejansko stoji s svojimi vejami pod svetlobo neba in srka eterično hrano iz sončnih žarkov, toda nihče ne opazi, da ne glede na to, glavno hrano dobiva predvsem iz korenin. Če bi se korenine hotele zarotiti proti drevesu in se ga odrekle, kaj bi se kmalu z drevesom zgodilo? Ovenelo bi in naposled ne bi več obrodilo.

7 Ženska to v svojem srcu ve in natančno čuti, kako jo moški potrebuje. Če pa je slabo vzgojena in ima zato izprijeno naravo, naredi isto, kar neredko naredijo korenine drevesa, namreč, iz zemlje poženejo nove poganjke, jih nahranijo, s tem pa drevesu odvzamejo ustrezno hrano. Iz takšnih koreninskih poganjkov verjetno ne bi nikoli postalo močno in rodovitno drevo, ampak le grm podoben drevesu. Če se drevo z višjo hrano iz nebes ne bi močno uprlo takšnemu početju korenine, in ne bi svoje veje in vejice močno razširilo, tako da zlobne koreninske poganjke s svojo močno senco posuši, in končno ob ugodnem letnem času, s pomočjo zime zaduši, je očitno da bi bilo v zelo neugodnem položaju, tako glede lastnega obstoja, kot tudi svojega področja delovanja.

8 Tako je tudi z moškim, ki ima oblastno ženo, katera hoče v vsem vzbujati občudovanje. Če se ji ne bo mogel zoperstaviti s polno močjo svoje moškosti, ga bo žena kmalu popolnoma obdala s svojimi neukročenimi poganjki, on pa bo postajal vedno šibkejši, na koncu ovenel ter zagledal vso svojo moč nepremagljivo v ženskih koreninskih izrastkih, ki hočejo biti moški. In to je ženska gospodovalnost in sla po vladanju.

9 Drug primer se kaže pri otrocih, ki so v svoji šibkosti pogosto močnejši od največjega junaka, pred katerim jih trepeta na tisoče. Predpostavimo, da je junak oče, ki ima majhnega otroka, ki komaj razumljivo blebeta. K temu junaku bi lahko prišlo na tisoče ljudi, da bi ga odvrnili od nečesa, kar si je zamislil, vendar zagotovo ne bi ničesar opravili. Ta otrok pa ga mora samo pogledati, se mu nasmehniti in reči: ‚Očka, ostani pri meni, in ne hodi ven, ker se zelo bojim‘, in junak postane mehak in posluša svojega otroka.

10 Iz tega primera se zopet vrnimo k ženski. Kot veste, moški glas že v mladosti pridobi močnejši ton, medtem ko ženska ohranja ton svojega glasu. In vidite, kot ženska ohranja nivo svojega glasu, tako v določeni meri, bolj ali manj, ohranja v sebi otroško bitje. Zaradi te sposobnosti ima potem tudi otroško moč, ki je, kot že rečeno, neredko večja od volje, še tako velikega osvajalnega vojskovodje.

11 Zaradi te moči lahko ženska vpliva na moškega iz korenine. Če vidi, da se z moškim z običajnimi sredstvi ‚ženske politike' ne da nič doseči, se ženska kmalu oprime svoje navidezno šibke otroškosti, s katero nato tudi večinoma premaga močnega moškega.

12 Mislim, da vam bo s tem primerom zadeva še bolj jasna, in da boste z najmanjšim naporom lahko razvideli, zakaj se v tej družbi nahajajo tudi ženska bitja. Vedeti pa morate tudi to, da žena ostane v duhovnem svetu tako dolgo navezana na moža, dokler se on popolnoma ne očisti vsega svojega balasta sveta.

13 Marsikateri mož bi prej, ja, celo veliko prej, dosegel duhovno čistost, če ga ne bi ovirala žena, ki je v enakih okoliščinah vedno bolj čutna. Tako bi šlo tudi moškim v naši družbi že dolgo veliko bolje, če ne bi bili prepleteni z ženskami.

14 Kadarkoli moški, z dobrim namenom v svojem srcu, krene po boljši poti, ženska ve, kako naj ga, zaradi svoje lastne želje po prevladi, vedno od te odvrne, in mu pokaže drugo pot. Z drugimi besedami rečeno: moški, ki ima takšno ženo, se je bo v duhovnem svetu še veliko težje znebil, kakor na svetu. Tudi, če se hoče od nje odmakniti, ga ta zna ganiti s svojimi prošnjami in raznim otroško šibkim prigovarjanjem, da on spet ostane z njo, in ji da vsa mogoča zagotovila, da je ne bo nikoli zapustil.

15 Ja, zelo pogost je primer, da na ta kraj pridejo možje dobrega srca, z ženami, ki so same po sebi očitno zelo zrele za pekel. Takšne ženske so najbolj nevarne in obenem tudi najbolj zakrknjene, saj je njihovo srce navezano na tisto, kar pripada peklu, vendar pa tudi iz različnih pridobitnih in oblastnih razlogov, tudi na njihove može.

16 Glede na to, da se občutki takšne ženske očitno nagibajo k peklu, boljši moški nima dovolj moči, da bi se odtrgal od nje, zato se prepusti navidezni šibkosti svoje žene, katera ga postopoma vleče čez mojo tega območja, na drugo stran, vam že znane reke, kot ponavadi rečete, najbolj nedolžno v pekel. Celo najmočnejši angeli potrebujejo veliko

potrpljenja in truda, da bi takšnega moškega iztrgali iz rok njegove peklenske žene. Po vašem izračunu časa bi takšno delo neredko trajalo več sto let, in glej, tudi v tej družbi je nekaj takšnih žensk.

17 Seveda boste rekli, da bi tukaj lahko posredoval Gospod in s Svojo mogočnostjo preprečil načrte takšnih žena. Vendar je za takšen poseg vsekakor lahko reči tistemu, ki ne pozna višjih poti Božjega Reda; kdor pa te pozna, tudi predobro ve, da bi bilo kaj takega zaradi ohranitve življenja duha, popolnoma nemogoče.

18 Vedeti morate, da je človekova ljubezen njegovo življenje, kar ima v sebi. Toda s čim je moški dovolil ženi zmago nad samim seboj? S tem, da je imel v sebi preveč ljubezni do nje. Mož mora preizkusiti ljubezen do svoje žene in ljubezen do Gospoda na zelo občutljivi tehtnici, in nato z največjim strahom ti dve ljubezni med seboj najbolj skrbno pretehtati in dobro paziti, kje se izkaže presežna teža. Pri tem bi moral zelo poglobljeno v sebi natanko raziskati, katera izguba bi bila zanj bolj znosna, ali izguba ljubljene žene in vse prednosti, ki iz tega izhajajo, ali ljubezen do Gospoda.

19 Vendar, kot sem rekel, o tem se ne sme površno izraziti, ko bi na primer nekdo rekel: ‚Gospodovi ljubezni darujem ne samo eno, ampak deset žena‘; ampak je treba na to življenjsko vprašanje vedno odgovoriti v njegovem korenu.

20 Vzemimo primer, da Gospod takšnemu možu, ki z besedami trdi, da ljubi Gospoda desetkrat bolj kakor svojo ženo, s smrtjo njenega telesa, ženo odvzame?

21 Če bi potem mož lahko v sebi rekel z vso resnostjo in polnim prepričanjem: ‚Gospod! Zahvaljujem se Ti, ker Si mi to storil, ker zaradi moje ljubezni do Tebe vem, da je vse, kar delaš, narejeno najbolje.‘ Če poleg tega tak mož zares najde v ljubezni do Gospoda zadostno nadomestilo za izgubo svoje žene, potem je njegova ljubezen do Gospoda res večja, kot do njegove žene.

22 Če pa zaradi takšnega Gospodovega dejanja postane žalosten in reče: ‚Gospod! Glej, tako Te ljubim; zakaj Si mi povzročil tako žalost in bolečino?‘ – Resnično, lahko verjamete, tak mož je svojo ženo ljubil bolj kot Gospoda!

23 Tudi, če je tak mož za več let preživel svojo ženo, jo sčasoma celo pozabil, in se popolnoma obrnil h Gospodu, pa kljub temu te ljubezni

ni popolnoma pregnal iz svojega srca, kajti če bi se njegova žena smela po desetih letih spet vrniti, bi bil očaran in bi svojo ženo z največjo ljubeznijo sprejel, še posebej, če bi mu prišla naproti duhovno pomlajena.

24 Seveda boste spet vprašali, kako je to mogoče, saj se je vdovec popolnoma obrnil h Gospodu? Sprašujem pa vas: ali je bila ta predanost prostovoljna ali bolj prisilna? – Ali bi to storil, če mu Gospod ne bi vzel njegove žene? Za Gospoda pa je veljavna le svobodna volja in posledično v vsem popolna zatajitev sebe.

25 Ta mož je bil žalosten zaradi izgube svoje žene, zato se je obrnil na Gospoda, da bi pri Njem dobil primerno tolažbo in popolno ozdravitev svojega zlomljenega srca.

26 Kaj je bil zanj Gospod v tem pogledu? Ali je bil On osrednja ljubezen v srcu takšnega moža, ali ni bil le pomirjevalno sredstvo, nekakšen pokrov za pretrpljeno bolečino in s tem tudi zdravilni obliž? Tu zagotovo ne morete reči nič drugega kot to, da je bil Gospod v tem primeru le drugi, in sicer sredstvo, pokrov in obliž. Toda, kdo lahko reče, da je ljubezen iz hvaležnosti enaka temeljni ljubezni srca?

27 Ali ni takšna razlika, ko človek ljubi dobrotnika, ki ga je osrečil, in med ljubeznijo, ko ta osrečeni človek ljubi srečo, ki ga je doletela? – Mislim, da je med tema dvema vrstama ljubezni velika razlika, kajti ljubezen do dobrotnika je le posledica temeljne ljubezni, ki biva v prejetih blagrih, in zato ni temeljna ljubezen, ampak le drugotna.

28 Kako pa je to videti pred Gospodom, glede na to, da bi moral človek svojo največjo srečo položiti samo v Gospoda. Če to na takšen način obravnava, bi mu moralo biti vse ostalo ničvredno, in tako za vedno nepotrebno. – Kajti v sebi bi moral iskreno reči: ‚Samo da imam Gospoda, potem ne sprašujem za nebesa, ne za Zemljo, in še manj za ženo.‘ –

29 Iz tega lahko dobro razumete, zakaj Sem vas opozoril na to, kako izjemno notranje živo bi moral mož preizkusiti svojo ljubezen med Gospodom in svojo ženo; kajti Gospod Sam pravi: ‚Kdor ljubi svojega očeta, svojo mater, svojo ženo, svojega brata in svoje otroke bolj kot Mene, ta Mene ni vreden!‘

30 Seveda boste spet vprašali, ali je tak človek potem izgubljen zaradi takšne drugotne ljubezni do Gospoda? – Nikakor ni; vendar ne more priti h Gospodu prej, dokler se popolnoma ne loči od svoje temeljne ljubezni in svojo drugotno ljubezen spremeni v glavno ljubezen do Gospoda.

31 Kakšne težave pa so neredko povezane v tem kraljestvu duhov pri preobrazbi ljubezni, je bilo delno prikazano v tej družbi. Vendar bomo to zelo pomembno zadevo videli v naslednjem prizoru veliko bolj jasno in temeljito. Potem boste videli, kako pogosto se taka navidezno popolnoma ugasla, neiskrena zakonska ljubezen znova iz temelja prebudi, ko se takšni pari ponovno snidejo v duhovnem svetu. – S tem pustimo to družbo, da nemoteno nadaljuje svojo pot, mi pa gremo še nekoliko naprej.

35. POGLAVJE
Zakonski par v onostranstvu

1 Poglejte, nedaleč od nas boste videli dve človeški bitji. To sta mož in žena, ki sta sedaj prav v takšnem stanju, ko ju lahko za naš namen zelo dobro izkoristimo. Zato se hitro premaknimo, da ju dohitimo. – Sprašujete, kakšen je odnos med njima? – Povem vam: za naš namen ne bi mogel biti nič boljši, kot je ta. Gre za razmerje, v katerem je žena umrla šest let pred možem. Mož je za njo zelo žaloval, a se je po nekaj letih povsem posvetil veri in zvesto živel v skladu s svojim spoznanjem. Zdaj pa je bil tudi on poklican z Zemlje nazaj in je šele pred kratkim prišel sem. – Ta uvod zaenkrat zadostuje, podrobnosti boste doživeli dejansko v duhu.

2 Ker smo ob tej priložnosti, kot vidite, srečno dohiteli naš parček, morate le pozorno poslušati dialog, ki se bo pravkar začel, iz katerega boste lahko razbrali vse potrebno. Poslušajte zdaj! Ona pravkar sprašuje svojega moža in pravi:

3 ‚Izjemno sem vesela, da te po dolgem času končno spet vidim, in tudi verjamem, da naju odslej smrt ne bo več ločila, ampak, zdaj pa mi le povej, če je bila moja zadnja volja natančno upoštevana, ker je to zame izjemno pomembno.‘

4 Mož reče: ‚Moja nadvse ljubljena žena! Da boš videla kako natančno je bila tvoja zadnja volja upoštevana, ti povem le toliko, da sam v svoji poslednji volji nisem naredil nič drugega, kot samo to, da sem ponovno potrdil tvojo zadnjo voljo in sem se potemtakem v svoji poslednji volji natančno držal tvoje, razen nekaj nepomembnih volil. Sicer pa je bilo najino skupno premoženje, ki sem ga pomnožil

za nekaj tisočakov, izročeno v posest najinim otrokom. Ali si s tem zadovoljna?‘

5 Žena pravi: ‚Moj ljubljeni mož, razen volil, popolnoma! Povej mi, koliko ta znašajo in komu so bila zapuščena? –
Moja ljuba žena, reče on, celotnih volil ni več kot za dva tisoč goldinarjev, ki so razdeljeni na pet delov, štiri tvojim sorodnikom, le enega pa sem moral zaradi časti v oporoki zapustiti skladu za reveže. Tega ne bi storil, če ne bi marsikdaj med zemeljskim življenjem že ti o tem razmišljala in izjavila tvojim sorodnikom. Kar pa se tiče revežev, pa ti že veš, da se mora vedno najprej nekaj narediti za svet, in potem tudi nekaj za Božjo ljubezen, saj smo kristjani in ne pogani. Sicer pa ta miloščina dva tisoč goldinarjev ni nič v primerjavi z najinim velikim premoženjem, ki ga zapuščava najinim sedmim otrokom, saj sem nazadnje izračunal, da dobi vsak okroglo vsoto sto petdeset tisoč goldinarjev. Poleg tega so vsi otroci naučeni gospodarno ravnati z denarjem, tako da si lahko popolnoma mirna glede tvoje premoženjske zapuščine, tako da se lahko sedaj skupaj ozreva za drugim bogastvom, ki naju lahko pripelje vsaj v takšne ustrezne razmere, v kakršnih sva živela na Zemlji.‘

6 Ona pravi: ‚S tem bom zadovoljna, da bo le poskrbljeno za otroke. Seveda bi s temi dva tisoč goldinarji vsak otrok imel nekaj drobiža za začetek pri roko, da mu ne bi bilo treba takoj načenjati obresti od glavnega kapitala, ker pa je sedaj pač tako, moram biti vseeno zadovoljna.

7 Kar pa si rekel o nekem drugem bogastvu, ki ga je mogoče tukaj uporabiti, te prosim, kot tvoja vedno zvesta in ljubeča žena, da se v tem oziru znebiš vseh neumnih misli; saj je minilo že šest let odkar tavam v velikem strahu in skrbi po tej najtemnejši in najbolj samotni puščavi, in vse kar sem tukaj užitnega našla, ko me je gnala grozna lakota, je nekakšen mah. Pogosto se tu in tam najde nekaj, kar je videti kot suha trava, s katero si končno lahko nabašeš želodec. Če ti ne bi slučajno prišel s sveta prav na ta kraj, s še nekaj svetlobnega leska, bi se v vsej večnosti težko srečala.‘

8 On reče: ‚Ampak moja ljuba žena, ali ti sploh nimaš pojma, zakaj si prišla na ta temačen kraj? – Mislim, da te je sem pripeljalo tvoje preveč posvetno mišljenje. Bila si zelo varčna in v vseh posvetnih odnosih zelo spoštovana in tudi izredno pametna žena; le nauki pravega krščanstva so ti bili pogosto trn v peti. Marsikdaj se o tem nisi primerno izražala in se bolj držala posvetne modrosti in filozofije. Večkrat sem ti rekel, moja

draga žena, da če obstaja življenje v onostranstvu, potem verjamem, da se tam z vso svetovno modrostjo ne da nič doseči; zato bi se bilo bolje držati Božje besede! Kajti, časovno je kratkotrajno, če pa obstaja večno, potem nama bo šlo z vso najino svetovno modrostjo zelo slabo. Glej, moja ljubljena žena, to so bile dobesedno besede, ki sem ti jih pogosto zaupno govoril, in kot sem se z velikim začudenjem in največjim obžalovanjem prepričal, so se na žalost te moje besede uresničile. Zato mislim, moja ljubljena žena, da je zdaj za naju najskrajnejši čas, če se lahko tako reče, da se popolnoma vzdrživa vsega preteklega posvetnega razmišljanja in se obrneva na našega Gospoda Jezusa Kristusa za milost in usmiljenje. Kajti, če nama On ne bo pomagal, sva za vedno izgubljena, saj to v sebi z gotovostjo vem in čutim, da razen Kristusa, v vsej neskončnosti za naju ni drugega Boga in pomočnika. Če nama bo On pomagal, nama bo pomagano; če pa nama ne bo pomagal, potem sva za večno popolnoma izgubljena! Sedaj si želim, da bi vse najino premoženje zapustila beračem, in da bi zato postali najini otroci berači, kar bi nama zagotovo prineslo več blagoslova, kot vsa najina posvetna skrb za vso materialno blaginjo najinih otrok. Ker svojih posvetnih neumnosti ne moreva več spremeniti, nama, moja ljubljena žena, ne preostane nič drugega, kot da se z vso resnostjo obrneva samo h Kristusu, brez vseh drugih misli in želja, da bi On lahko najino veliko neumnost milostno in sočutno sprejel kot človeško slabost in jo s Svojo neskončno Milostjo in Sočutjem obravnaval pri najinih otrocih!‘

9 Žena pravi: ‚Vedno sem menila, da boš to svojo neumno versko sanjarjenje prinesel s seboj tudi na ta svet. Kaj sva jaz in ti naredila slabega na svetu? Ali nisva bila pravična do vseh? Ali sva ostala komu kaj dolžna, ali nisva poslom dala dogovorjenega plačila? Če bi obstajal kakršenkoli Bog ali Kristus, potem bi bila največja krivica, da bi On takšne ljudi, kot sva midva, nagradil s tem, kar vidiva tu pred nama. Ali lahko kakšen Bog le najmanj zameri človeku, ki ne verjame v ‚staro legendo‘, ki je polna nesmislov in traparij? Kajti verjamem, in to lahko še slep človek vidi, če bi domnevno Bog obstajal in bi dejansko skrbel za človeštvo, človek ne bi mogel niti sanjati o ničemer bolj nepravičnem, kot da bi se ta Bog samo enkrat osebno, opremljen z vsemi čudežnimi močmi, približal ljudem, in to le ljudem zelo majhnega okrožja, medtem ko je vsa Zemlja poseljena.

10 Zato mi povej, ali lahko potem Bog brezpogojno zahteva, da morajo tisti ljudje in ljudstva, ki ne živijo v istem okrožju in še posebej ne z Njim v istem času, brezpogojno sprejeti, da je bil On tisti, ki je ustanovil ta nauk? Ali jim lahko Bog zameri, če sploh je in je pravičen, če tega ne morejo storiti? Ali se ljudje in ljudstva ne morejo upreti Bogu, če obstaja, in reči: »Kako hočeš žeti, kjer nisi sejal? Kako nam hočeš soditi, če Si nepravičen Bog? Če pa hočeš pravično soditi, potem sodi tiste, ki so Te videli in katerim Si oznanjal, nas pa pusti pri miru, saj Te nikoli nismo videli in se o Tvojem bistvu nismo mogli nikoli prepričati. Beseda, ki smo jo prejeli in naj bi bila Tvoja, nam nikoli ne more soditi, saj je lahko prav tako izmišljena, kot resnična, in še veliko lažje izmišljena kot resnična. Dokler smo živeli na Zemlji, smo videli samo starodavno naravo, toda o Tebi ni bilo niti sledu. Na ta svet smo prišli kot čisti otroci naravnih sil. Ljudje in posvetni učitelji so nam šele prenesli znanje. V vsem našem življenju ni bilo o Tebi opaziti niti sledu. Zakaj bi nam potem zdaj hotel soditi, ko nam nisi nikoli hotel dati dokaza o Svoji tukajšnji navzočnosti in o Svojem bistvu.«

11 Glej, moj dragi mož, to je tako jasno, kot na svetu sonce ob jasnem poldnevu. Tega še ne vidiš, ker si tukaj veliko premalo časa. Toda, če boš tukaj tako dolgo, kot sem jaz, ti bo to postalo popolnoma jasno tudi v tej najbolj gosti temi. Kot dokaz moje ljubezni in zvestobe do tebe, ti še povem, da lahko svojega tako imenovanega Boga – Kristusa, tukaj ob meni in povsod kličeš tako dolgo in tako močno, kolikor hočeš, vendar ti s svojo ljubeznijo in zvestobo zagotavljam, da boš po več letih klicanja, zagotovo prišel do jasnega uvida, da jaz tvoja vedno zvesta, ljubeča žena, vidim s svojim naravnim razumevanjem svetlejše, kakor ti z vso tvojo tako imenovano božansko učenostjo.

12 Star pregovor pravi o Svetem pismu: «O Biblija, o Biblija, ti si zlo za ljudi!« In glej, ta rek je pravilen. Če bi ljudje na Zemlji zbrali toliko srca in poguma, da bi odpravili to staro judovsko neumnost in jo nadomestili s čistim človeškim razumom, bi svet kulturno napredoval že za nekaj sto let. Ker pa je treba še vedno, kdo ve iz kakšnega razloga, ohranjati to staro neumnost, s katero se neredko najbolj vrlim in najpravičnejšim ljudem zvežejo roke, kar jim onemogoča prosto delovanje. In kaj je posledica tega? Razmisli o tem po svoji sicer preudarni pameti; kje je največ razpuščenih, slabih in revnih ljudi? Zagotovo nikjer drug-

je, kot prav tam, kjer prevladuje Sveto pismo in predvsem novi krščanski nauk. Pojdi v Rim, v Španijo, pojdi v Anglijo, in boš našel potrditev tega, kar ti govorim.

13 Ljudje se zanašajo na Boga in začnejo lenariti v upanju na njegovo pomoč. Toda pomoč ne pride, zato je naravna posledica, da takšni ljudje obubožajo in tudi če se vsi ne spremenijo v malopridneže, pa na koncu postanejo breme za marljive in prizadevne ljudi. Povsod se glasno oznanja in govori: ‚Bog je neskončno dober, zelo ljubeč in izjemno usmiljen', pri tem pa bi zagotovo pustili vsakega berača umreti od lakote, če ne bi zanj poskrbeli delavni bližnji.

14 O glej, moj dragi soprog, na račun poštenih, marljivih in zato premožnih ljudi, brezdelno duhovništvo zlahka pridiga o neskončno dobrem in usmiljenem Bogu. Če pa teh ljudi ne bi bilo, bi prav kmalu videli žalosten konec teh pridig. Če bi ti črni in beli, ki so na svetu tako glasni, vedeli, kakšno je življenje tukaj v onostranstvu, bi zanesljivo pridigali drugače, ali pa bi namesto svojih praznih pridig, prijeli za bolj znosen plug. Lahko da obstaja Bog kot temeljna sila, ki vodi celotno vesolje, vendar zagotovo ne obstaja takšen Bog, kot Ga uči judovska biblija.'

15 On reče: ‚O moja ljuba žena, tvoje misli so na zelo strašni napačni poti, kajti ravnokar sem prebral pri znamenitih teoloških pisateljih, da čisti peklenski duhovi govorijo natanko tako kakor ti. Lahko ti zagotovim, da je to tudi povsem utemeljen razlog, da si se znašla tukaj v tej večni noči. Resnično, zaradi tebe mi je grozno tesno pri srcu! Kajti s takšnimi načeli vidim, da si za vedno nepovratno izgubljena. Če absolutno nočeš v sebi sprejeti nobenih drugih načel, se čutim dolžnega, da te za vedno zapustim.'

16 Ona pravi: ‚Ali bi mi, tvoji zvesti, vedno ljubeči ženi, lahko to storil? Povem ti, da jaz tega ne bi zmogla, čeprav bi ti moral biti resnično preklet v peklu! Jaz te ne bi mogla zapustiti v ognju, ti pa me hočeš zapustiti zaradi razumnih besed? Svoje mnenje mi lahko svobodno predstaviš, vendar to ne sme biti nesmisel, kajti v tem primeru te imam preveč rada, da bi te pustila zaiti na napačno pot. Pojdi za menoj, jaz te bom odpeljala na drug kraj, kjer nama bo bolje kot tukaj, in boš šele v večji družbi pravilno obveščen o tem, kako je tukaj.'

17 On reče: ‚Moja ljubljena žena! Nočem te zapustiti, ker te imam preveč rad, zato ti bom sledil, kamor me želiš voditi, ker vidim, da imaš

kljub vsemu svojemu nepoznavanju prave vere, še vedno isto, pošteno srce. In še vedno si moja dobra žena, proti kateri nimam drugega ugovora, kot to, da ne moreš upoštevati mojega mnenja. Če poznaš kakšen boljši kraj v tem kraljestvu vse teme, me le pelji tja, in bomo videli, kaj se bo tam dalo narediti.‘
Poglejte, ona ga je prijela za roko in odpeljala naprej. Mi bomo ta zanimiv par spremljali, da bomo še naprej pričevalci, kako uspešen bo ta odnos. Odšla sta; zato gremo tudi mi za njima!

36. POGLAVJE
Zakonski par in lažnivi duh

1 Naj vas ne skrbi, če bodo vaše oči tokrat na nekoliko močnejši preizkušnji, saj se pot vleče bolj proti severu, kjer postaja vedno bolj temno; kljub temu bomo imeli zase toliko svetlobe, da nam ob tej priložnosti ne bo nič ušlo.

2 Ali še ne slišite ničesar v daljavi? Pravite: »Nekaj res slišimo, vendar nekaj povsem drugačnega od človeškega glasu, sliši se precej podobno drdranju številnih vozov v daljavi, pomešano z bučanjem oddaljenega velikega slapa.« Sprašujete, kaj to pomeni. – Sledimo našemu paru in bomo kmalu prišli bliže stvari.

3 Ali tam še ne vidite rdečkasti sij, kot ga oddaja kos razžarjenega železa? Tja obrnite svoj pogled, kajti tam nas čaka glavni spektakel.

4 Poglejte, bolj ko se bližamo, to nenavadno drdrajoče ropotanje vse bolj dobiva naravne rezke glasove. Zdaj pa se ustavimo, kajti množica se pomika naravnost sem, in kot vidite, se je ustavil tudi naš izjemno ljubeči par.

5 Poglejte, kako se on poln boječega pričakovanja od tam umika, in se hoče v veliki tesnobi in strahu vrniti nazaj, toda ona ga prime za roko in ga prosi za vse, kar je njenemu srcu drago, da jo le tokrat usliši in ostane z njo; saj da je prav to sreča, ki mu jo je napovedala, katero mora spoznati in se potem sam prepričati, v kolikšni meri je imela prav ali ne.

6 Vpraša jo, kaj je to, kar se jima približuje in se njemu zdi tako strašljivo. In ona mu reče: ‚Kaj je, kaj je?! To so globoko misleči ljudje, katere boš kmalu jasno videl na lastne oči in s svojimi ušesi razločno slišal.‘

7 In zdaj glejte, on se s tem nekako zadovolji in čaka globoko razmišljajočo skupino, ki se približuje. Glej, precej velika družba je že blizu. Naš par ji gre iz vljudnosti naproti. Tudi mi moramo tako storiti, če že ne iz vljudnosti, pa iz drugih namenov.

8 Glejte, zdaj so skupaj in se med seboj izjemno vljudno sprejmejo. Tudi mi se malo približajmo, da nam kaj ne uide.

9 Kot vidite, se našemu paru iz srede družbe približuje mršava, shujšana moška postava. Žena ga sprejme izjemno prisrčno in dobrohotno. Tudi mož se globoko prikloni pred to moško postavo.

10 Moški reče: ‚Moja izjemno cenjena gospa! Neizmerno sem vesel, da me je doletela takšna sreča, da Vas lahko ponovno štejem za našo, saj s svojim razumom in siceršnjim izjemno lepim vedenjem, naredite naši družbi zelo veliko čast in najlepši okras. No, moja draga gospa, če vam kaj leži na Vašem zelo nežnem srcu, bo zame največja blaženost, če bi me želeli seznaniti s tako sladko željo svojega srca.‘

11 Ona pravi: ‚Moj zelo cenjeni in nadvse spoštovani prijatelj! Vidite, ta moški poleg mene je moj ljubljeni zemeljski soprog! Na Zemlji se je v vseh svojih dejanjih vedel izjemno pravično, dobro in blagodejno, tako da moram z vso resnostjo priznati, da je bil najin zakon eden najsrečnejših. Kajti, kaj bi si želela ženska v zakonu srečnejšega, kot moža, ki zna ustreči željam ženskega srca. V tem pogledu, razen nekaj manjših nepomembnosti, zares nimam pripomb.

12 Zdaj pa še o poglavitni stvari, o kateri se nikoli nisva strinjala, zaradi česar je med nama stalno prihajalo do manjših nesoglasij. To zadevo vam želim predstaviti čim bolj temeljito, kot je ženski to le mogoče, in Vi, moj nadvse cenjeni prijatelj, bodite potem tako prijazni in mojemu možu prišepnite o tem nekaj besed, kar ga bo zagotovo korenito ozdravilo.

13 Moški reče: ‚Oh, prosim, prosim, moja najbolj spoštovana gospa, preveč ste prijazni! Zgotavljam vam, da mi bo to v največjo čast in prav posebno blaženost, če lahko rečem, da sem s svojo malenkostjo služil tako ljubeznivi gospe! Zato vas prosim, da mi zaupate to bolečino vašega srca.‘

Ona pravi: ‚Oh, moj najbolj cenjeni prijatelj, preveč ste prijazen in skromen; in prav ta Vaša velika prijaznost in skromnost vlivata mojemu srcu pogum, da pred Vami ničesar ne skriva, zato mi prosim dobrotljivo prisluhnite.

14 Vidite, ta usodna zadeva ni nič drugega kot to, da je pravkar omenjeni, moj sicer pošten, dober in zelo ljubezniv mož, biblist in s tem tudi Kristjan. Toda razlog, da se je vrgel v naročje tej smešni sekti je v tem, da je revnega rodu. Glede na to, mu je bila, kot na splošno velja za revni sloj, že v zibelki z uspavanko privzgojena ta stara beraška filozofija. Kako težko pa je potem spraviti ven takšno zakoreninjeno neumnost, ki je bila posrkana z materinim mlekom, veste Vi, najbolj spoštovani prijatelj, zagotovo bolje kot jaz. S to beraško filozofijo je ta sicer moj najbolj spoštovanja vreden mož, zdaj tudi prišel sem v kraljestvo, kjer vladajo prvinske naravne sile, kot ste nam že večkrat prijazno razložil. Vendar se to njega nikakor ne prime. Še vedno se kot prikovan drži svojega Kristusa, katerega zagotovo nikjer ni. Moj zelo učeni in najbolj cenjeni prijatelj, zdaj sem vam na kratko razložila svojo skrb, in Vas prosim, da se z največjo prijaznostjo zavzamete za mojega v tem pogledu ubogega moža!‘

15 Moški reče: ‚Oh, če ne gre za nič drugega, bomo tukaj v kraljestvu najčistejše resnice s tem kmalu in zlahka opravili. – Tu se moški obrne k možu, mu prijazno ponudi roko in mu reče: ‚Toda dragi prijatelj, ali to mislite resno, o čemer se mi je pravkar pritožila Vaša ljubezniva soproga? –

16 Mož pravi: ‚Moj spoštovani prijatelj, odkrito Vam moram priznati, da tako kot mi je moja soproga, sicer izjemno draga, dragocena in ljuba, tako tudi trdno verjamem, da se glede tega ne bova nikoli zedinila. Kajti, kakorkoli se bodo stvari odvijale, sem v sebi trdno odločen, da bom večno ostal pri svoji veri v Kristusa! In prepričan sem, da mi bo to Ime vedno v veliko tolažbo in tudi zmeraj moja nezmotljivo najsrečnejša zvezda vodnica. Če sem kdaj zašel s poti, sem gotovo le zato, ker se nisem trdno držal Kristusa. Ko pa sem se spet obrnil h Kristusu, mi je bilo pogosto pomagano, kot z nekakšno vsemogočno čarovnijo!

17 Vi, kot razmišljajoč in moder človek, boste sam uvidel, da bi bilo zelo neprimerno od mene, da bi se sedaj oddaljil od takšnega Dobrotnika, še posebej zdaj, ko se mi zdi, da Ga najbolj potrebujem. Moj cenjeni prijatelj, zato se v tem oziru sploh ne trudite več z menoj, saj vam najbolj odkritosrčno zagotavljam, da pri meni ne boste dosegli ničesar. Dovolj dolgo sem bil neumen suženj ženinih čarov. Po njenem odhodu sem v Kristusu, mojem Gospodu, našel novo moč, da jih nisem pogre-

šal, in upam, da me tukaj ne bo več skušala, kar je toliko bolj gotovo, ker so s smrtjo mojega telesa zakonske dolžnosti s to mojo nekdanjo ženo prenehale. Če pa mi hoče slediti, mi bo vedno draga in ljuba, vendar svojega Kristusa ne bom nikoli zamenjal zanjo, četudi bi me z vso močjo potegnila v središče nekega pekla! Če je zadovoljna s tem, da sem v njeni bližino nemoteno z mojim Kristusom, potem nočem prekiniti moje stare ljubezni do nje, če pa s tem ni zadovoljna, sem v njeni prisotnosti s tem izrekel zadnje besede.‘

18 Moški reče možu: ‚Dragi prijatelj, od začetka do konca sem Vas potrpežljivo poslušal in o Vaši izjavi ne morem reči ničesar drugega, kot da ji z vso resnostjo nasprotujem s svojim najglobljim obžalovanjem. Vendar, da boste vedeli s kom imate opraviti (tu se moški zateče k laži), morate vedeti, da sem jaz veliki učitelj Melanchthon, za katerega ste na Zemlji zagotovo nekaj slišali.‘

Mož pravi: ‚O ja, ampak kaj hočete s tem povedati?‘

Moški reče: ‚Moj spoštovani prijatelj, nič drugega kot to, da jaz zagotovo bolje vem kdo je Kristus, kakor Vi; kajti do zadnje ure svojega zemeljskega bitja, sem zelo prizadevno delal v tako imenovanem krščanskem vinogradu, in bi zares, če bi bilo to potrebno, tudi umrl za Kristusa. Od vsega balasta nisem očistil samo rimskega, ampak tudi čistejši Lutrov nauk; dobesedno sem živel v skladu s pomenom tega nauka, in kakšen je bil uspeh? Moj spoštovani prijatelj, tega mi ni treba razlagati z besedami, kajti en vaš pogled na moje celotno bitje, vam bo pokazal rezultat življenja po tako imenovanem jedrnem krščanstvu. Več mi ni treba povedati. Naj bo torej odvisno od stare ‚Experientia docet‘ (Izkušnja uči), in sem prepričan, da se bomo čez sto let, če bo šlo vse dobro, zopet srečali in si tako kot zdaj stali nasproti. Vi prijatelj, ste tukaj še popoln novinec in ne veste, kakšno je življenje v kraljestvu osrednjih temeljnih sil. Ko pa boste nekaj stoletij pošteno lačen taval po tej večni noči, boste prišli do trdnejših in bolj natančnih spoznanj, ki Vam bodo zagotovo odvzela vse svetovne neumnosti, in našla v vas več prostora, kot sedaj,‘

19 Mož reče moškemu: ‚Spoštovani prijatelj! Če imate v tem pogledu tako dobro utemeljeno znanje, mi ga povejte. Nočem Vam biti nenaklonjen, zato Vas bom poslušal, vendar se ne glede na to, svojemu prepričanju ne bom odpovedal, če me Vaše ideje ne bodo prepričale.‘

20 Moški reče: ‚Dobro, moj prijatelj, samo na začetku Vas želim opozoriti na plodove, ki jih je krščanstvo obrodilo na Zemlji. Rimljani so bili velik narod, dokler so ostali pri svojem božanskem nauku o čistem razumu. Vsa njihova dela so bila velika in polna modrega pomena, njihova pravna načela so še do zdaj temelj vseh državnih zakonov in mednarodnega prava. Ko pa se je prikradlo krščanstvo, se je v veliko rimsko ljudstvo pritihotapila tudi smrt, tako da na krajih, kjer je nekoč živel največji in najbolj junaški narod, zdaj prebivajo leni, brezdelni farji in številna malopridna svojat ter množica tatov in razbojnikov, ki z rožnim vencem v roki prežijo na poteh, tako da življenje nobenega popotnika ni varno. Vidite, to je plod krščanskega vrta. Odpotujte v čudovito Španijo; če opazujete ta narod v starih časih in nato v krščanskem srednjem veku, Vašemu očesu ne bo ušlo, kako je iz čistega krščanskega blagoslova tisoče in tisoče krvavelo in tisoče in tisoče zgorelo na grmadah. Poglejte ganljivo uvajanje krščanstva pod Karlom Velikim, kako je bilo s tem blagoslovom tisoče in tisoče usmrčenih. Potujte od tam v Ameriko, poglejte njihovo zgodovino, katera Vam bo navedla nešteto najbolj obžalovanja vrednih, žalostnih primerov, kako so tam izgledali krščanski blagoslovi. Od tam se vrnite v moj čas in opazujte blagoslovljena grozodejstva tridesetletne verske vojne. Prepričan sem, da lahko s kritičnimi očmi preučite prazgodovino vseh ljudstev, in če zmorete najti podobne grozljive prizore, se jaz zavežem, da vas bom večno nosil na svojih rokah.

21 Ne želim Vas še naprej opozarjati na številne blagoslove krščanstva v drugih krajih in časih, ampak Vam prikazujem le stanje sedanjih ljudstev, ki še ne poznajo krščanstva, kot so skoraj večno miroljubni Kitajci in drugi pomembnejši narodi v Aziji in na še neodkritih otokih. Morali bi biti več kot trikrat slepi, če že na prvi pogled ne bi videli razlike med krščanstvom in pravo modrostjo starih, izkušenih, miroljubnih ljudstev. Toda povem vam, da bi lahko vse te velike neugodne pomanjkljivosti krščanstva ali bolje rečeno novega judovstva, odpravil vsak, ki bi rekel: ‚Ta zgodovinska dejstva so nemara vsa resnična, le da Kristus ni nikoli tako učil, in zato nikakor ne more nositi krivde za vse zlo, ki ga je prineslo širjenje Njegovega nauka, kajti Njegov nauk je bil čist in izjemno človekoljuben!‘ Dragi prijatelj, to je sicer na videz zelo verodostojno, zato sem bil tudi sam vse svoje življenje na Zemlji vnet zagovornik krščanstva. Toda šele tu sem v tem nauku videl pravi strup

za narode, kot očitno namigovanje k brezdelnosti in lenobi. Človek, ki ima že tako ali tako prirojeno nagnjenost k lenobi, najde v tem nauku najboljšega zagovornika za svojo nagnjenost, saj mu je jasno naročeno, da naj ne dela nič drugega, kot da išče neko duhovno kraljestvo, pečene piške pa mu bodo že tako letele v usta. Vidite, po ne predolgem času, se je več modrecev le kmalu prepričalo, da s temi pečenimi piškami ne bo nič, zato so posegli po drugih sredstvih, in sicer po starem meču, pustili nekoč pokristjanjeno ljudstvo v njegovi slepoti, potem pa si z mečem v roki priskrbeli pečene piške. In zdaj, moj prijatelj, razmišljajte o tem kolikor hočete, a je nemogoče, da bi ugotovili kaj drugega, kljub vsem višjim duhovnim izkušnjam, ki jih človek, kot sem jaz, tukaj v prečiščenem stanju pridobi o krščanstvu po preteku več stoletij. Moj cenjeni prijatelj! Tokrat sem končal, Vi pa lahko storite kar hočete. Sicer pa ste lahko prepričani v moje visoko spoštovanje do Vas in stanovitno prijateljstvo, in v veliko veselje mi bo, ko se bova po nekaj stoletjih spet srečala.‘ –
Poglejte, moški se poslovi od moža in gre s celotno družbo naprej, naš par pa ostane sam. O učinkih tega ‚sijajnega govora‘ in izjemno človekoljubnega pouka bomo izvedeli šele naslednjič. In s tem je za danes dovolj!

37. POGLAVJE
Moževa šibkost. Ženina pot v pekel.

1 Poglejte, zdaj družba ni več vidna, medtem ko naš par še vedno zamišljen stoji na istem mestu. Ona ga pravkar vpraša, rekoč: ‚No, moj ljubljeni mož, kaj zdaj praviš na to?‘ – On malo pomisli in reče: ‚Moja ljubljena žena, tu ni več veliko za povedati; ali ima ta govorec prav, tako da je potem zadeva rešena in nikomur ni treba ničesar več reči o tem; če pa se moti, ostanem pri svojih načelih, tako da tudi ni veliko za povedati. Toda o tem, kdo ima prav ali ne, se ne da tako hitro odločiti, ampak bo morala o tem odločiti moja lastna izkušnja.‘

2 Ona reče: ‚Ampak, dragi mož, ali imaš mene, tvojo zvesto ženo in tega vrednega moškega za lažnivca, ker ne moreš takoj popolnoma verjeti njegovim prepričljivim besedam? Glej, ljudje so pripravljeni lagati in drug drugega slepiti le, če z lažjo pridobijo neko korist. Ampak,

povej mi, kakšno korist bi tu lahko prinesla laž in prevara? Kajti tukaj ni kaj za pridobiti, niti izgubiti; le to je gotovo, da je v skupini, kar zadeva nasičenost želodca, vedno slabše, kot če človek sam tava okoli po tej neskončni pokrajini. Kdor je sam, kmalu najde dovolj užitnega mahu in trave, da si v sili napolni želodec, če pa je več ljudi skupaj, bo pri eni najdeni zaplati mahu, zagotovo za te slabše, kot za enega samega.

3 Sprašuješ me, kaj želim s tem povedati? Moj ljubljeni mož! Nič drugega kot to, da te niti jaz, niti ta uvidevni človek, zagotovo ne bi iz koristi prepričevala k temu, da bi opustil svoje staro verovanje v Sveto pismo; kajti če hodi vsak zase, s tem pridobimo vsi, ker se en sam na teh izjemno pustih tleh vedno lažje preživlja, kot če sta dva ali več skupaj. Če bi te midva hotela nalagati ali prevarati, potem bi ti očitno pustila tvoja načela, ti pa bi se potem s svojimi načeli, že zaradi konzumiranja odmaknil od naju. Midva pa te sploh nisva hotela nalagati ali te prevarati, ampak sva ti pokazala najčistejšo resnico, o kateri se nobenemu smrtniku na Zemlji niti ne sanja, še najmanj pa takšnemu trdoglavemu biblistu in kristjanu, kot si ti. Kaj torej še premišljaš? Zato pridi k pameti in pojdi za mano, tvojo večno ljubečo ženo. Če me že na svetu nisi hotel poslušati, me vsaj tukaj v kraljestvu čiste resnice, kjer imam šest let več izkušenj od tebe. Poglej, na svetu je vse polno prevare, saj vsak s prevaro nekaj pridobi, ali vsaj domneva, da pridobi. Toda tukaj je vsega dobička za večno konec, zato tudi vse laži in prevare samodejno odpadejo. Verjemi mi, da me nate ne veže nič drugega, kot moja ljubezen; ta je edini dobiček, ki ga imam s teboj. Če pa še vedno ostajaš nespametno zvest svojim starim, jalovim načelom, potem tudi ta pridobitev zame preneha. Zato sva lahko srečna le v popolnem soglasju najinega spoznanja in najinih duš. Če te harmonije ni mogoče vzpostaviti, ti moram odkrito priznati, da bom brez tebe tavala srečnejša čisto sama, kot ob tebi. V tvojo korist ne morem sedaj ničesar več napraviti, razen da ti še rečem: ker te iskreno ljubim in sem te vedno ljubila, sem tudi tukaj naredila vse, da bi ti dokazala mojo večno zaobljubo ljubezni in zvestobe. Toda ti, ki me nikoli nisi ljubil, si me pripravljen za vedno zapustiti, zaradi ljubezni do tvoje neumnosti. – Zdaj razmisli, kaj boš storil.‘

4 Poglejte, mož se začne praskati za ušesi in čez nekaj časa reče svoji ženi: ‚Moja ljubljena žena! Iz tvojih besed sem razbral, da me resnično

ljubiš. Temu je nemogoče oporekati; ampak ne morem razumeti le tega, da če v tem temnem duhovnem svetu ni kaj za pridobiti ali izgubiti, ne z resnico, ne z lažmi in prevaro, zakaj mi potem hočeš za prazen nič vsiliti določeno resnico, s katero se na koncu pridobi prav tako malo, kot z mojim domnevno v osnovi napačnim naukom, kar sta dokazovala ti in učeni moški. Zato sem mnenja, da če je tvoja ljubezen do mene zares tako močna, kot si mi pravkar povedala, potem lahko ti meni prav tako slediš, kot jaz tebi, – razen če si ti na svoji poti resnice našla že kaj boljšega. V tem primeru ti bom zagotovo sledil, da bi se prepričal o boljši resničnosti tvoje resnice. Če pa temu ni tako, potem je popolnoma vseeno, kam greva.

5 Vedno pa razmišljam o tem, da sva na svetu živela kot kristjana in tudi brala evangelij, toda v bistvu nikoli živela po njem, ampak sva živela in delovala po lastnem razumevanju in v svojo lastno korist, toda o dejavnem izvajanju Kristusovega nauka, ni bilo govora, ne pri meni, in še manj pri tebi.

6 Glej, nauk pravi: ‚Ljubi Boga nad vsem in svojega bližnjega, kot samega sebe!‘ – Ali sva tako kdaj počela? Če vprašam svoje srce, mi zdaj duhovno pove, da mu je v resnici ljubezen do Boga popolnoma tuja. Toda ti nisi nikoli verjela v Boga, zato bi moralo biti tvoje srce od te pomembne ljubezni še bolj ločeno, kot moje.

7 Poleg tega v evangelijski besedi piše: ‚Kdor hoče z Menoj vstopiti v Življenje, naj vzame svoj križ in hodi za Menoj!‘ Povej mi, moja draga žena, kdaj sva to storila na svetu? Jaz križa nisem nikoli nosil, ti pa še manj; ves najin križ ni bil nič drugega, kot zgolj posvetno finančne skrbi.

8 V evangeliju tudi piše, da je Gospod rekel bogatemu mladeniču: ‚Prodaj vse svoje svetovne dobrine in jih razdeli med uboge; potem pa Mi sledi; tako boš imel večno življenje!‘ – Toda kaj pravi veliki Učitelj mladeniču, oziroma svojim apostolom, ko je ta zaradi takšnega oznanila jokajoč od Gospoda odšel? Te besede so bile izjemno tehtne, in kot se meni zdi sva midva pravkar deležna žalostnega pomena teh besed, ki se glasijo: ‚Lažje bo kamela prišla skozi šivankino uho, kot pa bogataš v nebeško kraljestvo!‘

9 V Svetem pismu še piše, da je Gospod povabil veliko gostov na pogostitev, vendar povabljenci zaradi svojih posvetnih zadev niso imeli časa priti. – Vidiš, ali nisva bila tudi midva velikokrat povabljena, in ali

sva to povabilo sprejela? Zdaj, moja ljuba žena, sva se znašla na tem kraju najgostejše teme, kjer je jok in škripanje z zobmi, kar je Gospod tudi napovedal takšnim ljudem, kot sva midva, da bodo vrženi v najgostejšo temo; zato samo sebi lahko pripiševa, da se nama tukaj tako godi.

10 Da tukaj ni vere v Gospoda, in da tvoja spoštovana družba o Njem govori prav tako negativno kot ti, domnevam, da so tukaj iz istega razloga kot sva midva, in če nam vsem ne bo pomagala velika ljubezen in Kristusovo usmiljenje, sem prepričan, da bi nam vse večnosti, polne tako imenovanih Melanchthonovih resnic, strašno malo pomagale.

11 Sicer pa, če si v skladu s svojo temeljno splošno resnico, našla kaj boljšega, ti bom, kot sem rekel, sledil tja, da ti s tem pokažem, da imam tudi jaz tebe rad, in te ne želim obremenjevati z mojimi načeli, kot si me ti s svojo domnevno resnico.‘

12 Žena reče: ‚Govori kar hočeš, tokrat imam prav. Sicer ti ne morem dati nobenega zagotovila, da sem že našla kaj boljšega, ne glede na to pa sem mnenja, da če mi hočeš slediti, bi lahko kmalu našla kraj, kjer bo svetlobe v izobilju. Kajti glej, tukaj naravnost po najini desni strani, sem nekoč dolgo hodila po občutku svoje notranje resnice in končno prispela do široke reke. Nad reko sem opazila mogočno gorovje, za katerim se je dvigala svetloba, kakor zgodnje jutranje zarje. Če bi se le nekako dalo prečkati reko, potem sem prepričana, da bi morala priti v bolj svetlo pokrajino, kakor je ta.‘

13 Mož pravi: ‚No, dobro, šel bom za teboj; in tako me vodi tja.‘

– Ampak zdaj gremo tudi mi, kajti morate videti razplet!

38. POGLAVJE
Na prvi stopnji pekla

1 Pravite: »Dragi prijatelj! Temu paru, ki gre pred nami, že dolgo sledimo, tako slepo in nemo, kot je ta noč sama; in glej, rdeči sij za gorami, o katerem je govorila žena, se še nikjer ne pokaže; kje neki je? Ali bi žena res nalagala svojega moža?« Povem vam: imejte samo še malo potrpljenja in ta hvalevredni rdeči sij se vam bo kmalu prikazal. Ampak, poglejte naš par, kako je žena vedno bolj vesela, mož pa nasprotno, vedno bolj žalosten in mrk.

2 Sprašujete: »Zakaj je tako?« Odgovor je očiten. Ona se približuje svojemu elementu, kamor je usmerjena njena ljubezen, zato postaja tudi bolj vesela. Toda pri njem je nasprotno; on se približuje elementu, s katerim ni povezan. Ne gre iz svoje ljubezni, ampak ga vleče ženina ljubezen.

3 Z njim se dogaja skoraj tako, kot v starodavni pripovedki o ljubezni do siren. Dokler je ljubimec opazoval očarljivo sireno iz svoje sfere, je bil navdušen in objem takšne ljubice se mu je zdel nepojmljivo mikaven. Ko pa se je svoji ljubici približal in ga je objela s svojimi mehkimi rokami ter začela vleči v svoj element, se je ves prejšnji fantastični čar izgubil in prevzela sta ga velik strah in smrtna groza.

4 Poglejte, tudi tukaj je tako. Mož opazi, da je pot vedno temnejša. Zmeraj gostejša tema ni njegov element, ona pa se počuti vse bolj prijetno, ko postaja temnejše, ker je popolna tema element njene ljubezni in s tem tudi njenega življenja. – Zdaj pa lahko že slišite v daljavi hrup, skoraj tak, kot da ga povzroča velik slap v daljavi. –

5 Sprašujete, kaj to pomeni? Povem vam: to ne pomeni nič drugega kot to, da smo se precej približali tisti mejni reki, ki smo jo spoznali že ob obisku severne regije, zato pojdimo le pogumno tja in bomo kmalu dosegli njeno obalo. Sedaj spet sprašujete o prej omenjenem rdečkastem siju, ki se še vedno ne prikaže. Samo še malo potrpite. Ko pridemo na obalo reke, ki je že zelo blizu, kar lahko zaznate iz zmeraj močnejšega hrupa, potem boste v ozadju gora zagotovo videli rdečkasti sij. Zdaj pa bodite pozorni kam stopate, saj nas od reke loči le še nekaj korakov.

6 Zdaj se ustavite, smo že na cilju; poglejte vzdolž reke, tam daleč v ozadju se je pojavil rdečkasti sij, ki je videti tak, kot ga povzroči oddaljen velik ogenj. Zdaj pa bodite spet pozorni na pogovor našega para; ona reče: ‚No, moj ljubljeni mož, kaj praviš zdaj, sem imela prav ali ne? Glej tam čudovito jutranjo zarjo in tu široko reko; kaj naj storiva zdaj, da bova prišla v to svetlo regijo? Glej, čez reko ne moreva, lahko pa hodiva po bregu ob reki navzdol. Kot lahko vidiš z lastnimi očmi, postaja zmeraj svetlejše in sčasoma bova tudi zagotovo prišla do celotnega svetlega območja.‘

7 Mož pravi: ‚Moja draga, cenjena žena! Ta svetloba se mi ne zdi čisto nič varna. Kar zadeva jutranjo zarjo, se zdi, da ta rdečkasti sij z njo nima niti najmanj skupnega; za moje oči je bolj podobno nečemu, čigar osnova ni sonce, ampak mesto, ki gori za gorami. Čeprav sem malo v

dvomu, da gori mesto, pa ne dvomim, da je zagotovo požar. S teboj ne bom šel naprej, dokler ne bova vedela za kakšen ogenj gre, ker je zdaj nemogoče vedeti, kaj je izvor tega, zato je vedno pametneje biti oddaljen, ker se človek ne bi smel približati tistemu, česar ne pozna in sploh ni sorodno njegovi naravi.‘

8 Ona reče: ‚Ampak o kakšnih bedastočah blebetaš! Šele zdaj se vidi, kako si neumen; toda kaj je razlog za to? Povem ti, samo v tem in ničemer drugem, da si se, prvič, na svetu malo brigal za dejanske učinke temeljnih naravnih sil, kar je razlog, da si tudi zdaj ne znaš razložiti takšnega pojava. In drugič, tukaj si še premalo časa, tako da si imel premalo priložnosti, da bi takšne pojave opazoval, in da bi te o teh poučili modreci te regije. Ampak glej, ob rečnem bregu pravkar prihajata dva moška. Pojdiva jima naproti. Če bi se hotel z njima pogovarjati, sem prepričana, da bi imel od njiju veliko koristi. –

Mož pravi: O ja, moja ljuba žena, še vedno sem bil pomemben prijatelj moških z veliko znanja, zakaj ne bi bil tudi sedaj?

9 Zdaj pa vam jaz pravim, da bodite zelo pozorni. Mož zelo vljudno pozdravi višjega in bolj imenitnega moškega. Ta se hladno prikloni in vpraša moža: ‚Kdo vama je, nočna svojat, pokazal pot iz teme, v polja svetlobe?‘

10 Mož pravi: ‚Zelo spoštovani prijatelj! V to najgostejšo temo sem prišel šele pred nekaj dnevi; toda moja žena je v tej regiji že šest let. Ona je vedela za to področje svetlobe, jaz o tem nisem vedel ničesar, ampak sem imel le veliko željo po svetlobi, tako da mi ni preostalo nič drugega, kot da me popolnoma neizkušenega privede sem moja izkušenejša žena. Zato mi najbolj spoštovani prijatelj, tega ne štejte za napako. Če je kdo pri tem ravnal narobe, je bila to očitno le moja žena.‘

11 Tujec reče: ‚In ti kot mož, si upaš to tukaj priznati? Resnično, ne zdi se, da si kaj posebnega; kajti možje ki rabijo vodstvo svojih žena imajo pri nas tak ugled kot opice! Tedaj se tujec obrne k ženi in ji reče: ‚Ali ste bili to zares Vi, moja najbolj ljubezniva, ljubka gospa?‘

Ona reče: ‚O moj najbolj spoštovani prijatelj, na žalost moram priznati, da bi ta sicer moj zelo dragi mož, gotovo še več sto let raje v najgostejši temi jedel mah in suho travo, in to samo zaradi najbolj neumne in nepomembne ljubezni, do Vam dobro znanega judovskega

filozofa, kot da bi šel po poteh svetlobe, ne samo po mojem nasvetu, ampak tudi po izjemno modrem nasvetu, Vam dobro znanega velikega učenjaka, ki se imenuje Melanchthon.‘

12 Tujec reče: ‚O moja spoštovanja vredna in najbolj ljubezniva gospa, resnično Vas z vsem srcem pomilujem, po drugi strani pa občudujem Vašo srčno moč, ki tako neutrudno dela, da pripelje na pravo pot takega moža, ki je pravi butec. Najbolj ljubezniva in spoštovanja vredna gospa! V zvezi s tem mi morate še nekaj spregledati; kajti če v tej razsvetljeni in vedno svetlejši dobi, še kaj slišim o stari krščansko–judovski filozofiji, bi najrajši od jeze kar iz kože skočil. Ja, zdi se mi še bolj neumno in abotno, kot če bi se nekdo odločil ostati zvest tisoč let staremu slogu oblačenja, medtem ko je povsod okoli njega ves svet že zdavnaj spoznal in tudi sprejel prednosti novega načina oblačenja.‘

13 Zdaj se tujec obrne k možu in mu reče. ‚Ali je to res, kar je tvoja resnično zelo razumna žena rekla o tebi?‘

14 Poglejte, mož je malo zmeden in trenutno ne ve, kaj bi odgovoril temu moškemu, ki se mu zdi zelo učen. Od Kristusa se noče ločiti, po drugi strani pa ga noče omenjati, ker se mu to pred tem izjemno mogočnim učenjakom ne zdi priporočljivo; zato molči.

15 Učeni tujec pa se spet obrne k njemu in reče: ‚Ja, moj dragi prijatelj, če je s tabo tako, kot se zdi, potem si oproščen pristojbine; ali to razumeš?‘

Mož pravi: ‚Ne, pomen teh besed mi je tuj.‘

Tujec reče: ‚To me nič več ne preseneča. Že pri starih, modrih Rimljanih in Grkih je bilo povsod v navadi, da so norce in bedake hranili zastonj. Tudi v tem današnjem času, moškim, kot si ti, podelijo častno diplomo iz neumnosti zastonj, s katero bi te potem zlahka sprejeli v katero koli dobro preskrbljeno norišnico. To ti ne bi smelo biti neznano, saj ti je bilo, kolikor vem, zaupano vodenje državnega urada. Ali sedaj razumeš pomen besed?‘

16 Mož pravi: ‚Na žalost to dobro razumem; zdaj pa mi tudi ti dovoli eno vprašanje: potem, ko sem te jaz izjemno vljudno ogovoril, si bil ti nasprotno z mano bolj nevljuden, kot na Zemlji največji pikolovec do najbolj neumnega šolarja, ki se zastonj izobražuje. Kdo ti je dal to pravico, kljub tvoji učenosti?‘

Tujec reče: ‚Poslušaj, dragi prijatelj, da sem se ti nekoliko osorno približal, je to pomenilo le moje posebno priznanje, ki ga dolguješ zgolj svoji solidni ženi, sicer bi tako neumnega Kristusovega cepca povsem drugače sprejel, da bi mu to srečanje zagotovo za vse večne čase odvzelo željo po svetli pokrajini. Če pa sprejmeš razumnost svoje žene in mi lahko zagotoviš, da obžaluješ svojo starodavno neumnost, zaradi katere si dejansko prišel v to temo, potem te bom pripeljal (razumi, ampak le upoštevajoč tvojo ženo) v učni zavod, ki je v bližini svetlega kraja, kjer si boš, če nisi preveč zabit, lahko ustvaril boljše mnenje.‘

17 Mož presenečen zelo ponižno reče: ‚Dragi zelo cenjeni prijatelj, če je tako, te prosim, odpelji me tja; kot študent sem bil na Zemlji med najodličnejšimi in tudi na tvoji šoli zagotovo ne bom med zadnjimi.‘

18 Tujec reče: ‚No, sprejel te bom; ampak bodi pripravljen na to, da boš moral v primeru slabega napredka takoj zapustiti visoko šolo in boš spet poslan nazaj v prvotno noč. Če pa boš odličen študent, ti ne bo ušlo primerno odličje. Kar pa se tiče tvoje stare krščansko–judovske filozofije, ti že vnaprej svetujem, da te v visoki šoli ne omenjaš veliko, sicer tvegaš, da se ti bodo pošteno nasmejali. To bi bil že neugoden znak, saj sanjači niso primerni za študij visokih resnih znanosti, ker te potrebujejo le preudarne in nepristranske mislece.‘

19 Tedaj se žena vrže pred učenjaka in se mu že vnaprej zahvaljuje z najbolj laskavimi besedami za tako izredno uslugo. In učenjak odgovori: ‚Ja, ja, moja najbolj cenjena, najprijaznejša gospa, za to se mora zahvaliti samo Vam, da je izbran izmed tisočih, ja, več milijonih prebivalcev nočne pokrajine; zato mi sledite!‘

20 Poglejte, žena prime moža za roko, sledi učenjaku, in ko hodi za njim, reče možu: ‚No, kaj praviš zdaj? Upam, da boš sedaj uvidel, da so tukaj razmere popolnoma drugačne od tistih, katere si sanjal na Zemlji.‘ Mož pravi. ‚Moja draga žena! To je očitno in jasno; toda ali so te razmere dobre in ugodne, bo pokazala šele prihodnost. Med nama rečeno, vsa zgodba se mi zdi še vedno zelo sumljiva, vendar, kot rečeno, bo prihodnost pokazala, kaj bo iz tega.‘

21 V nekem besedilu spoštovanega apostola Pavla piše: ‚Preizkusi vse, a zadrži dobro.‘ – To bom storil tukaj tudi jaz; na skrivaj pa mislim, da bo pri tej čudni preizkušnji bodisi nič ali le malo dobrega. Kajti ta vedno močnejša svetloba se mi zdi prav taka, kot da se vse bolj pribli-

žujemo nekemu mestu v plamenih, kar se mi ne zdi nič dobrega. Toda, kot rečeno, vse je odvisno od izkušnje. Le poglej malo dlje po reki, kako tam bolj v ozadju skoraj žari, in zdi se, kot da se valovi raztapljajo v žarečo izparino, in prav tako se mi zdi, kot da se bližamo ognjenemu morju, ki požira to reko.‘

22 Žena reče: , Ja, moj dragi soprog, tukaj gre za poznavanje temeljnih sil pri njihovem delovanju, in naravno je, da se vidi nekoliko bolj veličastno, kot takrat, ko revni študent na Zemlji pri medlem brlenju nočne svetilke, študira nekega rimskega avtorja.‘

23 Zdaj glejte, tu je čoln privezan na obali. Vodnik pravi: ‚Če mi hočeta slediti do svoje največje sreče, se povzpnita na čoln, da bomo lahko zapluli po reki navzdol v vzvišene poljane svetlobe.‘

24 Žena gre zelo hitro v čoln; mož pa se zaskrbljeno praska za ušesi in ne ve, kaj naj stori. Da ne bi ostal sam nekako na pol prisilno stopi v čoln. Zdaj je čoln odvezan, in poglejte, kako drvi kot puščica po reki navzdol. Sedaj pa zdrvimo tudi mi vsaj tako hitro kot je to plovilo, in če bo treba, smo lahko tudi hitrejši.

25 No, smo že pri čolnu. Poglejte, kako valovi pod njim postajajo vse bolj žareči, do tja, kjer se reka izliva v gorsko ožino. Zato se hitro odpravimo čez te gore in počakajmo naš čoln pri izlivu reke. Vendar se ne prestrašite, kajti mi smo tukaj nedotakljivi, saj nam tukajšnje grozote, ki jih boste videli, ne bodo škodile.

26 Glejte, smo že tu; prestrašeni ste, ker vidite reko, ki grmi strmo navzdol, kot širok, žareč slap, v strahovito, neizmerno ognjeno globino. Sprašujete, kaj to pomeni?

27 Povem vam: to je prej omenjena ‚visoka šola‘, v kateri bo naš ubogi mož spoznal prvinske sile v njihovem temeljnem delovanju; pravilno rečeno pa je to prva stopnja pekla!

28 Ampak, poglejte zdaj dol na reko; naš čoln je pravkar prispel. Mož krili z rokami in hoče skočiti iz čolna, vendar ga žena objame in močno drži; in glej, čoln se z vsemi štirimi zvrne navzdol v ‚visoko šolo‘!

29 Sprašujete: »Ali gremo mi tudi še tja dol?« – Že vnaprej sem vam rekel, da morate videti popolno rešitev tega prizora, sicer bi vedeli le pol od tega, kaj pomeni takšna vez dvojne ljubezni v enem srcu. – Toda ne bojte se teh plamenov, saj so le prikaz peklenskega. Na licu mesta pa se bo vse popolnoma spremenilo. Zato mi neustrašno sledite!

39. POGLAVJE
Kje so nebesa in kje pekel?

1 Pravite: »Ampak ta pot gre strmo navzdol čez toliko skal in strmih pobočij!« – Ja, ja, moji dragi! To pa se zdi samo vam; a tisti, katerih duša ustreza temu kraju, imajo široko in dobro ubrano pot. Torej, pojdimo le pogumno naprej in kmalu bomo prišli do navidezne ognjene ravnine.

2 Zdaj poglejte navzdol, kako plameni postopoma izginjajo, kar vam omogoča, da vidite veliko žarečih krajev brez plamenov nad njimi; ampak sprašujete: »Ali moramo iti tja mimo tega žarenja?« Povem vam: ne srbite za vse to, kajti vse to so le pojavi, ki prikazujejo stanje duha tistih, ki tam spodaj prebivajo. – ‚Plamen' pomeni delovanje zla; ‚dim', ki se dviga nad plameni je ustrezen popolnoma napačnemu, žerjavica pa pomeni popolno samoljubje in zaradi tega zlobno vnemo in hudobno voljo takšnih samoljubnežev. Kako pa bo vse to izgledalo na samem kraju, boste kmalu videli na lastne oči.

3 Zdaj pa spet poglejte navzdol; kaj vidite sedaj? Pravite: »Plameni so popolnoma izginili in žerjavica je zbrana v kupe; med kupi vidimo najgostejšo temo« Zopet sprašujete: » Kje je potem reka, ki smo jo prej videli, kako žari tam spodaj?« Ta reka je prav tako le pojav, ki označuje potek tega, kar je napačno in se izteka v zlo. Tako tudi to brezno označuje globino zla, kakor tudi zvitost in dobro premišljeno načrtovanje za uresničitev zlobnih namenov.

4 Zdaj, ko to veste, se bomo pogumno odpravili, da bomo prišli čimprej do našega cilja in s tem tudi do naše družbe. Le še nekaj korakov, in glej, smo že na ravnem in s tem tudi v največji globini. Zdaj tu ne vidite čisto nič, kajti tema je tako gosta, da s svetlobo svojih oči ne morete videti ničesar. Zato bo tu nujno, da si ustvarimo toliko svetlobe, da bomo lahko kaj razločili, vendar nihče od teh, ki so tukaj, ne sme začutiti naše svetlobe. Zato se me morate trdno držati in se ne smete približati sferi kakšnega duha, razen toliko, kolikor vam bo po meni dovoljeno.

5 In tako zdaj poglejte, svetlobe imamo že toliko, kot je potrebno, da si ta kraj pobliže ogledamo. Kaj opazite tukaj? – V nekoliko vročičnem stanju rečete: »Zavoljo vsemogočnega, usmiljenega Boga, kakšen grozoten kraj je to! Našim očem se ne prikazuje nič drugega kot črn pesek in črno kršje, ki tvorita tla tega območja; in med peskom in tem kršjem se

tu in tam ven dviga para, kot smo pogosto videvali na Zemlji, ko se žge oglje.« Še naprej sprašujete: »Kje so potem tu kakšna vidna bitja, saj se zdi, da je to območje popolnoma izumrlo?« Ja, moji dragi prijatelji, to je spet samo pojav in označuje ‚smrt'! – Vendar naj vas ne skrbi odsotnost bitij tega kraja, saj jih boste kmalu opazili v velikem številu.

6 Poglejte, nedaleč od tod se vidi nekaj, kar izgleda kot precej velika grmada pri vas na Zemlji. Temu kupu se bomo približali, potem pa se boste tudi kmalu prepričali iz kakšnega materiala je narejen. No, zdaj smo na primerni razdalji; poglejte malo bolj natančno. Kaj vidite? Že spet pravite: »Ampak zavoljo vsemogočnega, pravičnega Boga! Kaj je to? To so ljudje, ki so naloženi drug na drugega kot slaniki in pri tem še z zelo močno verigo tako dobro pritrjeni na tla, da se v tem položaju nikomur ni mogoče niti najmanj premakniti. Če je tukaj absolutno tako, potem je tu zelo slabo, še posebej, kar zadeva večno svobodo duha.«

7 Ja, ja, moji dragi prijatelji, če na zadevo gledamo v naši nebeški svetlobi, se na prvi pogled zagotovo zdi tako, vendar je tudi to le pojav, ki ustreza resničnemu stanju. V najglobljem bistvu pa ta pojav pomeni, kako je družba ujeta v svoji lastni temeljni laži in iz te izhajajočem zlu. Vendar pa pojdimo naprej in zapustimo ta kup! Glejte, tam spredaj je že spet en večji kup. Smo že v njegovi bližini, zato mi zopet povejte, kaj vidite? – Pravite: »Dragi prijatelj, tu ne vidimo nič drugače kot prej; le da je kup stožčast, čez ta stožec pa je vrženo polno verig, zaradi česar so ta bitja tako močno stlačena skupaj, da so njihova telesa videti skorajda poravnana. Njihovih obrazov ne vidimo, ker imajo vsa ta bitja svoj obraz obrnjen navzdol proti tlom.« Sprašujete: »Dragi prijatelj, ali je tudi naša prejšnja četverica na tem kupu?« Ne, moji dragi prijatelji; do njih bomo že še prišli. – Ker smo tukaj videli vse, se odpravimo spet nekoliko naprej.

8 Poglejte, na precejšnji razdalji pred nami se vidi prava gora; ker smo spet v pravi bližini, si jo malo oglejmo. Kaj vidite? – Že spet rečete: »Ampak zavoljo vsemogočnega, pravičnega Boga, kaj je zdaj to?! To so tudi človeška bitja, naložena v plasteh pod verigami in železnimi mrežami, med njimi pa je tudi ogromno kač in gadov, ki s svojimi nagnusnimi očmi gledajo na vse strani in švigajo z jezikom noter in ven. Kaj to pomeni?« To pomeni, da ti že vse bolj prehajajo iz svoje lažnivosti v hudobijo. – Pojdimo od tu spet naprej. Glejte, nedaleč pred nami je ve-

liko gorovje, ki ga z enim pogledom ne boste zlahka zaobjeli. To tudi ni potrebno, saj že ena sama točka govori za celoto. Tu je že vznožje tega gorovja; poglejte ga pobliže in mi povejte, kaj vidite.
Pravite: »Ne vidimo ničesar razen skoraj vse vrste zvezanih pošasti, le tu in tam se vidi kakšno izmaličeno okostje človeškega trupla. Kaj to pomeni?« To pomeni najčistejše samoljubje in je videz posvetne moči, veličine in bogastva, če se te atribute na Zemlji uporabi v sebične in zle namene.

9 Vendar že spet sprašujete: »Ampak, dragi prijatelj, ker zelo dobro vemo, da smo v tvoji sferi na duhovnem soncu, kjer ne pričakujemo nič drugega kot le nebeško; kako to, da je tukaj tudi najpopolnejši pekel?« Ja, moji dragi prijatelji, ali vam ni takoj po vašem prehodu v duhovno sonce Sam Gospod razložil, da je duhovno nekaj najbolj notranjega, vseprodirajočega in vseobsegajočega? Če je duhovno takšno, potem prodira v vse planete in v celotno sfero, kolikor daleč prodira svetloba naravnega Sonca, ampak v čisto duhovnem smislu pa še neskončno dlje. Torej zdaj niste v sferi dejanskega Sonca, ampak v specifični sferi vašega planeta. Tako kot z dejanskega Sonca vsi planeti sprejemajo njegovo svetlobo in toploto, tako je tudi z duhovnim soncem, ki nam z vibracijami svojih duhovnih žarkov omogoča vpogled tudi v duhovno njegovih planetov.

10 Ne smete si predstavljati nebes in pekla kot materialno in prostorsko oddaljenih drug od drugega, ampak le kot pogojno stanje. Nebesa in pekel sta lahko drug ob drugem, tako kot lahko nebeško dober človek hodi ob peklensko slabem človeku, in lahko celo sedi poleg njega na isti klopi. Eden ima v sebi popolna nebesa, drugi pa popoln pekel. Kot dokaz za to vam lahko tukaj v moji lastni sferi pokažem, da so tukaj lahko nebesa prav tako kot pekel, ki ste ga zdaj videli, kajti vse to ste videli že tako le v moji sferi in vam ni treba narediti nič drugega kot samo en korak iz te moje sfere in se boste spet znašli na istem mestu od koder ste prvotno vstopili v mojo sfero. – Ker zdaj to veste, lahko to gorovje zapustimo in na vse pogledamo v drugi svetlobi.

11 Zdaj pa bodite pozorni, svetloba se je spremenila. Kako sedaj vidite to gorovje? Čudite se, da zdaj namesto gora nenadoma vidite skupine bitij, ki se prosto sprehajajo okoli, in celo najrazličnejša bivališča, deloma kot umazane krčme, in deloma kot stari, črni viteški gradovi; in vse to v rdečkastem somraku.

12 Toda poglejte tja, nedaleč od nas stoji star viteški grad, zgrajen na skalnati gori; tja se bomo odpravili. Glej, smo že tu; vrata so odprta. Tukaj smo nevidni, zato bomo vstopili v ta grad in videli, kaj se dogaja. No, tu je že prva dvorana. Na stenah visi vse vrste orodij za mučenje in umor. V ozadju sedi na prestolu domnevni graščak in se posvetuje s svojimi pajdaši, kako naj se polastijo blaga in zakladov lastnika sosednjega gradu. Poslušajte, kako jim naroča, da naj v popolni tišini napadejo grad in potem vse, ki tam živijo neusmiljeno pobijejo, nato pa sežejo po zakladih. Če pa bi se jim kdo trmasto upiral, naj ga pripeljejo sem, kjer bo podvržen najhujšemu mučenju, kot se je že pogosto dogajalo. No, posvet je končan; vsi zgrabijo orožje in stečejo ven. – Ker tukaj nimamo več kaj za početi, tudi mi tecimo za njimi.

13 Poglejte, nedaleč od nas je omenjeni grad. Obkrožen je, in glej, začne se strašni pokol, hudobna bitja se divje borijo drug proti drugemu, nakar so prebivalci drugega gradu razrezani na koščke. In glejte, pajdaši prejšnjega graščaka so že pripeljali našo znano četverico in jih pravkar vklenili. Pridružimo se jim in prisluhnimo dvogovoru. Poslušajte, mož reče ženi: ‚O ti bedna kača, zdaj sem te spoznal; moja bridka slutnja mi je vedno na skrivaj šepetala kakšen bedni duhovni otrok si! Glej, to je zdaj visoka šola in tvoja usmiljena svetloba, ki si mi jo, kot da si duhovno izkušeno bitje, prikazovala s hinavščino in lažjo. Sedaj je v tem grozljivem ujetništvu z nama vklenjen tudi hudobni profesor te visoke šole, kjer nas čaka najstrašnejša usoda!‘

14 Žena reče: ‚Kako lahko kaj takega govoriš o meni? Kdo lahko kaj stori proti nepredvideni nesreči? Jaz sem tebi želela samo dobro.‘ Mož reče: ‚Zdaj pa utihni, bedna kača! Samo tebi se moram zahvaliti, da sem se očitno znašel v peklu. Med nama je za večno pretrgana sleherna vez. In Ti, moj Jezus, na Katerega sem se vedno obračal, pomagaj mi iz tega strašnega ujetništva. Raje bi po Tvoji najsvetejši volji taval več tisoč let po tem temnem kraju in delal pokoro za vse svoje grehe, kot da bi ostal tukaj le še trenutek dlje v tem groznem kraju, za katerega se zdi, da je popolnoma za večno izobčen iz vse Tvoje Milosti in Usmiljenja! – O Jezus, pomagaj mi! O Jezus, reši me!‘

15 Zdaj poglejte, pravkar se hitro približujeta dve zamaskirani postavi; vidite, sta že tam. Zdaj sta se razkrila, in kot vidite, sta to dva Gospodova kaznovalna angela. Vsak ima v roki goreč meč; eden zamahne

z mečem nad premaganim gradom in razmesarjena in razsekana bitja spet dobijo popolno podobo in tarnajo nad pretrpljeno krivico. Drugi angel zamahne s svojim mečem nad prvim zloglasnim gradom, in kot vidite, je ves grad v plamenih. Goreče in tuleče postave skačejo ven iz vseh odprtin, oken in vrat ter preklinjajo ta dva maščevalna angela.

16 Zdaj spet poglejte, en angel udari s svojim gorečim mečem po sredi nad našo četverico. Verige so pretrgane. Mož pade pred obema angeloma na svoje obličje in ju prosi za milostno rešitev. En angel ga zagrabi in povleče k sebi. Toda tudi žena zgrabi svojega moža in kriči naj se je usmili in je ne zapusti. Glejte, koliko časa traja, da jo angelski duh skupaj z možem odvleče! Zdaj se oba angela dvigneta navzgor in eden od njiju nosi moža, toda žena moža noče izpustiti, toda drugi angel udari s svojim mečem in z veliko truda loči ženo od njenega moža. Žena se nenadoma zvrne tuleč nazaj v svoj element, mož pa je prepeljan na mejo kraljestva otrok, kjer je še vedno videti zelo pusto in temno.

17 Zdaj ste videli takšno reševanje, ki je bilo sicer še vedno eno najboljših. Vendar pa obstaja še nešteto bolj grozljivih in trdovratnih primerov, katere bi težko prenesli, četudi le z besedami izražene. Zato se spet vrnimo v naše prejšnje območje, od koder bomo potem prestopili v poldnevno pokrajino. In s tem je za danes dovolj.

40. POGLAVJE
Kje v onostranstvu so pogani?

1 Da je bilo v tej zdaj vam že dobro poznani večerni regiji noči, še veliko, ja nešteto prizorov, podobnih tistim, ki smo jih spoznali do sedaj, skoraj ni treba ponovno omenjati.

2 Če bi kdo rad vprašal, kje so poganski prišleki, potem vam povem, da jih večina pride tudi v to regijo, vendar so tukaj takšna zbirališča med seboj strogo ločena, tako da se pogani ne morejo približati tistemu delu, v katerega vselej prispejo verujoče krščanske ločine.

3 Takšne razlike se dogajajo celo v peklu, in nikjer, kot bi mislili, ni ničesar, kar bi bilo vsevprek med seboj pomešano, saj so takšne razlike potrebne v največji meri. Če bi takšne duhove pustili skupaj,

bi se zaradi svoje najgloblje hudobije tako pokvarili, da se jim ne bi bilo mogoče na noben način približati, razen s popolnim uničenjem.

4 Zadevo si morate predstavljati tako, kot na Zemlji obstajajo različne vrste elementov, ki so med seboj nenehno uničujoče sovražni, tako tudi v duhovni sferi prav tako obstajajo takšni osnovni elementi, ki se ne smejo dotikati. Če bi prišli med seboj v stik, bi se v duhovni sferi pojavili podobni učinki, kot če bi na svetu dali skupaj ogenj in suho slamo ali ogenj in vaš smodnik, ali če bi pustili, da voda pride nad zgrajeno stavbo iz gline. Zato so v duhovnem svetu, kjer nobenega duha ni več mogoče zadržati, takšne delitve nujno potrebne.

5 Če pa bi kdo rad vprašal: ‚Kakšno je videti zbirališče poganskih duhov?', se mu nato pove, da za krščanskega duha ni varno obiskovati takšne kraje s kakršnim koli spremljevalnim duhom.

6 Samo Gospod bi moral nekoga neposredno Sam voditi in usmerjati, sicer bi bil za vsakogar obisk takšnega kraja bolj nevaren kot koristen.

7 Toda preden se odpravimo v poldnevno (južno) regijo, pojdimo še k našemu rešenemu možu in poglejmo kaj počne in kakšen je njegov trenutni položaj. In glej, naša stena je že spet odprta, zato takoj izkoristimo to priložnost in se skozi špranjo podajmo do zunanje meje kraljestva otrok. – Glejte, smo že tukaj; stena se je za nami spet zaprla in zdaj gremo v zelo ozko dolino, ki se nahaja poleg stene proti poldnevu.

– Torej, pojdite zelo hitro za menoj.

8 Poglejte, tam v globokem ozadju močvirnat in vlažen kot, in v skrajnem ozadju tega kota navadno leseno kočo, okoli katere je v tem, z visokimi skalami obdanem kotu precej temno. Šli bomo tja, saj je naš mož zdaj tam nameščen.

9 Morda boste vprašali: »Zakaj je v tako samotni divjini in pri tem še v tako močvirnatem in vlažnem zakotju?« – Moji dragi prijatelji, s takšnimi duhovi, ki so bili s tako težavo rešeni iz pekla, je na začetku nemogoče bolje ravnati, ker takšni ljudje iz pekla sprejmejo vase vedno več ali manj nekaj, kar je enako peklenskemu ognju. Ta se vedno bolj ali manj izraža v neizogibnem sebičnem pohlepu, saj ima vsaka potreba v sebi, kot je znano, tako posebnost, da jo stalno spremlja bolj ali manj sebičen pohlep. Kdor je v nevarnosti navadno pozabi na vse in skrbi le za lastno rešitev. Ubogi prosijo le zase, in bolni iščejo zdra-

vilno sredstvo le zase. Kdor pade v vodo se poskuša rešiti; in tisti nad čigar glavo se že zgrinjajo plameni, običajno sam poskuša pobegniti pred uničujočim elementom. Šele, ko je sam na varnem, pomisli na druge, ki jih je doletela ista usoda.

10 Zato je ta kraj za našega moža zelo primeren. Vlažna tla bodo dobra za zadušitev njegovega sebičnega ognja, precej gosta tema pa bo zelo koristna za njegove oči, navajene na trdo temo. Nenadna močna svetloba bi nanj vplivala prav tako pogubno, kot če bi oči novorojenčka takoj izpostavili slepečim sončnim žarkom. Poleg tega pa tudi ta njegov majhen imetek natanko ustreza obračunanim obrestim, in sicer od kapitala, ki ga je kot kristjan iz vere in ljubezni do Gospoda dal revežem. Pod tem ne smete razumeti vam že znanih volil, ki jih je naročil pri svojem prehodu iz posvetnega v duhovno, ampak le tiste darove, ki jih je kot verujoči kristjan zelo na skrivaj dal ubogim iz lastnega sočutja. Ta kapital pa bi znašal skupaj komaj nekaj čez dvesto srebrnikov. Če primerjate ta kapital, ki ga je dejansko iz ljubezni do Gospoda dal revežem, z velikim kapitalom, ki ga je zapustil svojim, boste tudi matematično ugotovili natančno primerjavo med njegovim samoljubjem in ljubeznijo do Gospoda.

11 Tudi takšna pretirana skrb za otroke je samoljubje; kajti kdor ljubi Gospoda bolj kot sebe in svoje otroke, bo tudi v enaki meri bolj mislil na Gospoda, kot pa nase in na svoje otroke. Sprašujete: »Zakaj?« – Ker bi mu Gospod potem dal notranje spoznanje, po katerem bi jasno kot sonce uvidel, da Gospod za Svoje otroke lahko poskrbi neskončno bolje, kot bi v svojem samoljubju zanje skrbel on sam. Kajti Gospod ni rekel: ‚Kar boste storili vašim otrokom po telesu, ste storili Meni‘, ampak je mislil le na uboge, gole, lačne, žejne in zaprte, in dodal: ‚Kar ste storili njim, ste storili Meni!‘

12 Niti ni rekel: ‚Če svoje lastne otroke v Mojem Imenu prejmete, potem ste Mene sprejeli‘, ampak je ob neki priložnosti rekel, ko so mnogi ubogi k Njemu pripeljali še bolj uboge otroke: ‚Resnično, kdor sprejme takšne uboge otroke v Mojem Imenu, ta Me je sprejel.‘

13 In dalje pravi Gospod: ‚Kdor ljubi svojega očeta, mater, svojo ženo, svojega brata, svoje otroke, bolj kot Mene, ta Mene ni vreden.‘

14 Tu bi mnogi rekli: ‚Vse to mora imeti globok duhovni pomen.‘ O ja, pravim, najgloblji, ker je zelo čista in neposredna Božja Beseda.

Toda pri tem sprašujem: zakaj zlata ne iščete na površju zemlje, ampak kopljete globoke jaške in obsežne rove? – Pravite:
»Kako naj to razumemo« – Povem vam: nič lažjega kot to; kdor želi priti do zlata, mora upoštevati tudi površino zemlje, saj mora skoznjo prodreti in šele skozi to zunanjo skorjo priti do notranjega nahajališča zlata. Tako morate tudi o dobesednem pomenu Božje Besede prej v celoti razmisliti, preden jo lahko razumete duhovno, vsekakor v njenem pravilnem in primernem pomenu.

15 Če pa zdaj razmislimo o našem možu, boste ugotovili, da je s seboj prinesel skoraj več kot en milijon samoljubja in le nekaj več kot dvesto goldinarjev ljubezni do Gospoda. To je zelo obžalovanja vredno razmerje. Zdaj pa ima obresti od tega kapitala natančno odmerjene v njegovem bivališču, ki ga vidite tukaj. Kako bo ta kapital uporabil, se bo še pokazalo, saj ne bo dolgo, ko ga bodo obiskala in ponižno prosila za pomoč in podporo uboga bitja z nasprotne strani. Če bo storil vse, kar je v njegovi moči, da oskrbi te revne brate, potem se bo njegov majhen kapital kmalu desetkrat, ja celo stokrat povečal, in bo prestavljen na boljši kraj. Toda do Gospoda po običajni poti ne bo mogel priti prej, dokler ne bo tukaj pridobljen kapital desetkrat večji od tistega, ki ga je zapustil svojim otrokom ali svojemu samoljubju. Ne glede na to, so tu tudi mogoči izredni primeri, ti pa morajo biti takšni, kot primer, ki ste ga videli na začetku; torej, ko nekdo da vse kar ima, in poleg tega še z vso svojo močjo skrbi in podpira svoje brate. Potem je ob takšni priložnosti možno tudi zelo hitro in popolno odrešenje s tega kraja. Kajti v tem primeru je potem tak človeški duh podoben tisti ženski, ki je darovala v templju, medtem, ko so darovali tudi drugi. Ta ženska je sicer dala najmanjšo daritev v primerjavi z drugimi; Gospod pa je vprašal, kdo je med vsemi darovalci daroval največ? In rekli so. ‚Glej, ta in oni'. On pa je odgovoril: ‚Ta ženska je darovala največ, ker je dala vse kar je imela.'

16 Vidite, tako je tukaj popolnoma pravična šola očiščenja za večno življenje, ki izvira iz Gospodove velike ljubezni in usmiljenja.

17 Sedaj, ko smo spoznali vse te stvari, na katere bi moral biti vsak pozoren, lahko na primeren način zapustimo to regijo in gremo proti poldnevu. – Sprašujete o poti; vendar vam povem: ne skrbite za to; pri tem prehodu se ne bomo toliko mudili, kot smo to počeli na poti sem, ampak se bomo resnično odpravili po duhovni poti in bomo zato tudi

kar naenkrat tam, kjer želimo biti. Sicer bi se morali na poti do tja še ozreti na številne stopnje, vendar so popolnoma podobne tistim, mimo katerih smo že šli, zato se le spomnite vsega, kar ste videli do sedaj, tako boste zlahka razumeli vse te faze prehoda, ki vodijo iz te regije proti jugu.

18 Ogromno vodovje tvori glavno mejno ločnico, ki je na običajen način ni mogoče prečkati, kajti to veliko vodovje označuje visoko stopnjo modrosti, ki je potrebna, da se pride do poldneva. Zato morajo tisti, ki prestopijo v poldan, postati izjemno močni v ognju ljubezni, tako da pridobijo podobno stopnjo modrosti, kot jo s svojo velikostjo označuje to vodovje. – Ker zdaj tudi to vemo, se bomo naslednjič odpravili, kot že rečeno, brez oziranja nazaj, v svetli poldan. – In tako je za danes dovolj!

OBISK POLDNEVA

41. POGLAVJE
Obisk poldneva. Učinek prave vere in dejavne ljubezni.

1 Poglejte zdaj, kot sem rekel, še preden ste se lahko zavedli, smo že tu, kjer smo hoteli biti. Torej smo že v poldnevu. – Najprej mi povejte svoje vtise o vsem tem, kar vidite.

2 Pravite: »Tukaj nam je zelo všeč, vendar ti moramo priznati, da smo tukaj pričakovali še več od tega, kar sedaj vidimo. Ta regija se nam zdi podobna očarljivi, lepi pokrajini na Zemlji, kjer jih je zagotovo veliko, vendar nekaj, kar bi bilo nadzemeljsko vzvišeno lepega, tu ne moremo odkriti.

3 Ja, moji ljubi prijatelji, v bistvu imate prav; kot vidite, tukaj prav tako sije sonce, ki se ravnokar nahaja v zenitu. Poleg tega je tudi nebo videti tako lepo modro, kot pri vas na Zemlji. Vse naokrog vidite najrazličnejšo pokrajino, od rodovitnih njiv, gričev zaraslih s sadnim drevjem in tudi vinogradov, podobnih vašim, ne manjka. Vidite tudi privlačne gore, ki se dvigajo visoko za hribi in tu in tam tudi ljudi, ki vstopajo in izstopajo iz lično zgrajenih hišic, in na poljih tu pa tam tudi vidite nekatere, ki so zaposleni z nabiranjem in predelavo sadja.

4 To je res, da je površno opazovano, vse to osupljivo podobno najlepšim predelom Zemlje, vendar vam povem, da je dovolj, da se prib-

ližamo samo eni od teh hišic, in takoj vas bo ureditev njene notranjosti poučila o nasprotnem. Glejte, prav na tej cesti, ki je obkrožena z dvojno vrsto sadnega drevja, stoji zelo ljubka hišica; tej se bomo približali in videli, kakšna je njena notranjost.

5 No, smo že tu. Lastnik te hiše stoji na hodniku, vendar nas ne vidi, ker smo prebivalcem poldneva še nevidni, a kljub temu notranje zaznava, da smo v njegovi bližini. Zato osluškuje svojo notranjost, in kot vidite, je zelo podoben zelo zatopljenemu človeku v globoke misli. Zato tudi takoj stopimo v njegovo domovanje.

6 Glejte, smo že v notranjosti te hiše; ali vam je všeč? Zaploskate nad glavo in pravite:
»Ampak za Božjo voljo, kako je to mogoče?! Notranjost hiše vidimo izjemno čudovito okrašeno, in zdi se, da notranja velikost hiše neprimerljivo presega njen zunanji obseg; in ko pogledamo skozi eno ali drugo okno, ne vidimo več niti najmanjšega dela prejšnje pokrajine, ampak je vse neprimerljivo bolj vzvišeno in drugačno. Povsod vidimo najbolj čudovite, veličastne palače in templje; oddaljene gore se lesketajo, kakor da bi bile oblite s svetlobno snovjo samega Sonca, pred nami pa se razprostira široka ravnina. Na tej stoji nešteto palač nepojmljivo čudovite lepote in veličastnosti. V sredini teče reka, katere valovi se lesketajo, kot da bi se najlepši brušeni diamanti valili eden prek drugega, bregovi pa so porasli z orjaškimi drevesi. Podobna drevesa smo videli na naravnem soncu, vendar so ta še tisočkrat lepša, ker se zdijo precej prozorna in njihovo listje se mavrično sveti na vse strani. In kako čudovita je notranjost te zgradbe! Nekaj podobnega smo videli le v osrednjem pasu naravnega sonca, vendar je bilo proti temu vse bolj grobo in nepopolno, kajti tukaj je vse oblikovano s takšno, ja, lahko bi rekli, neskončno mero čistosti in natančnosti, da bi se človek le ob opazovanju malenkosti, poln največjega začudenja, lahko leta zadržal. Neskončni sijaj barv, ki so čudovito in primerno povsod razporejene, je že sam po sebi tako nebeško privlačen, da se kar ne moremo odločiti, da bi to hišo zapustili.«

7 Ja, ja, moj dragi prijatelji, tako je to; – notranjost ima že tukaj svojo vrednost, ki je sicer še merljiva, vendar je že tako velika, da je nad vsemi vašimi predstavami, saj je učinek svetlobe iz modrosti, ki izhaja iz prave vere v Gospoda in nato iz te prave vere v ustrezni meri tudi iz dobre dejavne ljubezni, ki je nižja stopnja dejanske ljubezni do Gospoda.

8 Sprašujete: »Ali v tej hiši živi samo en blagoslovljeni človeški duh?« O ne, pojdimo iz te prve sobe v to, ki je nasproti njej, v kateri se nahaja več veselih človeških duhov, obeh spolov. Glejte, tam v ozadju je več kot trideset bitij. Vsi so prebivalci te hiše, tisti, ki smo ga videli na hodniku, pa je služabnik vseh, ki v njej živijo. Zelo si prizadeva, da bi vse z vsem oskrbel. Zato je tudi največji med njimi, in kot tak bo nekega dne popoln lastnik te posesti.

9 Ali niste opazili, kako je teh trideset prebivalcev izjemno lepo oblečenih, nekateri imajo celo bleščečo krono na svoji glavi in nadvse blaženi zanosno slavijo Gospoda!

10 Zdaj pa poglejte našega človeka, ki še vedno stoji na vratih, kako preprost je. Bela obleka, zavezana okoli ledij s preprostim pasom, je vse, kar je vzel zase od te nebeške krasote. Sicer bi se lahko zelo razkošno okrasil, vendar ga to ne veseli. Njegova blaženost je le v tem, da osrečuje svoje brate in sestre, kolikor je v njegovi moči. Kar pridobi po Gospodovi milosti in ljubezni, takoj nese svojim prijateljem, in če jim s tem naredi veliko veselje, je sam ganjen do solz. In, ko od sebe da vse, tedaj je presrečen!

11 Sprašujete: »Zakaj se jim potem ne pridruži?« – To lahko zlahka razberete iz njegovega obraznega izraza. Poln velikih misli razmišlja, kaj bi za svojo družbo lahko naredil, da bi jim pripravil novo blaženost. Glejte, nekaj je že našel. Vnaprej sem vam rekel, da nas sicer ne vidi, ampak nas zaznava. Zato gre vedno globlje vase, da bi nas zagledal, in že išče nekaj, kar bi od nas pridobil za svojo družbo. Ozira se po območju naokoli, če od nekod prihaja kakšen novi prišlek, ki še nima zavetišča, da bi mu šel čimprej naproti in ga sprejel v svoje domovanje.

12 Dokler se bomo zadrževali v notranjosti hiše, nas ne bo videl, ko pa bomo spet stopili ven, nas bo zagledal. Takrat boste tudi videli njegovo neizmerno veselje in ga spoznali kot izjemno ljubečega in gostoljubnega človeka. – Torej, stopimo ven!

13 Poglejte zdaj, zagledal nas je in takoj padel pred nami na svoje obličje, rekoč: ‚O vi, meni še vedno neznani, visoki Gospodovi prijatelji, slutil sem vašo prisotnost, vendar vas nisem mogel videti. Ker pa mi je sedaj dana milost, da vas vidim, vas prosim zavoljo neskončne ljubezni vsemogočnega Gospoda, da ne odidete tako hitro, ampak se vrnite še enkrat z menoj v moje bivališče, da bom z vašo prisotnostjo osrečil

svojo majhno družbo; kajti vi boste zagotovo vedeli kaj več o Gospodu, najbolj ljubečem Očetu. To nam oznanite, kajti slišati Njegovo Besedo je za nas zdaleč več kot vsa veličastnost, ki jo imamo tukaj v neznanskem obilju.‘

14 Zdaj pa mu jaz rečem: ‚Gemaniel! Vstani in mi ti bomo sledili v hišo!‘ – Poglejte, dvignil se je, širi svoje roke proti nam in nam prijateljsko in ljubeznivo ponižno pokaže, da naj gremo pred njim. Torej, pojdite z menoj, kajti sedaj bi nas morala videti tudi vsa družba.

15 Poglejte, kako se je vsa družba ljubeznivo dvignila in hiti proti nam! Zdaj pa poslušajte Gemaniela, kako nas bo predstavil svoji družbi. Pravi: ‚Glejte, glejte, moji ljubljeni bratje in sestre; povedal sem vam, da nas bo zagotovo prav kmalu doletela velika sreča, ko nam bo najbolj dobrotljivi Gospod in Oče poslal nekoga od svojih visokih prijateljev, da bomo preko njega slišali Očetovo besedo! In glejte, predobrotljivi Oče je izpolnil našo najbolj notranjo željo; kajti še preden smo se prav zavedli, so že v naše domovanje vstopili tako visoki prijatelji.

16 Sprva jih naše neposvečene oči niso mogle videti, zaradi njihove velike veličastnosti, toda velika Gospodova milost je blagoslovila naše oči, in zdaj jih v največji blaženosti vidimo med nami. Sicer ne vemo kdo so in kako se imenujejo, vendar se zavedamo, da so Gospodovi veliki notranji prijatelji, kar je za nas že največja blaženost!‘

17 Glejte, zdaj se je obrnil k nam in nas najbolj ponižno prosi za Očetovo besedo, rekoč: ‚O vi, veliki Gospodovi prijatelji! Dobro vem, da je Gospodova Beseda tudi iz vaših ust izgovorjena, preveč sveta, da bi jo bili vredni slišati, vendar naša ljubezen do Njega, neskončno dobrega Očeta, nam ne daje miru, zato vas ponižno prosimo zanjo.‘

18 Zdaj jim bom tudi dal Očetovo Besedo. In tako poslušajte: ‚Poslušajte, moj dragi Gemaniel in vi, njegovi sodrugi, prijatelji in bratje!‘ Tako govori Gospod: »Pustite najmanjše k Meni, kajti njihovo je nebeško kraljestvo!« Poglejte, kako so vsi poveličani popadali po tleh in Gemaniel, ki vzdihuje od ljubezni, reče. ‚Ja, ja, to je resnična Beseda in glas očeta; kdor ni majhen in ni enak otroku, ta ne bo vstopil v nebeško kraljestvo! O moji bratje in prijatelji, naj ta presveta Beseda postane največji okras in največje bogastvo naše hiše!

19 Zato si torej želimo biti ves čas in večno majhni, da bi morda nekoč postali vredni velike milosti, da bi šel Gospod skozi naše območje

in bi pohiteli na cesto, in če bi nam Njegovi visoki prijatelji hoteli preprečiti, da bi se Mu približali, – da bi On tudi najbolj milostno rekel: »Pustite te male, da pridejo k Meni in jim to ne branite, kajti njihovo je nebeško kraljestvo!«

20 Zdaj ste videli, kaj se tukaj godi. Skrivaj me sprašujete: »Ti so očitno že v nebesih; kako lahko potem govorijo tako, kot da nihče od njih ne bi nikoli videl Gospoda?« Jaz pa vam povem, da ti zagotovo nenehno vidijo Gospoda, tako kot vi vidite Sonce na Zemlji; kar pomeni, da je Božja svetloba nad njihovimi glavami, ki s tem označuje sfero modrosti.

21 Ker pa Gospod v človeku predstavlja najčistejšo ljubezen, ki mora biti povsem drugačne narave, kot je tukaj, tudi oni ne morejo videti človeškega Gospoda in so zato sposobni vedno večje izpopolnitve. Zgodi se tudi, resda le malokrat, da Gospod obišče to območje, bodisi neposredno ali prek svojega najvišjega angelskega duha. Tedaj se vedno zgodi, da so najmanjši tega območja sprejeti in odpeljani v jutro.

22 Zdaj pa bomo to hišo z blagoslovom zapustili in se odpravili naprej, in sicer čez tamkajšnje visoke Alpe, ki jih vidite v daljavi. Tam bomo zopet spoznali en del poldneva. – In s tem je za danes dovolj!

42. POGLAVJE
Različne hitrosti potovanja v onostranstvu

1 Sprašujete: »Ampak, dragi prijatelj! Ali se ne bi morali prej posloviti od dragih prebivalcev te hiše in jim izraziti zadovoljstvo, ker so nas tako ljubeče sprejeli?« Moji dragi prijatelji, zelo mi je žal, da me niste na to že prej spomnili, kajti zdaj smo že na vrhu ene od tistih gora, ki ste jih prej videli, naša hišica pa je že daleč za nami! To vas malce začudi in rečete: »Ampak, dragi prijatelj, kako to, da mi tu potujemo tako hitro kot misel, medtem ko smo v severni in večerni regiji očitno hodili, le z nekaj izjemami, korak za korakom? Sicer že iz prejšnjih izkušenj vemo, da gre lahko človek v duhu tako hitro, kot je hitra misel, vendar to ni tako čudno. Toda, da smo prav v tistih regijah, ki so bile zelo skromne v vseh pojavih, ki bi jih lahko šteli med lepe in veličastne, hodili korak za korakom, medtem ko v tem ne-

beškem prostranstvu vse te veličastnosti drvijo neopažene s hitrostjo strele mimo nas; to se nam zdi čudno.«

2 Moji dragi prijatelji, popolnoma pravilno sodite po svoji modrosti, vendar ne po duhovni. Če se v tem velikem kraljestvu duhov gibljemo v tistih predelih, ki po svojem stanju vse bolj ustrezajo naravnemu, je potem v teh regijah vse bolj upočasnjeno in zato tudi naša počasna hoja v teh regijah zelo temeljito in nazorno označuje težaven napredek duha. Globlje, ko smo v takšne regije prodirali, bolj naporna in tudi veliko počasnejša je bila naša hoja. Toda tu kjer duh že uživa svojo popolno svobodo, je prost takšnih omejitev, zato je tudi njegovo napredovanje veliko bolj neovirano in zato tudi hitrejše.

3 Sicer porečete: »Dragi prijatelj! To je vse pravilno, dobro in resnično, vendar se spomnimo, da smo v severni regiji hitro preleteli gorovje, in potem, ko smo se vračali iz pekla smo se prav tako izjemno hitro vrnili nazaj v kraljestvo otrok, in od kraljestva otrok do sem je naše potovanje trajalo tudi le en trenutek. Kako naj to razumemo?« – Moji dragi prijatelji! To bi me moralo resno presenetiti, da tega še ne razumete, potem ko ste že pogosto doživeli nekaj zelo podobnega pri razvoju svojega duha na Zemlji. Opozoril bi vas le na en primer, potem boste takoj dojeli in popolnoma razumeli te tri pojave vam nerazložljivo hitrih potovanj.

4 Če ste bili na primer poučevani v matematiki ali kakšni drugi znanosti in ste morali analitično dokazati nek težko razumljiv teorem, katerega popolno razumevanje vas je zaradi kompleksnosti tega znanstvenega primera verjetno stalo veliko truda; ja, ste morali počasi napredovati od ene točke do druge, korak za korakom. Toda kaj se je zgodilo, ko ste ga popolnoma razumeli? Ali ni vaša misel hitro poletela in nato z veliko hitrostjo pridobila uvid, s katerim je že na prvi pogled videla tisto, kar je prej z veliko truda raziskovala in pregledovala? A ne samo to, ampak je tudi v tem sedaj razumljivem primeru prišla še do drugih ugotovitev, ki so ji bile prej popolnoma neznane, in je tako zaradi tega hitrega leta postala jasnovidna, raziskovalna, izumiteljska in celo kreatorka prihodnjih resnic! – Ali zdaj razumete tak hiter prelet?

5 Vidite, natanko tako je v duhu, kajti to, kar vi na Zemlji imenujete delo misli ali duhovno delo, je tukaj v kraljestvu duhov dejanska resničnost.

Nato smo spet počasi hodili proti večeru in med to poučno potjo spoznavali najrazličnejše razmere in na tej učni poti dosegli celo najnižjo možno globino, katero je lahko vaš duh dosegel. Vse pred vami je bilo treba razčleniti do končne rešitve; in kaj je vaš duh s tem storil? Naučil se je drugega pomembnega načela, in s tem, ko se ga je naučil, je bil potem mogoč spet drugi hiter prelet.

6 Potem smo prišli do kraljestva otrok, in sicer na njegovo skrajno mejo. Tam smo se morali naučiti še tretji pomemben vmesni pojem, ki pa je imel zelo pomembno povezavo z vsem, kar je bilo prej, in je služil kot dobra napoved tistega, kar je sledilo poldnevu. Ker ste ta vmesni pojem hitro in zlahka dojeli, je nato tudi sledil hiter polet duha v to področje svetlobe, prav tako utemeljen, kot vsi drugi.

7 Sedaj smo v območju višje svetlobe. Kako se lahko čudite, če je tukaj vaše napredovanje hitrejše, ker je vaš duh postal veliko bolj usposobljen in izurjen, kot v prejšnjih dveh regijah? Povem pa vam: tukaj delamo le še kratke, čeprav hitre korake; vendar v tej regiji ne dlje, kot seže naše duhovno oko.

8 Ko pa se bomo iz te regije približali jutru, bomo naredili neskončno večje in hitrejše premike. In glejte, to je spet duhovno popolnoma naravno. Kaj takega se že razločno vidi pri bolj prebujenih duhovih na nebesnem telesu, kjer bo izurjen mislec hitro dojel predmet, ki mu je predložen v presojo in vse njegove dele dobro in temeljito razčlenil; le da mora imeti predmet še vedno pred seboj, saj bi brez predmeta dejavnost njegovega duha prenehala.

9 Tako se lahko tudi mi tukaj hitro premikamo po prostorih, ko pa duh preide v še veliko bolj svobodno in nevezano stanje, se ne ukvarja nič več z razčlenjevanjem danih predmetov, ampak ker je prej povsod v vseh našel potencial neskončnega, postane tudi njegov pogled neskončno globlji in njegova hitrost ali njegov napredek neskončno bolj popoln. – Ali vse to dobro razumete? Vi to potrjujete, jaz pa pravim, da je to dobro, zato lahko takoj naš pogled s teh čudovitih višin obrnemo spet naprej v še veliko lepšo pokrajino, ki je pred nami.

10 Najbrž se čudite, da s teh čudovitih visokih gora ne vidimo doline, v kateri smo že prej videli nam znano hišico v daljavi, ampak vidimo najbolj veličastna, obsežna in razpotegnjena rodovitna polja, ki so na isti ravnini kjer mi stojimo. Še bolj se čudite nad reko, ki ste

jo že prej videli, kako tu teče v vsej svoji širini, prosto navzgor čez gore.

11 Pravite: »Ampak, dragi prijatelj, to je očitno zelo nenavadno!« Imate prav, dokler na takšen pojav gledate s posvetnim očesom, toda gledano z duhovnim očesom je zadeva povsem drugačna, vendar prav tako naravna, kot je naravno na kateremkoli nebesnem telesu, da voda teče iz višine v globino navzdol.

12 Sprašujete: »Kako to? Tega ne moremo povsem razumeti.« To dobro vem, vendar bi morali že tako napredovati, da bi ta pojav razumeli tudi sami. Povejte mi, zakaj voda na nebesnih telesih teče navzdol? Pravite: »Zaradi lastne teže.« Kaj pa določa težo vode? Pravite: »Privlačna sila glavnega in osrednjega težišča Zemlje ali kakega drugega nebesnega telesa.« Dobro odgovorjeno! Torej, če osrednja težnostna točka Zemlje pogojuje gravitacijo in s tem tudi tok vode navzdol v globino, kaj potem v tem duhovnem prostoru prepoznate za tako splošno, privlačno gravitacijsko točko? Ali ni to Gospod, ki živi na Višinah vseh višin!? – Vidite, to je razlog, da je tok vode navzgor proti goram prav tako duhovno naraven, kot je naravno, da voda teče na nebesnih telesih navzdol. Sedaj tudi to razumete. Upajmo, da boste sedaj tudi lahko razumeli, kaj pomeni to gorovje in tudi pokrajina, ki se od tega sedaj začenja.

13 Sicer pravite: »O tem imamo rahlo slutnjo, vendar še ne moremo ničesar gotovega povedati.« Ampak jaz vam povem, da takšne vaše besede zvenijo zelo nenavadno, kajti zakaj imate potem stopnice v večnadstropnih hišah in čemu naj bi te služile? Nasmehnete se in rečete: »To je čisto naravno; kako bi sicer drugače prišli iz nižjega nadstropja v višje? Človeka bi morali z veliko truda navzgor potegniti z vrvjo.« – No dobro; če že na svetu tako naravno in udobno opremljate vaše hiše, ali se vam zdi, da bi veliki Graditelj imel morda kaj manj vpogleda od vas?

14 Ali še niste slišali kako je nekoč stari Jakob sanjal o lestvi, po kateri so se vzpenjali in spuščali angelski duhovi, prav na vrhu pa je bil Sam Gospod. Poglejte, tukaj imamo že eno prečko ali stopničko te nebeške lestve. Ker pa ima vsaka stopnica na tej nebeški lestvi veliko večji pomen, kot vaše hišne stopnice, vidimo tako na tej prvi stopnici neskončno število čudovitih in veličastnih stvari, ki si jih bomo ob naslednji priložnosti podrobneje ogledali; zato je za danes dovolj!

43. POGLAVJE
Nenavadna pokrajina in bivališče blaženih duhov

1 Če se malo ozrete naokoli po tem čudovitem kraju, kaj opazite in kaj večinoma vzbuja vašo pozornost? Pravite: »Dragi prijatelj, seveda bi se bilo o tem dobro pogovoriti, če bi le poznali besede, s katerimi bi opisali vse te neštete predmete, ki se predstavljajo našim očem. Če ne poznaš besed, ti ne preostane drugega, kot da s prstom pokažeš na tisto, kar ti najbolj vzbudi pozornost.

2 Kajti, kar vidimo, ne more biti zgradba, niti drevo, niti gora; je v določenem smislu združena celota najrazličnejših, samih po sebi tudi popolnih sestavin vseh vrst.« – Ja, ja, po eni strani imate morda prav, če pa to celoto malo bolj natančno pogledate, bi tudi predmete lahko bolj razločili. –

3 Naredili bomo majhen poskus. Kaj vidite tu pred nami na desni strani reke? Pravite:
»Vidimo položen stožčast hrib, ki je na dnu obdan z nekakšnim krožnim obzidjem. To obzidje izgleda bolj kot živa vrtna brajda, kot pa dejanska stena; in listje se zdi, kot da tudi raste iz stene.

4 Stena je sem ter tja prosojna, skoraj v mavričnih barvah, njena višina bi komaj dosegla en seženj. Nad steno so oboki kot iz stekla, nad katerimi poteka nekakšen žleb, kot iz zlata, in v tem žlebu se nenehno premikajo svetleče kroglice različnih barv, s premerom približno dveh pednjev, in vsaka je od druge oddaljena približno pol sežnja. Vrh tega položnega stožčastega hriba krasi nekakšen tempelj. Stebri izgledajo kot vitki topoli pri nas na Zemlji; streha pa je videti, kot da bi bila iz poliranega zlata, in zdi se, da prosto bolj lebdi nad stebri, kot da bi bila z njimi kakorkoli povezana. Na vrhu strehe pa je spet prosojna, sijoča krogla.

5 Glej, dragi prijatelj, to je sedaj tisto, kar tukaj najprej vidimo, in sicer na desnem bregu te veličastne reke. Vendar se zdi, da vse to tvori celoto. Naše oči še nikoli niso videle česa takega, kot si tudi človeški um tega ne more zlahka predstavljati. Zato ne vemo, kaj je to, čemu služi in kako se imenuje. Res se očem ponuja izjemno nenavaden, prekrasen prizor, to pa je tudi vsa realnost, ki jo lahko do sedaj iz tega razberemo.«

6 No, moji dragi prijatelji, zadevo ste si dobro ogledali, zato vam že lahko povem, da je tudi to tukaj bivališče blaženih duhov. Sicer pore-

čete: »To je seveda mogoče, vendar do sedaj še nismo videli nobenega prebivalca tega čudnega bivališča.« Jaz pa vam pravim, da se le malo bolj približajmo temu nenavadnemu bivališču, potem boste te kmalu opazili. Poglejte, smo že čisto blizu stene in tu so že tudi vhodna vrata. Pojdimo skozi ta vrata in bomo takoj prišli do prebivalcev te stavbe.

7 Zdaj smo znotraj stavbe; poglejte okoli in mi povejte, kako se vam zdi sedaj. Z razširjenimi očmi rečete: »Ja, ampak kakšna potegavščina je že spet to? Komaj smo prišli skozi čudno obzidje, ki smo ga videli prej, in glej, zdaj ga ni več, hriba tudi ni več, kakor tudi ni nenavadne tempeljske zgradbe ter vse dežele; in kolikor daleč sežejo naše oči je sedaj vse videti popolnoma drugače kot prej. Poprej smo videli na ravnicah množico takšnih nenavadnih bivališč, zgrajenih na podobnih večjih ali manjših hribih, zdaj pa namesto tega vidimo številne najbolj veličastne palače, zgrajene v prečudovitem slogu in na bregu reke, kar je edino od prej ostalo, tudi precej velika mesta. – Dragi prijatelj, kaj spet pomeni ta metamorfoza? Zakaj ne moremo videti prav tako dobro prejšnjega nenavadnega bivališča, gledano od zunaj, in kot takega tudi od znotraj?«

8 Ja, moji dragi prijatelji, po zemeljskih merilih bi bilo takšno sklepanje naravno in pravilno, a po duhovnem merilu kaj takega nikakor ni mogoče. Pravite: »Ali duh nima oči, da bi videl stvari takšne kot so? Zakaj mora stvar videti le z ene strani takšno kot je, če pa hoče isto stvar pogledati tudi z druge strani, zanj izgine, in je tako rekoč tam ni več?«

9 Ja, dragi moji, če gledate na Zemlji predmet s svojimi mesenimi očmi, bo isti predmet ostal enak in se ne bo spremenil, tako da ga boste kot takega, glede na njegovo zunanjo sestavo, vedno prepoznali. Recimo pa, da nekdo ni zadovoljen samo z vidno zunanjo obliko, ampak želi spoznati bistvo celotnega predmeta, in sicer najprej z mehanskim ločevanjem. Potem, ko je predmet razdelil na zadostno število delov in si jih posamezno ogledal, si bo pomagal še s kemijo in ločene dele predmeta razkrojil v različne izvorne snovi, tako da bo imel namesto prejšnjega formalnega predmeta le čiste prvine, iz katerih je bil prejšnji predmet sestavljen.

10 Sedaj pa vas sprašujem: zakaj po takšni kemijski preiskavi ni več mogoče videti prejšnje oblike preiskovanega predmeta? Pravite: »Dragi prijatelj, to je povsem naravno, saj je ločevanje delov predmeta moralo

nujno povzročiti izgubo prejšnje grobe zunanje oblike.« Jaz pa pravim: no, dobro, toda kaj pa je bil vzrok, da je bilo treba razkrojiti prejšnje dele, ko so tvorili določeno obliko? Skomigate z rameni, ker nimate veljavnega odgovora. No, dobro, na to vam bom sam odgovoril. Vzrok je bil duh, ki je prodrl globlje v notranjost materije, posledično pa je očitno, da je njena prvotna oblika popolnoma izginila.

11 Zdaj vidite, kar se na Zemlji izvaja še vedno bolj mehansko, kemično ali biološko, da bi zadovoljili potrebe duha, je tukaj v duhu predstavljeno v najlepši, harmonični realnosti. Kajti, če tukaj v karkoli vstopite, to pomeni, da ste vstopili v notranji pomen in torej v popolno razgradnjo in razkroj opazovane stvari do njenega temelja. Zato od znotraj ni mogoče več odkriti zunanje vidne oblike, ampak le notranji globlji pomen, ki duhovno ustreza zunanji obliki.

12 Da pa bi vam bilo to še bolj jasno, vam bom razložil ustrezen pomen oblike, ki ste jo prej videli od zunaj, s tem, kar zdaj vidite od znotraj. ‚Reka' pomeni neprekinjeno in tako vedno vidno duhovno življenje, ki je sestavljeno iz ljubezni in modrosti, ali kar je istovetno, iz prave vere in dobra ljubezni. ‚Hrib', ki smo ga sprva videli na desnem bregu reke, označuje sam po sebi prizadevanje za vedno večjo modrost; položen hrib pomeni, da modrost izvira iz ljubezni. ‚Krožno obzidje', ki obdaja hrib, nakazuje, da se modrost še vedno giblje znotraj določene oblike. Ker pa krožno obzidje v celoti obkroža hrib, pomeni, da je oblika modrosti omehčana z ljubeznijo. To upodablja tudi listje, ki raste iz zidu, da je krog modrosti poln življenja, ki je ljubezen. To, da je stena tu in tam obarvano prozorna, pomeni zlitje ljubezni z modrostjo. ‚Obok' nad krožnim obzidjem kaže na modrostni red, ki je združen z ljubeznijo. Žleb nad obokom pomeni odprto sprejemno posodo, ki je pot svetlobe. Svetleče kroglice, ki se po žlebu kotalijo, označujejo resnično življenje, ki izhaja iz modrosti, ko je ta združena z ljubeznijo.

13 ‚Tempelj' na hribu, s stebri, podobnimi živim topolom, prekrit z zlato streho, in na vrhu okrašen s sijočo kroglo, pomeni, da je ta modrost poživljena z ljubeznijo do Gospoda; zato so živi stebri. Lebdeča ‚streha' iz zlata označuje bogastvo božanske milosti, ki izhaja iz takšne ljubezni; ‚sijoča krogla' na vrhu strehe pa označuje živo, visoko modrost v božanskih stvareh. – Vidite, to je pomen zunanje oblike.

14 Če sedaj vstopimo v njeno notranjost, na njenem mestu vidite prikazano vzvišeno resničnost, ki v takšni sferi izhaja iz modrosti, povezani z ljubeznijo do Gospoda. Vse te palače, zgradbe in mesta potem ustrezajo svoji uporabnosti – dobrobiti ljubezni in povsod pričujoči veličastni obliki sijoče modrosti.

15 Tako smo spoznali to pomembno zadevo in se lahko zopet odpravimo naprej po tej regiji in si ogledujemo veličastnosti, vendar v takšno zgradbo ne bomo več vstopili. Znotraj neke takšne zgradbe bi spet videli čisto drugačne stvari, in potem bi bilo treba na veliko razpravljati in pojasnjevati, in temu ne bi prišli do konca. Ko pa boste nekega dne v popolnoma duhovnem stanju, duhovno čistejši, si boste že tako ali tako, lahko večno ogledovali neskončne raznolikosti in čudežne mnogoterosti duhovnega kraljestva. Naša naloga tukaj je samo to, da pogledamo različne načine, kako se duhovno oblikuje in razvija. In zdaj si lahko tudi po mili volji dobro ogledate velika čudesa, nato pa bomo naslednjič povzeli vse, kar smo videli, in potem spet šli naprej.
– In s tem je za danes dovolj!

44. POGLAVJE
Lepota in sijaj poldneva. Poučevanje o bistvu ljubezni in modrosti.

1 No, zdaj ko ste se ozrli naokoli in videli številne veličastnosti vseh vrst, ki presegajo vse mere, mi sedaj povejte, kaj vam je bilo izmed mnogih, ki ste jih videli, najbolj všeč. Pravite: »Dragi prijatelj, tebi je dano tudi pogledati v našo notranjost, zato bodi tako dober in povzemi najboljše in najčudovitejše od tega, kar smo videli« No, dobro, potem bom to storil, saj sem iz vaših oči in vaših obraznih potez razbral, kaj vam je bilo najbolj všeč od vsega, kar ste videli.

2 To niso bile neskončno velike, izjemno sijajne, bleščeče palače, in tudi mesta zgrajena ob reki niso spodbudila vašega nadaljnjega zanimanja; ampak tam, bolj v ozadju proti jutru, na drugi strani reke ste zagledali ljubke gričke, na katerih so zgrajene majhne bolj revne hišice. Tja ste večinoma obračali svoje oči.

3 Povem vam, če bi kdo o tem sodil s svetovno estetskega vidika, bi lahko rekel: ‚Moji dragi prijatelji, vi imate zelo slab okus.‘ Če pa sodimo

duhovno, tedaj vam moram reči: moji dragi prijatelji, vaša slutnja je bila pravilna in zato vaša presoja prava, da se za tem navidez majhnim naseljem skriva še nekaj veliko bolj vzvišenega, kot se zdi na prvi pogled.

4 Zato na skrivaj v svojem srcu pravite: »Dragi prijatelj in brat, če bi imeli izbiro, bi zamenjali sto teh čudovitih palač, za eno takšno hišico.«

5 Zagotovo se ne motite; vendar kljub temu takšna veličastna palača zasluži našo pozornost. Samo eno dobro poglejte, kako je zgrajena iz bleščečega belega kamna, in ima sedem nadstropij, od katerih je vsako visoko trideset laktov. Vsaka palača ima štiri popolna pročelja, vsako pa sestoji iz sedemdesetih velikih oken, od katerih je vsako oddaljeno sedem laktov od drugega. Iz vsakega okna prodira svetloba, podobna sončni, in vsako pročelje je povsod naokoli pred svetlečimi okni, in sicer v vseh nadstropjih okrašeno s stebriščem, ki tako sije, kot da bi bilo iz najčistejšega, poliranega, prosojnega zlata. Streha takšne palače je videti, kot da bi bila pokrita z velikimi diamantnimi ploščami. Okoli te velike palače je tudi sorazmerno velik čudovit vrt, v katerem vidite na tisoče prečudovitih rož in zopet na tisoče veličastnih sadnih dreves vseh vrst. Med cvetjem in sadnim drevjem vidite piramide, ki se svetijo v vseh barvah. Vidite vrhove piramid, ki so okrašeni z močno sijočimi kroglami. Na vrhu teh krogel vidite nekaj podobnega kroni, iz katere konic brizga vrelec, in sicer, kot vidite, tako visoko v sijoči zrak, kot lahko daleč vidijo vaše oči. Drobne kapljice vseh barv se v tem bleščečem zraku povečajo in nato počasi veličastno spet v najlepšem redu padajo na vrt, kjer se raztapljajo v najrazličnejših prijetno nebeških dišavah.

6 Če še malo bolj napnete oči, lahko vidite množico izjemno lepih, ljubkih in blagoslovljenih ljudi obeh spolov, ki se sprehajajo v tem vrtu. Poglejte, blizu vhoda v ta čudovit vrt stoji moški. Njegovo belo oblačilo je iz bisusa in na glavi ima sijočo krono. Njegov obraz je bel kot sneg, lasje so obarvani, kakor da bi bili iz zlata. Poglejte, kako čudovito se vse prilega.

7 Njegova barva kože se zelo lepo ujema z sijočimi rdečimi obrobami njegove obleke in pasom okoli ledij; ali se ne lesketa, kot da je sestavljen iz številnih majhnih zvezdic? In zdaj poglejte, ženski duh prihaja skozi vhod na vrt; ali vam je všeč?

8 Pravite: »Dragi prijatelj, ob pogledu na to bitje človek izgubi vso pamet; resnično, noben smrtnik ne more niti pogledati nekaj tako po-

polnega, ne da bi ogrozil svoje življenje, kaj šele, da bi pomislil na kaj podobnega! To žensko duhovno bitje je resnično nad vsemi človeškimi pojmi, lahko bi rekli, skoraj bolj kot nebeško lepo! Kakšna neskončno vzvišena, sladka prijaznost na obrazu, kakšna neskončna mehkoba oblike in najčudovitejša barva njenega obličja! Sijoči, svetlo blond bujni lasje in na nadčutno lepi glavi bleščeča krona, kot iz najčudovitejših diamantov ter bleščeča nebeško modra obleka z bledo rdečimi obrobami; oh, kako čudovito harmonično je vse to! Vidimo tudi eno roko, na vrhu katere je ta čudovita obleka zbrana v gube, s pomočjo najlepših okrasnih sponk. Kakšna zaokroženost in harmonija je v tej roki! Izgleda tako mehkobno, kot nežna sapica najlepše pomladne zarje! In, o dragi prijatelj, tam vidimo nasproti roke te angelske ženske, tudi nogo nad kolenom. Resnično, takšen pogled je preveč tudi za duhovno oko, kajti harmonična mehkoba in popolnost je tu neizrekljiva. Resnično, samo Bogu je lahko mogoče oblikovati takšno neizrekljivo harmonijo! In, dragi prijatelj, v svetlem ozadju vidimo še množico takšnih nebeških veličastnosti; resnično, v takšni družbi biti zraven blaženi brat, bi bilo malo preveč blaženosti.«

9 Ja, moji dragi prijatelji, takšnih veličastnosti je tu neskončno število, zato vas vprašam: kako vam je zdaj všeč takšna palača? Praskate se za ušesi, in zdi se, kot da hočete reči: »Dragi prijatelj, če bi bilo odvisno od nas, po tem natančnejšem pogledu ne bi imeli skoraj nič več proti palači, v primerjavi s tistimi hišicami na hribu, tam čez reko. Kajti v odsotnosti česa drugega in seveda v čistem duhovnem stanju, bi bili s takšno blaženostjo zadovoljni za vse večne čase, še posebej, če bi bil tukaj kdo potem včasih tudi vreden milosti ugledati Gospoda. Če pa temu ne bi bilo tako, bi seveda našo besedo vzeli nazaj.«

10 Ja, moji dragi prijatelji, tako kot se z vami godi zdaj ob pogledu na vse te veličastnosti, se je zgodilo že mnogim. Edina razlika je v tem, da ste vi sem prišli svobodno, medtem ko duhove, ki dejansko pridejo sem, tukaj čaka še zelo močna preizkušnja, v kateri morajo dokazati, da so sposobni samozanikanja, če želijo priti preko reke v hribovje onstran reke, kjer so lične hišice.

11 Sprašujete, kdo in od kod so ti blaženi duhovi, ki prebivajo v tej palači. To so duhovi deloma revnih in deloma tudi bogatih družin na Zemlji. Nekateri od teh so sčasoma prišli sem iz vam že znanega večera, del njih

pa je tukaj zaradi strogo urejenega ter pravičnega življenja na Zemlji, ki je temeljilo na njihovi veri v Gospoda. Naprej proti globokemu poldnevu boste srečali tudi blažene poganske duhove, ki so na svetu živeli zvesto po svoji veri in so v duhovnem svetu voljno sprejeli vero v Gospoda.

12 V tej palači pred nami prebivajo prvotni v Kristusa verujoči verniki, in sicer iz ločine kalvinistov. Trije med njimi so bili na svetu bogati, vendar pa tukaj niso najbogatejši, ampak spadajo bolj v razred služenja. Toda prva dva, ki ste ju videli pri vhodu na vrt, sta bila na Zemlji najbolj revna. On je bil planšar v Švici, ona pa je bila zelo neznatna kravja pastirica. Sčasoma je ta pobožni planšar spoznal dobre, krščanske lastnosti pastirice in jo potem po svoji veroizpovedi vzel za ženo. Ta par je skupaj do svoje zadnje ure živel zelo zgledno. Imela sta tudi nekaj otrok. Te sta vzgojila strogo v skladu s svojo krščansko veroizpovedjo in ta načela so se zvesto upoštevala pet generacij. In tako vidite tukaj, kar je redek primer, blagoslovljeno krvno sorodstvo staršev, otrok in vnukov. Torej sta ta dva, ki ste ju videli, tudi prastarša celotne družine. Trije najneznatnejši v tej družbi so sicer tudi sorodniki te družine, vendar so se zaradi zemeljskih srečnih okoliščin posvetno povzdignili in s tem postali imenitni in bogati ljudje. S tem zemeljskim bogastvom in zemeljskim ugledom so na svetu uživali številne prednosti in življenjske ugodnosti, ki jih ostali člani družine, ki so bili revni, niso poznali. Zato morajo biti ti trije tukaj brez marsičesa, kar sedaj v polni meri uživajo prej revni člani družine. Kljub temu so tukaj, z vašega vidika, neizrekljivo srečni, saj so svoj svetovni ugled in svoje bogastvo večinoma izkoristili za dobre namene.

13 Ker pa smo že tukaj, bomo oba, ki sta pred vrtnimi vrati, vseeno na hitro obiskali, in sicer zato, da boste malce spoznali kakšna duhovna otroka sta. In tako pojdimo tja za kratek čas. Glejte, sta nas že videla in nam hitita naproti; toda kot vidite sta se zdaj nenadoma ustavila. Kaj bi bil lahko razlog za to? V vas še vedno zaznavata nekaj telesnega, zato raje počakata, da pridemo k njima. Zdaj glejte, smo že pri njima, in čudovit lep moški nas sprejme z naslednjimi besedami: ‚Pozdravljeni v čistosti Gospodove Besede! Ali vas smem, najnižji služabnik te palače, vprašati, kateri čisti in dobri nameni so vas pripeljali sem?‘

14 Ker vi tukaj ne morete govoriti, moram še jaz govoriti namesto vas. – ‚Dragi prijatelj! Tvoje vprašanje je primerno in pravično in ton tvojega govora je poln čiste nebeške modrosti, ampak glej, nekaj manjka tvojim

besedam, in to je – ljubezen! Sicer je tvoje gospodarjenje čudovito urejeno in tvoje celotno čudovito posestvo izhaja iz tvoje čiste modrosti; ampak glej, zrno peska v kraljestvu Gospodove ljubezni neštetokrat odtehta vso to veličastnost! Glej, ti, ki so z menoj, so učenci ljubezni in jaz sem njihov vodnik iz najvišje ljubezni v Gospodovem Imenu; in iz tega vidika nas prepoznaj in razumi! Glej, nravna čistost je velikanska čednost in pravični je Gospodov prijatelj; toda glej, če je nekdo grešnik in se pokesa iz ljubezni do Gospoda, je Njemu prijetnejši kakor devetindevetdeset takih, kot si ti v vsej čistosti svoje čednosti, ki nikoli nisi potreboval pokore.

15 In ti, čista žena tega čistega moža! Resnično, kot najčistejše zvezde je bilo tvoje življenje, in nikoli oskrunjena čednost je bila tvoja pot v to veličastno kraljestvo! Ampak glej, v večnem jutru jih prebiva veliko tvojega spola, ki so pogosto grešile proti svojemu mesu. Toda te grešnice so priznale svojo krivdo, se pred Gospodom zelo ponižno pokesale in se nato vnele v veliki ljubezni do Njega, tako zelo, da niso želele nič drugega, kot le toliko milosti od Njega, da se jih je usmilil in jih po njihovi smrti sprejel za najmanjše med tistimi, ki so bile deležne Njegovega neskončnega usmiljenja! In glej, zdaj prebivajo v večnem jutru, najbolj blažene v nenehni Gospodovi družbi! Resnično, tukaj je vse čudovito in izjemno sijajno, vendar najmanjša slamnata koča v kraljestvu kjer prebiva Gospod, je neskončno višja od vsega tega sijaja!‘

16 Poglejte zdaj, kako se ta par tolče po prsih, in oba v en glas rečeta: ‚O mogočni Gospodovi prijatelji, z malo besedami ste nama povedali neizmerno veliko! Že zelo dolgo smo slutili, da mora obstajati še nekaj višjega in bolj vzvišenega, kot je to tukaj, toda nismo poznali poti, saj je naša modrost znala tukaj ustvarjati le najbolj vzvišeno. Zdaj pa vemo, da je bilo vse to le dopuščeno zato, da bi iz tega vedno bolj in bolj prepoznali ljubezen. Povejte nam torej, kaj moramo storiti, da bomo postali vredni le ene kapljice prave, temeljne ljubezni.‘

17 Zdaj jima jaz rečem: »Dragi prijatelj in ti, draga prijateljica! Ali še niste nikoli slišali, kaj je Gospod rekel bogatemu mladeniču: ‚Daj vse svoje bogastvo ubogim in potem hodi za Menoj!‘ – In, ali niste prebrali odlomka v knjigi, kjer piše, da je Gospod naredil večno veljavno primerjavo, ko je ob istem času pravični farizej pred templjem Gospodu pripovedoval o svojih dejanjih, popolnoma v skladu z Mojzesovo postavo, medtem ko se je v globokem ozadju ubogi grešnik tolkel po prsih, rekoč:

‚O Gospod! Nisem vreden dvigniti oči k Tvojemu svetišču!‘ Kateri od teh dveh je bil od Gospoda opravičen? Pravita, ponižni grešnik. Vidite, iz tega zdaj lahko zlahka najdete pravo pot do Gospoda, saj ima Gospodova Beseda tudi v nebesih svojo polno veljavo in to za vse večne čase!

18 Pred Njim ni ničesar, kar bi bilo čisto ali pravično; saj je On edini čist, dober in usmiljen! Ne imejte se za popolne, ampak storite to, kar je storil grešnik v templju, in kar je storil vam dobro znani, ki je bil križan z Gospodom, in šele potem boste našli pravo opravičilo, ki je edino ljubezen do Gospoda. Postanite revni, ja, postanite popolnoma revni, da boste postali bogati v Gospodovi ljubezni!«

19 Poglejte, par je vstal in se v joku vrnil nazaj v svoje bivališče; zdaj pa poglejte, kako se vsi zbirajo pred palačo in pozorno poslušajo ta dva stara starša. Vidite, kako vsi odlagajo ves svoj nakit in tudi svoja čudovita oblačila zamenjujejo z zelo bornimi pokrivali telesa. In kako ta par prastaršev vse te veličastnosti izroča trem najrevnejšim, in zdaj vidite, kako velika več sto glava skupina hiti proti nam.

20 Sprašujete: »Ampak, dragi prijatelj! Kaj bomo z njimi?« Vendar vam jaz povem: ne skrbite za to; ob tej priložnosti boste videli resnično nebeški prizor, da boste ob tem, kot imate navado reči, skoraj izgubili oči. Toda ta prizor bomo videli šele naslednjič. In s tem je za danes dovolj!

45. POGLAVJE
Ustrezen pomen prehranjevanja in pitja nebeških duhov. Nebeška poroka.

1 Poglejte, velika skupina se nam je že približala; opazujte zdaj te drage otroke, kako je eden nebeško lepši od drugega! V fizionomiji vsakega se kaže drugačna lepota. Moški angeli so mladostno močni, v njihovi obliki obraza je povsod vidna izjemno mehka resnost. Njihove oči so velike, kar kaže, da so polni svetlobe, njihovi nosovi so dobro oblikovani in izjemno nežno uravnani. To pomeni, da imajo zelo občutljivo in izostreno sposobnost razločevanja. Njihova usta so mehka in večinoma zaprta, kar pomeni, da je modrost prikrita. Njihova brada je mehka in gladka. To pomeni, da je dejanska modrost odprta in ni zavita v košato mistiko. Njihov vrat je gladek in okrogel, kar pomeni, da

je Resnica, obravnavana po svojem osnovnem načelu, nekaj sprejemljivega in zaokroženega v celoto. Poglejte tudi mehkobo njihovih rok! To pomeni, da se Modrost vsega loteva z dobrim, vnaprej vzpostavljenim redom in se ne želi dotakniti ničesar, kar je nepopolno.

2 Pravite: »Nenavadno je, da imajo tukaj moška bitja lepo, zaobljeno obliko postave, skoraj takšno kot ženske, tako da na koncu človek komaj ve, katere bi se sam kot moški duh bolj veselil, ali izjemno veličastne moške ali ženske postave?« Dragi moji prijatelji, to ima v resničnem nebeškem zakonu svoj razlog, in sicer zato, ker v Svetem pismu piše, da morata biti mož in žena eno meso. Zato se tu med seboj le malo razlikujejo, in so, kot je rekel Gospod, vsi podobni Božjim angelom.

3 Sprašujete, če tukaj pri duhovih spolne razlike ne obstajajo? Povem vam: tukaj je ravno tako kot na nebesnih telesih, in tudi tukaj duhovi jedo in pijejo in opravljajo svoje potrebe. Poleg tega ti nebeški zakonci uživajo tudi ‚zakonske radosti', tako kot na svetu, vendar se vse to oblikuje čisto drugače in ima drug pomen kot na nebesnih telesih.

4 Tako jesti in piti pomeni sprejemanje božanskega dobra in božanske resnice; in tisto čutno dejanje, ki ga imenujete spolni akt, pomeni združitev dobra ljubezni in resnice vere do ljubečega vzklitja. Celotna zadeva je tukaj kot vzrok, učinek in namen. Torej, kdor hoče delovati, mora najprej v sebi sprejeti princip delovanja, kot temeljno načelo; tako se tu razume vnos hrane in prehranjevanja.

5 Prebava te hrane povzroča in podpira stalno življenje duhov. Toda življenje noče in ne more ostati osamljeno samo, ampak se oprime predmeta, ki mu je prijeten in mu ustreza ter se z njim združi, tako da na določen način dve življenji postaneta popolnoma eno. Na to je mogoče gledati z vidika namena. Namen bo nato vzbrstel, tako da je združeno življenje v vsem veliko močneje delujoče, kot posamično, ki ga ni mogoče šteti za popolno življenje, ker je nemogoče, da bi se v njem izrazil namen in tako tudi ne brstenje. – Ali to razumete?

6 Pravite: »Dragi prijatelj, samo delno; vendar nam zadeva še ni povsem jasna.« No, v redu; zadevo vam bom še malo osvetlil. Tudi na Zemlji imate ustrezno dejanje, ki je podobno dejanju kopulacije duhov.

7 Kaj se zgodi, ko moški poln življenjske moči magnetizira neko žensko. Tedaj se ne zgodi nič drugega kot to, da moški s svojim moč-

nim duhom prodre v šibkejši ženski duh, ga prebudi in s svojo močjo podpre, tako da se z njim za nekaj časa poveže magnetno in delno ‚fluidno', oziroma z njim sklene ‚duhovno zakonsko zvezo'.

8 Kakšen je učinek te zveze? Če le nekoliko opazujete različne pojave na tem področju, ne morete reči ničesar drugega kot to, da šibki ženski duh postane z združitvijo z močnim moškim duhom zelo okrepljen in v takem stanju lahko stori stvari, ki jih izolirani duh v svojem naravnem stanju lahko le zelo redko in le z velikim naporom. Jasnovidnost, sposobnost vpogleda vase in v druge, skratka, močna, jasna duhovna prodornost, v sicer nedoumljive globine stvarstva, je uspeh takšne združitve.

9 Zdaj glejte, natanko tako se odvija tako imenovano dejanje duhovnega spoja. To je vzajemno oprijemanje dveh tesno povezanih duhovnih potenc, in učinek takega oprijetja je potem tudi vam znano dejanje, o katerem smo pravkar razpravljali. Zdaj pravite, da vam je vse jasno, pa vseeno še vprašate, na kakšen način se to dejanje tukaj izvaja v pojavni obliki. Povem vam, takšno dejanje se pojavno izvaja na enak način, kot ga izvajata zakonca, le da o kakšni čutnosti ni niti najmanjšega sledu.

10 V prvi cerkvi, ki je bila Adamitska cerkev, so takšno dejanje oploditve, ko so imeli še veliko več stika z nebesi, opravljali takratni ljudje na veliko bolj duhoven kot čuten način. Ob takem dejanju sta bila oba zakonca bolj kot običajno prežeta z božanskim duhom in padla v telesni spanec, se kmalu iz tega naravnega spanca prebudila in nato postala eno v duhu ter bila dvignjena popolnoma zanosna v nebesa. Šele tam je bila opravljena oploditev, po kateri sta bila takoj ločena in spet fizično prestavljena v naravni svet.

11 Zaradi tega so takrat to dejanje poimenovali ‚sospanje' ali skupno spanje, tudi vzajemno spanje. Ker pa so moški sčasoma zaradi različnih posvetnih užitkov postali bolj materialni in čutni, so začeli z ženskami občevati v svoji naravni sferi, torej na čisto živalski način, brez duhovne priprave, zato niso več pri tem padli v duhovni spanec oziroma naravno spanje, da bi osvobodili duha. Zaradi tega delovanja so tudi plodovi posledično postali bolj čutni in materialni. Sami pravite: ‚Ex trunco non fit Mercurius.' (Iz štora ne nastane Merkur). Kako bi bilo torej mogoče zaploditi plodove duha na čisto živalski, naraven

način? Menim, da če boste le malo bolj pozorni na to pomembno, starodavno zgodovinsko popolnoma resnično razlago, si boste sedaj tudi čisto nebeško dejanje oploditve predstavljali kot bolj pravilno in dostojanstveno, kot bi si ga sicer, medtem ko bi morali to dejanje zaradi njegovega sedanjega čisto čutnega razloga, imeti nujno za nečedno in s tem tudi za nesveto, zaradi česar so bili tudi podani Mojzesovi zakoni.

12 Sedaj to veste. Toda kaj pomeni naravni podobna duhovna potreba? Kaj pomeni naravno? Ne pomeni nič drugega kot odstranitev formalne zunanje materialnosti, ko se ta kot nosilec snovi, ki ohranjajo življenje, tem snovem odreče. Vidite, tako se življenje nikakor ne more manifestirati in oznanjati drugače, kot le v temu ustrezni obliki. Ta oblika ustreza vsem dejanskim zunanjim ovojem stvari. Tako tudi ti plodovi, ki jih vidite tukaj, niso nič drugega, kot čista, živa ustreznost, ki izvira iz Gospodove Ljubezni in Modrosti, – potem pa, kot je tukaj razvidno, tudi ustreznosti resnice vere in dobra ljubezni ni mogoče predstaviti brez zunanje oblike, kakor misli ni mogoče predstaviti brez besede.

13 Ko torej slišite besede, jeste duhovne sadove; besede kot oblike boste kmalu spet duhovno očistili, a pomen besed ostane v vas. Vidite, to popolnoma ustreza tej duhovni potrebi.

14 Oblike so nosilci živega. Ker pa je živo čisto božansko in s tem najbolj notranje in zato najčistejše duhovno, ga noben zunanji duh ne more popolno čistega vase sprejeti. Zato Gospod ustvarja ustrezne oblike ljubezni, ki so nosilci Njegovega Življenja. Če torej želimo to življenje vase sprejeti, ga moramo sprejeti skupaj z obliko. Šele v nas bo oblika kot nosilec življenja uničena; življenje se bo s tem osvobodilo in se takoj združilo s podobnim Božjim življenjem v nas, katerega živo okrepi in ohranja. Sama oblika kot uničena ovojnica pa se nato po Stvarnikovem Redu iz našega živega bitja v celoti izloči.

15 Pri vas na zemlji se to imenuje ‚iztrebek‘, tukaj pa se imenuje ločitev. Pri vas je oblika grobo materialna, tukaj je tudi duhovna, zato takoj minljiva in popolnoma izgine.

– Ker zdaj vse to veste, se zopet obrnimo k naši številni, čudovito lepi družbi.

16 Poglejte, naš nekdanji prastarševski par je že poleg nas. On pristopi k meni in reče: ‚Mogočni prebivalec večnega jutra, ki si zagotovo

zelo ljubljeni Gospodov prijatelj, glej, sedaj smo vse zapustili in vse naše imetje in naše dragocenosti razdelili po tvojem nasvetu. Vidiš, da nas je veliko, pa vendar med nami ni nobenega, ki bi bil drugače misleč kot jaz. Ponižno stojimo pred teboj, ki si tukaj v Gospodovem Imenu; reci, kar želiš, to je Gospodova volja, in to bomo storili!‘

17 Zdaj jim jaz rečem: »Dragi bratje in drage sestre! Ne kesajte se vaše odločitve v ljubezni do Gospoda in nam sledite v Njegovem Imenu! – Poglejte tja, onstran te reke, kjer v navidez bolj negostoljubnih hribih v ustrezni oddaljenosti vidite neznatne majhne hišice; tja vas bom vodil in vsakemu dal svoj dom. Seveda tam ne boste živeli tako prijetno in čudovito, kot ste živeli v teh veličastnih palačah, ampak se boste morali na to navaditi, kajti v večnem jutru se v nenehni Gospodovi navzočnosti tudi ne živi v takšnih palačah, ampak v zelo preprostih, majhnih kočah. Tako tudi človek ni tako čudovito oblečen kot tukaj, ampak pravi Gospodovi otroci hodijo naokoli skoraj popolnoma goli. Tam nihče ne sme biti brezdelen, ampak Gospod ve, kako naj Svoje otroke ves čas zaposluje.

18 Tukaj ste imeli ‚blaženi počitek‘ in čudovito, mirno uživanje vsega, kar je bilo za vas v tako bogatem izobilju; tam pa ni tako, ampak si moraš dejavno in z veliko vnemo zaslužiti vsakdanji kruh.

19 Tukaj vam ni bilo treba ničesar prositi in se za nič zahvaljevati, ker vam je Gospod dal vse zastonj iz Sebe v največjem obilju, tam pa boste morali vedno prositi Gospoda in se Mu zahvaljevati.

20 Tu je imel vsak svojo mizo kot gospod, in je lahko jedel in pil kolikor je hotel. A tam nihče nima svoje mize, ampak mora vsak priti k Očetovi mizi.

21 Tukaj ste lahko jedli, kar vam je bilo všeč, tam pa bo veljalo: ‚Jejte, kar vam je dano na mizo!‘

22 Če ste s to zamenjavo zadovoljni, mi sledite! Vendar v to vaša volja ne sme biti niti najmanj prisiljena.«

23 Poslušajte, kaj sedaj pravi celotna družba: ‚O veliki, dragi Gospodov prijatelj, tudi če bi imeli tukaj tisoč takšnih palač, bi jih zapustili, če bi smeli biti blizu bivališča tega velikega, Svetega Očeta le kot zadnji in najnižji služabniki! Vsi pogoji, ki si nam jih postavil, so za nas preveliki in prevzvišeni. Če bi bili vredni le drobtinic z Gospodove mize, bi bili s tem že neizrekljivo srečnejši, kakor tukaj, saj moramo pri vsej tej veli-

ki veličastnosti prav tisto pogrešati, kar edino povzroča vsem angelom najvišjo blaženost, in to je gledati Gospoda, ki je zelo dober Sveti Oče tistih, ki z Njim v jutru prebivajo.

24 Sicer tudi tukaj vidimo Gospoda v Svetem Soncu Milosti nad nami, vendar Očeta med Njegovimi otroki ne moremo videti!

25 Zato nas le vodi, kamor hočeš, in nas namesti po svojem nebeškem uvidu; mi ti želimo slediti!‘

26 Zdaj jaz rečem: »Sledite mi torej čez to reko v tisto gričevje. Ne bojte se valov, ki vas prej niso mogli nositi, ker vaše temeljno načelo ni bil ‚temelj življenja‘, ki je ljubezen do Gospoda. Zdaj pa je ta ljubezen postala vaš temelj, zato vas bo voda te reke nosila, saj predstavlja prav takšen temelj.« Zdaj pa poglejte, kako nam vsi sledijo, in kako jih rečna voda podpira, kakor trdna tla!

27 In tako gremo vsi skupaj na tisto gričevje, kjer bomo našo družbo naselili, in potem malce opazovali, kaj se bo tam dogajalo, in če je tam družba zadovoljna.

46. POGLAVJE
V večnem jutranjem gričevju. Majhen ljubezenski preizkus – kako si predstavljati gospoda?

1 Poglejte, z našim hitrim načinom potovanja, ki ste ga že vajeni, smo že na samem kraju. Takšna hišica je že pred nami. Ali ni videti skoraj taka, kot pri vas na Zemlji precej lična alpska hiša v Švici? Pravite: »Ja, res, videti je resnično taka; sicer je velika razlika med takšno hišico in palačo ali celo velikim mestom tam spodaj na ravnici, a ne glede na to bi raje živeli v njej, kot pa v takšni palači.«

2 No, potem pa zdaj pojdimo in si oglejmo notranjost takšne hiše, kako je urejena in tudi njene morebitne prebivalce. Vidite, smo že v notranjosti te hiše. Sprašujete:
»Ampak, dragi prijatelj, kako to, da se ta hiša notranje ne spreminja po običajnem duhovnem načinu, ampak je nespremenjena, kjer notranjost natančno ustreza zunanjosti?«

3 Dragi prijatelji, to boste natančno razumeli kasneje, ob srečanju s prebivalci tega območja, in tako, da boste spremljali, kako se nam bo predstavil prebivalec, ko se bo pokazal pred nami.

4 Ali ne opazite, da so tukaj različni kmetijski pripomočki?– Obstajajo srpi, motike, grablje, skoba, cepin; celo plug in brana ne manjkata, in če se malo ozrete na desno, je za to hišo celo manjše gospodarsko poslopje in hlev za en ali dva para volov. In tam vidite kuhinjo, tukaj sobo za posle in tam spredaj zelo okusno opremljeno sobo za lastnika te hiše. Kaj menite o vsem tem?

5 Kot vidim, vam je to malo čudno, kajti v sebi pravite: »Resnično, vse se nam zdi zelo domače in resnično bi lahko brez velikega premisleka ostali tukaj; kljub temu pa je vsa ta zemeljska ureditev v razodetih nebesih nekoliko čudna.«

6 Moji dragi prijatelji, predvideval sem, da vas bo to malo začudilo. Še bolj pa bi to začudilo marsikaterega papista, ki si nebesa predstavlja v večnem brezdelju. Kako pa je s tem tukaj, bomo še zadostno spoznali v nadaljevanju našega potovanja po opoldanski regiji.

7 Da pa boste vedeli zakaj je tukaj toliko najrazličnejših kmetijskih pripomočkov, kot na Zemlji, vam vnaprej povem le toliko, da takšnih orodij na Zemlji ne bi nikoli odkrili, če ne bi v popolnoma ustreznem načinu in obliki že prej obstajala v nebesih.

8 Zato se ne bi smeli čuditi, če boste tukaj v duhovnem kraljestvu nebes našli kaj izvirnega, kajti vsa ta orodja označujejo dejavnost ljubezni in so tukaj kot sredstvo za ustvarjanje dobrega in koristnega.

9 Poglejte, sem pravkar prihaja lastnik te hiše; pojdimo mu naproti in ga pozdravimo. On nas že vidi in nam z razširjenimi rokami hiti naproti. Kako vam je všeč njegova obleka? Pravite: »Dragi prijatelj, sploh ni slaba; saj smo navajeni videti takšna oblačila. Videti je tak kot bogaboječi, marljivi kmet na naši Zemlji. Na njem vidimo navadno srajco, ki ni prefina, nato pa tudi hlače, prav tako narejene iz istega platna. To pa je tudi vse, kar odkrijemo na tem dobrem človeku. Če na sredini ne bi imel rdečega pasu, se ne bi preveč razlikoval od navadnega kmečkega delavca.«

10 Ja, moji dragi prijatelji, tukaj stvari niso več tako svetleče, kot tam v palačah. Seveda se sprašujete: »Dragi prijatelj, ali naj bi potem to bila višja stopnja blaženosti od tiste tam spodaj v neskončno veliki ravnici, ki je polna neštetih veličastnosti in neizrekljivega sijaja?« Povem vam: stopnja blaženosti je tukaj ravno toliko bolj vzvišena, kolikor manj je vidna tista veličastnost in sijaj. Kako je to mogoče, vam bo kmalu jasno razloženo. – Vidite, naš človek je že tukaj, zato ga bomo takoj sprejeli.

11 Poslušajte ga, ko pravi: »Bodite tisočkrat dobrodošli, moji ljubljeni bratje! Vidim, da ste s seboj pripeljali precejšnjo družbo; že vem zakaj so prišli. Vendar vam tudi takoj povem, da bo to drago, dobro družbo stalo še veliko truda in samozatajevanja dokler se ne bodo privadili na to višje življenje, in tudi takrat jih bo stalo še več truda in samozatajevanja, dokler ne bodo to višje življenje popolnoma prisvojili. Toda ti dragi brat, veš, da je mogoče vse težave premagati z ljubeznijo in potrpežljivostjo.

12 Zato tudi ne bom opustil ničesar, kar je potrebno za pravo, večno, živo oskrbo teh dragih bratov in sester.

13 In zdaj, moji dragi prijatelji, se odpravimo v moje bivališče in s seboj vzemimo glavni par te družbe ter se z njima dogovorimo o potrebnih pripravah, da se čimprej namestijo po večnem redu ljubezni. In tako pojdimo!«

14 Poglejte, naš gostitelj je že dal namig glavnemu paru družbe, ki se nanj z veseljem odzoveta in sledita našemu dragemu gostitelju z nami v njegovo domovanje. – Zdaj smo že v sobi, zato bodite pozorni na vse, kar se bo tukaj zgodilo.

15 Naš gostitelj reče paru: »Moji dragi prijatelji, dobrodošli v vsej globini moje ljubezni; povejte svobodno in odkrito, kaj vas je pripravilo do tega, da ste zapustili svojo veliko veličastnost in te hribe, kjer ni sijaja, ne bogastva in ne obilja, izbrali za bodoče prebivališče?«

16 Vprašani mož odgovori: ‚Nebeški prijatelj! Ne poznam te še, kdo si po svoji naravi. Ker me iz svojega najglobljega življenjskega temelja sprašuješ o motivu naše družbe, ti povem, da je Gospod edina motivacija zame in s tem vse naše družbe.‘

17 Gostitelj reče. »To slišati od tebe je edina radost mojega srca, ampak Gospod vam je že tako ali tako prisodil neizmerno veliko nagrado, kaj bi želeli še več? Kajti mislim, da bi moralo biti dovolj, da vam je Gospod dal vse, kar si lahko vaše srce izmisli v vsej svoji miselni globini, in menim, da je zato takšen podvig od vas videti skoraj tako kot nehvaležnost.«

18 Mož pravi: ‚Dragi prijatelj, navzven morda tako izgleda, toda ne v naši notranjosti. Kajti glej, kaj bi ti naredil na mojem mestu, če bi imel še tisočkrat večje veličastnosti kot jaz, vendar pa kljub vsem tem neizrekljivim veličastnostim, ne bi nikoli videl obličja Svetega

Darovalca? Glej, zaradi svoje velike ljubezni do Gospoda, bi raje vse zapustil, da bi se morebiti Gospodu vse bolj približal.‘

19 Gostitelj reče: »Dragi prijatelj! To zelo jasno vidim in tudi vem zakaj si mi to rekel. Toda, ali tudi zagotovo veš, da boš tukaj zagledal Gospodovo obličje, in kdaj? Ali veš, če je to eno od območij, v katerih se Gospod bistven osebno prikaže?‘

20 Mož pravi: ‚Dragi prijatelj! Tega seveda ne vem; vem pa toliko, da ima Gospod raje majhne kot velike, ker je Sam rekel: »Pustite male, da pridejo k Meni!« Zato verjamem, da nisem na napačni poti, če sem zdaj tukaj pred teboj, potem ko sem iz ljubezni do Gospoda zapustil vse svoje krasote in poiskal preprostost in ponižnost v teh hribih.‘

21 Naš gostitelj reče: »Moj dragi prijatelj, prav si mi odgovoril, le da po mojem mnenju tvoj odgovor tukaj ni na mestu; kajti glej, Gospod to pravi le pred svetom, ko javno izjavlja, da je vse posvetno pred Njim gnusoba; in spet pravi: ‚Kdor je na svetu najmanjši, je pred Njim v nebesih največji.‘ Zdaj pa nisi več na svetu, ampak si v nebesih. Na svetu si bil majhen, ja, bil si neopažen pastir v Alpah, Gospod pa te je zato naredil velikega v nebesih. Zato se vprašaj, kaj iščeš?«

22 Mož pravi: ‚Dragi prijatelj, dobro prepoznavam, da me v modrosti do Gospoda neskončno presegaš, vendar vem pa tudi, da v času svoje dolgotrajne velike blaženosti, Gospoda nisem videl drugače, kot samo v Njegovem Svetem Soncu Milosti.‘

23 Gostitelj reče: »Kaj hočeš potem še več? Ali nisi nikoli bral: ‚Gospod Bog Jehova prebiva v nedostopni svetlobi.‘ Kako bi se Mu potem približal bolj, kot ti je to mogoče?«

24 Mož pravi: ‚Dragi prijatelj, to je res; ampak gospod Bog Jehova je bil na Zemlji tudi človek in je zato prevzel našo naravo ter kot človek Svojim obljubil, da bodo z Njim prebivali večno. Hudodelcu, ki je bil z Njim križan je celo rekel: »Še danes boš z Menoj v raju!« In apostol Pavel je bil vesel, da je prišel h Gospodu. Zato tudi verjamem, da je mogoče tudi v Božjih nebesih srečati človeškega Očeta v Kristusu in ga z najbolj ljubečim srcem in najbolj blagoslovljenim očesom zagledati!‘

25 Gostitelj reče: »No, dobro, ker v to verjameš, lahko ostaneš tukaj, kajti kar je Gospod rekel na Zemlji, je resnično tudi v enaki meri

izrečeno za vsa nebesa; in to zato, ker so vsa nebesa narejena iz Besede, ki jo je Gospod izgovoril na Zemlji. Ampak zdaj, moj dragi prijatelj, še nekaj drugega.

26 Glej, tam spodaj si bil gospod v svojem vzvišenem, velikem imetju, in vsa tvoja družba podobno tebi. Ampak tukaj si boste morali služiti kruh, in hrano si boste morali pridelati z lastnimi rokami. Kot vidiš, moram tudi jaz sam tu delati in obdelovati zemljo, da lahko požanjem in se tako oskrbim z živežem.

27 Res je, da je Gospod zemljo zelo blagoslovil, in obrodi več kot stokratni sad, a kljub temu jo je treba še marljivo obdelovati, sicer je Gospod ne bi blagoslovil. Tu boste torej morali orati in obdelovati njivo z vsemi vrstami kmetijskih orodij, na polju boste morali s srpi žeti pšenico, jo zvezati v snope, prinesti v skedenj in nato zrna ločiti od klasja. In vse to boste morali delati kot služabniki in ne kot lastniki nekega zemljišča. Ja, morali boste biti zelo prizadevni, kajti ne bo dopuščeno, da bi kdo od vas brezskrbno držal roke v žepih.

28 Sedaj pa o tem dobro premislite, in če ugotovite, da je to za vas priporočljivo, potem ostanite tukaj, saj tu dela ne manjka, a delavcev pogosto primanjkuje. Toda, če so za vas ti pogoji nesprejemljivi, se lahko spet vrnete k svoji veličastnosti.«

29 Mož pravi: ‚O dragi prijatelj! Ne skrbi za to, mehkobe smo res že dolgo vajeni, vendar to ne pomeni, da smo odvajeni blagoslovljenega dela. Kajti to, kar smo vsi naredili na Zemlji; tam sicer iz ljubezni do sebe, bomo tukaj zagotovo še tisočkrat raje iz ljubezni do Gospoda, in iz te ljubezni tudi iz ljubezni do tebe, ti zagotovo ne nepomembni Gospodov prijatelj!‘

30 Gostitelj reče: »No, če je tako, ostanite tukaj!«

Mož pravi. ‚O dragi prijatelj, ampak nas je nekaj sto glav, kako nas boš vse namestil v svoji skromni hišici?‘

Gostitelj reče: »Moj dragi prijatelj, ne skrbi za to! Ali še nisi slišal, kaj je Gospod rekel kot človek na Zemlji; ali ni rekel: ‚V kraljestvu Mojega Očeta je veliko bivališč.‘ Poglej zdaj na hribe, do koder seže proti jutru tvoje oko, ali vidiš koliko hiš enakih tej je nad njimi; tam boste našli prostor za vse. – Sprašujete se, kdo je lastnih vseh teh bivališč? Povem vam: ta bivališča pripadajo samo enemu lastniku in jaz vas bom zato vanje nastanil in vam dal napotke za delo, ki ga bos-

te opravljali. Sprašujete, če sem pooblaščeni upravitelj lastnika vseh teh bivališč? Moji dragi prijatelji, če ne bi bil jaz, kako bi vam lahko tukaj kaj takega govoril? In kako bi si lahko dovolil obremenjevati vas z voljo drugih, če ne bi imel pravice razpolaganja po svojem pravičnem in ljubečem veselju?

31 Tebe in tvojo ženo bom obdržal tukaj v svojem bivališču; tvojo drago družbo pa bom razdelil v mojo bližnjo soseščino. In tako pojdita ven in jim to naznanita!«

32 Zakonca gresta ven in to z ljubečim obrazom oznanita nestrpno čakajoči družbi. In zdaj glejte, kako vsa družba hvaležno pade na kolena in se zahvaljuje Gospodu, da je bil tako ljubeče milosten in vsem dal prijetno bivališče za služenje.

33 Zdaj je prišel naš gostitelj ven in polaga svoje roke na vse ter jim pokaže njihova domovanja, kamor se morajo odpraviti.

34 Poglejte, kako se je po polaganju rok prejšnja oblika naše družbe spremenila. – Njihova prej bela barva se je spremenila v naravno rdečo barvo, njihova izjemno subtilna, nežna narava, je dobila zanesljivo čvrstost. In poglejte, kako so zdaj videti veseli, živahni in radostni, medtem ko je prej njihov obraz kazal skrivnostno, modro resnost.

35 Razhajajo se, in pri vsakem od njim dodeljenih bivališč jih odprtih rok že čakajo stanovalci.

36 Zdaj pa se je naš gostitelj spet vrnil v svojo hišo s prastarševskim parom in vpraša:
»Moj dragi prijatelj! Kako si vi predstavljate Gospoda, da bi ga prepoznali, če bi prišel pred vas?«

37 Mož pravi: ‚O dragi prijatelj, ki si nas tako ljubeče sprejel v Gospodovem Imenu, glej, na to vprašanje je izjemno težko odgovoriti! Kajti v naši religiji na Zemlji se nikoli nismo ukvarjali s človeško, figurativno obliko Gospoda, ampak zgolj z Njegovo Besedo, misleč, da se nam bo Gospod na tem svetu že tako ali tako takoj razodel, tako da ga bomo prepoznali po Njegovem glasu in Njegovih besedah. Šele sedaj vidim, da prava ljubezen do Gospoda poleg Njegove Besede zajema tudi Njegovo oblikovno bitnost. Tega naša ljubezen ni nikoli upoštevala, zato tudi ni mogla ničesar sprejeti. Zato bodi dragi prijatelj tako prijazen in nam opiši Gospodovo podobo!‘

38 Gostitelj reče: »No, ker si v svojem srcu to tako živahno želiš, ti pravim: poglej me, kajti natanko tak kakršen sem jaz, je tudi Gospod videti v človeški podobi.«

39 Mož pravi: ‚Ah, dragi prijatelj, to mi je v veliko tolažbo in v veliko veselje, in sem že presrečen, ko vidim tebe pred seboj tako popolnoma enakega Gospodu. Toda kakšna blaženost bi bila zame šele potem, če bi zagledal Samega Gospoda!‘

40 Gostitelj reče: »Resnično, tvoja ljubezen do Gospoda je postala velika; zato se veseli v polni meri, kajti glej, Jaz Sem Gospod! – in ti boš zdaj večno živel z Menoj!«

41 Poglejte, kako se je vse nenadoma spremenilo, poglejte, od poldneva se nič več ne vidi. Prejšnja preprostost okolja je ostala; in to je edino pravo, večno, najvišje Jutro Gospodovo! –

Za nas pa ni več čas, da se tukaj mudimo, ampak pojdimo po Gospodovi volji še naprej v poldan. In tako gremo spet naprej!

47. POGLAVJE
Rimskokatoliška nebesa. V najbolj oddaljenem poldnevu.

1 Kot vidite, je naša pokrajina že spet izginila pred našimi očmi; od hribov in hiš se nič več ne vidi; smo sredi poldneva. To že lahko sklepate iz sonca, ki je v zenitu in od velikega sijaja te pokrajine, kot tudi od nam že znane reke, ki teče od tod proti jutru. Sprašujete: »Ampak, dragi prijatelj, kako je mogoče, da je ta neskončno najbolj blagoslovljena jutranja pokrajina zdaj popolnoma izginila izpred naših oči?«

2 Dragi prijatelji, ali še ne razumete, da ‚jutro‘ označuje dejavno ljubezen, ‚poldan‘ pa raziskovalno modrost? – Ampak zdaj smo spet v ‚raziskovanju‘, torej na poti modrosti in s tem v poldnevu, to pa je zunaj ljubezni.

3 Seveda tukaj pravite: »Poprej smo bili tudi v poldnevu in smo od tam vseeno videli jutranjo pokrajino; zakaj je zdaj ne moremo več videti? Kako to, da takrat nismo bili zunaj dejavne ljubezni?«

4 Moji dragi prijatelji, takrat smo bili tudi v poldnevu, vendar smo bili na bregu reke, kar kaže na to, da se Ljubezen in Modrost sprimeta in preideta v večno Življenje. Tako smo bili takrat v središču med Lju-

beznijo in Modrostjo; zato smo tudi lahko obe pokrajini dobro videli. Ker smo potem dejansko prešli v jutro, smo lahko od tam tudi videli neskončno široko opoldansko pokrajino; torej zakaj? Ker Modrost izvira iz Ljubezni. To je ravno tako, kot če bi nekdo poznal osnovni vzrok nečesa in zato tudi zagotovo videl in prepoznal posledico tega vzroka. Kdor pa vidi samo posledico, ne more iz te zlahka videti vzroka, razen če se lahko postavi na točko, kjer vzrok preide v posledico. – Ker ste zdaj to zagotovo uvideli, se bomo brez zadržkov odpravili v skrajnje poldne, kjer boste videli stvari, ki so vam zelo blizu.

5 Poglejte, smo že na pravem kraju, vi pa pravite: »Dragi prijatelj, tam pred seboj vidimo že spet neskončno prostrano, širno morje, in na skrajnjem obzorju vidimo prvič oblake v tem duhovnem svetu, kot na Zemlji ob lepih, jasnih dnevih, ko se dvigajo do neba. Zdi se nam tudi, da tukaj sonce ni več ravno v zenitu, ampak je bolj za nami, tako da že vidimo senco pred seboj. Ali bomo morali tudi tukaj hoditi po morski površini?«

6 Dragi moji prijatelji, kar zadeva to morje, je povezano s tistim morjem, do katerega smo že prišli v večerni regiji in se tudi neskončno daleč razprostira v smeri večera med poldnevom in jutrom. Toda ravno nasproti oblakom, ki jih vidite, ga omejuje obala, onstran pa je potem spet za vaše pojme neskončno velika pokrajina. To imenujemo skrajnji del poldneva, – in tja se bomo tudi odpravili.

7 Že spet sprašujete, kako bomo prišli čez morje? Tu bomo uporabili naš običajen hiter način potovanja, rekli bomo: od tu do tja, in bomo tam, kjer želimo biti! Poglejte naokoli, smo že tam, kjer smo želeli biti! Celotna morska površina je za nami in poglej navzgor, smo že pod belimi oblaki. Seveda tu rečete: »Dragi prijatelj, oblaki se tukaj čudovito svetijo, a sonca več ne opazimo; kam je šlo?«

8 Moji dragi prijatelji, tudi tukaj sije sonce, vendar je njegovo bistvo vedno prekrito z oblaki, tako da se njegova svetloba vidi le, ko se lomi med oblaki, samo sonce pa le redkokdaj. Sprašujete: »Kakšno področje je potem to in kaj pomeni?«

9 Vidite, to so pa tako imenovana rimskokatoliška nebesa, kamor pride večina pobožnih rimokatolikov, ki so dejavno in zvesto živeli po svoji veri. Ta nebesa so bolj ‚preizkusna nebesa‘, kot pa trajna. – Kako pa je vse to med seboj povezano, bomo še jasno spoznali med podrobnejšim opazovanjem nebes.

10 Poglejte le malo bolj v notranjost in boste kmalu videli številne vam znane rimske cerkve in samostane. Nedaleč od nas stoji na ravnici že ena takšna zelo ugledna cerkev; poglejmo kaj se v njej dogaja. Ali slišite zvonjenje zvonov? Pravite: »Res, dragi prijatelj, to zveni točno tako, kot smo pogosto slišali na Zemlji.« Zdaj pa poslušajte bolj pozorno, slišali boste celo zvoke orgel. Sprašujete, kaj se zdaj v cerkvi dogaja?

11 Povem vam: prišli bomo ravno prav ob prvem blagoslovu. Smo že pri vhodu v cerkev in vidimo velik oltar, na katerem gori veliko sveč. Poglejte, kako je duhovnik prijel monštranco in blagoslavlja številne prisotne, tako kot na Zemlji. – Ker smo tudi mi prejeli blagoslov, se bomo udeležili tudi maše.

12 Poglejte, celotna slovesnost poteka tako kot pri vas na Zemlji, in kot lahko vidite, se celotna mašna slovesnost končuje z običajnim petjem ob spremljavi orgel, in ravnokar se začenja drugi blagoslov. – Sprašujete: »Dragi prijatelj, kateri svetnik je čaščen tam na velikem oltarju? Ne moremo razpoznati koga slika predstavlja.«

13 Pojdimo malo bližje; poglejte, zelo razločno in obenem zelo lepo je naslikana ‚Sveta Trojica'. Edina razlika v teh ‚preizkusnih nebesih' je v tem, da se tukaj na velikem oltarju ne sme nahajati nobena druga slika. Na stranskih oltarjih je na desni strani upodobljen križani Odrešenik, na levi pa Sveti Duh v podobi goloba. Tudi na teh dveh stranskih oltarjih ne sme biti nič drugega. To se zgodi po modri ureditvi, da ne bo nihče semkaj prihajal z namenom malikovanja, da bi tako imenovanim Svetnikom izkazovali čast, ki po njihovem pojmovanju pripada samo Bogu.

14 Zaradi tega so tudi tako imenovani Svetniki s papeži ves čas od tega področja oddaljeni, in če papeži že pridejo sem, se ne sme nanje gledati nič drugače kot na zelo preproste duhovnike. – Vendar pravite: »Dragi prijatelj, kako pa je potem s tako imenovanimi ‚nebesi', v katerih tri božanske osebe sedijo skupaj na svetlečem oblaku, vsi blaženi, vključno z angeli okoli te Trojice, ki so tudi na svetlih oblakih, kjer kleče gledajo Boga in Ga častijo.«

15 Počakajte samo malo, da se to bogoslužje konča, potem si bomo takoj ogledali dejansko vnebovzetje teh duhov, ki so se zdaj udeležili tega bogoslužja. Kot lahko slišite, je duhovnik pravkar oznanil svojim

cerkvenim otrokom bližajoči ‚vnebohod' takoj po bogoslužju. – Zato tudi mi takoj pojdimo iz te cerkve in zunaj počakajmo na ta dogodek.

48. POGLAVJE
Procesija med navideznim vzponom v nebesa

1 Poglejte, smo že zunaj in duhovi, ki nosijo palmove vejice, množično prihajajo iz cerkve. Za njimi gre duhovnik, oblečen v slavnostna oblačila, z monštranco v roki. Nad njim vidite štiri v belo oblečene moške duhove, ki držijo tako imenovana ‚nebesa', pred njim pa so razvrščeni vsi duhovi, ki sledijo procesijskemu praporju, ki ga poznate. In sedaj se v procesiji začenjajo običajne oblike ceremonijalnih slovesnosti. Ne manjkajo celo zvončki; razpelo nosijo pred nebesi in vsa procesijska družba poje in moli vam dobro znano hvalnico: ‚Svet, Svet, Svet je naš Gospod Bog Zebaoth'.

2 Zdaj poglejte, procesijska povorka se pomika na majhen grič; tja jim bomo sledili. Ta grič je zelo varljiv, kajti nanj se ne da tako hitro povzpeti, kot se zdi na prvi pogled.

3 Ta pot, ki vodi tja navzgor je prava ‚katoliška nebeška pot'. Ko nekdo pride do prvega nam vidnega griča, šele takrat zagleda drugega, ki spet vodi višje. Ko pride na ta drugi grič, potem odkrije šele tretjega, in tako se nadaljuje, odvisno od stanja duha ‚vnebovzetnika', saj se morajo včasih povzpeti na več kot tisoč takih višin, dokler ne dosežejo tako imenovano območje nebeških oblakov.

4 Neredko se zgodi, da se pri takem vzponu v nebesa mnogi naveličajo dolge poti. Ob taki priložnosti se obrnejo na duhovnika in ga vprašajo kako dolgo bo to potovanje še trajalo. Duhovnik jim nato kot odgovor vedno da napisano besedilo, ki se glasi tako: ‚Kdor bo vztrajal do konca, bo rešen!' Po takem odgovoru gre procesija spet naprej.

5 Ko se povzpnejo še kakih petdeset višin, duhovnika vprašajo, ali si po tako dolgi poti ne bi mogli malo odpočiti. Duhovnik jim nato odgovori: »Nenehno molite!« V duhovnem svetu to pomeni, da se na poti v nebesa ne sme nikoli počivati, saj se z gotovostjo ve, da bodo počasni in mlačni izpljunjeni iz Božjih ust in ne bodo sprejeti v Božje kraljestvo, zato naj le zbero vso svojo moč in gredo naprej, dokler ne pridejo blaženi do nebeških vrat. Po teh svarilnih besedah, se vzpon nadaljuje.

6 Če se morda po naslednjih petdesetih višinah duhovnik sam utrudi in tudi vsa njegova družba komaj še zmore plezati, potem duhovnik reče: »Poslušajte, ovce moje črede! Tukaj smo na polovici poti in tukaj bomo Bogu izkazali čast in se Mu zahvalili, da nam je dopustil do sem priti.«

7 Na takšnem kraju se nato vsi ustavijo, pokleknejo in se po duhovnikovi nameri Bogu zahvalijo, in sicer, najprej Bogu Očetu, nato Bogu Sinu in na koncu Bogu Svetemu Duhu.

8 Ko si vsi tako malo opomorejo, se povorka spet odpravi naprej. Ker pa duhovnik v svojih nogah začuti, da ne bo mogel več z lahkoto, brez počitka, nadaljevati pohod na morebitne nadaljnje vzpetine, takoj oznani, da bodo po vzponu na vsako naslednjo vzpetino molili ‚Križev pot'. Ob takšni priložnosti bi se potem sam odpočil. Ko pa se dvanajst ali v najbolj neugodnem primeru, štirinajst postankov konča in se zaporedne, vedno strmejše vzpetine še ne končajo, je odrejeno, da je treba na vsaki naslednji višini, tudi Rožni venec v odstavkih deljeno moliti. Če so na ta način zmolili Rožni venec do konca in se vedno strmejše vzpetine še vedno ne končajo, potem se vsi obrnejo k duhovniku in ga vprašajo, kaj torej to pomeni, da se vzpetine kljub vsem njegovim odredbam ne končajo?

9 Tedaj duhovnik reče: »Ja, moje drage ovce moje črede, tukaj je napočil trenutek, kjer je za nebeško kraljestvo potrebno nasilje, kdor se ga s silo polasti, ga bo posedoval.« Duhovnik nato tudi odredi, da je treba na vsaki novi povzpeti višini moliti Davidov psalm. In tako gre procesija s težavo spet naprej.

10 Ker vse te usodne stvari doživljamo skupaj s procesijo, jo bomo od tega zadnjega postanka Rožnega venca, do konca korakoma spremljali.

11 Poglejte, naslednja višina je že zelo strma in je potrebno ogromno truda, da se povzpnete nanjo. Po dolgem, napornem vzponu je naša družba dosegla tudi to višino. Le poglejte, kako se vsi takoj poležejo na majhnem ravnem platoju in kako duhovnik izvleče knjigo psalmov ter medtem ko odloži monštranco na stran, začne brati prvi psalm čim počasneje, tako da s tem on in celotna družba pridobi več časa za počitek.

12 Zdaj je bil prebran prvi psalm in naš duhovnik vzame ponovno monštranco, štirim nosilcem nebes pa pove, da ker so že tako zelo blizu pravim nebesom, bi bilo primerno ta mala častna nebesa pustiti na tem kraju.

13 Po tem navodilu vsi spet vstanejo in se takoj začnejo naporno vzpenjati na naslednjo višino. Kot vidite, ta vzpon poteka skoraj bolj po vseh štirih, kakor po dveh nogah in našemu duhovniku, nosilcu praporja in križa, je to vse težje. Tako duhovnik pusti, da ga več plezalcev, ki so tudi pred njim nosili prapor in križ, po najboljših močeh potegne navzgor, svoje nebeške insignije pa uporabijo namesto planinskih palic.

14 Z velikim trudom in naporom se spet povzpnejo na naslednji plato, ki pa je ravno tako velik, da naša družba na njem komaj najde prostor za počitek. Ko se vsi poležejo, začne duhovnik brati drugi psalm. Kot vidite, pa se sam že zelo boji, ko zagleda pred seboj še bolj strmo vzpetino, in ko pogleda navzdol, se mu začne zelo močno vrteti.

15 Kaj naj zdaj stori? Glede tega ga oblegajo z vprašanji tudi njegovi soplezalci v nebesa in ga hkrati sprašujejo kje so stopnice, ki vodijo v nebesa? – In duhovnik reče:
»Mislim, da so ti ogromni gorski presledki stopnice; zato boste tukaj sami izkusili kako čist mora biti človek od vsega greha, da ga ne obremenjuje na teh ogromnih nebeških stopnicah.« In nato še pravi: »Tukaj se bomo morali ločiti; kajti zlahka bi se lahko zgodilo, da na naslednji stopnici ne bomo našli več prostora za vse, ker se zdi, da bo tam prostor vedno bolj omejen, da bi lahko tam vsi skupaj počivali in hvalili Gospoda ter Božjo Trojico. Zato pojdite najbolj pogumni naprej in zgoraj počivajte tako dolgo, dokler ne boste videli, da se mi pomikamo k vam, nato pa se takoj povzpnite na naslednjo stopnico, v primeru, da ta obstaja.

16 In kot lahko sami vidite z očesom svojega duha, polovica družbe vstane in se znova vzpenja po vseh štirih na že zelo strm grič. Nekateri dosežejo vrh, drugi, ki so manj močni, pa zdrsnejo spet nazaj. Duhovnik vpraša tiste, ki so že tam zgoraj, če je še kakšen grič. Ti zakličejo nazaj: »Zmaga! Ni več nobene vzpetine; smo na začetku velike ravnice. V daljavi pred seboj že vidimo nebeške oblake in sredi njih močno svetlobo; samo še ne moremo razločiti, kaj je.«

17 Poglejte zdaj, vsi ki so na spodnji stopnici, se dvignejo in napnejo vse svoje moči, da pridejo na vrh. Duhovnik pa si zaveže monštranco na hrbet in se prav tako po vseh štirih vzpenja navzgor.

18 Končno se po velikem trudu in naporu vsi srečno povzpnejo na to zadnjo višino, zdaj pa hvalijo duhovnika, rekoč: »To je zanesljiv dokaz,

da nihče ne more priti v nebesa brez takšnega duhovnega vodnika.« Duhovnik pa reče: »Moji ljubi otroci! Ja, to je res, ker je Bog tako določil, a ne meni, ampak Bogu pripada vsa slava! Kajti, če se ozrem nase nazaj, sem vas pripeljal sem skoraj bolj s pobožno prevaro, kot s svojim spoznanjem. Ker pa je Sam Gospod svojim apostolom priporočil zvitost, sem s tem pred vami opravičen; in uspeh mojega vodenja vam sedaj kaže, da sem vas popolnoma pošteno in zvesto vodil po nauku naše edine odrešitvene cerkve. Postavimo se torej nazaj v prvotni red in nadaljujmo k večnemu Cilju!«

19 Zdaj se vsi v procesiji, na novo okrepljeni, začno pomikati čez to prostrano planoto, in glej, kako hitro gredo naprej. Nebeški oblaki se nam vedno bolj približujejo in že smo se znašli pod njimi. Tam vidite visoko steno, skozi katero vodijo zlata vrata, ki pa so zaklenjena. Duhovnik stopi do teh, in reče: »Moji dragi otroci, prosili smo in bilo nam je dano; iskali smo, in smo našli; zdaj pa je čas za trkanje. Nosilec razpela naj z razpelom najprej trikrat potrka v Imenu Očeta, Sina in svetega Duha, in vrata se bodo zagotovo odprla.«

20 Vse se zgodi po duhovnikovih besedah. In resnično, po tretjem trkanju se vrata odprejo in pojavita se Peter in nadangel Mihael, ki preverita našo družbo in jih nato vse skupaj spustita v nebesa. Pri tem so izpuščeni samo določeni atributi Petra in nadangela Mihaela, tako da je ugasnila vsaj prva, res zelo materialna iskra tistih, ki so vstopili v nebesa.

21 Ali bi radi vedeli, če sta to res Peter in nadangel Mihael? – Povem vam, da je vse to le videz in ga v Gospodovem Imenu izvajajo angelski duhovi. Tako so oblikovana tudi ta celotna nebesa, in vse mora biti tako, kajti drugače ne bi bilo mogoče pomagati tem duhovom, kot da so se oprli na stvari, ki niso resnične.

22 Zato tudi vsak najde duhovni svet in nebesa, kot si ga je ustvaril s svojo vero v duha, edino z izjemo vic, katerih Gospod ne dopušča, ker bi bila s tem duhovom lahko povzročena velika škoda, če bi se ti potem v takem obžalovanja vrednem stanju, namesto na Gospoda še z večjo vnemo obrnili na svetnike, ali pa pričakovali pomoč od posvetnih mašnih daritev. Vse to pa bi sčasoma popolnoma zamorilo duha, saj bi se duh v tem pogledu popolnoma odrekel lastnemu delovanju in bi svoje odrešenje iskal le v posrednem ali neposrednem Božjem usmiljenju, kar

z drugimi besedami povedano, ne bi pomenilo nič drugega, kot zagrešiti duhovni samomor.

23 Vprašate: «Kako to?« – To je zlahka razumljivo, saj se življenje duha sestoji edino iz njegove ljubezni in dejavnosti, ki iz te ljubezni izhajajo.

24 Kaj se zgodi z nekom, ki se je odrekel vsem dejavnostim na svetu? Na koncu postane popolnoma izčrpan in tako šibek, da se komaj muhi upre. In, če se potem zaradi takšne svoje popolne nedejavnosti neizogibno znajde v največji bedi, izkušnje na svetu le prevečkrat učijo, da je takšno človeško stanje večinoma razlog za samomor, kajti če takšni trpeči duhovi kljub svojim prošnjam svetnikom ne bi našli odrešitve, bi potem prešli v nevero in popoln obup, kar bi bila prava duhovna smrt!

25 Zakaj torej? Ker obup v duhu pomeni popolno in nasilno ločitev od Gospoda. Iz tega razloga takšno stanje ni dovoljeno niti v peklu, kajti ko bi zlo postalo preveč aktivno, Gospod poskrbi za to, da se zlo kaznuje, in to na najbolj občuten način. Ko pa se hudobija neha, potem prenehata tudi kazen in bolečina.

26 Zato kar zadeva ta (katoliška) nebesa, ne ovirajo življenja duha in se lahko tu obravnavajo kot dobra, živa šola, v kateri duhovi šele začnejo spoznavati prava nebesa. Na kakšen način pa se to dogaja v teh naših nebesih, bomo ob naslednji priložnosti v duhu čim bolj temeljito preučili; in tako je za danes dovolj!

49. POGLAVJE
Pri Abrahamovi mizi s pogledom na Sveto trojico

1 Ker je vsa naša družba že sprejeta, poskušajmo tudi mi priti skozi ta zlata vrata. ‚Peter' in ‚Mihael' sta pustila vrata odprta, kajti že vesta, zakaj smo prišli sem.

2 Poznate različne predstave o nebesih, ki so predvsem v katoliški cerkvi običajne. Če niste popolnoma v te posvečeni, boste tukaj o teh dejansko poučeni. Poglejte naprej, medtem ko spremljamo našo številno družbo, smo že tik pred prvim prizorom.

3 Kaj vidite nedaleč pred nami? Pravite: »V daljnem ozadju vidimo izjemno veličastno palačo, nad njo pa lahko preberemo napis obli-

kovan iz svetlih oblakov. Če prav vidimo je zapisano: ‚Abrahamovo bivališče‘.

4 No, dobro; kaj še vidite? Pravite: »Okoli te velike stavbe vidimo izjemno velik in prostoren vrt, za katerega se zdi, da se začenja že nekaj korakov pred nami.

5 To je res čudovito; vidimo skoraj neskončno raztegnjeno mizo, ki je obložena z najbolj okusnimi jedmi, in če prav vidimo, na obeh straneh že sedi veliko število gostov, ki zelo veselo obedujejo. Vidimo tudi, kako se nekateri gostje s temi duhovi, ki strežejo, o nečem zelo živahno pogovarjajo.«

6 Povem vam, da prav vidite, zato se takoj pridružimo naši družbi, ki se ravno odpravlja k mizi, in opazujmo dogajanje za mizo.

7 Glejte, Peter in Mihael zdaj naši družbi pokažeta sedeže in jim rečeta: »Sedite v nebeškem kraljestvu za mizo Abrahama, Izaka in Jakoba in tukaj uživajte v polnosti nadzemeljske sadove vaših zemeljskih del, ki ste jih vedno neutrudno izpolnjevali iz velike ljubezni do nebes in v čast Bogu.« – Naša družba presrečna sede za mizo z obrazi, ki izražajo veliko blaženost in takoj začno precej pogumno segati po hrani in pijači. – Zdaj pa pustimo našo družbo, da se nemoteno in veselo nasiti, mi pa gremo malo naprej.

8 Poglejte tja, kjer se komaj vidi konec te dolge mize, sedijo Abraham, Izak in Jakob, obkroženi z močnim sijajem; – in tu pred nami se gost pogovarja z enim od nebeških strežajev. O čem bi se lahko pogovarjala? – Pojdimo malo bližje in bomo takoj slišali.

9 Poslušajte, kaj pravi naš gost, ki se je prenajedel, saj po vašem izračunu časa že približno štiri tedne sedi za mizo in je.
Strežaju reče: »Dragi prijatelj, koliko časa bo ta čudovita pogostitev še trajala?«
In strežaj vpraša gosta: »Najboljši prijatelj mojega srca, zakaj me sprašuješ o tem?« Gost nekoliko v zadregi reče: »Dragi prijatelj, če bi bil na Zemlji, te ne bi vprašal, saj bi bil prepričan, da sem s takšnim vprašanjem grešil; a ker sem zdaj v nebesih, kjer nihče ne more več grešiti, tako tudi vem, da takšno vprašanje ni greh.

10 Toda dejanski razlog za moje vprašanje je ta: glej, Bogu vsa hvala in večna čast! Res je biti tukaj nepopisno čudovito, in hrana ter pijača sta resnično nebeško dobri; a kljub temu ti moram odkrito priznati, da

me ta nenehna enoličnost začenja že nekoliko dolgočasiti. Zato sem te vprašal, koliko časa bo ta pogostitev še trajala.«

11 Strežaj reče: »O dragi prijatelj, ali na Zemlji nisi še nikoli slišal, da so nebeške radosti večne in trajno nespremenljive; kako me lahko potem vprašaš, kako dolgo bo ta pogostitev še trajala? – Glej, takšna pogostitev traja večno! –

12 Glejte, našega gosta te besede prestrašijo, zato reče strežaju: »Dragi prijatelj, to zelo dobro vidim, vendar sem na Zemlji slišal tudi o večnem gledanju Boga. Tam v ospredju vidim Abrahama, Izaka in Jakoba, toda duha Boga Očeta, Boga Sina in Boga Svetega Duha, ne vidim nikjer.«

13 Strežaj reče: »O moj dragi prijatelj, ali misliš, da bi morala božanska Trojica sedeti tik pred tvojim nosom? Poglej navzgor, tam nad Abrahamom, Izakom in Jakobom in boš takoj zagledal Boga v Njegovi Trojici, v nedostopni svetlobi! No, dragi prijatelj, ali morda želiš še bolj popolna nebesa?«

14 Naš gost pravi: »O dragi prijatelj! Povem ti, da sploh ne; popolnoma sem zadovoljen, ampak če bi bil vsaj strežaj kot ti, da bi se le malo gibal, ali če bi se smelo vsaj kdaj pa kdaj malo sprehoditi okoli po tem velikem, lepem vrtu, kar bi po mojem mnenju zelo pomembno povišalo to nebeško blaženost!«

15 Strežaj reče: »Dragi prijatelj, kaj moram slišati iz tvojih ust? Tvoja želja zveni kot nezadovoljstvo s tem, kar ti je Bog naklonil v nebesih. Govoriš o gibanju in sprehajanju po tem vrtu; ali nisi sam vedno molil: ‚Bog, daj jim večni počitek in večni mir!‘? Ali tukaj nimaš večnega počitka in večnega miru? Kakšno gibanje si torej tukaj želiš?«

16 Gost v veliki zadregi končno reče strežaju: »Dragi prijatelj, priznam, da je vse to res, in da je nebeško kraljestvo tukaj resnično izraženo v dobesednem pomenu, in tudi vidim, da zaradi večno izrečene Resnice, ne more biti drugače. Če pa po drugi strani pomislim, da bom moral na tem mestu večno sedeti, zares, dragi prijatelj, me kar mrzel pot oblije po hrbtu, pri tem pa ti moram še odkrito priznati, da z ozirom na tako obetavno nebeško blaženost in pričakovani nebeški mir, sem bil kot reven kmet na Zemlji precej srečnejši, kot sedaj tukaj s tem večnim pogledom na nebesa! Ker pa sem že v nebesih, naj bo to žrtvovano Bogu; tukaj je najboljše to, da človek ne more grešiti.«

17 Strežaj reče. »Že vidim, da si nezadovoljen z nebesi; toda kaj naj storim s teboj? Zaradi tebe nebeškega Reda ni mogoče motiti.«

18 Gost pravi: »Dragi prijatelj, nekoč sem na Zemlji slišal in tudi videl na naslikanih podobah, kako blaženi klečijo na oblakih, od koder nepremično gledajo Boga, tukaj pa je samo vrt; kje so potem oblaki?« Strežaj reče: »Moj dragi prijatelj, le malo bolj natančno si oglej tla in boš prav kmalu zaznal ohlapno podlago, ali morda misliš, da je to zemlja? Le poglej sem; z roko bom malo pomešal tla in boš sam videl in se takoj prepričal, da smo vsi na ‚nebeških oblakih'.

19 Poglejte, strežaj malo odrine travo na stran in naš gost na svoje ne majhno začudenje zagleda, da je podlaga res samo rahel oblak. Po tem, ko se je prepričal, se takoj spet obrne na strežaja z naslednjim vprašanjem: »Dragi prijatelj, če so tukaj tla tako zelo rahla, ali ne bi bilo tudi mogoče, da bi kdo pri nekoliko bolj samovoljnem, nerodnem gibu padel skozi? In, če bi bilo to mogoče, kam bi padel? Ali bi se morda znašel v vicah?«

20 Strežaj reče: »Dragi prijatelj, kaj takega se ne smeš bati, kajti sedaj si izjemno lahek duh, in ta tla so zdaj zate tako trdna, kot je bila nekdaj zemlja za tvoje telo.«

21 Gost nadaljuje: »Dragi prijatelj, dovoli mi še eno vprašanje: ali so ta tla tako trdna samo tukaj okoli te mize, ali so povsod enako trdna?« Strežaj reče: »Dragi prijatelj, zakaj sprašuješ o stvareh, ki se te ne tičejo? Tukaj, kjer uživaš v svoji blaženosti, dobro vidiš, da so tla dovolj trdna za vso večnost. Na prostrani vrt pa ti itak ni treba vstopiti; kaj te skrbi za njegovo trdnost? Ker pa si me že vprašal, ti bom vseeno povedal, da so tla na vrtu povsod enako trdna, sicer nas ne bi mogla nositi, ko nenehno nabiramo obilne plodove za to večno mizo in jih prinašamo sem.«

22 Gost je sedaj končno zadovoljen in strežaj hoče oditi. Vendar se naš gost pravkar nečesa domisli, zato prosi strežaja še za eno besedo, rekoč. »Dragi prijatelj, ker sva izmenjala že toliko besed, bi te rad vprašal še nekaj, vendar povsem zaupno med nama. Kaj bi se lahko tukaj komu zgodilo, če bi se naveličal tako dolgega sedenja in bi vstal ter si zaželel malo gibanja po teh čudovitih livadah?«

23 Strežaj reče: »Zdaj se ti ne bi nič zgodilo; ampak ti veš, da Bog ne bi rad videl blaženega duha, ki bi bil nezadovoljen z Njegovo razporeditvijo. Kaj bi se ti zato lahko zgodilo, ti ne bi znal razložiti; vendar

je eno gotovo, in sicer, da bi bilo tvoje prazno mesto takoj zasedeno in bi se ti potem moral usesti še dlje spodaj. Sploh pa vidim, dragi prijatelj, da si med vsem najinim pogovorom komaj enkrat pogledal Trojico, čeprav je rečeno, da se mora nepremično gledati Boga!«

24 Gost pravi: »Dragi prijatelj, to je vse prav in res; ampak glej, vse moje bitje zdaj zelo močno hrepeni po večji svobodi in če je mogoče tudi po kakršnikoli dejavnosti; kajti pri Bogu ti moram povedati: tako, kot je zdaj, ne zdržim več niti za trenutek, kaj šele za vso večnost!«

25 Poglejte zdaj, naš gost vstane in od tam steče, kolikor hitro more; in kot lahko vidite, njegov primer najde posnemovalce. Strežaji jih lovijo, in ko jih bodo dohiteli, potem jih bomo dohiteli tudi mi ter še naprej opazovali in videli, kako se bo ta zgodba končala. In s tem je za danes dovolj!

50. POGLAVJE
Nevzdržnost materialne nebeške ideje

1 Poglejte, smo že skupaj; glej dalje, pobegla skupina je prišla do meje velikega vrta. Ta je obdan s prozorno steno, ki je kot se lahko prepričate, sicer zelo lep okras za ta vrt, toda zaradi svoje prozornosti ima usodno lastnost, da se onstran vrta vidi skozenj zelo grozljivo brezno. Naši gostje bi kljub temu lahko poskusili še enkrat pobegniti in bi brez težav preplezali steno, vendar jih ta že znana usodna okoliščina zadržuje, da bi se takšnega podviga lotili. Vidimo, da vsa skupina stoji pred steno popolnoma zmedena, in nihče od gostov zdaj ne ve, kaj naj stori. Hkrati lahko vidite, da se jim približuje že več strežajev, k nekoliko boječi skupini pa pristopi vodja strežajev in jih ogovori takole: »Dragi prijatelji in bratje: kaj ste storili?«

Skupina odgovori: »Oprostite nam, dragi prijatelji, nismo storili nič drugega kot tisto, kar smo v sebi čutili kot nujno življenjsko potrebo. Iz te naše najgloblje življenjske potrebe vam zagotavljamo, da s temi nebesi, zaradi nam predobro znanega stanja, nekaj ni povsem prav, zato smo tudi poskušali postati dejavni.«

2 Prvi strežaj reče: »Dobro vidim, da vas je začenjalo dolgočasiti dolgo sedenje in stalno prehranjevanje ter nenehno enolično gledanje vaše božanske Trojice, če pa pomislite na vaše zemeljsko življenje,

potem res do zadnje ure niste prosili za nič drugega, kot za ‚večni počitek' in za ‚večno sijočo luč' in tudi, da bi se za ‚Abrahamovo, Izakovo in Jakobovo mizo v nebeškem kraljestvu lahko nasitili' in tam ‚gledali iz oči v oči Boga, ki prebiva v večno nedostopni svetlobi.' Če ste zdaj vse to dobesedno in zvesto prejeli, kako se vam lahko sedaj to ne zdi prav?«

3 Gost, sogovornik, odgovori: »Dragi prijatelj! S teboj želim govoriti v imenu celotne skupine, zato mi prosim dobrohotno prisluhni! Na Zemlji smo trdno in nedvomno verjeli vse, kar nam je naša cerkev predočila in pri tem smo si mislili: ‚Če pošteno živimo, strogo po nauku te cerkve, in smo dejavni v veri ter po tej veri oživljeni v ljubezni, potem nikakor ne moremo grešiti, saj se nam je vedno pridigalo, da se ta cerkev ne more motiti, ker je v stalni, popolni lasti Svetega Duha!' In glej, res smo dosegli vse, kot nas je učila cerkev in v kar smo vedno tudi trdno verjeli.

4 Zdaj pa, ko smo dosegli vse v kar smo verjeli, smo se na žalost znašli v popolnoma drugačni svetlobi, zato sedaj domnevamo, da bi nekje morala biti neka druga nebesa, kajti ta nebesa, v katerih smo zdaj, niso v dobesednem pomenu besede nič drugega kot skrajno ujetništvo. Kaj koristi večno dobro založena miza, kaj večni pogled na tri božanske osebe, če vse to ni nikoli podvrženo nobeni prijetni spremembi? In potem, dovoli dragi prijatelj, to večno sedenje! Ta misel mora sčasoma vsakega, še tako pristranskega duha, spraviti v obup!

5 Seveda moramo priznati, da sedenje ne povzroča bolečine, kot je to na Zemlji. Prav tako ni neprijetno biti nenehno v izjemno lepi in pobožni družbi; tudi oko je vedno ob pogledu na božansko Trojico prijetno ganjeno. Hrana in pijača sta tako okusna, da ne užalita ne brbončic, ne želodca; od velike družbe za mizo pa se vsake toliko časa sliši celo ljubke, prijetne napeve, ki se najbolj prisrčno dotikajo ušes.

6 Glej, vse to bi bilo v redu, vendar poleg vsega tega, dragi prijatelj, pomisli na grozno večnost, tako da moraš biti tudi ti, če imaš v sebi živ, človeški občutek, zgrožen do svojega najglobljega temelja. Kajti, kaj takega je, kot je na svetu v navadi reči, logično in pravilno, da je življenje svobodna gibljiva sila. Glej, to silo čutimo v sebi, a kljub temu živemu občutku moramo večno sedeti za mizo! Ali ni to očitno v nasprotju s konceptom življenja?

7 K temu moram dodati tudi še izkušnjo, ki sem jo imel na svetu, in verjamem, da boš zlahka sprevidel kako nenaravna so ta nebesa glede na človeško občutenje. Ko sem bil na svetu kot mlad, močan samski moški, star približno trideset let, sem nekoč kot po naključju srečal dekle. Zdela se mi je tako nebeško lepa, da sem si v svojem srcu rekel: ‚Moj Bog in moj Gospod! Če mi dovoliš, da to dekle postane moja žena, potem bi bil bolj srečen, kot če bi mi takoj odprl vrata nebes!‘ Tudi v svojem srcu sem prisegel, da ta nebeški angel mora postati moja žena! Po takšni prisegi sem naredil vse, da bi jo imel. To me je stalo veliko truda in napora. Toda bolj ko sem se moral boriti za tega zemeljskega angela, bolj sem si predstavljal kako bom blažen, ko jo bom lahko imel. Moja čustvena fantazija je šla tako daleč, da sem si celo predstavljal, kako bo ta angelček stal večno pred mano in ga bom lahko nenehno opazoval od glave do pete in se je nikakor ne bom mogel večno nagledati!

8 In glej, po mnogih bridkih bitkah, ki so trajale dve leti, je ta angelček res postala moja žena. Pravzaprav sem sprva komaj verjel, da sem jaz zares tisti srečnež, ki lahko sedaj temu angelu s polno pravico reče: ‚Moja ljubljena žena!‘ Bil sem presrečen. Ampak glej, po kakšnih dveh letih mi je ta angel postal nekaj tako običajnega, da sem se moral pogosto zatajevati, da sem vsaj iz spodobnosti in časti ostal z njo doma. V začetku sem bil v svojem srcu tudi tako ljubosumen, da bi vzkipel tudi na pravega nebeškega angela, če bi se ta drznil približati mojemu nadnebeškemu idealu. Toda po dveh letih, to ti moram odkrito priznati na mojo lastno sramoto, sem bil ne redko zelo vesel, če je moj nebeški ideal odšel občasno na kakšen obisk, da sem s tem pridobil nekaj časa in se malo na prostem v božanski naravi sprehodil.

9 In glej, že takrat sem si mislil: ‚Moj Bog in moj Gospod! Če bi nekoč obstajal tak odnos tudi z nebesi, potem sploh ne bi ustrezal človeškim potrebam!‘ Vendar sem pri tem tudi pomislil: ‚Če bi bila tudi nebesa takšna večna monotonija, bo Bog spremenil čustva nesmrtnega duha tako, da mu bo večna enoličnost kljub temu še vedno dajala večno neizrekljiv božanski užitek.‘ In zdaj, ko sem tudi okusil prava nebesa, ti povem, da ni niti za las bolje; nasprotno, je še bistveno slabše, kot se mi je godilo z mojimi zemeljskimi nebesi. Če Gospod ne bo odstranil usodnega občutka dolgčasa iz mojega telesa, zlasti glede na ta večno

enoličen pogled, bi mi bilo res veliko ljubše, če bi bil lahko na Zemlji spet večni drvar. Kajti, dragi prijatelj, še enkrat povem, da misel na večno trajanje vsega, kar se tu uživa brez najmanjše spremembe, je nekaj strašljivega.

10 Zdaj pa presodi po tem mojem govoru in stori z nami kar hočeš. Vendar se za mizo ne bom pustil več privesti, pa lahko delaš kar hočeš. Raje bi večno po tem vrtu kolovratil, in ko bom lačen, si bom sam odtrgal z dreves, kar me bo nasitilo; ampak, kot rečeno, samo za mizo ne grem več!

11 Povedati ti moram tudi, da mi spomini na dejavno življenje na Zemlji naredijo tukaj še večji užitek, kot vsa ta nebeška miza, seveda z izjemo pogleda na božansko Trojico, o čemer bi seveda lahko tudi nekaj rekli. Toda ta tema je preveč sveta in nismo vredni, da bi se o tej podrobneje pogovarjali. Zato v skladu s tem presojaj in ravnaj!«

51. POGLAVJE
Prava trojica. Greh proti svetemu duhu.

1 Strežaj reče: »Moj dragi prijatelj! Zelo dobro razumem, kaj mi hočeš povedati, samo tega ne, zakaj si v svojem telesnem življenju nisi ustvaril drugačne predstave o nebesih, pa vendar nisi tako redko bral Pavlova pisma. Povej mi, kaj si pomislil ob tem, ko si prebral: ‚Kakor drevo pade, tako ostane'? Zdaj skomigaš z rameni in ne veš kaj bi mi odgovoril. Povem pa ti, da drevo označuje tvojo vero in z drugimi besedami ne pomeni nič drugega kot: kakor verjameš, tako se ti bo zgodilo. – Kajti, kakršna je vera, tako je tudi spoznanje, in kakršno je spoznanje, takšna je tudi spodbuda k dejavnosti in tako tudi ljubezni, ki pa je najbolj resnično življenje duha.

2 Poglejte, vsi ste verjeli v nebesa, kakršna so zdaj pred vami, in v skladu s tem tudi pošteno ravnali, da ste ta nebesa dosegli, in kakor po sečnji pade drevo in obleži, tako leži glede na vašo notranjo vero ob prehodu iz materialnega v duhovno življenje. Nikakor vam ne morem dati drugih nebes, od tistih, ki ste si jih ustvarili sami; kajti v Svetem pismu piše: ‚Božje kraljestvo se ne kaže v zunanjem sijaju, ampak je v vaši notranjosti.' Torej so tudi ta sedanja nebesa produkt vaše not-

ranje utemeljene vere. Kaj bi zdaj želeli? Ali lahko svojo vero iz sebe odpravite? Ali morda lahko postanete luterani, ali celo čisti evangeličani?«

3 Gost reče: »Dragi prijatelj! Naj nas Sveta Trojica pred tem obvaruje, saj bi nas to na koncu pripeljalo celo v pekel!«

4 Strežaj reče: »Ja, torej, kaj potem hočete? Zato vam ne preostane nič drugega, kot da ostanete tukaj v popolnem počitku za vse večne čase.«

5 Gost reče: »Dragi prijatelj, kako bi bilo, če bi se smeli vrniti tja, kamor smo prispeli takoj po smrti? Tam bi mi bilo veliko bolj prijetno in bi vedno storil vse, kar bi mi bilo zapovedano. Skratka, le za skromno hrano bi rad opravil vse delo v korist drugih. Čutim, da bi bilo to zame veliko prijetnejše, kot tukajšnje večno sedenje.«

6 Strežaj reče: »Ja, ja, moj dragi prijatelj, vse to razumem prav tako dobro kot ti, samo ne razumem, kot sem že prej omenil, zakaj nisi hotel na svetu priti do boljše predstave nebes, medtem ko si se med precej dolgo mašo pogosto strašno dolgočasil in neredko zelo nestrpno čakal na ‚ite missa est'.«

7 Gost reče: »O dragi prijatelj, priznam da je bilo na las tako, kar se mi je pogosto dogajalo. Za ta pregrešek sem se tudi vedno zvesto spovedal. Vendar se ga kljub temu nisem mogel znebiti. Duhovnik mi je to razložil kot zlobno hudičevo delo, jaz pa sem si potem prizadeval z velikim samozatajevanjem predstavljati daritev Svete maše kot nekaj meni prijetnega, a žal je bil ves moj trud zaman. Sicer sem zmolil vse molitve iz mašne knjige in se med mašo skušal čim bolj, kot sem se le mogel osredotočiti, vendar se nikoli nisem mogel pripraviti do tega, da bi na koncu, ko se je Sveta maša končala, to obžaloval, ampak sem bil vedno na skrivaj vesel, ko sem spet prišel iz cerkve. V poletnih dneh, ko ni bilo prevroče, hkrati pa je Sveto mašo spremljalo dobro zborovsko petje, je še šlo, pozimi pa, dragi prijatelj, ti moram iskreno priznati, da sem na to neredko gledal, kot na nekakšno očiščenje grehov v vicah, in tako še najmanj kot na stopnico do nebes. Razlog, da sem si takšno monotonijo predstavljal na Zemlji kot znosno, in tako tudi enoličnost nebes, kot sem si jih zamišljal in kot so nas učili, je bil verjetno v tem, da sem kljub takšnim enoličnim predstavam živel na svetu, kjer je bilo veliko pojavov vseh vrst in moje življenje polno vedno različnih dejavnosti.

8 Toda tukaj, kjer je vsa ta raznovrstnost na mah prenehala; tukaj, kjer ni noči in ni kaj za početi v večnem brezdelju, z nenehno podobnim pogledom, glej, tu dejansko šele opaziš dolgočasje. Zato te prosim, da se o tem za nas pogovoriš z Abrahamom, Izakom in Jakobom, naj nam dajo nekaj za početi, ali kot je bilo že prej omenjeno, nas spustijo navzdol v spodnji predel, kjer bi morda dobili kakšno delo, kajti tako nikakor več ne zdržimo!«

9 Strežaj reče: »Kaj si pa želiš? Kaj hočeš tukaj početi? In kaj spodaj? Ali niste že na Zemlji verjeli in rekli: ‚Gospod Bog nad vojskami je vsemogočni Bog in ne potrebuje služenja ljudi. Le na svetu jim iz Svojega usmiljenja pusti da delajo, da bi si lahko prislužili nebesa‘? Toda tukaj v Njegovem kraljestvu se vse delo konča! Glej, taka je bila tudi tvoja vera; kaj hočeš potem tukaj početi poleg božanske vsemogočnosti? Ali bo potreboval tvojo storitev?«

10 Gost reče: »O dragi prijatelj, verjemi mi, zdaj sem prepoznal svojo ogromno napako in ti iskreno priznam, da smo se vsi skupaj tukaj znašli dobesedno v kaznovalnih nebesih, kajti iz tvojega vprašanja se zdaj tega popolnoma zavedam. Če nam je Gospod dal na Zemlji delo iz čistega usmiljenja, da bi si zaslužili nebesa, potem res ne vidim, zakaj naj bi se Njegovo usmiljenje, Njegova neskončna ljubezen in dobrota končala v nebesih.

11 Dragi prijatelj, vidim pa, da imaš v mislih nekaj drugega, zato te najbolj goreče prosimo, ne pusti nas več v negotovosti in nam razodeni pravo Božjo voljo! Vse želimo narediti in se v vsem podrediti, vendar nas ne vrni k tej, v dobesednem pomenu besede, izjemno dolgi in tudi izjemno dolgočasni mizi, kajti resnično bi rajši umrl, če bi bilo mogoče in s tem prenehal obstajati, kot da bi bil kot en požrešen polip na dnu tega neizmernega morja svetlobe.«

12 Strežaj reče: »Dragi prijatelj in brat! Glej, šele zdaj si zrel in lahko tebi in tudi vsem oznanim resnico, – in tako jo torej poslušajte:

13 Ta nebesa, ki jih vidite tukaj, niso nič drugega kot prikaz vaše napačne vere; Trojica, ki jo vidite, predstavlja vrhunec vaše zmote.

14 Kako ste lahko mislili, da so trije Bogovi še vedno en Bog?! Da vsak od teh treh Bogov opravlja nekaj drugega in naj bi bili kljub temu v celoti eno bitje in ena narava? Poleg tega, kako ste si lahko predstavljali brezdelnega Boga, saj je od večnosti najdejavnejše bitje? Glejte,

zaradi tega ste si tudi predstavljali brezdelno, večno življenje, ne da bi pomislili, da je življenje dejavnost, ki jo je Bog iz Svojega večnega delovanja vdihnil v vsa Svoja živa bitja.

15 Ali ni Gospod učil, da sta On in Oče popolnoma Eno? Ali ni rekel: «Kdor vidi Mene, vidi Očeta‘? Ali ni tudi rekel: ‚Ali verujete, da sem Jaz v Očetu in Oče v Meni?‘ Glejte, ob vsem tem bi lahko zlahka pomislili, da je Gospod samo Eden in je zato tudi samo ena oseba; ne pa ‚trobog‘, kot ste si ga predstavljali.

16 Tu boste seveda rekli: »Dragi prijatelj, ti veš, kako vklenjena je bila naša vera. Ničesar drugega nismo mogli prepoznati, kot le to, kar nas je cerkev učila pod najrazličnejšimi grožnjami večnih kazni v peklu, in nasprotno tudi z vedno nedoločnim hvaljenjem nebes, da bi vedno dodali: ‚Nobeno oko ni videlo, nobeno uho slišalo in noben človek si ne more zamisliti, kar je Bog pripravil za tiste, ki Ga ljubijo!‘

17 O prijatelji in bratje! Vse to zelo dobro vem, da ste bili ogoljufani in v veliko zmoto zavedeni. Zato je tudi zdaj prišel odrešilni trenutek, v katerem se morate šele naučiti prepoznati pravega Boga in prava nebesa.

18 V Gospodovi besedi ste prebrali oblike, v katerih je predstavil nebeško kraljestvo! Če bi si katerokoli obliko želeli le nekoliko bolj natančno ogledati, potem bi vam moralo zelo hitro postati jasno, da Gospod ni nikoli oznanjal brezdelno, ampak samo izjemno dejavno nebeško kraljestvo, v različnih oblikah.

19 Zato se sedaj obrnite k edinemu Gospodu Jezusu Kristusu, kajti On je Edini Bog in Gospod nebes in Zemlje. Vendar se obrnite k Njemu v svoji ljubezni in boste takoj v Njem in iz Njega v sebi našli pravi namen večnega življenja in ga nato zelo jasno zagledali.

20 Toda ta (napačna) trojica mora v vas popolnoma izginiti, da boste lahko prepoznali pravo Trojico, ki je Ljubezen, Modrost in iz te izhajajoča večna dejavnost v edinem Gospodu Jezusu!

21 Ne mislite, da se je ob Kristusovem krstu razodela trojna božanska osebnost, kajti vse to je bila le pojavnost, ki jo je dovolil Gospod, da bi ljudje s tem prepoznali polno vsemogočnost in polno božanskost v Enem Gospodu. Kajti takrat se je Božja Modrost, kot Njegova večna Beseda, ki izhaja iz večne Ljubezni, utelesila in se imenovala Božji Sin, kar ima enak pomen kot: Modrost je sad Ljubezni in izhaja iz nje,

kakor svetloba izhaja iz toplote. In vidna podoba Božjega Duha nad Sinom označuje le, da večna, neskončna Božja Moč, tako kot Modrost, res izhaja iz Ljubezni, vendar kljub temu deluje skozi Modrost, tako kot toplota sonca z razpršitvijo svetlobe prinaša učinke.

22 Zdaj, ko ste v vse to dobili uvid, boste tudi zlahka razumeli, da je morala biti v Gospodu, ker je bila v Njem pričujoča vsa neskončna svetloba Modrosti, tako tudi vsa neskončna Ljubezen, in iz obeh vsa neskončna božanska dejavnost.

23 Kajti tako tudi Janez pravi: ‚V Kristusu prebiva Božja polnost', in tudi pravi: ‚V začetku je bila Beseda in Beseda je bila pri Bogu in Bog je bil Beseda; in Beseda je meso postala in prebivala med nami.' Vsi sicer pravite, da je pisano tako: ‚V začetku je bila Beseda, Bog je bil Beseda, kajti Beseda je bila pri Bogu in Bog je bil v besedi.' To je enako! Kajti Bog in Beseda sta eno in isto, kot Sin in Oče. Ali, če rečete: ‚Beseda in Bog, kar je spet Eno, kot Sin in Oče ni eden pred drugim, kajti Oče in Sin ali Bog in Beseda ali Ljubezen in Modrost, je od večnosti Eno. Zato lahko tudi Janezovo besedilo obračate kolikor hočete, njegovo pričevanje ima vedno en in isti pomen, in sicer, da je Gospod Eden, tako kot Oče, kot Sin in kot Duh!

24 Pravite, kako je potem treba razumeti, ko Gospod pravi, da je greh zoper Očeta in Sina lahko odpuščen, medtem ko greh zoper Svetega Duha ni? To je lahko razumeti; kdor se bori proti božanski Ljubezni, ga bo ta zgrabila in ga orazumila, in kdor se bori proti božanski Modrosti, bo božanska Modrost storila enako. Toda povej mi, če bi obstajal norec, ki bi se zares uprl neskončni božanski Moči in Sili, kakšna bi bila lahko njegova usoda, kot da bi ga neskončna božanska Moč prav tako zgrabila in odpihnila v neskončnost, iz katere bi imel obupno dolgo pot nazaj, da bi se morda spet približal ljubezni in Božjemu usmiljenju.

25 Vidite, vse to dela vedno le En in Isti Gospod, in se kaže vsakemu človeku, v skladu z človekovo voljo. Kdor se hoče pomeriti z Njegovo močjo, temu bo tudi Gospod dal okusiti kakšna je Njegova vsemogočnost v primerjavi z nemočjo šibkega bitja! Vendar ne mislite, da bi Gospod takšnega neumnega bojevnika obsodil ali uničil, kajti Gospod vse to počne iz Svoje neskončne ljubezni, da se nihče ne izgubi. – Zdaj vse to pri sebi premislite, potem pa se bom zopet vrnil in vas vodil po poti, ki ste jo prepoznali in našli v sebi!

52. POGLAVJE
Resnična revščina duha. Nevarnost slepega skepticizma.

1 Zdaj pa poglejte. Strežaji se oddaljijo, nakar naša skupina stakne glave skupaj. To je v duhovnem pomenu enotnost. O čem zdaj razpravljajo? Samo malo potrpljenja in bomo kmalu izvedeli. Tisti, ki je prej največ govoril s strežajem in je bil nekoč na svetu kmet, ta bo tudi kmalu stopil naprej in svoj predlog sporočil vsem ostalim. Ali bi ga radi že slišali? Toda povem vam: to se v duhu ne more tako naglo zgoditi. Zaznavanje duha v njegovem najbolj čistem in najbolj popolnem stanju je sicer za vaše pojme neverjetno hitro; toda zaznavanje nepopolnega duha je toliko bolj naporno in počasno. Sprašujete: »Zakaj je tako?« To je zelo lahko razumeti; zato ker se duh nima na kaj opreti, ampak je vsa njegova lastnina samo njegova notranjost.

2 Popoln duh ima v sebi popolno dobro in resničnost v neskončno velikem obilju, zato je tudi njegovo zaznavanje vse duhovno stvarne resničnosti in dobra neverjetno hitro. Toda nepopoln duh nima v sebi nič drugega kot zmotnost. Če želi napredovati v dobrem in popolnoma resničnem, mora najprej dojeti, da je v njem nekaj napačnega in to prepoznati kot zmotno ter iz sebe odstraniti in se po tem pogrezniti v veliko revščino, da bi postal v duhu resničen revež. Šele skozi to revščino ali popolno duhovno praznino se bo nato božanska iskra, ki je dobro dejavnosti Ljubezni, osvobojena vedno bolj širila in zapolnila prejšnjo duhovno praznino. Samo v tej luči pride duh do vedno popolnejšega zaznavanja. – In tako vidite, da bo potrebno precej truda, da se naša skupina znebi tega upodobljenega videza nebes.

3 Še vedno vidijo vse tako, kot so videli v začetku. To pa potrjuje, da se v zaznavanju čisto resničnega in dobrega še niso kaj dosti spremenili. Ali bi radi zdaj izvedeli, kaj bi utegnil biti razlog za to, da jo je cela skupina od strežaja, kot imate navado reči, pošteno dobila pod nos?

4 Povem vam, pogosto je to odvisno od malenkosti, ker vsi ti katoliški nebeški junaki v bistvu niso nič drugega kot slepi skeptiki. Skepticizem pa je za človeka to, kar je hrošč za drevesa; in potrebna ni več kot ena sama ne povsem trdna točka, da ta točka nato postane škodljivi insekt resnice, ki se obilno razmnožuje in na koncu pokvari velike gozdove drevesnega življenja in spoznanja.

5 Zdaj sprašujete: »Dragi prijatelj, kaj je potem nevarna točka v tej skupini?« Povem vam, ta točka je sama po sebi komaj upoštevanja vredna, toda skeptik, ki gleda vsa vlakna drevesnega življenja in spoznanja, postavi to nepomembno točko pod izjemno povečevalni mikroskop in nato v tej neopazni točki odkrije velike neravnine, ki potem seveda z površino živega lesa, gledano naravno, niso združljive.

6 Toda vzrok je v tem, da se ti skeptiki zdaj s svojim mikroskopom nenehno osredotočajo na to nepomembno točko, toda nikomur ne pade na pamet, da bi usmeril mikroskop svojega razumevanja onkraj meja te točke, da bi lahko videl, kako se ta točka, ki se jim zdi tako neenakomerna, povezuje z drugim lesom življenja.

7 Da pa boste videli iz česa je sestavljena ta točka, vas želim opozoriti na to, da je strežaj citirano besedilo Svetega pisma z zunanjega vidika navrgel nekoliko zmedeno. Med pogovorom ste slišali popravek. Strežaj je citiral dozdevno Pavlovo besedilo, kot da bi bilo Janezovo. Ker pa so govornik te skupine in še nekateri drugi precej dobro seznanjeni s Svetim pismom, so na to postali pozorni, to pa je tudi večinoma razlog, da so staknili glave skupaj.

8 Naš govornik jim je to takoj na skrivaj omenil, rekoč: »Dragi moji blagoslovljeni prijatelji! Če bi bil ta strežaj resnično seznanjen z božansko Resnico, potem ne bi tako zlahka zamenjal Pavla za Janeza. Tako pa je očitno izrekel nekaj kar naj bi povedal Janez, vendar je to rekel samo Pavel, – in to je dovolj, da verjamem, da naš strežaj z dejansko božansko Resnico pravzaprav ni dobro seznanjen, zato je treba imeti o vsem kar je rekel precejšen dvom.

9 Zato sem mnenja, da so ta nebesa res popolnoma prava nebesa. Le kar se po pripovedovanju in pričevanju strežaja tiče miznega ujetništva, menim, da nam je to le natvezil in je samo njegova domneva. Svobodni smo in lahko gremo k mizi, kadar hočemo, lahko pa se tudi po tem velikem vrtu gibamo, kakor hočemo. Mnenja sem, da nam bo ta velika in čudovita palača na voljo za obisk velike in dolge mize in morda celo za bivanje, kajti Gospod je rekel: ‚V kraljestvu Mojega Očeta je veliko bivališč!‘ Tako, da je v tej izjemno veliki palači lahko nešteto bivališč; ali pa je še tudi nešteto takšnih palač na razpolago. Zato mislim, da nam ni treba več čakati na strežaja, ki je slabo pod-

kovan v Svetem pismu, ampak se po naši svobodni presoji in počutju takoj odpravimo proti veliki palači, kajti tukaj ne moremo več grešiti, zato lahko tudi delamo, kar hočemo.

10 Vsekakor je bolje biti v teh nebesih z jasnim spoznanjem, kot pa po nekoliko namišljenem mnenju našega strežaja priti v prava kmečka nebesa. In, če ta nebesa ne bi bila prava, kaj lahko storimo, saj nam na svetu drugo ni bilo nikoli nakazano? In, če tukaj, kot so nas učili na svetu, vse poteka skrajno pravično, kar je nedvomno in zagotovo, potem bi rad vedel, kaj bi bil lahko razlog, da bi nas nekaj časa morala zavajati lažna nebesa. Vedno smo verjeli v prava in resnična nebesa, ne pa v lažna in navidezna nebesa. Res bi bilo nizkotno od nas, če bi sumili, da se Bog s temi nebesi iz nas le norčuje, zato le pojdimo pogumno naprej!

11 Zdaj vidite, kako je ta točka kot lesni hrošč načela ves prejšnji gozd dobrih spoznanj; in naši skeptiki so se v celoti vrnili k svojim prejšnjim napakam. Seveda tukaj vprašate: »Ja, zakaj je potem strežaj to storil?« Povem vam: strežaj je govoril v duhovnem smislu pravilno, vendar naši skeptiki v zmoti niso premaknili mikroskopa svojega razuma preko točke dvoma, da bi lahko spoznali dobre stranske povezave.

12 Opazili boste, da strežaj ni v celoti citiral besedilo apostola Pavla in je izpustil izraz ‚bistven' ali tudi ‚telesen' ali ‚snoven'. Vidite, to je zelo pomembna povezovalna točka. Ta povezovalna točka je prav tisto, kar tej celotni skupini manjka, in ta povezovalna točka pomeni dejavno ljubezen, ki izhaja iz čiste vere v edinega Gospoda.

13 Zdaj pa poglejte v celotnem evangeliju po Janezu, ki izreče notranjo živo besedo ali ljubezen do Gospoda in je v nebeškem smislu povzeta v besedilu, ki ga je izgovoril strežaj in daje glede na Gospoda edino pravo luč.

14 Toda Pavel je to luč v sebi živo dojel, ki je Gospodova ljubezen v Janezu. Iz tega razloga Pavel tudi pravi: ‚Zdaj ne živim več jaz, ampak Kristus živi v meni!' Torej besedilo, ki ga je citiral strežaj izhaja iz celotnega Janezovega evangelija in ne more biti Pavlovo, ker vsej tej skupini še vedno manjka bistvena ljubezen do Gospoda. – Kar se tiče nadaljnjega poteka te zanimive razprave, jo bomo v bližini skupine pozorno spremljali.

53. POGLAVJE
Presenečenje v navideznih nebesih

1 Zdaj glejte, celotna skupina udejanji svojo odločitev in se pomika ob steni proti palači. Zdaj pa pazite, kmalu se bo začel glavni prizor, saj bo skupina kmalu naletela na prepad, ki sega proti mizi. Čez prepad ne bo mogel nihče stopiti, če pa bo pogledal navzdol v prepad, bo vanj zrlo neizmerno globoko in temačno brezno.

2 Poglejte, skupina se že bliža prepadu; zgovorni vodja gre prvi. Ko naredi še nekaj korakov, odskoči in zavpije: »Ampak, za Božjo voljo, kaj je to? Poglejte sem; to je brezno, ki vodi naravnost v pekel! Ko se bom spet srečal s strežajem, mu bom na najrazumnejši način dal vedeti, kakšen izvedenec je v nebeški geografiji. Ali ni prej razlagal, da so tla tega velikega vrta povsod enako trdna, ko je nekoliko pomešal površje oblakov? In zdaj tukaj, na naše veliko presenečenje, vidimo ta strašni prepad!

3 2. Nekdo iz skupine stopi k govorniku in mu z modrim izrazom na obrazu reče: »Brat, ne bodi tako glasen, kajti strežaj bi ti lahko tudi rekel, da si v Svetem pismu precej slabo podkovan. Glej, jaz to razumem in vem, kaj bomo naredili. To je zagotovo prepad skozi katerega je nekoč bogati zapravljivec iz pekla govoril z Abrahamom, ki je bil v nebesih in ga prosil za kapljico vode in še kaj več. Ta prepad je zagotovo ostal kot večno spominsko obeležje na to. In, ker tega prepada ne moremo prečkati, kar se za nas ‚blažene duhove' sliši nekoliko nenavadno, se vrnimo po naši poti spet nazaj in se neopaženo prikradimo k mizi.«

4 Prejšnji govornik reče: »Brat, ne motiš se; zagotovo bo tako, zato sem odločen skupaj z ostalimi upoštevati tvoj nasvet.« – Zdaj se skupina obrne in se hoče spet vrniti nazaj. Ampak glej, tukaj je znova, še ena, zelo usodna okoliščina. Tudi za njimi se pojavi prepad in tako naša uboga družba stoji zdaj kot med dvema ognjema in ima komaj nekaj sežnjev ozke kopnine, po kateri bi se lahko pomaknili do mize.

5 Toda poslušajte našega govorca, kaj pravi, ko zagleda drugi prepad. To so njegove besede: »Oh, za Božjo voljo! Kakšna nebeška nagajivost je to? A tako gre to v nebesih? To ni nič drugega kot prikrita zloba našega hvalevrednega strežaja, ki je iz nekega skrivnega skrivališča prisluškoval našem pogovoru, nato pa z nekakšnimi duhovnimi čarovniškimi

sredstvi, ki jih ima na razpolago, ustvaril to brezno. In zdaj tukaj stojimo in gledamo, kot pravi rek na Zemlji, tako kot tele v nova vrata. Njega pa tudi ni na spregled; menim, da je že pogruntal, kaj si mislimo o njem. Resnično, če bi poredněž zdaj prišel sem, bi ga celo zgrabil s svojimi nebeškimi rokami! Ta dva brezna tukaj, to je nekaj groznega! Če ne bi bili tako previdni, bi bili že eni ali drugi, Bog ve kje spodaj! Moji dragi prijatelji in zdaj nebeški bratje in sestre! Jaz sem prvi rekel in tudi trdno ostanem pri tem, da vsa ta nebesa niso nič drugega kot potegavščina. Strežaj nas je vse preslepil z našo sprehajalno potjo in s tem tudi vse naše zemeljske upe, ki smo jih imeli v nebesa. Edino, kar še manjka, je še eno manjše brezno, ki bi nam prekrižalo pot in vsi bi se znašli v najlepšem nebeškem zosu!«

6 Drugi brat mu reče: »Brat, brat, ne govori tako glasno! Ali nisi slišal na Zemlji star pregovor: ‚Mi o volku, volk na vrata!‘ Če si je naš strežaj že dovolil z nami to dvakratno šalo, bi mu tudi zelo lahko prišlo na misel, da bi nam zaprl še zadnjo pot do mize. Zato je moje mnenje, da bi se morali čisto potiho in ponižno potegniti po tem ozkem pasu k mizi, sicer bi se lahko zgodilo, da bi vsi tukaj dobili malo nebeškega stradeža. Kajti, mnenja sem, četudi človek v nebesih ne more grešiti, potem morda tudi ne bi bilo povsem prav, da bi samovoljno ravnal. In zato bi bilo zlahka možno, da je za nepokorne nebeške duhove tudi kakšna nebeška kazen, o kateri seveda noben smrtnik ne ve nič, saj, kot ti in vsi ostali veste, da na Zemlji o nebesih sploh nismo ničesar določenega izvedeli, zato se moramo šele tukaj s temi pobliže seznaniti. Mnenja sem, da bi morali tukaj pred očmi presvete Trojice, pokazati malo kesanja, da nam bo tako naš pregrešek morda odpuščen.«

7 Prvi govorec reče: »Dragi brat! Ne motiš se; vendar se mi tukaj dozdeva tako, kot so stari Rimljani nekoč pripovedovali o tako imenovani Scili in Karibdi, zato mislim, da v tako oblikovanih nebesih, na nobeni strani ne bo kaj dosti za pridobiti. Če ostanemo tukaj, nas čaka večna lakota, če pa dospemo o mize bi to pomenilo spet večno sedenje in pitje. Zato menim, kdor izmed vas bi se rad vrnil zopet k mizi, bo vsaj poskusil srečo, če ne bo naletel na prepad, ki mu bo zopet zaprl pot, jaz pa bom ostal tukaj in ne grem niti za korak naprej, dokler se strežaj ne vrne, kakor je obljubil, in mi da zadostno razlago o teh prepadih okoli nas.«

8 Zdaj glejte, en del skupine se začne pomikati vzdolž kopnine in gre brez odlašanja naprej. Zdaj pa je dobil tudi naš glavni govornik dodatno voljo, da sledi tistim, ki so odšli. S skupino, ki je ostala pri njem, se začne pomikati naprej. Ampak glej, znajde se pred poprej njemu domnevano prečno oviro, čez katero ne more skočiti. Zdaj pa poslušajte, kako se ta nebeški prebivalec začne na vso moč pritoževati čez tako nebeško ureditvijo, rekoč: »No, zdaj pa imamo! Tako kot sem si mislil, to so nebesa, da si jih človek ne bi mogel boljše želeti. Moji dragi bratje in prijatelji, to so tako imenovane nebeške radosti! Iskreno moram priznati, da odkar sem živel na Zemlji, se ne morem spomniti, da bi se kdaj znašel v večji in usodnejši stiski, kot zdaj na tem kraju blaženosti.

9 Ko se zdaj najbolj jasno spominjam vsega, kar sem na Zemlji naredil, da bi si ta nebesa zaslužil; kako pogosto sem se postil, koliko sto, ja tisoč Rožnih vencev sem zmolil. Koliko maš plačal in koliko sem se jih udeležil s pobožno navzočnostjo, in koliko revežev sem kot reven kmet v vsem svojem življenju nahranil! Ja, iskreno moram priznati, da sem si na Zemlji za ta nebesa dobesedno pustil kožo ustrojiti. In zdaj uživam z vami to zelo obetajočo nagrado, in sicer na tem kvadratnem prostoru, omejenim s tremi brezni, od koder lahko res gledamo Sveto Trojico, dokler bodo zdržale naše oči, vendar se ne smemo niti premakniti, sicer bi kmalu ležali tam spodaj, Bog vedi kje! Zdaj manjka le še to, da bi se ta majhen nebeški kvadratek zemlje polagoma začel pogrezati v brezno. Potem nam pri Bogu ne bi ostalo nič drugega, kot da se pogreznemo z njim bogve kam; ali pa bi se morali hočeš nočeš povzpeti na steno in se na tej ustaliti med dvema breznoma, pod pogojem, da se ne bi tudi stena pogreznila in mi skupaj z njo. Ne, dragi prijatelji! Ko zdaj pomislim nazaj, po kakšni resnično dolgi poti, meni še vedno na nekoliko sumljiv način, nas je vodil duhovnik, ko smo prispeli v duhovni svet, in koliko truda nas je stalo, da smo prišli do zlatih nebeških vrat, potem be se lahko razpočil od jeze, kajti tam spodaj nam je šlo milijonkrat bolje kakor tukaj! –

10 Poglejte, pravkar je nekdo pocukal našega govornika za rokav in mu s prstom kaže na kvadraten košček njihove kopnine, da se je pomemben kos pravkar pogreznil. Naš glavni govornik se malce umakne nazaj in reče v precejšnji zadregi: »No, kaj sem rekel, zagotovo bo še nekaj vzpenjanja po steni! Zares, če ne bi z gotovostjo vedel, po svoji

stanovitni veri, da človek ne more biti vržen iz nebes v pekel, potem bi moral pri tem mojem ubogem nebeškem življenju trditi, da je bilo že vse primerno pripravljeno za eno tako hvalevredno pot. Mislim, da je za nas bolje, da se takoj lotimo stene, ker se ne more vedeti, koliko površine bo morebiti še ostalo, ko se bomo naslednjič pogreznili. Ko pa bomo na vrhu stene, drsimo po njej ritensko navzdol, dokler ne bomo prišli izven tega usodnega kvadratnega koščka kopnine, nato pa poskusimo priti do izhodnih vrat nebes, od koder bomo potem spet prehodili nam že znano dolgo pot. Bog, daj nam le toliko usmiljenja in sreče, da se ta stena ne bi z nami usodno poigrala, kajti menim, da bomo le tako iz te zadrege še lahko rešili celo kožo.

11 Poglejte, po tem govoru vsi hitijo proti steni. Ko do nje pridejo, je ta na žalost nekoliko previsoka, da bi jo lahko preplezali. Zato naša družba zdaj postavlja živo lestev, tako da se nekako potegnejo čez steno.

12 Vsi se srečno spravijo gor, ko pa potegnejo navzgor še zadnjega moža, se stena začne upogibati, in takrat naš govornik reče: »Dragi prijatelji, ne izgubite poguma! Vsa slava Bogu Gospodu! Zdaj mi je vseeno, naj se zgodi kar se mora! Kajti zdaj se lahko povsem jasno vidi, da so vsa ta nebesa čisto navadna nagajivost, z edino izjemo božanske Trojice. Našega uglednega strežaja sploh ni več na spregled, in čeprav nam je to zvesto obljubil, nas je pustil v tej največji nebeški stiski. Poglejte, zdaj se je naša stena razklala na pol in mi padamo z njo navzdol, Bog ve kam!«

13 Zdaj pa gremo tudi mi in poslušajmo našega govornika med padanjem. Njegova družba je že čisto obupana, le naš govornik še ni izgubil upanja. Zato svojo sopotniško družbo tolaži po svojih najboljših močeh, rekoč: »Ne skrbite, dragi bratje; Gospod želi človeku vedno najboljše. Ne moremo vedeti, zakaj je ta vožnja dobra. Morda se bomo zdaj ob tej priložnosti odpravili na duhovno zares izjemno zanimivo potovanje po nebesih, morda se bomo pobliže seznanili z zvezdnim nebom, ki je zagotovo veliko nižje spodaj ležeče, in mogoče se primeri, da naletimo celo na čudoviti tuj svet. Jaz pravim: zgodi se Gospodova volja! Ne moremo se ubiti; in morebiti nam bo šlo bolje, kot v nebesih tam zgoraj. Seveda bi bilo zelo usodno, če bi še naprej vso večnost padali, a kaj takega je komaj verjetno, saj bi bila potem trojica, ki nam je

še vedno vidna, zgolj duhovno meteorski pojav. Vendar moramo biti že precej globoko spodaj, kajti celotna podoba Trojice se obupno manjša. No, dragi prijatelji, zares, naj se zgodi, kar hoče, vendar pa sem strašansko radoveden, kam bomo prispeli na koncu tega duhovnega zračnega potovanja.«

14 Poglejte, nekdo iz družbe opozori govornika na to, da je globoko spodaj odkril neizmerno vodovje. To opazi tudi govornik in reče: »Na takšni podlagi nam naš kos stene zagotovo ne bo nudil pomembnejše zaščite; ampak mi je čisto vseeno, ker sem v takšnih pogojih resnično sit vsega življenja! In tako naj se torej zgodi, kar se hoče; voda ali brez vode, to mi je vseeno.« – In zdaj poglejte, vsa družba doseže gladino vode, njihov kos stene se spremeni v čoln, v katerem se je družba sedaj znašla nepoškodovana. Pihati začne veter in čoln pluje čez valove.

15 V smeri med jutrom in poldnevom je pravkar vzniknila čudovita in prostrana dežela, kot da bi se dvignila iz valov; in naš govornik reče svoji družbi: »Rekel sem vam, da v zgornjih nebesih nismo veliko izgubili. Vsa čast in zahvala Bogu za to čudežno rešitev! Tudi našemu zalemu strežaju je vse odpuščeno. Toda, če bi se z njim spet srečal, bi ga vseeno malce oštel!«

Poglejte zdaj, čoln se približuje kopnemu. Ampak poglejte še bolj natančno, tam na obali čaka nam dobro znani strežaj našo hitro jadrajočo družbo. Zdaj ga je moral prepoznati tudi naš govornik, ki prav začudeno pogleduje na obalo. Kaj sledi dalje si bomo podrobneje ogledali prihodnjič!

54. POGLAVJE
Osvoboditev iz navideznih nebes

1 Poglejte, ko se plovilo vedno bolj približuje obali, naš glavni govornik vedno bolj prepoznava strežaja. Zato se obrne k svoji družbi in jim reče: »Poglejte, če to ni naš zali strežaj, potem naša mokra podlaga ni voda. Oh, to je on; vse njegovo vedenje, njegov obraz, njegovi dolgi zlati lasje; skratka, bolj ko se mu približujemo, bolj nedvomno ga moje oči prepoznavajo! Če bi zdaj imel le malo vsemogočnosti, bi poslal nekaj grmečih nevihtnih oblakov nad njegovo glavo. Ker pa tega ne zmorem, mu jih bom pošteno napel, ko se srečava. Ne verjamem, da bi se v

tem kraljestvu duhov, v zgornjih dvomljivih nebesih in tu spodaj v tej deželi, našla dva na las podobna duhova. Vendar, ko bomo vsi na obali, ne bomo nakazali ničesar takšnega, kot da smo ga že prej videli, ampak samo počakajmo, kaj bo on sam rekel. Če ne reče nič posebnega, potem se bom z njim pogovarjal in zagotovo ugotovil, ali je strežaj ali ni.«
Toda nekdo iz družbe reče glavnemu govorniku: »Poslušaj, prijatelj, če predpostavimo, da je ta duh, ki nas očitno čaka, nam znani strežaj, potem imam popolnoma drugačno mnenje o tem, kako naj z njim ravnamo, kot ti, moj dragi prijatelj in brat. Glej, itak je bila tvoja in naša volja, da pridemo iz zgornjih nebes sedenja, žretja in zijanja, in kolikor vem ti je strežaj to tudi obljubil. Temu se prav nič ne čudim, da ni več prišel k nam, saj si mu prvič, takoj po njegovem odhodu začel očitati napačno citirana Svetopisemska besedila, in drugič, – prav zaradi tega – nihče od nas ni upošteval njegovega predloga, kako bi morali ravnati. Da nas je zaradi tega pustil malce v negotovosti in nas seveda spravil v silno zadrego, se mi zdi več kot upravičeno, glede na našo pravcato surovost do njega. Ker pa nas je najbolj čudežno in popolnoma nepoškodovane rešil, kar zagotovo ni storil nihče drug kot on, sem mnenja, da se odrečemo vseh naših neviht in jezičnega grmenja ter poizvedovalne prekanjenosti, sicer bi mu lahko morda prišlo na misel, da bi spet pozabil na nas, in to deželo, ki nam je zdaj zelo blizu, naredil prav tako nestabilno, kot nebesa tam zgoraj.«

2 Glavni govornik reče: »Moj zelo cenjeni prijatelj in brat! Zares se ne motiš; malo sem bil razgret, toda tvoje besede so me zdaj popolnoma streznile. Ta strežaj bi lahko bil preoblečeni angel, čeprav na njem nisem videl nobenih kril, ki bi jih zlahka skrival pod svojo obleko. In, če bi on to bil, naj nam Sveta Trojica stoji ob strani! – saj bi potegnili kratko, ker mora biti tak angel strahovito močan. Nekoč mi je zelo pobožen duhovnik pripovedoval, da bi tak angel s svojo izjemno močjo, zlahka z velikim gorečim mečem z enim samim udarcem prepolovil vso Zemljo. Torej, če bi tukaj z njim ravnali nekoliko nesramno, bi mu bilo možno imeti pod plaščem poleg kril tudi dobro nabrušen goreč meč. Nočem več govoriti naprej o tem, kaj vse bi lahko s tem storil proti naši strašanski nemoči.«

3 Drugi govorec reče: »Ja, ja, dragi prijatelj in brat, glede tega imaš zopet prav. Četudi v Svetem pismu, kot se zdi, ni zelo izveden, je lahko zato vseeno angel; zato se mu bomo približali z veliko ponižnostjo.«

4 Tretji iz družbe pripomni, rekoč: »Poslušajte bratje! Tri glave in šest oči vidi več kot ena glava z dvema očesoma. Mnenja sem, da glede Svetega pisma in zamenjavanja besedila, oziroma zamenjave imen pri napovedi besedila, sploh ne smemo govoriti, kajti kaj vemo, kako nebeški duhovi, še posebej pa angeli, poznajo božansko Besedo, kako jo berejo in kako razumejo. Zelo lahko bi tudi bilo, da je Janez izrekel to o Kristusu, vendar tega ni napisal sam, ali pa se je to po številnih izročilih izgubilo, tako kot se je kolikor vem, za svet izgubilo celotno Pavlovo pismo. Tako mislim, kot sem že rekel, da se glede tega s svojo nevednostjo ne bi smeli prekomerno hvaliti. Kot veste, sem bil na svetu duhovnik in celo doktor teologije. Na tem položaju sem v Svetem pismu našel precej vrzeli, vendar sem se tolažil s tem, da če bi bili takšni manjkajoči deli neizogibno potrebni za zveličanje ljudi, potem Gospod ne bi nikoli dovolil, da se izgubijo. Pri tem pa sem že pomislil, da se bodo nekoč takšni deli našli v nebesih za višji duhovni namen.« – Vidite, glavni govornik in tudi vsi ostali se s tem predlogom popolnoma zadovoljijo.

5 Zdaj je naše plovilo prispelo na breg in vsa več kot sto glava množica gre na obalo; strežaj, ki jih je čakal pa jim gre z razširjenimi rokami naproti. Naš glavni govornik spoštljivo stopi do njega in mu reče. »Ali si to ti ali nisi?« Strežaj odgovori: »Ja, jaz sem! In spet smo se tu srečali, kot sem ti že zgoraj razkril. Ti in tvoja družba se niste držali mojih predlaganih pogojev, zato sem jih moral spremeniti, ker jih nisem mogel obdržati v predlagani obliki in meri, ker si jo ti prekoračil. Kljub temu sem te želel osvoboditi iz tvojih navideznih nebes, zato sem moral tudi jaz glede na tvojo noro mero, kreniti po nori poti, da sem tebe in vso družbo spravil iz navideznih nebes.

6 Zdaj me sprašuješ, kakšen bi bil nadvse čudovit pomen tako nenavadnega potovanja, in sprašuješ tudi, kaj pomeni očitno protislovje med trdnostjo prikazano pri mizi in kmalu zatem z udorom nebes, saj je bila to v naravnem pomenu očitna prevara? Povem ti, vse to ima pomen, ki popolnoma ustreza vaši notranjosti, kajti ko sem ti pri mizi pokazal trdnost tvojih nebes, ti nisem pokazal nič drugega kot še vedno trden temelj tvojih zmotnih predstav o nebesih.

7 Ko pa si v moji bližini začel zaznavati neustreznost in popolno nesmiselnost svojih nebes, si se dvignil iz središča svoje zmote in pobegnil z mnogimi, ki so na skrivaj od mene spodbujeni, s teboj delili tvoje

mnenje. Na skrajni meji tvoje zmote, sem ti pokazal vse, kar te je še vezalo na tvoja neumna nebesa. Na to bi moral biti pozoren, ti pa si ostal še trdno navezan na mejo svoje zmote in nisi mogel doumeti kar sem ti rekel, zato si hotel v svoji zmoti nadaljevati. Ne jaz, ampak Beseda, ki sem ti jo povedal, je tvojo zmoto zrahljala in jo raztrgala na več mestih, skozi katere si zlahka videl popolno neutemeljenost svojih navideznih nebes. Ja, na koncu te je moja Beseda popolnoma zajela. Tiste, ki so bili še prešibki, je od tebe ločil nov prepad, in tako si bil, kot rečeno, popoln ujetnik.

8 Ker se je zato tvoja zmota začela vedno bolj pogrezati, si s svojo družbo pobegnil na steno. Ta stena je bila božanska Beseda, katere ste se oprijeli, vendar je bila v vseh delih popolnoma nerazumljena. Zato ni imela zate in za tvojo družbo tudi nobene nosilne moči. Na videz je stena popustila in padla z vami navzdol v globino vaših src. Kmalu ste pod seboj zagledali veliko vodovje, ki je grozilo da vas pogoltne. Toda to vodovje ni bilo nič drugega kot vidna modrost spoznanja, skrita v tem majhnem delu Besede, ki je padla v tvoje globine. S to besedno steno v svojem srcu, si kmalu dosegel veliko, svetlo morje spoznanja in Beseda je postala zate, kot za vse vas, varen nosilec na neskončnih valovih božanske Modrosti, skrito tudi le v tem majhnem delu Besede. Ko si Besedo skrivaj vedno bolj in bolj vsrkaval vase, te je ta nosila glede na stopnjo tvojega sprejemanja, vse bližje in bližje k trdni obali Življenja. Te nisi mogel prej doseči, dokler Beseda ni popolnoma zmagala nad domišljavostjo tvojega srca. – Toda Beseda je zmagala, zato si prispel na trdno obalo.

9 Le pomisli nazaj na vse smešno česnanje, ki je sicer izhajalo iz tvoje dobrodušne zunanje lupine, in boš zlahka videl nevzdržnost in praznino vseh tvojih predstav o Bogu in nebesih. Zdaj pa si na prvem pravem temelju Besede, zato raziskuj tudi na tej podlagi in boš skupaj s svojo družbo začel prepoznavati Boga in nebesa s povsem drugega zornega kota.

10 Poglej tja, med jutrom in poldnevom stoji velika palača. Tja morate iti. Tam boste našli vse, kar potrebujete.«

11 In glavni govornik reče: »O dragi, nebeški, najbolj cenjeni prijatelj! Ali bi bil tako dober in nas tja pospremil?« Dozdevni strežaj reče: »To ni potrebno, saj do tja ne boste zgrešili poti, ampak bom šel jaz pred

vami naprej, tako hitro kakor misel in vas tam sprejel in uvedel! Šele tam bomo bolj osvetlili nekaj Janezovih in Pavlovih besed, in potem se bo pokazalo, kdo izmed vseh nas je najbolj izveden v Besedi. Zato upoštevajte moj nasvet in pojdite tja. Amen!«
Poglejte, domnevni strežaj je nenadoma izginil in naša še vedno precej presenečena družba, začenja hoditi po prej nakazani poti. Mi pa gremo tudi za njimi, da bomo pričevalci vsem nepozabnim stvarem, ki se bodo še zgodile.

55. POGLAVJE
Prvo trdno bivališče po navideznih nebesih. Nerazumljiva trojica. Evangeličanski Kristus.

1 Naš glavni govornik reče svoji družbi: »Ampak, to je res čudno! Do sedaj sem verjel, da le na Zemlji lahko duhovi postanejo tako nenadno nevidni za ljudi, toda da bi duhovi lahko postali nevidni tudi za duhove, to je zame nekaj povsem novega. Kdo bi zdaj lahko pojasnil, kako je ta duh, ki nedvomno mora biti angel, lahko tako hitro izginil izpred naših oči. Pri mojem revnem življenju, mnenja sem, da bi bilo na Zemlji lažje ugrizniti v Luno, kot na to vprašanje odgovoriti.« Nekdo drug mu odgovori, rekoč:
»Dragi prijatelj, glej, to se mi spet ne zdi tako čudno, ker sem na Zemlji večkrat slišal, da angelski duhovi lahko potujejo z bliskovito hitrostjo. Če nam je torej ta duh, ki je zagotovo angelski, tako hitro izginil izpred oči, potem to ni nič drugega, kot očitna potrditev tega, kar smo že večkrat slišali na Zemlji.«

2 V pogovor se vmeša tretji, ki reče: »Dragi prijatelji, kar se tiče angelstva našega strežaja, je to vse res, vendar bi moral za tako hiter vzlet razširiti svoja krila, dokler pa na angelu ne vidim kril, še ne verjamem, da je angel. Pravzaprav so vsi pobožni ljudje na Zemlji videli, da so angeli opremljeni s krili, kar pa je bilo mogoče le v stanju tako imenovanega zanosa, torej vedno samo z duhovnimi očmi. Če pa so pobožni ljudje videli Božje angele vedno s krili, zakaj jih potem ne bi mogli videti mi, saj smo zdaj tudi sami zagotovo popolni duhovi?«

3 Glavni govornik reče: »Moj dragi prijatelj, očitno ti moram povedati, da ta želja nakazuje precejšnjo šibkost duha, kajti kar zadeva krila, to

ja vsak ve, da ta ne označujejo nič drugega, kot le veliko hitrost, in so le simbolno znamenje, zato je lahko tak duh tudi angel brez vidnega para kril. Nenavadno, kot sem rekel, je le to, da lahko en duh postane drugim neviden. Celo to me ne moti, da se mi kot duhovi ne moremo premikati s hitrostjo našega strežaja, ker je zato potrebna določena mera vaje, saj z vadbo človek postane mojster v vsem. Toda, kot sem že rekel, to izginotje mi ne gre iz glave. Ampak, pustimo to. Ko se zopet z njim srečamo, kot je rekel, tedaj nam bo nemara razložil.

4 Toda raje si ogledujte to zelo lepo pokrajino, res, ta mi je tisočkrat ljubša, kot naša nekdanja visoka nebesa. Rad bi se v tej naselil in postal tam v gorah srečen kmet. Le poglejte bujno rast trave, te prelepe cvetlice, čudovite drevorede, kot se zdi, najžlahtnejših vrst sadja in majhne potočke. In poglejte tja naprej, kako je ta velika, veličastna ravnina, obdana z najveličastnejšimi gorskimi skupinami, in kako te gore brez izjeme krasijo prelepe zgradbe podobne palačam. Če me moje oči ne varajo, na bližnjih gorah vidim tudi živa bitja v belih oblačilih, ki se sprehajajo pred palačami. To mi je všeč! Ta pokrajina je veliko bolj podobna nebesom, kot tistim, v katerih bi se počutili kot večno žreči polipi.

5 To je popolna krasota. Trojice res ni videti nikjer, vendar to pokrajino osvetljuje čudovito sonce. Kar zadeva pogled na Trojico, vam moram priznati, če sem lahko iskren, da lahko prav tako zlahka pogrešam pogled na njihovo veličastnost, kot sem jih moral pogrešati na svetu; – toda zdaj se mi je porodila druga ideja.

6 Zame bi bil poleg vse te lepote vrhunec vsega veselja, če bi se kdo kjerkoli tukaj srečal s Kristusom Gospodom, in sicer, tako kot takrat, ko je živel na Zemlji in učil svoje apostole. Kajti moram vam še nekaj odkrito priznati: pogled na božansko Trojico je res sam po sebi zelo vzvišen, vendar bi moral biti v globini svojega srca resnično nizkoten lažnivec, če bi trdil, da je ta pogled v meni prebudil kakršenkoli občutek ljubezenske topline. Prisiljeval sem se, koliko mi je bilo mogoče, vendar se nisem mogel pripraviti do tega, da bi vse tri osebe zaobjel z enako ljubeznijo. Kajti, če bi ljubil Očeta, ne bi mogel hkrati ljubiti tudi Sina, in ko sem se tega v sebi zavedel, mi je prišlo na misel, da tako Oče kot Sin tega ne moreta naklonjeno sprejeti; če bi ljubil samo Sina, sem si mislil, ali bi bilo to Očetu prav?

7 Prav tako moram odkrito priznati, da sem se zaman z vsem svojim srcem boril, da bi ljubil Svetega Duha, kot goloba! Kajti prav tako bi lahko ljubil kos lesa, kot tretjo božansko zelo neosebno osebo. Sveti Duh je prejel najmanj mojih ljubečih misli, in to zato, ker nikoli nisem mogel dojeti Njegovega bitja in si predstavljati ničesar o Njem! Oče in Sin sta mi bila vedno bolj pri srcu. In, če ne bi bila dva, ampak bodisi eden ali drugi sam zase, bi lahko tako enega ali drugega goreče ljubil.

8 Zelo pogosto sem na skrivaj pomislil, da če bi se Kristus nekoč le enkrat kamorkoli spustil s Svojega visokega prestola, kjer bi Ga lahko sam srečal, potem bi se nesmrtno Vanj zaljubil. Toda z ljubeznijo do te nedostopne svetlobe, oziroma, z mojo neustrezno ljubeznijo, kot rečeno, se nisem mogel približati ne Očetu in ne Sinu v Njuni nedostopni svetlobi. Sploh pa se mi zdi povsem nenaravno zaljubiti se v svojo ljubezen nekje v neskončnosti, bodisi duhovno ali fizično, saj mora biti za ljubezen predmet dostopen.

9 Ko sem bil še na Zemlji, sem se nekoč namenil preveriti, če se lahko zaljubim v čudovito zvezdo. Zato sem to zvezdo gledal dalj časa in pri tem v ta namen silil svoje srce, kolikor sem mogel, toda ali mislite, da sem lahko v sebi do te zvezde prebudil pravo ljubezen, kakršno čutiš do dobrega prijatelja ali do ljubeznive prijateljice? Oh, to mi ni nikoli uspelo!

10 Enako se mi je zgodilo z ljubeznijo do Trojice, in ne veliko bolje z ljubeznijo do presvetega oltarnega zakramenta, kajti tolikokrat, kot sem hodil k obhajilu, sem potem preiskoval svoje srce, ali je bolj vdano zakramentu ali bolj moj ženi in otrokom, potem moram na svojo sramoto priznati, da je bila moja ljubezen do žene in otrok veliko močnejša, kot do svetega zakramenta. In tako nikoli nisem mogel zares v svoje srce sprejeti Trojice, kot tudi ne presvetega oltarnega zakramenta, ampak sem se jima približal zmeraj le z določeno skrivno sveto plahostjo, da sem naravno ljubezen srca do Boga štel dobesedno za greh.

11 Samo s Kristusom je bilo drugače. Ko sem bral Njegove svete evangelije, sem si vedno prestavljal, da je prisoten, in sem v svojem revnem življenju vedno mislil, da če bi imel milost, ki je bila dana apostolom, bi tudi sam postal apostol in bi brez najmanjšega truda zapustil ženo in otroke, z daleč prevladujočo ljubeznijo do Njega! Ja, moram vam tudi povedati, da sem v bistvu, če dobro premislim, vse delal iz lju-

bezni do evangeličanskega Kristusa, v kar so me seveda najbolj ljubeče prisilile srečne sanje, ki sem jih imel o Njem.

12 Toda, kar se še zadeva Svete Trojice in svetega oltarnega zakramenta, sem ostal nehote, nenehen pobožni mučenik svojega srca. Kajti za ta skrivnostna, nerazumljiva božanska veličastva je bilo moje srce obdano z večnim polarnim ledom. – Dragi prijatelji, nikomur ne želim vsiljevati te svoje izpovedi, ampak sem hotel v tej svobodni pokrajini le malo olajšati svoje srce. Enako lahko storite tudi vi, saj je še nekaj časa, preden prispemo do navedene nam palače.«

13 Iz družbe se jih več oglasi in reče: »Dragi prijatelj in brat, najbolj iskreno ti lahko zagotovimo, da v tem pogledu nismo bili niti za las boljši. Vsemu smo zvesto verjeli in bili neredko pravi bedaki, zaradi skrivnega strahu pred tako izredno božansko svetostjo, nato pa smo našli popolno tolažbo v evangeličanskem Kristusu. Zaradi tega se je naše srce pogosto bolj vnemalo za presveto Mater Božjo, pa tudi za nekatere druge svetnike, kakor pa za najvišje Božje veličastvo, ki smo se ga bali, neredko do neke mere iz obupa. Toda ljubezni do tega ni bilo v nas, kajti tistega, česar se tako strašno bojimo, je zelo težko ljubiti.

14 Potem se poraja tudi vprašanje, ali bomo v tej pokrajini videli blaženo Devico Marijo in še kakšnega drugega svetnika, kajti zgoraj v nebesih, v katerih smo bili, nismo o teh kljub največji pozornosti odkrili niti najmanjše sledi. Ti, dragi prijatelj, ki imaš običajno boljše domisleke, bi nam lahko verjetno povedal nekaj najboljšega o tem?«

15 Glavni govornik reče: »Moji dragi prijatelji, glede tega menim, da tukaj ne smemo preveč spraševati, ampak si moramo zgolj prizadevati: prvič, da čim prej prispemo v našo napovedano palačo, kjer bomo prejeli obljubljeno pojasnilo o nam vsem nerazumljivi Božji Besedi, zlasti kar se nanaša na Pavla in Janeza. In drugič, moramo vsi vzpostaviti temeljno načelo: ker je božanska trojica za nas postala nevidna, se zopet držimo našega evangeličanskega Kristusa, kajti po Njegovem izreku: ‚V kraljestvu Mojega Očeta je veliko bivališč‘, je ta kraj veliko bolj podoben pravim nebesom, kot zgornji, kjer smo videli le eno bivališče. Toda zdaj nič več o tem, kajti glej, naš domnevni strežaj nam že spet prihaja naproti, zato pojdimo tudi mi njemu zelo tiho in mirno naproti.«

56. POGLAVJE
Na poti h Kristusu

1 Poglejte, ko so skupaj, naš domnevni ‚strežaj' že sprašuje našega glavnega govorca, kako jim je bilo všeč potovanje do sem in o čem so se med seboj pogovarjali? Naš glavni govorec reče: »Dragi prijatelj in brat, zagotovo prav posebno visokega položaja! Povem ti, star pregovor pravi: ‚Veliko hrupa za nič!' Tako je bilo tudi pri nas. Pomenkovali smo se o mnogih nepomembnih stvareh, ki pa bi vse skupaj na tehtnici Resnice zagotovo dale bolj malo teže. Zato ti po mojem mnenju tudi ne bi bilo treba ponavljati naših neumnosti, katere nam lahko razbereš že z naših obrazov, razen ene stvari, ki sem jo povedal, kar pa ne pomeni, da bi morala zato biti nekaj pomembnega, ampak bi morala biti zgolj sama po sebi pomembna.«

2 Domnevni strežaj vpraša glavnega govorca, rekoč: »Kaj je torej samo po sebi tako pomembno? Glej, do palače imamo še dobršen del poti, tako da mi to lahko poveš.«

Naš govorec reče: »Dragi prijatelj in brat, če bi me hotel potrpežljivo poslušati, potem imam zares veliko željo, da bi ti iz svojega najglobljega čustva oznanil, kaj je pravzaprav tisto, kar je zame, kot tudi za celotno družbo najpomembnejše. Kimaš mi in praviš naj govorim; zato želim brez zadržkov povedati vse, kar še vedno najdem v sebi. Takšne ideje sem imel na skrivaj tudi že na Zemlji, a pravzaprav niso bile nič drugega kot le bežne fantazije, ki so morale vedno, ko je bilo primerno, služiti moji katoliški veri. Te moje fantazije pa so bile in so sedaj še bolj kot prej, naslednje: Prva je bila nerazumljiva Trojica, ki je bila vedno tako neskončno visoko vzvišena, da sem lahko storil vse kar je bilo v moji moči, vendar kljub temu nisem mogel nikoli do Te popolnoma povzdigniti ljubezni svojega srca. Pravzaprav sem gojil beden strah, povezan z neverjetnim strahom pred Svetniki. Toda to je bilo vse, kar sem čutil do tega najbolj vzvišenega troedinega bitja; več iz mojega srca ni bilo mogoče izvabiti.

3 Toda, ko pomislim, da moramo Boga ljubiti bolj kot vse drugo, in to z vso svojo življenjsko močjo, se vprašam: ali je pri tebi tako, ali ne ljubiš v svojem srcu svojo ženo, svoje otroke in nekatere svoje prijatelje pravzaprav očitno bolj kot presveto Trojico? Potem sem iz svoje

notranjosti vedno dobil nedvoumen odgovor, da imam veliko bolj rad svojo ženo, svoje otroke in nekatere prijatelje, kot pa presveto Trojico. Ja, z vso iskrenostjo moram ob tem dodati, da nisem mogel razumeti, kako je mogoče, da bi človek ljubil to Trojico. Kajti, bolj kot sem začenjal širiti svojo ljubezen do največjih, bolj sem se v sebi zavedal, da kar je velikega, človek sploh ni sposoben ljubiti. To sem poskušal udejanjiti z različnimi miselnimi primeri.

4 Nekoč sem si predstavljal, ali bi lahko ljubil najlepšo žensko, če bi bila približno dvakrat večja od cerkvenega zvonika? V svoji fantaziji sem si takšno žensko čim bolj živo predstavljal; in bogve, kako se je zgodilo, ali je to storila moja domišljija ali kakšen duh, skratka, dejansko sem videl videz neizmerno velike ženske postave. Kolikor se spomnim, bi se tej postavi resnično lahko reklo, da je lepa, a namesto, da bi v mojem srcu vzbudila ljubezen, ga je prevzel le pravi peklenski strah. S to izkušnjo mi je postalo jasno, da človeško srce ne more ljubiti stvari, ki so prevelike, ampak pred njimi osupne, kot plašen otrok, ko prvič vidi junaka v oklepu.

5 Prav tako sem vprašal svoje srce tudi, ali bi lahko ljubil goro ali vso Zemljo? Tudi za to sem poskušal vzbuditi svoje srce, vendar sem se pri tem počutil, kot človek, ki ni dovolj močan, da bi dvignil zanj neizmerno težko breme. Ob teh poskusih ljubezni sem si prestavljal nekatere velike junake in se spraševal, da so morali vso zemljo goreče ljubiti, ker so se tako divje borili za njeno posest? Toda srce mi je povedalo: ‚Ti junaki niso ljubili zemlje, ampak samo sebe; niso hoteli biti očetje, ampak le gospodarji in vladarji zemlje.‘ Ko sem to ugotovil, se je moje osnovno načelo še bolj utrdilo in sem iz tega še bolj jasno videl, da človek s svojo ljubeznijo nikoli ne more zaobjeti tistega, kar je v odnosu do njega preveliko. Nekoč sem se hotel zaljubiti tudi v zvezdo, pa tudi v to neuspešno, ker je bila predaleč in sem se pri tem ljubezenskem poskusu počutil kot riba na suhem, ki neuspešno hlasta za vodo, a kljub temu ne dobi v grlo niti ene kapljice. S temi nenavadnimi primeri ljubezni sem preizkušal svoje srce, a vedno zaman.

6 Kot rečeno, moja ljubezen do presvete Trojice ni bila niti za las boljša, nasprotno, še veliko slabša. Kajti razen tiste velikanske ženske podobe, se doslej omenjenih ljubezenskih preizkušenj nisem bal; medtem ko sem se vedno neizmerno bal Trojice, ker sem to najvišje bitje poznal

po svoji veri le kot neizprosnega, strogega sodnika, ki je ljudem v kratkem življenju na Zemlji milostljiv le zaradi nenehne, stroge življenjske pokore. Ko pa človek enkrat umre, potem se tudi ta pičla milost za vedno preneha in grešnika ne čaka nič drugega kot večno prekletstvo, in v najboljšem primeru, zelo grozne, grozljive vice. Vsekakor pa o nebesih pred zadnjo sodbo ni govora. Kdaj pa naj bi se ta izpolnila, tega ne vedo niti angeli z vso svojo modrostjo. Pozneje se vsekakor obeta dolga blaženost in sicer na način, kot smo ga izkusili nedolgo nazaj.

7 Če ti, dragi prijatelj, vse to povežeš, in sicer, najprej zelo posebno, najbolj skrivnostno, najbolj nerazumljivo bitnost Božje Trojice, drugič, neizrekljivo in neizprosno strogost tega bitja kot sodnika, tretjič, pekel, vice in zadnjo sodbo, in četrtič, poleg tega še večno zijanje in žretje, povezano z večnim počitkom, potem bi rad spoznal srce, ki bi zmoglo ob največjem naporu in prisiljevanju svojih občutkov, takšno Božje bitje zaobjeti z najbolj gorečo ljubeznijo.

8 Dragi prijatelj, končujem s prvo fantazijo. Zdaj ji sledi druga, in ta ni veliko boljša, in je nič manj skrivnostni presveti oltarni zakrament. Ob tej priložnosti te želim opozoriti na mojo neumno misel. Glej, naš nauk nam v hostiji nezmotljivo in neizpodbitno kaže popolno božanskost. Cerkva pa je več in v vsaki cerkvi je množica hostij. Če je na primer več duhovnikov hkrati bralo mašo in neredko skoraj vse istočasno porabilo, – prijatelj, me je neredko stalo precejšnjega boja, saj sem si moral prestavljati v vsaki hostiji pravo božansko bitje, in to popolno in nerazdeljeno. Toda kaj sem si pri tem še predstavljal. Zares si nisem mogel pomagati, da ne bi pomislil na številne bogove, še posebej, ko sem o tem bolj premišljeval in hkrati tudi na lastne oči videl svetinjo, v kateri je prebivala navzočnost popolnega Boga, ki so ga številni duhovniki prikazali kot utelešenega, tako da sem si moral predstavljati kelih s posvečenimi hostijami celotne obhajilne slovesnosti z več kot sto bogovi.

9 Lahko si predstavljate, kakšno je bilo pogosto moje stanje srca, ko sem to hostijo želel s svojo ljubeznijo sprejeti. Ob pogledu na mnoge si nisem mogel predstavljati le enega, in tako sem bil prisiljen, da nisem ljubil nobenega. Še najbolje sem se počutil pred tako imenovano monštranco s posvečeno hostijo, kjer sem se zadržal najdlje. – Vendar je bila to moja še najmanjša neumnost, toda druga okolnost, katere nisem

mogel prebaviti, me je vedno prevzemala. Vendar te prosim, da se mi ne smejiš preveč, ko ti bom to povedal.

10 Glej, ta okoliščina je bila v tem, da se mi je ob pogledu na tako popolnega Boga – hostijo, pogosto porodila ta obupna misel, ob kateri sem se vprašal: če je to pravi, popolni Bog, kot me uči vera, kako je potem z dejanskim Bogom v nebesih? Ali se mora vsakič v celoti spustiti, ali ostane Oče v nebesih in se spusti samo Sin, ali Sveti Duh potem opravlja to službo?

11 O tem sem celo nekajkrat poizvedoval, a nikoli nisem dobil drugega odgovora, kot da je to nedoumljiva Božja skrivnost, in da je razmišljanje o tem skoraj eden največjih grehov, ki lahko zlahka postane greh proti Svetemu Duhu.

12 Po takem odgovoru sem moral vendarle svoje neumne misli kolikor je bilo mogoče potlačiti, saj sem predobro videl, da na Zemlji ne bom nikoli dobil pojasnila, zato sem se vedno tolažil z mislijo na duhovni svet. Razmišljal sem o Kristusovih besedah, ko je rekel le, da je to Njegovo telo, ne pa Njegovo božanstvo. Vendar mi je tudi to malo koristilo. Še najbolje sem se počutil, ko sem si pod temi besedami predstavljal živi kruh iz nebes, ki lahko vernemu človeku daje hrano za večno življenje, in sem v tej veri živel, kolikor sem mogel, do konca mojega zemeljskega življenja.

13 Dragi prijatelj, to je bila moja druga fantazija. Tretja se nanaša na evangeličanskega Kristusa. Zdaj ti moram odkrito priznati, da sem bil Vanj nenehno zaljubljen, tako kot Magdalena. Ko sem sanjal o Njem, so se mi prikazovali številni prizori iz Njegovega zemeljskega življenja, in moram ti povedati, da se je moje srce vedno razvnelo. Ne vem, kako se je to zgodilo, toda lahko sem se trudil kolikor sem mogel, a Ga kljub katoliškemu nauku nisem mogel imeti za neizprosnega sodnika. Kajti prizor z razbojnikom na križu, in kako je med umiranjem Očeta za Svoje žalivce prosil odpuščanja, nadalje zgodba o izgubljenem sinu, zgodba o usmiljenem Samarijanu, zgodba o cestninarju in farizejih v templju ter o prešuštnici, in še mnogih podobnih, so mi bili vedno kot močan zid, proti kateremu vsa moja katoliška vera v Sodnika ni mogla opraviti ničesar. In tako sem si nebesa predstavljal na svoj način, in sicer takole:

14 Če bi bila nebesa morda podobna zelo čudoviti pokrajini na Zemlji, kjer bi imel človek neizrekljivo srečo, da bi se srečal s Kristusom

in se od Njega učil ter postal Njegov ljubeč in v ljubezni dejaven učenec, potem bi bila to res nebesa, kot si jih noben smrtnik ne bi mogel predstavljati lepša, bolj blažena in bolj vzvišena.

15 Pogosto sem tudi pomislil: če bi lahko bil s Kristusom, pa čeprav le občasno, bi bila zame tudi najpreprostejša koča nebesa! Pravzaprav sem neredko pomislil: če bi le mogel imeti Tebe preljubi Kristus, potem ne bi več spraševal po nebesih, ne o blaženi Zemlji! – Glej, dragi prijatelj in brat, to so moje fantazije. Misli so svobodne, na koncu pa se vse zgodi tako, kakor hoče Bog! O tem lahko sedaj razmišljaš, kolikor te je volja; če lahko za naš pouk iz tega kaj uporabiš, bo koristno in dobro, če pa ne, potem se bo kot vedno zgodila volja troedinega vsemogočnega Boga!«

16 Domnevni strežaj se nasmehne našemu govorcu in mu reče: »Poslušaj, moj ljubljeni prijatelj! Tvoje fantazije so boljše, kot si misliš; predvsem pa, kar zadeva tretjo fantazijo, ta je nesporno najboljša. Glej, res je, da v Božanstvu obstajajo večno nedoumljive stvari in odnosi, poti in načrti, ki jih nobeno ustvarjeno bitje ne bo nikoli razumelo. Toda glede tvoje ljubezni do Kristusa, ta bo zate kmalu postala svetla luč. Vnaprej ti lahko povem, da boste ti in tvoja celotna družba zagotovo čimprej postali deležni tvojih fantazijskih nebes! Ker pa smo sedaj že pred vrati palače, pojdimo noter; tam bi morali izvedeti več podrobnosti. –

57. POGLAVJE
Družba v palači življenja. Seme nebeškega kraljestva. Božja beseda.

1 Poglejte našo družbo, kako začudeno strmi v vrata, saj so iz bleščečega zlata, okvirji vrat pa so okrašeni z diamanti in rubini. – Glavni govorec takoj reče domnevnemu strežaju: »Ampak, dragi prijatelj! To je res preveč kakovostno; če se kaj na to spoznam, bi skoraj lahko trdil, da bi vrednost teh vrat, izračunana po zemeljskih merilih, zares presegla vse zaklade in bogastva cele Zemlje. Kajti vrata so visoka kakšne tri sežnje in izjemno masivna. Tudi če ne bi omenjal vrednosti zlata, so diamanti in rubini veliki kot pest neprecenljivi.

2 Najbogatejši cesar ne bi mogel kupiti niti enega, in tukaj jih je več sto! Zakaj je potem tukaj takšna potrata?« – Domnevni strežaj reče:

»Dragi prijatelj, tako kot je, je dobro; pri Bogu ni potrate. Ali si že kdaj preštel nebeške zvezde, ki vse sijejo s svojo svetlobo, in od katerih so nekatere več kot milijonkrat večje od Zemlje, na kateri si živel. Ali bi tudi glede tega rekel: zakaj takšna potrata sonc v neizmernem vesoljstvu?

3 Glej, Gospod je dovolj bogat in Njegovi zakladi so neizmerni, zato se tega majhnega okraska tukaj niti najmanj ne more šteti za potratnega, ampak je ta okrasek na vhodnih vratih zelo smotrn in pomemben, ker ti pokaže, koliko je v tebi prave vere in ljubezni. Ta ‚zlata vrata' pa označujejo tvoj način življenja v skladu s tvojo resnično vero in dobrega dejavne ljubezni; zato zdaj vstopimo skozi ta vrata v palačo.«

4 Glejte, zdaj gredo noter. Pojdimo tudi mi z njimi, da bomo prisotni, ko se bo zgodil pomemben prizor. Zdaj pa poglejte našega glavnega govorca, kako se z vso svojo družbo zelo presenečen ozira naokoli. Zaradi česa? – To lahko zlahka uganete; ker naš dobri glavni govornik zdaj ne vidi ničesar več od celotne palače, ampak se je znašel ob domnevnem strežaju v velikem templju z desetimi stebri. Stebri so iz čistih diamantov, podstavki iz zlata, zgornji zaključni deli stebrov so iz prosojnega zlata, streha iz rubinov in tla iz plošč čistega ametista. Gledano od zunaj, se na vseh straneh templja vsenaokrog razprostira obsežna, neskončna ravnica, ki jo tu pa tam prekinjajo griči, okrašeni s podobnimi templji. Toda sama ravnica je porasla z najčudovitejšim sadnim drevjem, vseh vrst; in vse je tako dobro urejeno, kot da bi to zasnoval najslavnejši umetniški vrtnar.

5 Toda zdaj pa prisluhnite našemu glavnemu govorcu, kaj govori in kakšen odgovor bo dal domnevnemu strežaju na vprašanje, kako mu je všeč notranjost palače. Glasi se: »Ampak, dragi prijatelj in brat, kakšno novo nebeško norčevanje je že spet to?! V svoji domišljiji sem si že predstavljal čudovite sobane palače, a komaj sem vstopil skozi vrata, je bilo tako kot bi vso palačo odpihnilo! Namesto palače zdaj tu stoji ta neizrekljivo veličasten tempelj, okoli njega pa se namesto mojih domišljijskih soban, neskončno daleč razprostira pokrajina neizrekljive lepote. Ne, to mi je že spet nerazložljivo. Kdor si to lahko razloži, se je moral roditi najmanj deset tisoč let pred Adamom! Kajti Adamovi otroci prav gotovo ne bi bili kos temu pojavu. Ampak, dragi prijatelj in brat, ali ti razumeš kaj od tega?«

6 Domnevni strežaj reče: »Ne skrbi za to; povedal ti bom prispodobo in ti bo iz te prav kmalu postalo vse jasno, zato bodi pozoren! Če si kdaj, ko si živel na Zemlji, pogledal žitno seme, si ga videl vedno v njegovi preprosti obliki. Položil si ga v zemljo in seme je kmalu v zemlji zgnilo, vendar je na njegovem mestu iz zemlje zrasla čudovita rastlina, ki je pritegnila vso tvojo pozornost. Tedaj si rekel: moj Bog, kako je kaj takega mogoče? Ali je bilo vse to že prisotno v prejšnjem semenu? Tako si se spraševal, in tvoj občutek in tvoj razum sta ti govorila: kako bi se lahko to tako oblikovalo, če ne bi bilo prisotno že v jedru semena? Tedaj si spoznal, da je notranja lepota semena veliko večja od njegovega prejšnjega zunanjega, golega videza.

7 No, dragi prijatelj, ali ni veliki Učitelj človeštva nekoč primerjal nebeško kraljestvo z gorčičnim semenom?« Praviš: »O ja, to zelo dobro vem!« Glej, gorčično seme je beseda v svoji zunanji ali črkovni obliki. Ko pa se ta beseda položi v zemljo srca, se vzdigne in postane formalno drevo, pod čigar vejami prebivajo nebeške ptice. Kaj je potem drevo? Drevo je notranje duhovno prepoznanje zunanje besede, ptice pa označujejo nebeško, torej prvotno stanje, od koder izvira Beseda.

8 Tako celotno bistvo drevesa pomeni modrost, ki izhaja iz ljubezni, in da je takšna modrost sposobna prepoznati nebeško. Ko bo drevo dozorelo, ali ne bo dalo tisočkratnega obilja semen? In, če tako obilico semen spet poseješ, ali ti ne bo zrasla obilna letina, saj boš zdaj namesto enega videl v svoji zemlji rasti tisoč takšnih dreves? Praviš, o ja, to je več kot gotovo! Toda ali si opazil takšno nepredvidljivo obilje v prvem preprostem semenu? – Glej, prav tako je tudi z nebesi.

9 Ne moreš priti kar tako nekam v nebesa, ampak si moraš sam ustvariti svoja nebesa. Seme nebeškega kraljestva je Božja Beseda; kdor jo sprejme vase in postane v skladu z njo dejaven, je položil to nebeško seme v svojo zemljo, in nebesa bodo iz njega zrasla, kot drevo.

10 Poslušaj dalje! Ko smo prišli do vrat palače, si jih videl okrašene z diamanti, ker si sprejel v sebi Besedo, in z rubini, ker si ravnal v skladu z Besedo. To so bila še čisto zunanja semenska zrna. Celotna palača je predstavljala tvoje celotno življenje, vrata z diamanti in rubini pa kažejo, da si omogočil vstop vase s pomočjo Božje Besede.

11 Šli smo skozi ta vrata; kaj to pomeni? Vidite, nič drugega kot to, da smo vstopili v tvojo, kot tudi v notranjost vseh drugih, ali v notranji po-

men Besede. A Beseda ni prazna beseda, kot bi nekdo rekel ena plus ena je dve, ampak je resnična v svojem bistvu! In vse to kar tu vidiš in še neskončno več in globlje, je že ustvarjeno in prisotno v Božji Besedi, kot je prisotno in ustvarjeno nešteto rastlin ali dreves s svojimi plodovi v enem samem semenskem zrnu. Edina razlika je v tem, da seme vedno daje le tisto, kar nosi v sebi, brez posebnega spreminjanja oblike, medtem ko se Božja Beseda kot nebeško seme izraža v neštetih raznolikostih. Zakaj? Ker je Božja Beseda popolno seme. – Zdaj mislim, dragi prijatelj, če boš vse to upošteval, boš brez težav razumel ta sedanji pojav.«

12 Naš govorec reče: »O dragi prijatelj! Zame in zagotovo tudi za vse ostale začenja svetiti zelo močna in popolnoma nova luč. Ko pomislim nazaj na moje prejšnje pojmovanje nebes, se mi zdijo prav taka, kot sanjske podobe noči, na katere bi se spomnil ob močni dnevni svetlobi. Kakšna polnost mora biti v celotni Gospodovi Besedi, če že prvi kalček gorčičnega semena kaže toliko lepote! Ja, zdaj razumem tudi besedilo, ki se glasi:

13 ‚Božje kraljestvo ne prihaja z zunanjim videzom, ampak je znotraj vas.‘ Ja, zdaj mi je veliko bolj jasno. Zdaj tudi začenjam razumevati, iz katerega razloga si v zgornjih, navideznih nebesih, besedilo apostola Pavla, pripisal Janezu. Pavel predstavlja tudi vrata, na katerih so semenska zrna Božje Besede, nanesene v največjem, polnem sijaju; toda v Janezu, ja, v vsem Janezu, sije bistvena polnost božanstva v Kristusu! Mislim, da Pavel to res izreče v nekem besedilu, vendar se mi to zdi bolj kot seme, Janez pa se o tem izraža v polnosti, kar pa je že rastlina. – Ali imam prav?«

14 Domnevni strežaj reče: »Ja, prav imaš, in glej, kar vidiš je že prvi kalček, in če hočeš videti popoln razvoj tega prvega kalčka, se poglabljaj vedno globlje v svojo tretjo fantazijo in boš kmalu obiral sadove tega veličastnega nasada v polni zrelosti!«

15 Naš glavni govorec reče: »Ja, dragi prijatelj, ja, imaš popolnoma prav; tukaj mi resnično nič drugega ne manjka, kot moj edini, nadvse ljubljeni Kristus! Če bi le enkrat lahko prišel do Njega, bi si olajšal svoje srce, kot si nekdo ne more zlahka zamisliti.«

16 Domnevni strežaj reče: »Le ostani v tem stanju duha, kajti povem ti: temu olajšanju si bližje, kot si misliš! – Resnično, če se močno oprimeš Kristusa, potem bo tudi On pri tebi!«

58. POGLAVJE
Hrepenenje po gospodu. Ljubezenski test. Sveti cilj.

1 Naš glavni govorec reče: »Dragi prijatelj in brat! Te tvoje zadnje besede zvenijo izjemno tolažilno; vendar moram pri tem pripomniti le, da bi se to lahko izkazalo za nekoliko dvomljivo, kajti dokler Kristus ne stoji pred menoj, se Ga ne morem oprijeti. Kar se tiče mojega srca, sem se Ga z njim že zdavnaj oprijel, kakor tudi vsa ta družba, vendar dragi Kristus ni dovolil, da bi se oprijeli Njegovega bistva. In tako zdaj vsi koprnimo po Njem in bi se ga radi oprijeli in Ga potem iz čiste čezmerne ljubezni ne bi nikoli več zapustili.

2 Dobro bi bilo, dragi prijatelj, ja, izjemno dobro bi se bilo z vso močjo oprijeti Kristusa, ja, vse moje bitje in moje roke bi se ga blažene oprijele, ampak On bi moral biti tukaj ali se vsaj pustil najti nekje v tej pokrajini! Resnično, če bi bilo odvisno od mene, me ne bi skrbelo, četudi bi me zaradi ljubezni do Kristusa vrgli iz tisoč takšnih nebes, samo da bi mi bilo zagotovljeno, da bom vržen prav pred Kristusove noge. Toda, če v to nisem popolnoma prepričan, potem je moja ljubezen do Kristusa še vedno bolj ali manj podobna neuspešnemu hlastanju po tem najbolj blagoslovljenem zraku življenja, kot če bi se znašel v sferi, kjer zraka ni ali pa ga je na razpolago zelo malo.«

3 Domnevni strežaj reče: »Ali imaš potem tukaj premalo zraka za dihanje, ker govoriš tako, kot da moraš hlastati po zraku življenja?«

4 Naš glavni govorec reče: »Dragi prijatelj in brat, ne bi rad, da bi me narobe razumel, saj sta po mojem razumevanju dani dve vrsti življenjskega zraka. Življenjski zrak, ki ga je tukaj v izobilju, ki je zrak za vitalne potrebe pljuč; vendar tega nimam v mislih. Ampak je srce tudi višje dihajoče bitje, kar pomeni, kot jaz razumem, da izdihuje ljubezen in mora zato tudi vdihovati ljubezen.

5 Glej, ko sem živel na Zemlji kot človek, sem se, kot že rečeno, močno zaljubil v žensko. V tem stanju sem imel za svoja pljuča povsod dovolj zraka za dihanje. Ko pa nisem bil v bližini svoje ljubljene, sem se dušil kljub obilici zraka v pljučih. Ko pa sem bil spet v bližini svoje ljubezni (ne mi zameriti, če tu uporabim neprimeren izraz), bi mi dišal tudi zrak straniščnega etra.

6 Glej, tukaj se mi dogaja isto in zagotovo celotni družbi ne gre niti za las bolje od mene. Povem ti, odstrani vso to nebeško veličastnost in na mestu kjer je zdaj ta razkošni tempelj postavi čisto preprosto kmečko hišo. Daj mi namesto teh mehkih, čudovitih oblačil čisto navadno kmečko jakno, in namesto vseh teh obilnih sadnih drevoredov ustvari zelo borna drevesa in morda zmerno polje koruze in pšenice, vendar k vsemu temu dodaj še Kristusa; in osrečil me boš bolj, kot če bi k temu pogledu dodal še tisoč neskončno čudovitejših pokrajin.

7 Ja, še več ti želim povedati o svojem srcu. Če bi bile mogoče takšne razmere, potem bi bil s Kristusom v najrevnejšem kotičku Zemlje, četudi bi bil ta videti kot predpekel ali celo dejansko sam pekel, še vedno neizrekljivo srečnejši in bolj blažen, kot brez Njegove vidne, človeške bistvene prisotnosti v najbolj vzvišenih in najbolj čudovitih nebesih! Mislim, dragi prijatelj in brat, da je to zdaj dovolj jasno povedano.«

8 Naš domnevni strežaj reče: »Moj ljubi prijatelj, zelo dobro sem te razumel, le zdi se mi, da svojo ljubezen do Kristusa enačiš s svojo čutno posvetno ljubeznijo. Mislim, da mora biti ljubezen do Gospoda povsem drugačna kot ljubezen do bodoče neveste, in zato menim, da dokler ne ločiš te ljubezni v svojem srcu, tudi Kristusa ne boš mogel prav ljubiti; in dokler Ga ne ljubiš na pravi način, sem mnenja, da bo Kristus premislil, preden bi se ti prikazal ali zares prišel k tebi.«

9 Naš glavni govorec reče: »Moj dragi prijatelj, to je veliko lažje reči kot narediti. Daj v moje srce še eno, drugo ljubezen, ki bo zagotovo bolj vredna Gospoda, kot je ta, v kateri zdaj živim, in bom to takoj opustil. Mislim pa, da če sem vso ljubezen združil v sebi, tudi tisto, ki sem jo nekoč imel do svoje žene, in vso to združeno ljubezen že dolgo na skrivaj posvečal samo Gospodu, tako da zdaj iz najglobljega dna svojega srca lahko rečem: za Kristusa sem se odrekel vsemu, kar sem imel, tako da zaenkrat ne morem storiti ničesar več. Če pa je vsa ta ljubezen Gospoda nevredna, potem pa, kot sem ti pravkar povedal, bi jo vsak trenutek zamenjal za drugo, vrednejšo Gospoda. Vendar, skoraj ne morem verjeti, da bi Gospod želel biti ljubljen z drugo ljubeznijo, kot le s tisto, ki jo je Sam položil v naša srca.

10 Ko pomislim na vse Gospodove ljubljene v času Njegovega zemeljskega življenja, je vendarle najbolj ljubil tiste, ki so se Mu prib-

ležali z najbolj naravno otroško ljubeznijo svojega srca. Tako se je Njegov ljubljeni Janez, ki je pogosto poljubljal Gospoda, na zadnji večerji dobesedno naslonil na Njegove prsi. Enako je bilo tudi z Marijo, sestro Marte, in nič manj z Magdaleno, ki je bila zaljubljena Vanj. Prav zaradi te svoje velike ljubezni Ga je prva videla po Njegovem vstajenju.

11 Najbolj nazoren in očiten primer pa je dal dragi Gospod Kristus ob priložnosti, ko so Mu pripeljali majhne otroke, in je rekel: ‚Pustite malčke in jim ne preprečujte, da pridejo k Meni, kajti njihovo je nebeško kraljestvo!‘ Glej, otroci zagotovo niso vedeli ničesar o višji vrednejši ljubezni Gospoda, ampak so objeli vsemogočnega Gospoda nebes in Zemlje s čisto otroško, naravno ljubeznijo; na to pa je Gospod rekel svojim apostolom in učencem: ‚Če ne postanete takšni kot ti otroci tukaj, ne boste vstopili v nebeško kraljestvo!‘

12 Vidiš, dragi prijatelj, to mi daje poln pogum, da ljubim Gospoda s svojo naravno otroško ali otročjo ljubeznijo; in kdo ve, ali Mu ta moja, čeprav zelo preprosta ljubezen, ne bi bila veliko bolj prijetna, kot če bi Ga ljubil z najčistejšo ljubeznijo serafa. Res pa je, da bi Ga želel tudi s to ljubiti, če bi jo imel! – Resnično, v tem pogledu ne bom preveč odkrito kazal svoja čustva, toda zato moram vzkliknit z dragim apostolom Petrom: ‚Moj dragi Kristus! Glej zagotovo nimam v srcu zlata in srebra, ampak Ti želim dati vse kar imam, če bi Te le imel!«

13 Naš domnevni strežaj razpre svoje roke, jih široko razširi in reče govorcu, kot po njem tudi celotni družbi: »Moj ljubljeni prijatelj in brat! Rekel sem ti: Kristusa se samo prav oprimi in On bo tudi prisoten! – Oprijel si se Ga in zato se je zgodilo, kar sem ti povedal; kajti Kristus se ti je približal in Njegove družbe večno ne boš nikoli več zapustil, – in tako lahko svojega Kristusa objemaš do mile volje!«

14 Naš glavni govorec, v svojem srcu zelo vznemirjen od ljubezni, vpraša še vedno domnevnega strežaja: »O dragi prijatelj, kje, kje je potem On, da bi jaz in vsa družba padli pred Njegove noge?«

15 In domnevni strežaj reče. »Prijatelji, bratje! On tukaj stoji pred vami; Jaz sem tisti, ki ste ga iskali v svojih srcih! Ampak Jaz sem bil z vami že dolgo prej, vas poiskal in tudi pripeljal sem. Zato pridite semkaj in vodil vas bom tja, kjer živim med tistimi, ki Me ljubijo, ka-

kor Me ljubite vi; kajti resnično, Jaz ne sprašujem ne po zlatu, ne po srebru, ampak po otroški ljubezni do Mene! Če hočem krasoto in sijaj, Moji dragi prijatelji in bratje, je v Moji moči, da okrasim na najbolj čudovit način vso neskončnost.

16 Toda Jaz Sem vam pravi Oče, moji dragi otročiči, in zato so Mi vaša srca v vsej svoji otroški preprostosti tudi več vredna, kot vsa krasota nebes! In tako Mi sledite!« –

17 Poglejte zdaj, kako se je nenadoma vse spremenilo. Naša družba objema Gospoda, Ga ljubkuje in stiska svoja srca k Očetu, kot to počnejo otroci, ko že dolgo niso videli svojih staršev. In Gospod jih vodi kot dober Oče in jim na poti razkriva Svoje čudeže. Poglejte, kakšna blaženost zdaj sije z obrazov naše družbe! In naš glavni govorec znova vzklikne: »O kakšno potovanje je to, ko Sveti Oče pelje Svoje otroke tja, kjer prebiva!« –

PRIHOD V VEČNO JUTRO

59. POGLAVJE
Prihod v večno jutro. Omejitev božje vsemogočnosti pri vzgoji človeškega srca.

1 Najbrž se zdaj sprašujete, če bomo to družbo še naprej spremljali. Povem vam, da je to nujno, saj morate to videti od začetka do konca, kajti naša družba je zdaj izjemno blaženo presenečena in popolnoma prevzeta z ljubeznijo do Gospoda. Šele na pravem kraju bo občutek tega prvega navala ljubezni mogoče umiriti in naš glavni govorec bo imel pri najboljšem Viru še veliko vprašanj.

2 Kajti za vse boljše rimokatolike je posebno značilno, da pridejo v kraljestvo duhov izredno željni luči, in tako kot tudi zdaj, v prava nebesa, zato imajo tudi tisoč vprašanj, da bi razsvetlili vse svoje kotičke, ki so v času njihovega fizičnega življenja ostali v največji temi.

3 Glejte, smo že čisto blizu pravega kraja. Naše dobro znano nizko gričevje nas spet pozdravlja in nebeško sonce, ki je tu zelo nizko, izžareva čudovito lepo, rdečkasto svetlobo. Tudi naša družba to opazuje in se čudi preprostosti te pokrajine, ki je pred njimi.

4 No, tu je že hišica, ki jo poznamo in tudi njeni prebivalci nam niso neznani. Poglejte, kako najbolj ljubeče in polni največjega veselja hitijo Očetu naproti in vsej družbi, ki Mu sledi.

5 Tudi Oče jih sprejme z odprtimi rokami, rekoč: »Poglejte, kako bogatejši Sem že spet postal! Vsak delavec si zasluži svoje plačilo; vidite, tako Sem tudi Jaz delal in s seboj prinesel Moj zaslužek. Nove brate in sestre vam prinašam, in oni naj bodo okrog Mene, tako kot ste vi, da se Moja Beseda izpolni za večnost: ‚Kjer Sem Jaz, tam naj bodo tudi Moji služabniki; in tisti, ki me ljubijo, naj živijo z Menoj!«

6 Tedaj se Gospod obrne k našemu prejšnjemu glavnemu govorcu in mu reče: »No, Moj ljubljeni prijatelj, brat in sin! Poglej, tu je Moj prostorček; kako ti je všeč?« – Naš glavni govorec se zbere in nato reče: »O Gospod! Kako me Ti lahko kaj takega vprašaš? Prej bi lahko jaz Tebe vprašal, kako Ti je tukaj všeč? Kajti, kar se mene tiče, mi bo vedno najbolj všeč tam, kjer si Ti in kjer živiš, in kjer je Tebi najbolj všeč.

7 Resnično, tukaj je videti tako, kakršen je bil na Zemlji videz pri naših revnih kmetih. In v kako čudovitem razgledu se tu lahko uživa! Tam doli se razprostira neskončna ravnina, katero krasi neizrekljiv sijaj! Mest in ogromnih neizmerno čudovitih palač je v nepojmljivo velikem številu; in zdi se, da se to čudovito gričevje s svojimi majhnimi hiškami večno ne konča.

8 Toda, kako to, da se zdi nižina tam spodaj nepopisno veličastnejša od tega gričevja?

– Oh, jaz neumnež; šele zdaj se zavedam, da se spet izgubljam v tisoč vprašanjih, zato mi odpusti!«

9 Oče prime našega govorca za roko in mu reče: »Glej, v tej pokrajini spodaj prebivajo običajno ljudje, ki so živeli popolnoma pravično življenje samo zaradi svoje vere Vame. Med njimi so večinoma tako imenovani protestanti in še druge krščanske sekte. Bolj v ozadju živijo pogani, ki so na svetu živeli pravično življenje po svoji veri in šele tu sprejeli vero Vame. Tam še bolj v globokem ozadju, v tistem delu, ki leži med poldnevom in večerom, je bivališče katoliških kristjanov, ki se imenujejo deloma rimskokatoliški in grškokatoliški, vendar se tukaj niso mogli popolnoma očistiti svoje zablode, ne da bi škodovali svojemu življenju in svoji svobodi. Ti zato niso nesrečni, ampak

uživajo tudi veliko blaženost in tudi niso omejeni na svoje območje, ampak lahko po globljem zavedanju dejanske temeljne Resnice, tudi napredujejo naprej.

10 Ali bi rad vedel v čem je ta zabloda? Glej, ta zabloda je v naslednjem: če nekdo iz strahu pred Bogom sprejme vero kot prisiljeno in potem živi zvesto po tej veri, ne more Boga nikoli zares ljubiti, ker se Ga preveč boji. Ta pretiran strah pred Bogom je torej ta majhna zabloda, ki je ni mogoče zlahka iz njih odstraniti, ne da bi škodovali njihovemu življenju in svobodi. Seveda si misliš: ‚Kako lahko Vsemogočni tako govori?'

Glej, ko gre za popolno svobodo bitja, moram Jaz s Svojo Vsemogočnostjo ostati ob strani, kajti če bi jo uporabil, bi bilo v trenutku takšnega bitja konec in bi potem namesto svobodnih, mislečih, dejavnih in delavnih otrok imel le prirejene stroje, ki bi bili vedno neizprosno prisiljeni premikati se po Moji volji, vendar nikoli prostovoljno. Zato lahko svojo Vsemogočnost uporabim le, prvič, kadar je to nujno v najvišji meri, in drugič, ko nikakor ne omejuje svobodnega duha v njegovem spoznanju in hotenju.

11 Zato ti bom dal primer na kakšen način uporabljam Svojo Vsemogočnost.

12 Kar zadeva naravni svet in na splošno oblikovanje vseh bitij, je to delo Moje Vsemogočnosti. Ko nato svobodni duhovi iz Mene sprejmejo življenje v sebe, potem po Moji Besedi in po njej vodenem življenju, Moja Vsemogočnost deluje tako, da vse kar svobodno živeči duhovi prepoznajo v sebi kot koristno, dobro in resnično, takoj v izdatni meri svobodno uporabijo.

13 Ta spodnja pokrajina je večinoma takšno delo Moje Vsemogočnosti, in v vsem ustreza resnici vere in koristnemu delovanju, ki iz te izhaja, in se kot takšna nahaja v intimnosti blagoslovljenih duhov. In tako je povsod, kamorkoli obrneš pogled, bodisi čez celo neskončno poldne, ali čez cel večer ali tja čez ves sever.

14 Zdaj se v svojih mislih sprašuješ: ‚Ali potem ni tudi z večnim jutrom tako?' Ne, ni, to je odvisno od povsem drugačnih okoliščin in je v vseh svojih delih popolnoma nespremenljivo in trdno, kot je trden vsak naravni svet. Stabilna trdnost jutra stoji kot notranji, večno trdni temelj nasproti zunanji naravni trdnosti. Razlog za to pa je najprej v

tem, da Sem Jaz v Svoji Volji večno nespremenljiv; in tisto, kar Sem Jaz nekoč določenega izoblikoval, tudi večno ostane tako določeno in nespremenljivo, tako kot Sem nespremenljiv in določen Sam v Svoji večni Volji.

15 In drugič, ta pokrajina je nespremenljivo stabilna tudi zato, ker so Moji otroci, ki prihajajo sem k Meni, zaradi svoje velike ljubezni do Mene, v svoji volji in svojem spoznanju, popolnoma eno z Menoj, ali z drugimi besedami, ker so se popolnoma ponižali do zadnje kapljice in se iz svoje ljubezni do Mene popolnoma odrekli svoji volji in namesto te sprejeli vase Mojo večno živo voljo.

16 Zato tukaj tudi ne želijo nič drugega, kot to, kar hočem Jaz. Moja volja je najbolj jasna, večno trdno določena predstavitev dobrega in resničnega. Zato je posledično tudi ta pokrajina, kjer prebivam z Mojimi, popolnoma nespremenljivo stabilna in nikjer ni nobenega slepila. Kar vidiš tukaj je popolnoma enako znotraj, kot tudi zunaj. Vse rastline, drevesa, sadeži, pšenična polja, niso le vizualni prividi, temveč popolnoma določene realnosti. Če greš tukaj od enega kraja do drugega, lahko prešteješ svoje korake in boš ugotovil, da je razdalja do tja in nazaj enaka.

17 Zdaj me sprašuješ, ali ima ta trdnost kaj skupnega s trdnostjo sveta? Trdnost tega nebeškega sveta nima nič skupnega s trdnostjo materialnega sveta, kajti trdnost sveta je le navidezna in traja za zadevnega duha le tako dolgo, dokler je ta prebivalec materije, ko pa duh zapusti materijo, potem tudi trdnost zanj preneha. Toda tukaj ni tako, kajti ta trdnost je resnična trdnost in je za vse veke vekov nespremenljiva in neuničljiva, ker je popoln izraz Moje večne očetovske ljubezni!

18 Sprašuješ, kako daleč sega ta pokrajina? Moj dragi prijatelj, brat in sin! Ta pokrajina, ki jo vidiš, ko pogledaš proti jutru, nikoli nima konca in je tako velika, da če bi na vseh neštetih svetovnih telesih večno rojeni ljudje, vsi prišli v to pokrajino, potem po preteku tisočih večnosti, velikost te pokrajine ne bi znašala nič več kot eno zrno peska v primerjavi z neskončnostjo tega večnega prostora.

19 Zdaj me sprašuješ, kako imam lahko pregled nad vsem tem in ali me bodo tisti, ki od tu živijo neskončno daleč proti globokemu jutru, kdaj videli? – Moj dragi prijatelj, brat in sin! Tudi to ti bom povedal, saj mojim otrokom ne sme biti nič zamolčano! –

60. POGLAVJE
Gospod, sam bog – sonce. Razlaga o gospodovi osebni bistveni vseprisotnosti. Priprava očetove mize.

1 Poglej navzgor in opazuj sonce, ki zahaja. V tem soncu prebivam in je v celoti Moj lastni praizvorni dom. To sonce je v večnem nepremičnem središču Mojega božanskega bitja. Žarki, ki izhajajo iz tega sonca, na svoj edinstven način zapolnjujejo vso neskončnost in niso nič drugega kot volja Moje Ljubezni in iz nje večno in nenehno izhajajoča Modrost. Ti žarki so torej popolnoma živi in povsod enaki Mojemu bitju.

2 Tako kot na soncu, sem povsod, kamor pade tak žarek, tudi Jaz navzoč, ne le kot delujoč, ampak tudi osebno prisoten; in ta osebnost je posledično tudi povsod ena in ista. Kamorkoli želiš iti od tod, vedno Me boš srečal. Pojdi v katerokoli hočeš od teh majhnih hiš, ki so ti vidne, in lahko si prepričan, da me boš v vsaki našel kot popolnega gospodarja.

3 Zdaj praviš, da na ta način nisem dejanski, izvirni Kristus, ki je hodil in učil na Zemlji, ampak le Njegova živa in popolna podoba, in še vedno prebivam v nedostopni svetlobi. Praviš tudi, da če je tako, potem gre očitno za mnogoboštvo.

4 Poslušaj, moj dragi prijatelj, brat in sin! V tem pogledu še vedno razmišljaš naravno; a šele ko boš razmišljal v celoti notranje duhovno, se ti bo ta zadeva zdela popolnoma drugačna. Da pa boš iz svojega naravnega načina razmišljanja toliko lažje prešel v duhovnega, te bom vodil skozi naravne primere. –

5 Glej, na svetu si videl samo eno sonce, a če bi držal ogledalo proti soncu, bi bilo to isto sonce tudi v ogledalu in bi ti bilo nemogoče trditi, da je sonce v ogledalu drugačno od tistega, ki sije na nebu. Če pa bi izpostavil soncu več tisoč takšnih ogledal, ali ne bi v vsakem ogledalu videl popolno sonce, zaradi katerega bi čutil enako močno svetlobo in zelo podobno toploto?

6 Praviš, da bi v tem primeru moralo biti tako. – Ampak, dal ti bom še boljši primer.

7 Na Zemlji si pogosto slišal za tako imenovano konkavno ogledalo. Praviš: »O ja, nekoč sem ga imel tudi sam.« – Če s takšnim ogledalom

ujameš sončne žarke, bo njihov odsev iz ogledala pogosto več kot tisočkrat močnejši od dejanskih žarkov pravega, naravnega sonca.

8 Če bi nasproti soncu postavil več tisoč takšnih ogledal, bi ob tej priložnosti zaznal iz vsakega posamezno, enako silen učinek. To je gotovo in popolnoma res.

9 Kaj pa deluje iz vseh teh ogledal? Glej, nič drugega kot vedno eno in isto sonce, ki si ga pomnožil z velikim številom ogledal.

10 Zdaj pa te vprašam: ali se je sonce s tem množenjem zares pomnožilo, ali le njegov učinek? Zdaj praviš: »Seveda, le učinek.« Dobro, toda koliko sonc si imel v svojih ogledalih? Praviš: «Gledano z vidika ogledal toliko, kolikor je bilo ogledal, z vidika sonca pa je bilo to vedno eno in isto.«

11 Zdaj vidiš, kakor se je pokazalo na naravnem primeru, je tukaj predstavljeno v največji živi resničnosti in polnosti.

12 Sicer sedaj v sebi praviš: »Zdaj to zelo dobro vidim; če pa bi kdo hotel vseeno vsako zrcalno sonce preiskati in se mu približati, da bi sonce spoznal v njegovem bistvu, potem mu vsa ta zrcalna sonca ne bi koristila in bi dejanska bitnost sonca ostala preiskovalnemu očesu kljub temu popolnoma tuja.«

13 To je res; toda kaj bi ti in vsa Zemlja pri tem pridobila, če bi se dejansko sonce približalo Zemlji tako, kot bi se ti približal ogledalu? Glej, vsa Zemlja, vključno s tabo, bi se v trenutku raztopila, kot kapljica vode na razbeljenem železu. Kaj bi ti potem koristilo približevanje pravemu soncu?

14 Glej, še veliko bolj to velja za tukajšnje Moje sonce. Večno mora biti v nedostopnem središču, kamor se nobeno bitje ne more približati mimo ustaljenega reda, saj bi vsak pristop, ki presega določeno mero, vsakega pripeljal do popolnega uničenja. Enako je bilo rečeno Mojzesu, ko je hotel videti Božji obraz; saj pod ‚videnjem' ne bi smel tu razumeti zaznavanja z očmi, ampak celovit pristop k bistvu božanstva.

15 Poglej zdaj, če Sem Eden in Isti, kot Sem na soncu, in vendar Sem tukaj pred tabo, tako da se Mi lahko popolnoma približaš, kot brat bratu, – ali ni to več vredno? Ali ni v tem več ljubezni in usmiljenja, kot če bi se temu soncu res lahko približal, potem pa bi te to, ko bi se približal, popolnoma uničilo?

16 Predvsem pa, ne ti ne Jaz, ne bi bila popolnoma srečna, če ne bi bilo mogoče, da bi bil Jaz kot Oče, v Svoji polnosti povsod osebno prisoten, kjerkoli so Moji otroci.

17 Glej, nebesa so neskončna! Če takšno popolnoma neškodljivo neskončno množenje Moje Enosti ne bi bilo mogoče, kako osiroteli bi bili tedaj Moji otroci, in kako osamljen bi bil Sam med njimi?

18 Da pa Sem popolnoma enak in imam isto živo božansko zavest in vso božansko ljubezen, modrost in obilje moči, lahko razvidiš iz tega, da Sem te osebno bistven pripeljal sem, in ti na tej poti pokazal moč Moje Ljubezni, Moje Modrosti in Moje popolne božanske Volje. Če ti vse to ni dovolj, si zamisli kar hočeš, in to se bo pred teboj takoj pokazalo kot ustvarjeno, ker bom Jaz tako želel.

19 Glej, želel si videti tebi znano pokrajino na Zemlji. Poglej pred seboj. Sem jo že ustvaril, tebi vidno in zaznavno!

20 Zdaj praviš: »Resnično, samo Bog lahko to stori!« – Dobro, pravim, potem boš tudi uvidel, da Sem Jaz, ki tukaj stojim pred teboj in ti razkrivam čudeže Mojega bitja, popolnoma isti, kot Sem že od večnosti v Svojem prvotnem bistvu v tem soncu.

21 Praviš: »Ja, zdaj v to popolnoma verjamem, toda če grem zdaj k neki drugi hiši, Ti pa ostaneš tukaj, in tam očitno srečam drugo bitje, istega izvora kot Si Ti, ali bo popolnoma eno s Teboj in v vsem enako kot Ti?«

22 Povem ti, da je samo od tebe odvisen ta poskus. Poskrbel bom, da se boš s hitrostjo misli znašel daleč onstran pri hiši kot je ta. Toda Jaz bom ostal tukaj in tvoja družba ti bo o tem pričala, ko se vrneš; potem pa mi boš lahko povedal, da si Me tam videl popolnoma enakega, ali pa ne. – In tako – bodi tam! –

23 Zdaj glej, Moj dragi prijatelj, brat in sin! Kot vidiš, si zdaj tukaj, globoko v jutru. Tega lahko prepoznaš, če se ozreš na vse strani okoli sebe. Sedaj ne vidiš več svoje družbe in ničesar drugega, kot le neskončno široka prostranstva jutra z bivališči. – Zdaj Mi povej, ali nisem tukaj popolnoma isti?

24 Glej, tako mora biti; in če ne bi bilo tako, nič ne bi bilo ustvarjeno in obstoj človeka kot takega, bi bil nepredstavljiv! Kajti življenje vsakega človeka je le Moja popolna zrcalna podoba. In, ko človek živi po Moji Besedi, ali ko tako živijo milijoni, ali lahko samo eden od njih reče, da Kristus živi v njem, in ali tega ne morejo reči vsi nešteti pra-

vični? Če pa lahko vsak to reče, ali Sem potem Jaz v njih razdeljen ali večno nerazdeljeni Kristus?

25 V srcu vsakega človeka Sem Jaz večno eden in isti. In, ko so milijoni in milijoni napolnjeni v svojih srcih z Menoj in vsak popolnoma zase, potem zaradi tega nima vsak zase posebnega, drugega Kristusa, ampak v srcu vsakega v celoti prebiva en in isti Kristus! – No, kaj praviš zdaj? Ali nisem tukaj popolnoma isti, kot Tisti, ki si ga zapustil tam pri svoji družbi?

26 Praviš: »Ja Gospod! Ti Si popolnoma En in Isti in ni razlike, ne v podobi niti v Besedi in niti v Tvoji božanski volji; in ne morem si misliti nič drugega kot to, da Si prišel sem tako hitro kot jaz!« – Ja, tako se ti zdi; toda kot Sem ti rekel, ti bo tvoja družba pričala o Moji tamkajšnji stalni prisotnosti, ko se vrneš, kar boš tudi takoj izvedel. Zato ti pravim: bodi spet tam! – No, vidiš, že spet si tukaj; zdaj pa Mi povej, kakšnega si Me potem tam videl?

27 Praviš: »Tam Si bil tak, kot Si tukaj, in ni bilo niti najmanjše razlike.« – Povem ti, da je tako, ampak zdaj vprašaj tudi svojo družbo, če Sem medtem odšel od tod? Glej, družba pravi: ‚Sploh ne. Nasprotno, Gospod nam je govoril, kako je s teboj tam.‘ – No, glej, zdaj si začuden ostrmel. Povem pa ti, da je to vse prej kot čudežno, ampak popolnoma urejeno.

28 Če bi bil na Zemlji optik, bi si to še bolj jasno predstavljal. Kako to, da več ljudi vidi zase en in isti predmet le kot enega, pa vendar vidi vsak posamezno le svojega? Glej, to je odvisno od človekovih oči. Žarki izhajajo iz predmeta v vse smeri in vsak prejme podobo, ki jo tvorijo žarki, v svoje oko, nato pa vsak v sebi vidi le to ponotranjeno žarkovno podobo, ki je v vsem popolnoma enaka opazovanemu predmetu.

29 Ali se je zaradi tega predmet pomnožil ali raztrgal na koščke, ko ga vsak v sebi vidi enakega? Praviš, da sploh ne. – Glej, tudi tukaj je tak primer, vendar je živ, medtem ko je na svetu le naraven in s tem tudi mrtev pojav.

30 V ta ‚čudež‘ moraš pogledati še globlje, vendar moraš najprej prebaviti to, kar se ti je do sedaj razodelo kot pravi nebeški kruh.

31 Med tem časom bom šel v svoje bivališče, kjer bodo Moji služabniki zate in za celotno družbo pripravili mizo, tako da boste prvič sedeli z Menoj za mizo in uživali kruh Svojega resničnega nebeškega Očeta! – Zato še malce ostanite tukaj, dokler se ne vrnem in vas odpeljem v Svojo hišo!

61. POGLAVJE
Obed za očetovo mizo – jagnjetina, kruh in vino

1 Zdaj sprašujete: »Ali naj počakamo tudi na to povabilo?« – To je povsem v redu, saj se vse to tukaj dogaja zaradi vašega poučevanja. Zato morate biti pri tej zadevi navzoči do popolnega konca. Pod ‚popolnim koncem' morate tu razumeti popoln vstop v božanski red. Zdaj pa glejte, Gospod že prihaja iz Svojega bivališča in vabi našo družbo, naj pride.

2 Sprašujete: »Ali bodo imeli vsi prostor v tem bivališču?« – Povem vam, ne skrbite za to; saj v tem primeru velja dobesedno vaš pregovor: ‚Mirne ovce imajo v hlevu veliko prostora!' Tako imajo tudi stvari, ki so dobro urejene, veliko prostora v ozkem prostoru. Družba se že pomika v bivališče, zato ji sledimo tudi mi.

3 Poglejte, kako so se vsi prav udobno namestili v eni sobi. In kot vidite, si je Gospod opasal predpasnik in dela kot strežaj! Kaj je prineseno na mizo?

4 Pred nami je Gospodova večerja: pečeno jagnje, kruh in vino; in glejte kako jim Gospod lomi kruh in pred vsakega položi velik kos, in vidite tudi vino v enem kelihu, iz katerega pijejo vsi.

5 Zdaj pa poglejte, kako vitalen postaja videz naše družbe in koliko hvaležne, ljubeče radosti do Gospoda razsvetljuje obraz vsakega gosta! Kot pa vi običajno rečete: ‚Kratki lasje so kmalu počesani'; tako se tudi tukaj ne bo večno ostalo pri mizi.

In Gospod reče: »No, Moji dragi prijatelji, bratje in otroci, zdaj ste se prvič okrepili v Mojem kraljestvu; sedaj tudi veste, da Sem nepreneho-ma tukaj, kot tudi povsod, bistven v Svoji hiši, s Svojo močjo! Sedaj pa stopite z Menoj spet ven, da vas bom popolnoma obudil za vaš pravi, večni namen.

6 No, zdaj ko smo zbrani tukaj pred hišo, poslušajte Mojo voljo:

7 Na Zemlji ste že slišali, da je Moja žetev velika; vendar je na Moji veliki njivi še vedno malo delavcev. To je torej kraj, kjer morate postati Moji pravi delavci in sodelavci pri Moji žetvi, in sicer na enak način, kot so to postali že mnogi vaši bratje. Prav kmalu boste prepoznali vse orodje dobrega gospodarjenja: plug, brano, kramp, motiko ter srpe in vinogradniške nože. – Poglejte si tudi vsenaokoli velika polja in vinograde. Tam proti jutru lahko vidite pravi gozd plemenitega sadnega drevja.

8 To je polje, ki ga boste obdelovali; vendar ne na enak način, kot ste to počeli na Zemlji, ampak tukaj v najbolj notranjem in zato v najbolj živem pomenu. Tu ne boste orali, ne branali, niti želi žito, niti obdelovali vinograde in nabirali sadeže, ampak je tukaj vse to le prava notranja podoba delovanja ljubezni, ki jo morate od tu opravljati za svoje zemeljske brate.

9 Vendar ne samo zemeljskim bratom, ampak vam tukaj govorim v najširšem pomenu besede in zato pravim: še vedno imam veliko čred, ki ne živijo v ovčji staji Zemlje, ampak živijo na svoj način na nešteto drugih zemeljskih in nebesnih telesih. Vse te je treba pripeljati v to ovčjo stajo večnega življenja.

10 Zato vam sedaj dajem Svojo moč v polnosti, da lahko s to delujete povsod, kamor vas bom poslal, in to z enako popolnostjo, kot delujem Sam. Res bi vse to lahko storil Sam, toda vse to delo delim z vami zato, da bi se s tem vaša blaženost ob Meni nenehno povečevala od vekomaj do vekomaj!

11 Zato, ko pošljem enega ali drugega od vas za tako velik namen sem in tja, morate biti sposobni, tako kot Jaz, gledati vsak naravni svet od najbolj notranjega dna do skrajne zunanje skorje in tudi obratno do najbolj notranjega dna. Kaj morate narediti na takšni misiji, se boste vedno popolnoma zavedali.

12 Tako Sem vam sedaj oznanil vaš veliki namen, v katerem ste lahko v polnosti dejavni v skladu z Mojo Ljubeznijo, Modrostjo in Redom. S tem ste narejeni in tudi od mene imenovani kot pravi angeli Mojega kraljestva, in s tem tudi pravi prebivalci Mojega Svetega mesta, ki je večni Jeruzalem! In tako naj se odpre tudi vaše notranje oko, da boste videli, kako velik in veličasten je Tisti, ki sedaj z vami govori, in Ki bo ostal z vami za vedno! – Zdaj pa poglejte proti jutru in Mi povejte kaj tam vidite.

13 Glavni govorec reče: »O Gospod! Ti moj najbolj ljubljeni Jezus Kristus! Ti pravi, neskončno ljubeči Oče, ki Si Svet, nadvse Svet! Kaj tam vidijo moje oči?! Kakšna neskončna glorija! In v tem veličastvu neskončno mesto! In zdi se, da se mesto nikoli ne konča; – in sonce, čudovito sonce, ki sije nad mestom in samo mesto sije kakor sonce! In zdaj zopet vidim moje staro zvezdnato nebo in gledam; o moj Bog in moj Gospod, v neskončne globine Tvojih stvaritev. Ja, temu se zares lahko reče nebesa!

14 Tega si nikoli noben človek ni niti predstavljal, kar si Ti, o Sveti Oče, pripravil tistim, ki Te ljubijo! Ja, in v kakšne neskončne blaženosti zdaj zrejo moje nesmrtne oči! O Ti najbolj ljubeči, Sveti Oče! Ali Te smem objeti in Te ljubiti z vso mogočo močjo svojega srca?«

15 Gospod reče: »Moj dragi prijatelj, brat in sin! Glej, tukaj Sem pred teboj; ljubi Me kolikor Me le lahko, kajti zato Sem te ustvaril, da bi Me najbolj blažen ljubil, in da bi Mi bil ljub, najdražji otrok, katerega sedaj lahko tudi Jaz ljubim v vsej Svoji božanski očetovski polnosti! –

16 Zdaj pa pojdimo v Moje mesto in se ne sprašujte kaj naj bi se zgodilo s temi tukajšnjimi bivališči, kajti ta bivališča ustrezajo resnični ponižnosti, ki izhaja iz čiste ljubezni do Mene. Ta bivališča bodo tukaj ostala in jih bomo pogosto obiskovali. Ker pa imam v mestu Svoj veliki ‚Sveti urad', morajo biti tudi Moji angeli tam, kjer jih čaka njihov veliki glavni namen dejavne ljubezni.

17 Sprašujete me še, kdo bo v teh kočah dejansko živel? Vidite, Moji dragi prijatelji, bratje in otroci, večina mestnih prebivalcev Zemlje, ima na podeželju eno ali celo več bivališč, katera koristijo za svoj oddih. Zakaj jih ne bi imeli tudi mi? Zato vam povem: vselej, ko bomo opravili kakšno veliko delo, si bomo tu privoščili oddih. Zdaj pa pojdimo v mesto!« –

18 Poglejte zdaj, Gospod Sam vodi našo družbo v Sveto mesto. In tako kot se tukaj običajno lahko iznenada zelo hitro napreduje, se temu mestu vseh mest v vsej neskončnosti, tudi mi približajmo.

19 Poglejte, neštete množice hitijo skozi vrata Svetega mesta naproti Gospodu, ki prihaja v mesto. – Poglejte spredaj tudi vam dobro znane Gospodove prijatelje, namreč Njegove apostole in Abrahama, ki mu sledijo vsi očetje in preroki! Poslušajte glasno veselje do Gospoda, ki odmeva iz te blažene množice, in poglejte kako vsi v svoji veliki blaženosti širijo svoje roke, da bi sprejeli Gospoda z najbolj gorečo ljubeznijo in kakšna radost se odraža na vsakem obrazu te na novo pridobljene množice!

20 Množice so se sedaj združile, obdane z veliko glorijo, ki izhaja iz Gospoda, podeljena vsem. –

21 Kaj menite o tem prizoru? Ampak pojdimo zdaj naprej. Glejte, Gospod zdaj dopušča, da vsi pridejo v mesto pred Njim, in sledi Svojim otrokom kot zelo preprost pastir svojim jagnjetom! – Zdaj smo tudi mi

v mestu. Poglejte samo neskončno veličastnost in sijaj, ki ga vidimo tukaj vzdolž te ulice na levi in desni strani, katerega ne more opisati nobena človeška beseda. Vse je obkroženo z Gospodovo glorijo. Sveti vetrič piha po cestah in ulicah, in ta vetrič je življenje, ki prihaja tukaj od Gospoda v neskončni polnosti.

22 Toda sedaj se Gospod ustavi pred veliko zgradbo in reče svoji družbi: »Semkaj, Moji ljubljeni! Tukaj bomo stanovali in tu je tudi naš veliki ‚Sveti urad'!

23 Poglejte, vstopijo in sledijo Gospodu v notranjost. V notranjosti vidite številne velike in čudovite sobane, ki so popolnoma pripravljene za sprejem naših novoimenovanih nebeških knezov!

24 Poglejte zdaj svetlečo ploščo, ki jim jo pokaže Gospod, in reče. »Na tej plošči boste vedno videli Mojo voljo! Gospod zdaj polaga Svoje roke nanje in jih popolnoma napolni z vsemogočnim duhom Svoje ljubezni. Poglejte, kako se zdaj med seboj pogovarjajo, kot najbolj zaupni prijatelji in bratje, o neskončnih božanskih odnosih stvari. –

25 Zdaj ste videli pravi človekov namen v najbolj dejanskih, resničnih, popolnih nebesih, in videli ste tudi kako se je končalo z našo družbo. –

26 Vendar ne smete misliti, da bi se to zgodilo vsakemu, ki bi se znašel v navideznih nebesih. Tako se zgodi le s tistimi redkimi, ki so že v času svojega zemeljskega obstoja v srcu resnično nad vsem ljubili Gospoda, kljub vsem napačnim predstavam, katere so jih učili. –

27 Kako pa je z mnogimi drugimi, bomo po Gospodovi volji videli na lastne oči, zato zdaj zapustimo to Sveto mesto in spet s hitrim načinom odpotujmo nazaj v duhovni svet rimskokatoliške cerkve. –

28 Glejte, komaj sem izgovoril, smo že zelo blizu samostana. Pravite: »Dragi prijatelj, čeprav nam je neskončno žal, da smo morali tako nenadno zapustiti neskončno veličastno Božje mesto, želimo vseeno izvedeti, ker smo že spet tukaj, kakšen red je v tem samostanu.« Moji prijatelji in bratje! Tu bomo najprej spoznali ženski samostan, in sicer redovnic karmeličank. Kako je tukaj v takem samostanu, boste izvedeli v živo. Vendar najprej razmislite o tem, kaj veste o karmeličanskem redu, da boste potem toliko lažje videli, v kolikšni meri je ta red Gospodu sprejemljiv in koliko nesprejemljiv.– In s tem je tudi za danes dovolj.

62. POGLAVJE
Obisk pri Karmeličankah

1 Sprašujete: »Ali nas bodo spustile noter? Kajti, če stvari v tem redu potekajo tako kot na Zemlji, za našo izkušnjo tukaj ne bomo veliko pridobili« – Moji dragi prijatelji in bratje! Tukaj so stvari še prav takšne kot na Zemlji. A to vas ne bo kaj dosti zmotilo, saj smo v tem primeru vsi kot zajedavske muhe in nič nas ne more zadržati, da ne bi povsod porinili nosu v najgloblje skrivnosti. In tako bomo naredili tudi tukaj ter se na skrivaj pritihotapili v samostan. Zato pojdite z menoj in naj vas nič ne skrbi.

2 Za ta bitja bomo še dolgo ostali popolnoma nevidni. Vedeti morate, da angelski duhovi bodisi iz samih tretjih nebes, ali po volji tretjih nebes, ostanejo nevidni duhovom spodnjih nebes, dokler duhovi spodnjih nebes ne prevzamejo vase bistvene ljubezni do Gospoda, in to najprej po uvidu in nato po dejavni ljubezni.– Zato lahko mi tudi vstopimo v ta samostan in nihče nas ne bo videl. Mene ne, ker sem državljan Svetega mesta, in ne vas, ker ste v moji sferi, po volji najvišjih nebes, kar je Gospodova volja!

3 Poglejte, smo že v jedilnici, oziroma v tako imenovanem refektoriju. Pravkar na mizo prinašajo sklede s strogo postnimi jedmi. Hrana je na mizi in zdaj prihajajo naše samostanske redovnice. Ali niso še prav tako oblečene kot na Zemlji? Pravite, da takih samostanskih nun še niste imeli priložnost videti od blizu, ampak so oblečene popolnoma tako, kot ste si jih predstavljali iz dobrih slikovnih upodobitev na Zemlji.

4 Zdaj pa glejte, začenja se molitev. Kakšna je ta molitev? Kot lahko sami slišite, je sestavljena iz polnega rožnega venca in poleg tega nekaterih latinskih fraz, vzetih iz psalmov cerkvenih očetov, ki pa jih tukaj ne razume nobena od teh redovnic. – Poglejte, samostanska prednica sede za mizo, ostale se pred njo globoko priklonijo, nato pa vstanejo poleg svojih stolov. Prednica da znak, da lahko sedejo. Glejte, prednica ima ob sebi zvonček, s katerim pravkar pozvoni, in to je znak, da redovnice lahko zdaj začnejo jesti.

5 Vendar tam spredaj vidite eno stati. Ta zdaj ne sme jesti, ampak mora tistim, ki jedo, brati zgodbo o Gospodovem trpljenju; pasijon.

Zdaj so naše redovnice končale s svojim obrokom in prednica znova pozvoni. To pomeni, da morajo vse zopet vstati. Vstanejo, se ponovno pred prednico globoko priklonijo, potem pa pokleknejo. Opravi se zahvalna molitev, ki je spet sestavljena iz polnega rožnega venca. Temu sledi sto tihih zdravamarij – avemarij. Ko tudi te zmolijo v približno tri četrt ure, se ponovno preberejo latinske molitve. Ko končajo, gredo do razpela in se pred njim uležejo na tla. Nato gredo pred Marijino podobo in storijo isto, nato do podobe svoje ustanoviteljice reda Terezije, kjer naredijo enako, in šele sedaj gredo k prednici, kot inkarnaciji Terezije in spet storijo isto.

6 Prednica jih zdaj vse pozove, da vstanejo in jim oznani, da se morajo v eni uri pripraviti za zborovsko molitev. Medtem pa morajo v svoji celici prebrati svojo vnaprej določeno zborovsko molitev, da bo potem v zboru vse potekalo brez motenj, kar bi zlahka povzročilo nekaj nevšečnosti in s tem tudi manjši greh. Kajti, v zvezi s tem doda prednica, najbolj pravični že tako ali tako greši pred Bogom sedemkrat na dan, zato se mora zelo varovati, da ne greši osemkrat ali še večkrat.

7 Ena od redovnic zdaj prosi prednico za dovoljenje, da jo sme nekaj vprašati; in ker trenutno stroga tišina ni predpisana, prednica spraševalki to dovoli. (Vprašati pa v tem samostanu pomeni toliko kot nekaj odkritosrčno prositi.) Kakšno vprašanje pa ima ta redovnica? Poslušajmo jo, ko pravi: »Prečastita Kristusova nevesta! Dokler smo telesno živele na Zemlji, smo se sprijaznile s strogim samostanskim življenjem, da smo si po smrti zaslužile nebesa. Ker pa je sedaj preteklo že mnogo časa odkar smo zamenjale zemeljsko življenje s tem večnim, in še naprej živimo tudi v tem večnem življenju izjemno strogo samostansko življenje, pa še nismo začutile ničesar od pravih nebes, je vprašanje, ali se to samostansko življenje večno ne bo končalo? Kajti, če bi morale za vselej ostati pod to strogo klavzuro, bi bilo to res nekaj groznega!«

8 Prednica reče: »O ti neposlušni otrok! Kako si lahko dovolila, da ti je hudič tako močno prevzel srce, da si upaš postaviti takšno grozno vprašanje? Ali ne veš, da pred sodnim dnem nihče ne more priti v nebesa, in da je na priprošnjo Svete Device Marije, Svete Terezije in med njima Svetega Jožefa, – Kristus Gospod našemu redu, ker je najstrožji, prizanesel z vicami in nam zato za popolno očiščenje podelil milost, da se tudi po našem telesnem življenju lahko popolnoma očistimo malih

grehov in smrtnih grehov, storjenih na Zemlji, in tukaj dosežemo Njegovo najsvetejšo pravičnost. Zato je treba tukaj pravila reda naše vzvišene ustanoviteljice zelo strogo upoštevati. Sicer bi se lahko zgodilo, da bi tako neposlušen otrok kot si ti, na sodni dan pred neizprosnim, najstrožjim in najpravičnejšim sodnikom, slišala sodbo: ‚Pojdi stran od Mene, prekleta, saj te nikoli nisem prepoznal kot Mojo sestro!‘

9 Poglejte zdaj, besede prednice našo ubogo redovnico zadenejo kot tisoč strel naenkrat. Poklekne pred njo in jo prosi za dobro odmerjeno kazen. In prednica reče:

»Ja, zaslužiš si dobro odmerjeno kazen, vendar te bom tokrat samo opomnila z zaušnico in nato z enodnevnim postom. Vendar moraš brez odlašanja poklicati spovednika in se mu v največji ponižnosti spovedati za tvoje hudičeve in pred Bogom največje obsodbe vredne besede, ki si mi jih povedala, nato pa moraš desetkrat opraviti pokoro, ki ti jo bo dal, in sicer, v čast Svete Trojice, v čast petih Kristusovih ran, v čast Njegovega bridkega trpljenja in smrti, v čast Njegove najsvetejše Device Matere Marije, v čast Svetega Jožefa in v čast Svete Terezije. Zdaj pa vstani in sprejmi mojo zaušnico.

10 Glej, naša redovnica vstane, takoj ponižno obrne lice k prednici, ta pa ji da, zato da prežene hudiča, kot vidite, sploh ne smešno, ampak dobro, skoraj vrtoglavo zaušnico. Naša redovnica bridko joče, se zahvali prednici za to kazen in gre z drugimi sestrami iz jedilnice v svojo celico. –

Kaj se bo tam zgodilo, bomo opazovali prihodnjič!

63. POGLAVJE
Nuna spovednica in pravi spovednik

1 Ko pride redovnica v svojo celico, da takoj z zvončkom znak, naj pride v njeno celico samostanska strežnica. Kaj ji bo imela za povedati? Tu ne gre za nič drugega, kot le za to, da jo ta najavi pri očetu spovedniku, da bi bila še pred zborovsko molitvijo očiščena greha, ki ga je storila pred prednico. Samostanska strežnica takoj opravi to nalogo in naša redovnica gre v spovedno sobico, poklekne ob spovedni rešetki in tu počaka na spovednika. – Zdaj pa pojdimo tja in prisluhnimo tej

spovedi. Kaj se bo spovedala, to vemo; toda kaj bo spovednik rekel na to, želimo izvedeti, ker tega še ne vemo.

2 Spovednik pride k rešetki in nanjo prisloni svoje uho. Zdaj se je izpovedala, on pa ji reče: »Poslušaj, ti moja draga spovednica, po redovnih pravilih, kakršni so na Zemlji, si s svojo izjavo očitno grešila, vendar ne proti Božjemu Redu, ki ti je dal to v razmišljanje, ampak proti samostanskemu redu, ki ti takšno razmišljanje prepoveduje. Za prestopek, ki si ga storila proti samostanskemu redu, si od svoje predstojnice prejela dobro odmerjeno kazen, in bila do tega trenutka podvržena nadaljnji odredbi. Zdaj pa gre za odpuščanje tvojega greha z Božje strani. Vendar Bog v Svoji Besedi ni nikoli uzakonil takšnega samostanskega reda. Človeška pravila, čeprav uporabljana več tisoč let, Bog ni nikoli potrdil za Svoja in niti ne gleda, če se je kdo tako rekoč prisiljen prekršiti proti pravilom sveta; in zato ti tukaj z božanske strani tudi nimam kaj odpustiti.«

3 Naša nuna reče spovedniku: »Prečastiti duhovnik! Ti, ki sediš tukaj pred menoj na sodnem stolu Božje pravičnosti, kako lahko rečeš, da naš samostanski red in njegova pravila niso Božja, ampak le človeška pravila! – Glej, če to naznanim naši prednici, oba tvegava, da bova hudo kaznovana. Mene bi obravnavali kot nekoga, ki ga je obsedel hudič, tebe pa bi kot očitnega heretika bodisi izobčili, ali pa bi bil podvržen popolni cerkveni prepovedi; zato bolj jasno razloži, kaj s tem misliš.«

4 Spovednik reče: »Poslušaj, ti moja draga sestra, kdor ljubi nad vsem Kristusa Gospoda, kot edinega pravega Boga nebes in Zemlje, se ne boji izobčenja, niti anateme. Glej, ljudje na Zemlji, ki so navezani na posvetno, in ki še vedno vedo malo ali nič o Kristusu, se smejijo takšni cerkveni samovolji. Zakaj se torej smejijo? Ker v tej samovolji ne vidijo nobene škode za svoje poklicno življenje. Zakaj se potem ne bi smejali tisti, ki resnično ljubijo Kristusa? – Pravzaprav, da bi utrpeli škodo zaradi te samovolje, se morajo veliko manj bati.

5 Ali še nisi slišala, kaj je Kristus rekel prešuštnici v templju, ko so jo predenj pripeljali farizeji in pismouki, kot vredno kamenjanja po Mojzesovi postavi?«

6 Naša spovednica reče: »To dobro vem; toda kaj hočeš s tem povedati?«

7 S tem ti ne želim ničesar drugega povedati, reče spovednik, kot to, da je bil Kristus v Svoji sodbi veliko bolj blag, kot duhovniki in pis-

mouki. Ti so našo prešuštnico brez najmanjše milosti in usmiljenja prepoznali kot popolnoma vredno javnega kamenjanja; toda Kristus jim je rekel: ‚Kdor izmed vas je brez greha, naj prvi vrže kamen vanjo!‘

8 Glej, te besede so naše farizeje in pismouke zadele kot strela, ker je obstajala tudi druga postava, po kateri naj bi bilo najvišje duhovništvo brez greha. Farizeji in pismouki so vedeli za to postavo, kakor tudi za postavo zoper prešuštnice. Hkrati pa so naši farizeji in pismouki vedeli, da so sami prešuštvovali in tako v vsakem pogledu grešili, tako duhovnem kot telesnem. Zato so se vsi skupaj od tam urno pobrali in popolnoma pozabili na našo prešuštnico. Takrat niso hoteli več dražiti Kristusa, ker so se bali, da bo oznanil njihovo sramoto številnim verujočim Judom, ki bi jih potem prijeli in ravnali z njimi tako, kot je za takšne primere določala stroga Mojzesova postava. Toda kaj se je potem zgodilo z našo prešuštnico? Tam je stala sama pred Gospodom. Ali jo je Gospod obsodil? Oh, ne; vprašal jo je: ‚Ali so te obsodili tisti, ki so te sem privedli?‘ In naša prešuštnica je rekla: ‚Ne, o Gospod, nihče me ni obsodil.‘ In Gospod ji je rekel: ‚Zato te tudi jaz ne obsojam; pojdi in ne greši več!‘ – No, kaj praviš o tem Gospodovem ravnanju?«

9 Naša nuna reče: »Tu ne morem reči nič drugega kot to, da je Gospod zagotovo bolj usmiljen in bolj milostljiv od vseh najboljših ljudi na Zemlji skupaj.«

Spovednik reče: »No, dobro, moja draga sestra, če poznaš Gospoda kot takega, potem boš zagotovo tudi spoznala, da je moj poduk popolnoma veljaven! – Če se Gospodova dobrota pri ravnanju s prešuštnico že ni držala Mojzesove postave, ki je izšla iz Njega, koliko manj se bo On vezal na samostanska pravila? Kajti glej, Gospod je popolnoma svoboden in lahko dela, kar hoče. In, če bi ga kdo vprašal: ‚Gospod, kaj delaš?‘, mu ne bo dal nobenega odgovora. – Jaz, kot spovednik pa sem k tebi poslan popolnoma v Njegovem Imenu in zato tudi nosim Njegovo Ime. Če delujem po in v tem Imenu, mi povej, koga se moram bati?«

10 Praviš: »Gospoda zagotovo ne, če deluješ popolnoma v Njegovem Imenu!« –

No, če se mi Ga ni treba bati, ali bi se potem morda moral bati tvojega samostana ali cerkvene samovolje? O glej, to pri meni nikakor ni tako, in zato ti povem: če imaš resnično ljubezen do Gospoda, si moraš tudi ti iz te ljubezni nekaj upati, namreč, da zdaj greš tja k svoji prednici in

ji poveš, kaj sem ti povedal; – potem pa ji tudi povej, da mora po moji volji takoj s teboj priti k meni.«

11 Naša nuna vpraša, kakšno pokoro mora opraviti kot zadoščenje.

12 Spovednik reče. »Nič drugega kot to, kar sem ti pravkar povedal.«

13 Naša nuna zdaj vstane, ker pa je bila dalj časa odsotna, je prednici začelo postajati sumljivo, in tako že na pragu spovednice sreča našo nuno, ki ji prihaja naproti, kjer ji naša nuna pove, kaj ji je rekel spovednik. Prednica sklene roke nad glavo in reče naši nuni: »Vidiš, kakšen greh si zagrešila! Božja milost se je popolnoma oddaljila od tebe in hudič je prevzel vlogo angela luči in vstopil v spovednico kot spovednik, da bi ti dal tak prekleti poduk. Zahteva, da celo jaz z njim govorim, da bi po meni, ki sem duša tega samostana, ves samostan potegnil v večno pogubo. Ja, pogosto sem pomislila, da boš ti prinesla takšno nesrečo tej Sveti Božji hiši. Zdaj ni druge rešitve, kot da združimo vse naše moči in našo veliko stisko predočimo Presveti Devici Mariji, Svetemu Jožefu in Sveti Tereziji. Če nas ti ne uslišijo, smo izgubljeni, kajti tukaj pri Bogu ni več milosti in usmiljenja!«

14 Naša redovnica reče častni prednici: »Zelo spoštovana mati, lahko rečeš, kar hočeš, vendar po poduku prečastitega spovednika zdaj ne verjamem več tvojim besedam, in če bi bilo tukaj mogoče, bi prej še enkrat umrla, kot da bi zoper ta poduk tega častnega spovednika imela le najmanjše napačno mnenje.«

15 Tedaj hoče častna mati prednica, iz čiste samostanske gorečnosti našo nuno udariti po ustih. Toda naš spovednik je tako drzen, da odpre spovedno rešetko, za kar ima dovolj moči, in reši našo nuno pred takšnim trpinčenjem.

Kaj sledi, bomo izvedeli naslednjič.

64. POGLAVJE
Odrešenje ubogih ujetnic. Sodba in sodni dan.

1 Ko prednica vidi, kaj se dogaja, se takoj prekriža, zateče k posodi z blagoslovljeno vodo in z njo dobro poškropi našega spovednika in našo nuno ter hkrati tudi kliče na vso moč sestre za dejavno pomoč. Te tudi takoj pridejo, se zastrmijo v našega spovednika, a na njem ne mo-

rejo odkriti nič hudičevega. Zdaj prednica naredi pred seboj velik križ, pristopi k spovedniku in nuni, in da bi na silo dobila nad njima oblast, reče za ušesa parajočim močnim glasom: »Ti ogabni peklenski hudič, ki si imel prekleto drznost, da si se z lažjo in prevaro pritihotapil v naše svetišče v podobi angela luči. V imenu Svete Trojice, Presvete Device Marije, Svetega Jožefa in Svete Terezije, ti ukazujem, da takoj pobegneš iz tega svetega kraja in se takoj vrneš v svoje večno prekletstvo in v svoj peklenski ogenj ter tam goriš na veke vekov!«

2 Zdaj pa glejte, naš spovednik se ne pusti niti najmanj zmesti zaradi te strašne eksorcizne kletve, in reče: »Poslušaj, ti slepa predstojnica te uboge črede, imenovala si me za hudiča in me zato tudi zelo hudo preklela; povej, če sem jaz kot tvoj domnevni hudič naredil kaj podobnega tebi in tej sestri tukaj?

3 Tej sestri sem povedal samo, kaj je tukaj v kraljestvu duhov popolna resnica, in jo poslal, da te pokliče, zato da bi bila tudi ti kot predstojnica bolj natančno poučena o božanski Resnici. Toda namesto, da bi me hotela poslušati, si takoj zgrabila žareči sodniški meč in hotela to ubogo sestro, če bi ti bilo mogoče, bodisi z enim udarcem ubiti ali pa jo kar takoj izročiti peklu.

4 Jaz, kot tvoj hudič, sem se usmilil uboge sestre in jo s svojo močjo rešil pred tvojim besom; ti pa si me zaradi tega izganjala v peklensko izobčenje.

5 Če bi zdaj najini srci primerjali med seboj, bi bilo treba odgovoriti na zelo veliko in pomembno vprašanje: v katerem srcu bi bilo najti največ prave ljubezni do bližnjega, v tvojem, ki hoče biti nebeški, ali v mojem, ki je menda demonski?

6 Jaz pa ti povem, da je tvoje oblasti nad to ubogo slepo čredo sedaj konec! Terezija je res ustanovila ta red na Zemlji. Toda v njenem času je bila prava ljubezen do bližnjega temelj, in dobrodelnost glavno pravilo reda ter nujna čistost srca, kar je Terezija vnesla v ustanovljeni red. In tako je bil ta red, pod takšnimi pogoji, tudi Gospodu sprejemljiv; toda tvoja pravila povezana z najstrožjo klavzuro in številnimi molitvami na ustnicah, vam vsem večinoma nerazumljivih, je za Gospoda gnusoba, in niso niti v najmanjšem delu Zanj sprejemljiva, zlasti takrat, ko se tako kot v tvojem primeru, prikrade v ta red pravo tiransko, despotsko poželenje po oblasti, skupaj s slepimi blodnjami!

7 Ali se že kdaj na svetu slišala, da v duhovnem svetu še vedno obstajajo samostani s takšnimi samostanskimi klavzurami? Kolikor vem, si verjela le, da boš po smrti telesa, do zadnje sodbe, bodisi prešla v sladek spanec duše ali pa boš šla v Raj, ali morda tudi takoj v nebesa. Toda, če si v to tako neizpodbitno verjela, kako je potem nastal ta samostan?

8 Glej, na to moje vprašanje molčiš in ne veš kako bi mi odgovorila. To isto vprašanje je že prej postavila ta uboga sestra tudi tebi, predstojnici. Ker ji nisi mogla odgovoriti, tako kot tudi ne meni, si se razkačila in v siloviti jezi spraševalki dala omotično zaušnico.

9 Zdaj pa ti povem od kod izhaja ta samostan. Ta izhaja is tvojega gospodovalnega značaja, s katerim si le zaradi svoje slepe blodnje z lažmi in prevaro ustvarila takšno klavzuro samo zase in za te uboge sestre tudi tukaj v tem duhovnem svetu. Zato je ta klavzura le navidezna in je popolnoma neustrezna za Boga Gospoda. Imam moč, čeprav sem se moral v tvojih očeh zdeti kot pravi Balcebub, da za vse te uboge sestre to klavzuro prekličem in jih popeljem na prostost, tebe pa pustim samo v tej tvoji klavzuri, tako dolgo, dokler se v sebi ne pokesaš in spoznaš, da je takšna klavzura napačen temelj duha in v njej ni ne resnice in ne dobrega.

10 Toda, da bi ti in vse te uboge sestre spoznale, da imam popolno moč, da to storim, in da te moči nimam od Balcebuba, za kar si me ti prednica poškropila z blagoslovljeno vodo, ampak neposredno od Boga, vam najprej vsem oznanjam, da je ta sestra, ki sem jo rešil, ravno Terezija, ki sem jo poslal k tebi, da te osvobodi tvoje zablode. Zdaj pa vam pokažem, da sem jaz Tisti, ki Ga je Terezija tako ljubila! – Če tega ne verjamete, položite roke, tako kot Tomaž svoje, na Moje brazgotine!

11 In ti, prednica tega samostana, si Mene obsodila v svoji veliki slepoti. Glej, tudi Jaz imam moč, da te obsodim, vendar, da boš videla, da Sem Jaz boljši od tvojega reda, te ne bom obsodil, ampak te učil in ti pokazal pot k Meni. Vendar Mi zdaj še ne moreš slediti, ampak šele potem, ko svoj varljivi samostan podereš do tal.«

12 Zdaj pa glejte, vse sestre padejo pred Gospoda ter Ga hvalijo in častijo, za Njegovo veliko ljubezen in usmiljenje ter Ga ponižno prosijo za milost do svoje prednice. In Gospod reče: »Naj se zgodi, za kar ste prosile! Toda prednica ima še svojo svobodno voljo in jo bo ohranila za vedno. Če bo hotela samostan podreti, potem gre lahko z vami, če pa ga

hoče obdržati, potem ji ga ne bom vzel niti sekundo prej, dokler mi ga ne bo prostovoljno prepustila.«

13 Poglejte, prednica stoji kot okamenela pred vsemi zbranimi sestrami in ne ve, kaj naj sedaj naredi, kajti to dogajanje še naprej smatra za izjemno hudičevo delo. – In Gospod ji reče: »Kaj si zdaj misliš pri sebi? Ali ni bil vaš verski nauk, da mora Satan bežati pred Imenom Jezusa Kristusa, in da morajo pred tem Imenom vsi poklekniti, v nebesih, na zemlji in pod zemljo? Če pa ima Satan tako ogromen strah že pred Jezusovim Imenom, ali ga bo potem sam izgovoril ali se celo spremenil v Njegovo podobo? Glej, kako velika je tvoja neumnost! Zato še nisi zrela za čistejšo luč, in tako dolgo ne boš, dokler ne boš v sebi uničila zadnjega kamna tega samostana.

14 Povem pa ti tudi, da se moraš obrniti Name, če hočeš biti kdaj osvobojena iz te klavzure.

15 Zaman boš čakala na svoj ‚sodni dan', saj ta traja neprenehoma za vse ljudi. Tako je za tiste, ki so ljubeči in pravični dan vstajenja v večno življenje, ki je popoln preporod duha. Je pa tudi sodni dan za vse tiste, ki Me niso hoteli v duhu sprejeti in ne v resnici in s tem v vsej ljubezni.

16 Zdaj veš kako je s teboj; po tem se ravnaj in boš na svoj sodni dan prešla v večno življenje, drugače pa to sonce, ki razsvetljuje ta dan, zate večno ne bo več vzšlo!«

17 Tedaj se Gospod obrne k sestram in jim veli, da Mu sledijo. In kot lahko vidite v duhu, se končno tudi prednica, obupana vrže pred Njega in Ga prosi, naj je zdaj, ko Ga je prepoznala, ne zapusti tako same. In Gospod ji reče: »Glej, tukaj je Moja draga sestra Terezija. Želim, da ostane pri tebi in ti pomaga uničiti tvoj samostan.« Poglejte, Terezija z vso ljubeznijo dvigne prednico in jo popelje nazaj ter ji pokaže prave Gospodove poti.

18 Gospod pa s Svojimi nedolžnimi jagnjeti odide proti večnemu jutru. – Ne bo dolgo trajalo, da bo naša draga Gospodova učenka, svojo še slepo sestro osvobodila iz njene klavzure. Vendar ta ne bo takoj pripeljana v jutro, ampak v poldan ali v druga nebesa.

19 In tako ste videli še en drugačen način osvoboditve iz zmotnega duhovnega blaženega kraja, ki je bil pravzaprav eden boljših. Obstaja pa še veliko število tovrstnih, v katerih gre vse veliko težje. –

Naslednjič si bomo ogledali moški samostan. Tudi ta je eden najstrožjih, in videli boste, s kakšnimi težavami se spopada življenje, kjer je poplava zmotnih prepričanj popolnoma zadušila seme življenja.

20 Zato naj se nihče na nič ne opira, temveč naj vzame ljubezen do Gospoda in bližnjega kot edino vodilo življenja. Kajti ljubezen je dobra zemlja, na kateri seme življenja najbolje uspeva; če pa je ta zemlja posejana s plevelom, bo potem dobro seme le s težavo zraslo. – To bomo jasno videli v naslednjem primeru.

In s tem je za danes dovolj!

65. POGLAVJE
Meniški samostan. – Avguštinci in njihova ustanovitev.

1 S tem namenom zapustimo ta ženski samostan in se premaknimo malo naprej. Poglejte, tam bolj med poldnevom in večerom, je že na prvi pogled prepoznaven en tak samostan. Oglejte si veličastno cerkev, z dvema ogromnima zvonikoma, na obeh straneh cerkve pa samostanski poslopji, s precej majhnimi okni. In kot lahko še vidite, je celotno samostansko poslopje, vključno s cerkvijo, obdano z mogočnim zidom. Želite vedeti, kateri red se tu nahaja? Povem vam, eden najstrožjih, red tako imenovanih bosonogih avguštincev.

2 Ta red je bil nekoč zelo ugleden red spokornikov, in sicer po navodilu cerkvenega učitelja Avguština, ki si je, kot je znano, zelo prizadeval prikazati bistvo Trojice kot uveljavljeni pojem. Tega po eni strani zelo prizadevnega kristjana je Sam Gospod resno posvaril, naj se ne ukvarja z nadaljnjim raziskovanjem Svete Trojice. Vendar se je ta kljub temu povezal z rimskimi škofi in se popolnoma strinjal z idejo, ki se je porodila v Nikeji, da je Sveta Trojica sestavljena iz treh božanskih oseb. To podobo Trojice je nato s svojo sicer veščo svetovno modrostjo poskušal kolikor mogoče pravnomočno uveljaviti v cerkvi, zato je bil tudi častno povzdignjen v cerkvenega očeta in cerkvenega učitelja.

3 Vsekakor je bilo nekoliko nenavadno, da so se takšni cerkveni učitelji imenovali tudi cerkveni očetje, medtem ko so imeli evangelij, po katerem se samo Kristus imenuje eden in resnični Oče vseh ljudi in s tem zagotovo še toliko bolj tudi Njegove cerkve. Ker pa Avguštin svoje

raziskave ni opravljal iz koristoljubja, ampak s poštenim namenom, se mu to, v duhovnem svetu, kjer je spoznal svojo zmoto tudi ni vštelo, deloma pa tudi že sam v naravnem svetu, zato ga je Gospod tudi takoj vzel in vodil po boljših poteh. Po svojem boljšem zemeljskem znanju je v času svojega življenja zelo na skrivaj ustanovil majhno šolo, ki se je posvečala boljšemu in bolj živemu spoznanju troedinega Boga. Avguštin se je za ta namen tudi seznanil z notranjo živo Besedo in spoznal pot, po kateri se ji lahko približa.

4 Ta pot je bila najbolj odločna ponižnost s popolnim neupoštevanjem sveta in namesto tega oprijeti se Gospoda z ljubeznijo. Ta šola je bila, čeprav skrivna, precej obiskana. Celo sam rimski škof je vedel za to, vendar javno ni bil proti in se je celo sam pridružil tej šoli. Vendar je kmalu uvidel, da se ta ne ujema z uradno doktrino, tako da ni mogel plavati proti toku. Da pa takšna šola, ki je bila za tisti čas zelo pomembno odkritje, ne bi propadla, ji je kljub temu dovolil svobodnejšo prakso in jo poimenoval šola pravih duhovnikov, ki so sčasoma dobili ime sholastiki. Seveda pa ti sholastiki niso bili identični s tistimi staroegipčanskimi sholastiki, ki so se ukvarjali z magično mistiko, ampak so bili sholastiki v notranjem pomenu besede.

5 Zato so tudi naredili drugačno podobo Trojice, katero je sestavljalo oko v trikotniku, ki je bilo v nekakšni kroni žarkov v obliki sonca. Čeprav ta prikaz tudi ni bil popolnoma primeren, je kljub temu predstavljal Boga v enosti.

6 Oko je predstavljalo Gospodovo sonce, v katerem On obstaja v Svoji večni Ljubezni in Modrosti. To pa zato, ker tudi človeško oko vsebuje oboje; kajti iz očesa seva ljubezen in tudi svetloba. Trije vogali te oblike, v sredini katere je bilo oko, so predstavljali tri stopnje, znotraj katerih je božansko izraženo najbolj notranje. Te tri stopnje so bile razporejene glede na tri vogale tako, da spodnji levi označuje naravno, desni duhovno in zgornji nebeško. Izžarevanje očesa v te tri vogale nakazuje Gospodov pretok v vseh in skozi vse tri stopnje. Prelivanje žarkov zunaj te oblike, označuje neskončno moč in nedoumljivost božanskega bitja. Ta upodobitev je zato veljala kot precej uspel simbol troedinega Božanstva. Po takšnem vodilu je bil potem tudi ustanovljen red bosonogih avguštincev.

7 Sprašujete, zakaj ti tako imenovani novi sholastiki še niso mogli bolj popolno upodobiti troedinega Boga in zakaj jim Ga Gospod ni ra-

zodel? To je bilo zato, ker so imeli še vedno nekaj napačnih idej, zaradi svojega prejšnjega pogleda na Božjo Trojico, sestavljeno iz treh osebnosti. Del teh sholastikov je potem prišel do boljšega spoznanja o tem in se zato postavil pod zaščito grške cerkve, kjer so se nato izoblikovali formalno v ločino pod imenom ‚Unitaristi', medtem ko se je pod rimskim škofom še vedno ohranilo prvo pravilo, in sicer v okviru stroge klavzule o molčečnosti, kar je sčasoma pripeljalo tako daleč, da so posvečenci sami med seboj lahko izmenjali le zelo malo besed. Vsak je lahko govoril zase z notranjo besedo, ni pa smel notranje besede deliti z drugimi. In tako je sčasoma tudi ta dober red usahnil, ki pod kasnejšimi hierarhi ni imel več tako pomembnega ugleda.

8 Iz tega reda je nastalo še več podobnih redov, ki so bili iz enakega razloga strogo ločeni od sveta. Vendar vsi skupaj niso mogli ničesar spremeniti, prvič zato, ker so bili kljub vsemu ujeti v zunanji cerkveni red, drugič pa zato, ker so svoja pravila izvajali pod strogo klavzuro in jih niso mogli koristno uporabljati v njihovi dodeljeni župnijski pastorali.

9 Ustanovljenih je bilo še veliko redov, v katerih je bila na začetku dobra osnova, saj so bili vsi bolj ali manj privrženci notranje sholastike. Toda sčasoma se je ta dobra osnova izgubila in ni ostalo nič drugega kot le zunanja forma. Ker pa so sčasoma nekateri redovi začeli delovati tudi v korist rimskega episkopata, so bili od tega deležni zelo pomembnih zunanjih ugodnosti. Zaradi tega so potem kmalu nastali privilegirani redovi. Ker so bili ti redovi boljši od tistih, ki so ostali pri svojem osnovnem pravilu, so se manjši redovi čutili prikrajšane in nato začeli prav tako delovati v korist Rima, ki jim je bil potem tudi vedno bolj naklonjen. Na ta način je Red v tem času izgubil vso svojo notrino in namesto te prevzel napačno razlago.

10 Prav na takšnih temeljih vidimo tukaj ta samostan, ki se imenuje po svojem prvotnem ustanovitelju. Iz upodobljene tri osebne Trojice, ki se nahaja tik nad glavnim cerkvenim portalom, zlahka vidite, da je zmotno zmagalo nad resnico, predvsem iz dejstva, da je tako imenovano ‚Božje oko' videti, kot bi nanj pritiskali oblaki.

11 Ti meniški duhovi še vedno hodijo bosi in še vedno nosijo ista oblačila. Če pa bi hoteli videti njihovo notranjo sholastiko, se ta sestoji le navzven tako, kot so se oblačili in obnašali nekoč pravi avguštinci. Če pa bi nekoga od njih vprašali zakaj to počne, ne bi dobili nobenega

odgovora. Če pa bi že dobili odgovor, bi ta zvenel takole: ‚To delamo kot nenehni spokorniki zavoljo nebes, kajti nebeško kraljestvo zahteva trpljenje, in tisti, ki se ga ne polastijo s trpljenjem, ga ne bodo dobili.‘ Iz tega lahko zlahka prepoznate dejansko motivacijo za strogo življenje. Vse to počnejo zavoljo nebes; Gospoda tudi ljubijo in se Ga bojijo, vendar ne zaradi Njega Samega, ampak le zaradi nebes in pekla. Če bi jim Gospod odvzel pekel in spremenil njihova sanjana nebesa brezdelnosti in udobnega življenja v nebesa dela, bi kmalu naredili križ čez svoje strogo spokorniško življenje.

12 Tako je z vsemi bolje mislečimi samostanskimi prebivalci. Toda za mnoge je upoštevanje strogih redovnih pravil le političen način, s katerim mislijo, da si lahko zagotovijo pomembne posvetne ugodnosti. To pa so dejanja peklenske narave in so gnusoba Gospodu. Te vrste tukaj ne bomo srečali, kajti ta je bodisi v globokem večeru, ali pa, če gredo stvari slabo, celo doma v peklu.

13 Tu bomo torej srečali le prosilce za nebesa, katera si želijo zaslužiti s strogim spoštovanjem pravil svojega reda. Da pa se samostan kot tak tudi tukaj pojavlja, je tudi posledica materialističnega verovanja v zadnjo sodbo. Zaradi takšnega prepričanja boste v tem samostanu našli številna odstopanja, ki izhajajo iz koncepta, da duša po smrti, kar izhaja iz nekaterih napačno razumljenih starih sholastično mističnih pojmovanj, še naprej živi v bodisi splošnem spanju ali brezdelnem življenju v Raju, včasih tudi z nadaljevanjem življenja v nebesih, in sicer ob takojšnji smrti. Kako se vse to obnese, bomo videli naslednjič.
In tako je za danes dovolj.

66. POGLAVJE
Opis notranje ureditve Avguštinskega samostana

1 Zdaj me sprašujete: »Dragi prijatelj in brat! Glej, samostan je z vseh strani zaprt; ali bomo šli skozi zaprta vrata ali bomo pustili, da se nam vrata odprejo?«

2 Dragi prijatelji in bratje, tukaj ne bomo počeli ne eno ne drugo, saj se zdi le z določene razdalje, da je samostan zaklenjen, kar pomeni, da so tisti, ki v njem prebivajo težko dostopni, ker ta zaprti samostan na zunaj predstavlja okostenela načela takšnih duhov.

3 Ko pa se bomo približali temu samostanu, bomo vstopili v njegovo sfero in s tem tudi dejansko vstopili v bistvo njegovih prebivalcev in ga tako kmalu videli odprtega. In tako se približajmo, da se boste lahko o vsem sami prepričali. Zdaj glejte, smo že v sferi samostana in njegova vrata so se nam odprla.

4 Sicer pravite: »Dragi prijatelj in brat, ne moremo še popolnoma razumeti, kako se to zgodi. Ali se zgodi po volji bivajočih duhov ali po tvoji volji ali pa je bila v ta namen uporabljena neka nadnaravna naprava, s katero se s preprostim pritiskom vsa vrata nenadoma odprejo.

5 Dragi prijatelji in bratje, tukaj nikakor ni tako. Da pa boste lahko videli pravi vzrok, vam bom pomagal razumeti s preprostim primerom. V družbi obstaja tako imenovani modri človek, ki ga vi imenujete filozof. Ta človek zelo nerad govori ali pa sploh ne govori. Zakaj le? Zato, ker prvič, noče metati svojih biserov svinjam, in drugič, ker nekatere svoje ideje prepozna kot precej drzne in si jih ne upa objaviti; in to po eni strani zato, da ne bi lahkomiselno ogrozil svojega slovesa učenjaka, in po drugi strani tudi iz strahu pred kakšnim njemu nevarnim policijskim in političnim prisluškovanjem, kar bi mu lahko zlahka povzročilo veliko neprijetnosti. Da človek v enem ali drugem ne bi bil ogrožen, se zapre in se poda v svoj v nekem smislu dušni spanec ali svoj duhovni modrostni raj ali svoja stoična nebesa, v tem stanju pa zelo pozorno posluša, ali ni v družbi kakšna njemu sorodna duša. Če eno takšno najde, kmalu postane zaupen in začne ena za drugim odpirati vrata svojega samostana. Če pa najde še več takih, ki so popolnoma poučeni v njegove ideje in jih tudi obravnavajo, potem takoj vsa vrata svojega samostana naenkrat odpre, in našemu človeku ne bo primanjkovalo izkazanega ustreznega aplavza navdušene družbe za njegove ideje. Sicer mi v resnici nismo vzeli za svoje, ideje in napačna temeljna načela tega samostana, ne glede na to pa nas bodo zaradi našega približevanja samostanu ti duhovno obravnavali kot take.

6 Sprašujete, če nas ti samostanski duhovi vidijo? Povem vam, da to v bistvu ne bi bilo potrebno, ker gre tukaj zgolj zato, da se seznanite s temi razmerami, in da nemoteno vstopimo povsod kamor želimo ter lahko skrivaj prisluškujemo o vsem mogočem. Ker pa je tukaj namen, da dobite nekoliko bolj zavesten vpogled v dogajanje, je tudi nujno, da postanemo vidni prebivalcem tega samostana. Zato so nas tudi videli,

ko smo se približevali. Vrata so sedaj za nas odprta, tako da lahko neovirano vstopimo. Najprej pojdimo v cerkev in se v tej malo razglejmo, kakšne posebnosti bi lahko v njej videli. Glejte, smo že v cerkvi; kaj vidite?

7 Pravite: »Izjemno, to je res cerkev, ki se ji lahko reče prekrasna! Čudovita arhitektura, višina in resnično mojstrske podobe na stenskih poslikavah, zares vzbujajo začudenje. Velik oltar je popolna kiparska mojstrovina. Tudi najpomembnejša slika Trojice, za katero je značilen vzvišen, blag značaj, je resnično velemojstrsko upodobljena. Pravzaprav je upodobitev Trojice napačna, čeprav še nikjer nismo videli tako mojstrsko naslikane, kot je ta tukaj. Izjema je slikovna podoba Očeta in Sina, ki držita glavi skoraj popolnoma skupaj, zato sta obe v osvetljenem trikotniku. Nad obema glavama v zgornjem kotu, pa je podoba goloba, ki predstavlja Svetega Duha tako, da se zdi, kot da golob sedi v tem najvišjem trikotniku in svojo glavo sklanja med obema glavama.

8 Potem je še omembe vredno, da so pod Trojico upodobljene množice, ki klečijo na oblakih in molijo. Med temi blaženimi pa skorajda ne vidimo nikogar drugega kot starodavne preroke, Gospodove apostole, Marijo in Jožefa tik pod Trojico, nato številne znane mučence, za temi pa papeža, kardinale, škofe, prelate, nekatere slavne menihe, kralje, kneze, grofe, viteze, pa tudi blažene ženske. Toda med temi ni videti blaženega kmeta.

9 Videli ste že veliko, vendar ne še vsega. Poglejte navzdol, prav na spodnjem delu, tam boste videli naslikana zemeljska tla, na katerih je upodobljena množica ubogih kmetov, ki k tem blaženim dvigujejo roke in jih prosijo za pomoč. Še malo nižje se vidijo celo vice, v katerih nešteto ubogih duš steguje roke nad plameni, ki jih oblizujejo, in prosijo za pomoč svetnike v nebesih. Tam, na levi strani, je tik nad tlemi naslikan precej temen oblak, na katerega je prislonjena lestev. Na koncu te lestve vidite dvokrilna vrata v obliki Mojzesovih plošč, za temi vrati lahko vidite našega Petra in nadangela Mihaela, na lestvi pa je nekaj vzpenjajočih, nekaj pa tudi na koncu lestve, padajočih s tega oblaka, z glavo navzdol. V ozadju tega temnega oblaka vidite nekaj blaženih, ki klečijo; to so tako imenovani vsi sveti!

10 Vidite, torej tej naši sliki ne manjka nič drugega kot samo še pekel. Ker pa je ta izven občestva in s tem tudi izven vsega spomina vseh teh

blaženih, ne more bit del te slike. Zdaj smo si glavno poslikavo oltarja natančno ogledali od vrha do dna. Kaj sicer še opazite? Pravite: »Prelep tabernakelj, ki ga sestavlja skupina umetelno povezanih serafinskih glav. Nato tabernakeljska vratca, ki prikazujejo vstalega Kristusa, in če dobro pogledamo, vidimo da je ta Kristus na pol prozoren, na Njegovi srčni strani pa je zelo čudovita monštranca s svetlečim Presvetlim. Ja, res je tako, tako slikovno kot tudi dejavno. Ljubezen do Kristusa je tu prikazana z ljubeznijo do zlata, srebra in plemenitih kamnov ter kruha življenja, ki je odet v te glavne insignije sveta.

11 Če bi nam zdaj, dobri prijatelj in brat, želel zadevo le še malo bolj jasno razložiti, nam to zagotovo ne bi škodilo.«

12 O ja, to zagotovo lahko naredim. Vprašajte se, na kakšen način je tukaj mogoče priti do kruha življenja. Najprej preko Kristusovih dragih kamnov. Vendar pa ti ne označujejo nič drugega kot mrtvo zidovje cerkve. Kdor ni v tej krščen in potrjen, ne more biti deležen živih zakladov milosti cerkve, kdor pa je enkrat v zidani cerkvi, potem ne sme pozabiti zlata in srebra, kajti Petrovi ključi so iz srebra in zlata. Če pa kdo prinese srebro in zlato, mu bo kruh življenja tudi odobren.

13 Ne smete pa misliti, da se mora plačati za obhajilo, ker po spovedi vsak prejme obhajilno malo hostijo tolikokrat zastonj, kolikokrat se hoče spovedati. Če pa nekdo želi doseči tudi popoln učinek velike hostije, potem mora plačati še blagoslovljeno mašo in ustanoviti stalno fundacijo, če želi da se po njegovi smrti ta redno obhaja. Če pa želi, da ima branje maše še močnejši učinek, mora ta potekati s privilegiranega oltarja. Mislim, da boste iz tega brez večjih težav razvideli, kako se do našega Presvetega, ki ste Ga videli, lahko pride samo s srebrom, zlatom in dragimi kamni. Na svetu ti označujejo, namreč zlato, srebro in dragi kamni, čast Bogu in se imenuje: ‚Omnia ad majorem Dei gloriam!' Tukaj pa je to drugače razumljeno in pomeni: ‚Vse za naš večji ugled, za naše poveličevaje in za našo vedno večjo in bogatejšo duhovniško korist', ali še bolj razumljivo rečeno: ‚Postanimo gospodarji sveta in vsak cesar bo pred nami sklonil glavo do tal.'

14 Sedaj se lahko vprašamo, kako se zlato, srebro in plemeniti kamni ujemajo s pravo krščansko ponižnostjo in prezirom sveta; kje je ljubezen do bližnjega, kje samozatajevanje, in kje: ‚Vzemi svoj križ in hodi za Menoj!?' Kajti, če bi se gledalo z vidika zlata, srebra in žlahtnih

kamnov, potem bi moral Gospod reči: ‚Vzemite svoje zlato, srebro in žlahtne kamne in Mi sledite natovorjeni s tako sijočim bogastvom.‘ Tudi Peter ne bi smel reči: ‚Nimam zlata, ne srebra‘. In tudi Gospod ne bi smel tako skopo govoriti z bogatim mladeničem in na koncu celo dodati, da gre kamela lažje skozi šivankino uho, kot bogataš v nebesa. Tako je torej vse obrnjeno in popačeno; in cerkev, ki se imenuje edina zveličavna cerkev, je krščanska samo še po imenu.

15 Kdor v spričevalu ali nekem drugem dokumentu označi samo, da je ‚katolik‘, mu sploh ni treba dodati besede ‚kristjan‘, če pa bi napisal samo ‚kristjan‘, bi ga imeli za nekakšnega manjšega krivoverca in bi bil lahko izpostavljen celo manjšim neprijetnostim. Vendar zdaj vse to pustimo ob strani, kajti posledice tako velikih zmot so sedaj jasne in očitne. In ker poznate prava nebesa, vam zagotovo ne bo težko na prvi pogled prepoznati velikega odmika med tu in tam.

16 Sicer se sprašujete, zakaj Gospod ni takoj in v celoti naredil konec tem zmotam, in zakaj je to dopustil že od samega začetka? – Vendar vam povem, da so Gospodove poti vedno nedoumljive in Njegovi Božji načrti večno nerazložljivi. Dovolj za vas je, da veste, kako neskončno dober, potrpežljiv in usmiljen je Gospod, in kako zna On, kot najvišja Ljubezen in Modrost, zelo dobro in zanesljivo voditi vse rastline do njihove zrelosti. In, ko te dozorijo, jih zna vedno uporabiti na najprimernejši in najboljši način, za njihov najbolj ljubeč in moder namen.

17 Prav tako bi se lahko vprašali, zakaj je Gospod dal na Zemljo toliko plevela in toliko divjih in strupenih živali, od katerih ne vidite nikjer nobene koristi. Toda jaz vam povem, da pri vsem tem Gospod sledi Svojim nedoumljivim potem in vedno Svojemu Božjemu načrtu; in dovolj je, da najbolj živo tudi veste, da je On neskončno dober Oče. In, če to veste, potem veste tudi, da On ni ničesar ustvaril s slabim namenom, ampak, da vse usmerja k neizrekljivo boljšemu cilju, in bo večno usmerjal!

Sprašujete, ali bi morali zdaj obiskati in si ogledati tudi druge dele cerkve. To ni potrebno, zato gremo sedaj dejansko v samostan, kjer bomo najprej opazovali. Poglejte, pravkar prihaja prijazen avguštinec iz tako imenovane zakristije. Pozdravi nas in povabi, naj pridemo k njemu; zato se tudi odzovimo na njegovo povabilo! –

67. POGLAVJE
Ali je Peter ustanovil Rimsko cerkev?

1 Kaj nam bo avguštinec povedal in kaj vse pokazal? Nič drugega, kot tisto, kar je za nas potrebno. Smo že pri njem; poslušate torej, kaj nam bo povedal in kako nas bo sprejel. Njegove besede se glasijo takole:

2 »Bodite tisočkrat dobrodošli, dragi prijatelji in bratje, v imenu skrivnostne Trojice, v imenu blažene Device Marije, Svetega Jožefa in zavetnika naše cerkve Svetega Avguština, ki je bil pravi apostol in sledilec Gospoda Jezusa Kristusa! Ali vas sme moja hlapčevska neznatnost vprašati, kakšen pobožen namen vas je pripeljal v ta edini Bogu prijeten tempelj? Ali ste morda novi prišleki mojega Reda, ali ste prišli kot pobožni duhovni spokorniki, da bi vam bili odpuščeni mali grehi, in se s tem izognili vicam? Ali tukaj morda iščete večni počitek in večno luč ali pravi živi duhovni kruh angelov? Ali pa si celo želite biti posvečeni v višje skrivnosti Trojice? Skratka, če vas je kateri od teh namenov pripeljal sem, boste tukaj našli za kateregakoli najpopolnejše zadovoljstvo. Kajti zagotovo veste, da se zunaj cerkve nikjer ne da doseči odrešenja niti blaženosti.

3 Kristus, Gospod, je Svojo cerkev tako ustanovil, da je dal samo Petru ključe nebeškega kraljestva. Naša cerkev je bila zgrajena na Petrovi skali, tako da jo je torej ustanovil Peter, in moč da blagoslovi ali obsodi mu je bila dana za vse čase časov. Da je tudi cerkvi od Kristusa podeljena pravica do obsodbe, je jasno razvidno iz besedila, kjer je rečeno: ‚Sedeli boste na sodniških stolih in s Menoj sodili dvanajstim Izraelovim rodovom'; in spet piše: ‚Kar boste razrešili na Zemlji, naj bo razrešeno tudi v nebesih, in kar je na Zemlji zvezano, naj bo zvezano tudi v nebesih', – in spet piše: ‚Prejmite Svetega Duha: Tistim, katerim grehe odpustite, jim bodo tudi v nebesih odpuščeni, in tistih, katerih grehi bodo pridržani, bodo pridržani tudi v nebesih.' – In tako obstaja še nekaj takšnih besedil, v katerih je Gospod dal Petru na Zemlji vso oblast nad človeškim rodom. Zato ni niti najmanjšega dvoma, da je samo rimskokatoliška cerkev, ki jo je po nespremenljivem Božjem načrtu ustanovil sam Peter, edina zveličavna.

4 Če ste nedvomno iz te cerkve, lahko le tukaj najdete vrata v nebesa. Če pa niste iz te cerkve, potem lahko zlahka pridete do zaključka,

kakšna usoda vas tukaj čaka. Kajti v Svetem pismu tudi piše: ‚Kdor ne veruje v to cerkev in ni v njej krščen, naj bo preklet.‘

5 Sedaj pa mu jaz rečem: »Poslušaj, dragi prijatelj, zdaj si nas spraševal o različnih stvareh in nam tudi oznanil pomembnejša besedila iz Svetega pisma, ki se nanašajo na vašo cerkev. Ne glede na to, pa ti moram vnaprej zagotoviti, da prvič, nismo prišli z nobenim namenom, navedenem v tvojih vprašanjih, in drugič, da nas besedila, ki si jih citiral, niti najmanj ne zadevajo.

6 Zdaj si videti nekoliko osupel in razmišljaš, kaj boste potem tukaj počeli, če ste prišli sem brez namena in celo nameravate vam izrečeno besedilo zanikati, katero jasno nakazuje, da je rimska cerkev edina zveličavna cerkev. Ampak glej, tako pač je in nič drugače.

7 Kako bi bilo, če bi prišli sem iz čisto znanstvenega vidika, da bi o vas marsikaj izvedeli in pri vas marsikaj videli? Ali s takim namenom pri tebi ne bi bili dobrodošli?«

8 Menih reče: »Moji cenjeni prijatelji, ali niste na Zemlji nikoli slišali, da znanost v duhovnem svetu ne donaša sadov, ampak le rimskokatoliška vera, ko je oživljena z dobrimi deli.«

Rečem jaz: »O ja, to smo pogosto slišali, slišali pa smo tudi, da bi se morali v duhovnem svetu razsvetliti vsi zemeljski dvomi, in da bi se potem to razsvetljenje lahko imenovalo tudi duhovna znanost, ki je svetlo zavedanje o božanskih skrivnostih. In, če v duhovnem svetu obstajajo samostani in cerkve, ki so okrašeni z različnimi umetniškimi predmeti, zakaj potem v duhovnem svetu ne bi bilo znanosti, ki je bila še na Zemlji bolj duhovna od zidovja samostana ali cerkve ter rezbarij in kipov v njej.«

9 Menih reče: »Poslušajte, kot razumem iz vaših besed, se zdi, da ste polni heretičnega in obsodbe vrednega mišljenja. Kajti kdor vse kar sodi v najvišjo Božjo službo, ne obravnava kot čisto duhovno, ampak kot materialno, že očitno dokazuje, da je v besedah in dejanjih krivoverec, za vedno obsojen na najgloblji pekel. Če ste to, kar ste tukaj izrekli, mislili popolnoma resno, potem vas bo verjetno treba za vse večne čase poriniti ven iz tega najčistejšega Božjega templja v večno prekletstvo. Kajti zapisano je: ‚Izogibaj se krivoverca‘, in spet piše: ‚Takšnega krivoverca morate pregnati iz skupnosti in ga po Pavlu izročiti hudiču.‘ Ali ne veste, da tisti, ki napade institucijo najbolj zveličavne cerkve, zagreši proti Svetemu Duhu najhujši greh, katerega nikoli ni mogoče

odpustiti? Zato se na tem svetem kraju razločno izjasnite, da vas ne doleti večno prekletstvo. Kajti nam, čistim Božjim služabnikom je prijetnejše, da je ves svet preklet, kot pa da bi svetost nebes omadeževal le najmanjši grešnik. Takrat se končata vsa milost in usmiljenje. Kdor ni čist v pravem pomenu cerkve, tako kot sonce v nebesih, tudi nikoli ne bo vstopil v Božje kraljestvo.«

10 Zdaj pa mu jaz rečem: »Dragi prijatelj, gotovo nisi razumel Božje Besede z najblažje strani, ampak s sodno najstrožje. Zdaj ti bi rad postavil vprašanje, ti pa mi nato nanj lahko odgovoriš, le vnaprej mi moraš zagotoviti, da mi ne boš ostal dolžan odgovora.« –

Menih reče: »Če ni čisto hudičeve narave, ti bom verjetno odgovoril. Veš pa tudi, da človek hudiču ni dolžan odgovoriti.«

Jaz mu rečem: »No, dobro, potem ti bom zastavil vprašanje. Če mi boš lahko dokazal, da je od hudiča, ti ni treba odgovoriti; če pa mi tega ne boš mogel temeljito dokazati, se ne boš mogel več premakniti s tega mesta, dokler mi ne boš odgovoril. Vendar se pazi vsake laži, saj bi te to lahko drago stalo. – Torej, moje vprašanje se glasi:

11 »Kako mi lahko iz Svetega pisma dokažeš, da je rimsko–katoliško cerkev zares ustanovil apostol Peter? Po mojem vedenju v celotnem sedanjem Svetem pismu ni o tem niti najmanjše omembe. Da je Pavel učil in oznanjal Gospodov Evangelij, je splošno znano; da pa je Peter zares ustanovil papeštvo v Rimu, se ne morem spomniti niti enega zloga v celotnem Svetem pismu. – Če me hočeš s svojo cerkveno pravico obsoditi, mi moraš prej dokazati, da je rimsko cerkev res ustanovil Peter, kateremu bi Gospod dal to pravico. Če pa mi tega ne boš mogel dokazati, se boš moral z mano hudo spopasti.

12 Poglejte, naš menih je naredil precej usmiljenja vreden obraz, in premišljuje sem ter tja, da bi našel veljaven odgovor. Domisli se pretkanega izgovora, a mu ne bo kaj dosti pomagal. Nakaže nam, da naj ga poslušamo, zato bomo to tudi storili.

On (menih) reče: »O ti gnusni hudič, to je najbolj peklensko vprašanje, in je tako neznansko heretično ter tako zelo v nasprotju s Svetim pismom, da bi bilo za takšnega heretika še predobrih tisoč najbolj nagnusnih peklov s tisočkratnim večnim prekletstvom. Ali naj odgovorim na takšno vprašanje, da bodo potem vsi hudiči naenkrat prišli pome? Na to ne bom odgovoril.

13 Kako ne bi rimske cerkve ustanovil Peter, ki je v samem Rimu polna tri leta učil, ustanovil svoj sedež in tam tudi umrl mučeniške smrti na obrnjenem križu?! Poleg tega je njegovo nestrohnelo telo še dandanes v Sveti kripti njegove cerkve v Rimu, njegov stol pa je še vse do danes papežev mogočni prestol! In ti, peklenski hudič si upaš meni postaviti takšno vprašanje in tako predrzno stopiti pred moje obličje, ki sem čisti Božji služabnik in maziljeni duhovnik? Nalagam ti v imenu troedinega Boga, presvete Device Marije, Svetega Jožefa in v imenu vseh svetih apostolov, učencev, mučencev, in v imenu vseh drugih svetnikov in v imenu celotne rimskokatoliške edine zveličavne cerkve, da ti nagnusni hudič, s svojo peklensko, prekleto družbo, zbežiš iz tega svetega kraja! Drugače bom sem poklical vse svoje brate, ki so tu v Raju in v nebesih, da tebe in tvoje prijatelje s tremi visoko posvečenimi razpeli in drugimi visoko blagoslovljenimi cerkvenimi znamenji, tako dolgo preganjajo in nadlegujejo, dokler ti ta kraj ne postane bolj mučen kot sam najnižji pekel. O ti prekleti hudič ti, ti gnusni hudič, ti nekrščanski hudič, ti prevarant vseh ljudi, ti izmeček sedmega dne stvarjenja, ti večno prekleti božji stvor, stran, stran, stran od tod! » –

68. POGLAVJE
V sporu z Avguštincem. Peter in Pavel.

1 Zdaj rečem jaz: »Poslušaj, dragi prijatelj, tvoj izredno neusmiljeni eksorcizem zagotovo nima nobene cerkvene moči; kajti kot vidiš, smo vsi trije tvoji peklenski hudiči nepoškodovani in popolnoma neranljivi pred teboj. Že vnaprej si lahko prepričan, da ne bomo pobegnili tudi pred vsem tvojim samostanskim zborom, pred tisočimi razpeli in pred stotimi vedri posvečene vode. Kajti dokler od tebe ne izvemo pravega razloga, ki v Svetem pismu dokazuje, da je tvojo edino zveličavno cerkev ustanovil Peter, tako dolgo se ne bomo niti za las premaknili od tod. Prav nasprotno, zdaj se celo nagibamo k temu, da prodremo še globlje v tvoj samostan, in ne bomo dovolili, da bi nas od tega odvrnilo kakršnokoli eksorcistično nasilje. V ta namen te celo pozivam, da nam narediš uslugo in nas vodiš v sobe tvojih prav tako neumnih bratov, kot si ti sam, eden izmed njih.«

2 Menih reče, potem ko se prej trikrat prekriža: »Bog mi pomagaj! Velikokrat sem slišal, da so hudičeve skušnjave v duhovnem svetu tisočkrat hujše kot v naravnem svetu, in da se v duhovnem svetu šele dobi resnično predstavo o velikem hudičevem nasilju. Kar sem o tem prebral v svetih knjigah, ki so jih napisali pobožni in bogaboječi ljudje, to je sedaj dobesedno pred menoj! Toda povem ti, ti večno gnusni hudič, ti nenehni prevarant Boga in vsega človeškega rodu, ali misliš, da se Bog pusti prevarati? Motiš se! Toda tako kot se Bog ne pusti prevarati, se tudi jaz, kot vedno zvest Božji služabnik, ne bom pustil tebi prevarati. In prej kot bi se ti vdal, se ti bom uprl z Božjo pomočjo in s pomočjo blažene Device Marije, dokler ne boš izgubil vsega potrpljenja, da bi se še naprej boril z menoj. Zato lahko delaš kar hočeš; od moje cerkve me ne boš odvrnil!

3 Ali nisi nikoli slišal, kaj zahteva cerkev zaradi moči, katero ji je podelil Kristus, namreč da je treba brezpogojno verjeti vse, kar predpisuje in zahteva najbolj pravična cerkev, ne da bi se vprašal, če je kaj zapisano ali ne? Kajti, če je cerkev v posesti Svetega Duha in Ta po njej govori, kdo tej ne bi verjel, če je pošten in pravi kristjan? Če pa bi kdo za vsak cerkveni izrek spraševal, tako kot sprašuješ ti, potem bi se moral vprašati tudi kje je bilo potem prej zapisano, kar so Mojzes in preroki govorili o Bogu? Vidiš, ti umazani hudič, to pričevanje je prišlo od Svetega Duha, in zato je in ostaja večna resnica.

4 Torej ima tudi cerkev Svetega Duha. Vendar ni omejena samo na že napisano, ampak lahko vedno svobodno govori in poučuje, in otroci cerkve morajo to vedno priznati kot neizpodbitno resnico.

5 Če torej cerkev zgodovinsko razglaša, da je Peter res živel v Rimu, da je tam postavil svoj sedež in tam tudi umrl na križu, potem je to zagotovljena resnica, katero oznanja cerkev, ki je v popolni lasti Svetega Duha. – Tu imaš zdaj svoj zahtevani dokaz. In zdaj se po tvojem lastnem izreku odstrani! Sicer ti nisem bil dolžan posredovati tega poduka, vendar sem to storil zato, da bi te s tem pripravil na še višjo obsodbo.«

6 Zdaj rečem jaz: »No, prijatelj moj, resno rečeno, turoben, mračen brat! Ker si mi tako očitno predstavil cerkvenega Svetega Duha, te sprašujem, kako je mogoče, da bi se ta Sveti Duh glede te zgodovinske izjave različnih prerokov, ki so vsi po tvoji izjavi govorili in pisali pod vplivom Svetega Duha, o Petrovi navzočnosti v Rimu, lahko tako strašansko zmotili? Kajti ti si prej govoril o tri letni Petrovi prisotnosti v

Rimu. Lahko pa ti zagotovim, da mi ni znan v tem pogledu niti en zlog, ki bi bil o Petru zgodovinsko zapisan.

7 Če si le kolikor toliko podkovan o cerkveni zgodovini, boš zagotovo odkril različice od štiriindvajsetih let do tvojih treh let. Tudi letnica smrti tega apostola v Rimu je zelo različna in bi morali govoriti o sreči, če v teh navedbah odkrijemo različico le enega leta. Da je ta moja izjava pravilna, lahko vidiš pri različnih zgodovinarjih, saj ima vaša knjižnica veliko srečo, da ima v lasti vse te izjave. Zdaj pa mi povej komu popolnoma verjameš?«

8 Menih reče: »To je že spet eno hudičevo vprašanje, da bi me ujel. Kaj naj ti na to odgovorim? Povem ti, da pravi poslušni kristjan verjame vse in ne sprašuje o zgodovinsko nepravilnih datumih. Toda tuhtač, ki je krivoverec, premišljuje o vsem. Podobna protislovja najdemo tudi v Svetem pismu! Ali jim zato ne bi smeli verjeti? Če pa ne veš kako govori Sveti Duh, ti povem, da vedno govori po notranji Modrosti; tako da imajo takšne izjave povsem drugačen pomen, ki jih seveda noben hudič ne razume; toda mi bogoslovci razumemo ta pomen in vemo kaj verjamemo. Tako sem ti odgovoril tudi na to vprašanje, zato da boš še bolj obsojen!«

9 Zdaj jaz rečem: »No, prijatelj moj, če je to res, potem sploh ne vidim razloga, zakaj je Sveti Duh tako zvesto poročal o apostolu Pavlu v napisanih apostolskih zgodovinskih delih, vendar o Svetem Petru, kot ga ti imenuješ, glede tega, da je bil osebno od Kristusa poklican, da ustanovi cerkev, ni nič omenjeno.

10 Samo Pavel je bil poklican za apostola poganov; medtem ko nikjer ni zapisano, da je Gospod tudi Petra poklical za pogane. Poleg tega je Peter poznal odličnost apostola Pavla, zato ni videl potrebe, da bi deloval tam, kjer je Pavel ustanavljal krščanske skupnosti. Iz Svetega pisma dobro vemo, in sicer od samega Pavla, da je Petra nekoč grajal; toda obratno ni znano.

11 Ker pa je Petra kot prvega poglavarja cerkve, že Pavel obsodil, da je v zmoti, in bil zato poklican na zagovor, mu Sveti Duh ni pomagal, zato lahko domnevamo, da so vsi zgodovinski datumi, ki se med seboj tako zelo razlikujejo, bodisi plod domišljije ali pa bi lahko Svetemu Duhu očitali, da se je izneveril.

12 Vem pa, da je dal Kristus Gospod, vsem apostolom enako moč. Ko je po Janezovih navedbah, po Svojem vstajenju poklical Petra naj Mu

sledi, je šel za Njim tudi učenec Janez, in ko ga je hotel Peter pri tem zadržati, ga je Gospod grajal, rekoč: »Kaj ti to mar, če Jaz hočem, da ostane? – Kar pomeni enako kot: ‚Naj Mi sledi, tako kakor ti'. Zakaj torej? Ker je s tem želel Gospod naznaniti, da mora ta učenec tako kot Peter v celoti nespremenljivo in stanovitno slediti Gospodu. Zato mora kljub Petrovemu ugovoru ostati v takšnem stanju duha in nenehno slediti Gospodu.

13 Vem pa tudi, da je Gospod nekoč po pritožbah Svojih apostolov, branil nekega neupravičeno obtoženega heretika Janeza in s tem povrnil dušni mir Svojim ljubosumnim apostolom. Prav tako ni mogoče najti nobenega zloga o tem, da je Kristus ukazal nekemu apostolu gradnjo templja in o nekem naknadnem odloku Svetega Duha tudi ne vemo ničesar.

14 Kristus je res rekel: »Ta Moj Evangelij oznanjajte povsod«; vendar, da je rekel tudi:
»Zgradite molilnico Zame!«, o tem tudi ni nikjer niti najmanjše omembe. Vemo pa, da je govoril ženi pri Jakobovem studencu:

15 »Prihaja čas, in je že tu, ko bodo pravi častilci v duhu in resnici častili Boga, in zato ne bosta potrebna ne jeruzalemski tempelj, niti gora Gerizim, ampak bodo ljudje to zmogli povsod, v duhu in resnici«

16 Vemo tudi, da je Gospod tistim, ki molijo zapovedal, naj gredo sami v svojo kamrico; apostolom pa ni rekel naj se zaprejo v samostane, ampak: »Pojdite po vsem svetu in oznanite evangelij vsemu stvarstvu!«

17 Ko pa ti hočeš svojo cerkveno moč okrepiti s Svetim Duhom, s tem narediš Kristusa, kot očitnega lažnivca ali kot nepopolnega učitelja, ki v času Svojega poučevanja ni vedel kaj vse je potrebno za Njegov nauk, katerega je moral pozneje zaradi nasprotujočih zgodovinskih podatkov naknadno izboljšati. Ni uvidel, da bodo za širjenje Njegovega nauka potrebni samostani in cerkve; ni predvidel, da bo moral Peter ustanoviti svojo cerkev v Rimu, in da bo dal sčasoma za svoje naslednike zgraditi ogromno hišo molitve in še večjo rezidenco.

18 Torej tudi Kristus ni mogel predvideti, da bodo sčasoma potrebne velike hierarhične razvrstitve v duhovništvu Njegove cerkve za širjenje Njegovega nauka, kajti če bi to uvidel v času Svojega poučevanja, kako bi lahko odgovoril apostolom v popolnem nasprotju s sedanjim cerkvenim redom, ko so Ga vprašali kdo naj bo vodja: »Nihče od vas ni učitelj. To Sem Jaz, vi pa ste vsi skupaj bratje!«

19 Toda Njegova nevednost gre še dlje. Ker tega ni vedel, je rekel: »Nihče ni dober, razen Samega Boga. Nikogar ne smete imenovati oče, kajti samo Eden v nebesih je vaš Oče. Zato ni nihče svet, razen Boga. Zdaj pa je svet vsak apostol, Petrov naslednik pa je celo Sveti Oče!«

20 Če ti, moj dragi prijatelj, o tem pravilno razmišljaš, potem moraš s splošnim soglasjem svojega cerkvenega reda, za te slabosti, katere sem ti oznanil, nujno obdolžiti Kristusa, in če verjameš v Njegovo božanstvo, tudi reči: »Bog tudi vidi postopno, kot šibak človek, kaj je boljše, in je prisiljen Svojim bitjem popustiti, tudi če zato tvega Svojo večno Resnico in neskončno Modrost.«

21 Zelo dobro vemo, da je Gospod judovsko cerkev ustanovil po Mojzesu in prerokih, kot zgled, in se v vseh delih nanaša na Gospoda. To pa je storil dobesedno po Mojzesu. Toda nikoli ni bilo niti najmanj omenjeno, da je Gospod ob Svojem pojavljanju v najvišji Kristusovi osebi, ustanovil obredno in figurativno cerkev, ampak je kot trden temelj Svojega nauka postavil nič drugega kot edino ljubezen do bližnjega in v ospredju nepogrešljivo ljubezen do Boga, izrecno rekoč: »Ljubite se med seboj, kot Sem vas Jaz ljubil in vas še vedno ljubim, kajti le tako se bo spoznalo, da ste res Moji učenci.«

22 Zato je tudi rekel, da Njegovi apostoli in učenci ne smejo nikogar obsojati in nikomur soditi, da ne bi bili obsojeni in sojeni. Ja, Gospod je celo rekel o Sebi, da ni prišel svetu soditi, ampak zveličati in iskati kar je izgubljeno.

23 Kako ste se potem lahko v nasprotju s tem izrecnim Kristusovim naukom postavili za sodnike in si sploh prilastili časno in večno sodbo in smrtno obsodbo?

24 Ali se ne bi v tem pogledu za vas lahko uporabilo tisto Kristusovo besedilo, ko On, vznemirjen reče tistim, ki bi Mu radi rekli: ‚V Tvojem Imenu smo pridigali, prerokovali in izganjali hudiča‘:

25 »Pojdite stran od Mene, vi ki delate zlo, nikoli vas nisem poznal, kajti vi ste ves čas nasprotovali Svetemu Duhu!«

26 Zato ti povem, natančno presodi te moje besede in mi potem odgovori. Glej pa, da ne prideš k meni več z eksorcističnimi izgovori, sicer ti bom pokazal moč nekega drugačnega eksorcizma, ki bo odprl tvoje slepe oči in videl boš brezno, ki te čaka, če ostaneš še naprej v svoji trmasti neumnosti.

27 Glej, Gospod se te je usmilil in me poslal sem za tvojo rešitev. Če me hočeš poslušati, se lahko rešiš, če pa tega nočeš, imam moč, da te nenadoma vržem tja, kjer ti je Gospod določil pravo mesto.

28 Poglejte, menih se začenja silno čuditi in zdaj ne ve, kaj naj stori in kako naj si pomaga. Zato se obrne in se zgrožen umakne v svojo družbo. Zato mu sledimo tudi mi, da boste tam sami videli, kako se takšne zmote pojavljajo v duhovnem svetu.

69. POGLAVJE
Avguštinski menihi se posvetujejo

1 Glejte, on (menih) gre tja v precej veliko dvorano, in kot ste opazili, mu že prihaja nasproti tudi veliko meniških bratov. In on jim zelo prikrito odgovarja: »Ne sprašujte, kajti to so grozna bitja, ki nas hočejo s čudnim vprašanjem motiti pri našem najbolj blaženem počitku. Ne vem, ali je srednji sam Lucifer ali njegov prvi pomočnik. Prav gotovo pa je, da se je posmehoval vsem mojim najmočnejšim eksorcističnim sredstvom, in mi povrhu, kar je nekaj nepojmljivega, odkrito grozil s peklom, če mu ne bi mogel iz Svetega pisma dobesedno dokazati, da je Peter ustanovil rimsko cerkev.

2 Ja, povem vam, zbral sem vso svojo modrost in mu dal o tem najmočnejše dokaze. Toda proti njegovi zvitosti so bili prav tako malo učinkoviti in veljavni, kot bi bila kapljica vode učinkovita pri gašenju hišnega požara. Kaj več se še lahko ob tem reče, ko nekdo iz Svetega pisma skoraj na las natančno dokazuje, da če bi rimsko cerkev v njenem obstoječem redu vodil in vzdrževal Sveti Duh, potem bi bil Kristus bodisi lažnivec ali bitje, čeprav božanskega izvora, toda v takšni nepopolnosti, da prav zaradi te svoje nepopolnosti Božanstvo sedaj po Svetem Duhu vidi naknadno nujne vsemogočne izboljšave Kristusovega temeljnega nauka!

3 Skratka, on dokazuje, da je v sedanjem cerkvenem redu Kristusov nauk popolnoma božanskega izvora, naša cerkev pa ni nič drugega kot samovoljno, najtemnejše poganstvo. Toda, če je naša cerkev prava, potem je Kristus toliko kot nič, če pa je Kristus nič, potem tudi naša cerkev ni nič. – To je res strašljivo!

4 Če bi le imeli tukaj v tem kraljestvu sveto inkvizicijo, in bi lahko mučili takšne heretične duhove, kot telesne ljudi na Zemlji, potem bi jim že naredili njihovo krivoverstvo tako vroče, da bi se moral najnižji pekel proti temu sramovati. Toda kaj se da tu storiti, ko nasilja ni več? Tukaj se mora dobesedno takšen grozen križ oprtati na rame in potrpežljivo slediti Kristusu.

5 Glejte, že prihaja s svojima pomagačema v dvorano. Ne morem vam dati drugega nasveta, kot da se na vsako njegovo besedo na skrivaj prekrižate, nič ne rečete in na vsako njegovo vprašanje, ne daste niti najmanjšega odgovora. Zatorej pojdimo za našim razpelom v refektorij in bodimo tam popolnoma mirni! Eden naj stopi za križ in povzroči, da bodo iz ran križanega pritekle kapljice krvi, in ta peklenski gost nam zagotovo ne bo mogel do živega.«

6 Glej, ves gremij, okoli petsto menihov, gre za razpelom, in pravkar začne teči kri iz ran križane podobe Kristusa. Menihi se obnašajo, kot da spijo, glavni govornik, ki je o nas izrekel sodbo, pa je večinoma v ozadju.

7 Sprašujete: »Dragi prijatelj, kot se nam zdi, bo tukaj vsak trud in delo zaman, ja, močno smo prepričani, da jih celo z mahom poraščena peščena tla v skrajno temnem večeru, ne bi spravila na pravo pot. Naravnost zastrašujoče je, kako ta bitja obravnavajo Gospodove najpomembnejše besede, kot besede Satana. Ja, tu se lahko Gospod osebno pojavi in jim pridiga zoper njihove neumnosti, vendar ga ne bi imeli za nič drugega, za kar imajo sedaj tebe. In, če bi jim On s čudeži pričal o resnici Svojega bitja, bodo rekli prav tako kot so farizeji: ‚Vse to dela skozi najvišjega hudiča.‘«

8 Ja, moji dragi prijatelji, vaša pripomba je povsem pravilna, in zares je s temi bitji tako, kot ste povedali. Vendar je tudi res, da so Gospodu mogoče neštete stvari, o katerih vsa naša modrost nima niti najmanjšega pojma. Zato bomo tukaj naredili nekaj poskusov in nato se bo kmalu pokazalo, kakšen učinek bodo ti imeli na ta bitja. To prevarantsko razpelo je glavna opora in glavna obramba njihove neumnosti. Tega bomo najprej napadli, podrli in uničili pod našimi nogami.

9 In tako se potem temu približajmo. Glejte, strojnik, ki skrbi za pretok krvi, se že umika, ko se bližamo, jaz pa rečem: »Ti slepilo, nastalo iz dolgotrajnega lažnega temelja teh bitij, boš uničeno! Kajti pred Gos-

podovimi očmi ni večje gnusobe, kot je takšna iluzija v zvezi z Njim, po kateri se tisoče in tisoče človeških src napolnjuje z najtemnejšo zablodo in z najbolj gnusno nesnago smrti.

10 Glej, razpelo je že popolnoma uničeno, kot kup umazanih plev na tleh in nemi menihi se začnejo eden za drugim dvigati. Iz vsakega obraza proti nam bruha jeza in bes, vendar si nihče ne upa položiti roke na nas. Tudi nihče noče spregovoriti niti besede; zato bom nagovoril meniha, ki se nahaja v ozadju in nam je že dobro znan. In sedaj mu rečem:

11 «Poslušaj, ti mračni duh v ozadju! Pridi ven in mi odgovori na vprašanje, ki sem ti ga postavil v templju! Menih stopi prestrašeno naprej in namesto odgovora hoče preklinjati uničenje razpela. Zdaj pa glej, prav pred njim se na tleh odpre za klafter široko brezno in v globini zagleda pekel pod seboj.

Rečem mu: »Glej, ti mračni duh, to je tvoje krščanstvo; kar vidiš tukaj, s tem je napolnjeno tvoje srce.

12 Namesto predvsem blage Kristusove ljubezni, ki je krvavela na križu, in Očeta v sebi prosila za odpuščanje storilcem zla, nimate v sebi nič drugega kot sovraštvo, sektaški bes, prekletstvo, sodbo in ogenj, in s tem nasprotujete najosnovnejšemu Kristusovemu nauku, kot najbolj odločni antikristi. Vsem svojim vernikom vzamete zadnjo kapljico življenja in v zameno napolnite njihova srca smrtjo.

13 Namesto živega kruha, ki je prava, živa Božja Beseda, jim dajete jesti žareče kamne, tako da bodo vsi, tako kot vi, polni maševanja, jeze, besa, sodbe in prekletstva zoper vse tiste, ki jih je hotel Oče Sam vzgajati in učiti. Ja, nimate nobenih pomislekov, da ne bi zaradi svoje želje po oblasti in pohlepa po dobičku okrepili zatiranja ljudi, in Božjo besedo kolikor je mogoče pregnali iz skupnosti in morebitnega posestnika prekleli kot krivoverca in ga celo obsodili. Namesto z Božjo Besedo hranite ljudi z vašo sebičnostjo, z vašo vladoželjnostjo, in vaše geslo je, da vsako boljšo iskrico luči odvrnete od ljudi, medtem ko je Kristus Gospod izrecno rekel: ‚Bodite popolni, kot je popoln Vaš Oče v nebesih!‘

14 Kaj naj storim z vami? – Vi, ki bi morali pasti Gospodovo čredo, ste se zaradi strahu pred volkom skrili za sedem zidov, in na koncu, namesto da bi bili zvesti pastirji, ste v tej svoji globeli sami postali volkovi. In zunaj je na tisoče in tisoče tistih, ki so okusili trdoto vaših volčjih zob in vas glasno obtožili pred Kristusovim sodnim stolom.

15 Kaj naj storim z vami, ki ste vedno teptali Božjo besedo, ker ni bila primerna za vaše nenasitno poželenje po prevladi in dobičku? Kaj naj storim z vami, ki ste si predrzno upali pred ljudstvom trditi, rekoč: ‚Zemlja leži pred našimi nogami in Boga nosimo v svojih rokah?!' Povem vam, da bolj škodljivega pričevanja in obenem bolj osupljivega, kot je prav to, si ne bi mogli nikoli izmisliti. Kajti res je, da ste teptali ljudstva, skupaj z maziljenimi cesarji in kralji, s svojimi gospodovalnimi in dobička željnimi nogami, kjer koli je bilo to mogoče, in z Bogom v svojih rokah ste trgovali kot s slabim blagom. Zato pa so bila vaša srca vedno prazna tega kar je Božje in vedno napolnjena s tem, kar ti mračni duh sedaj vidiš skozi zevajoči prepad, pred svojimi nogami.

16 Kaj naj zdaj storim z vami? Vprašajte me, kdo sem, in jaz vam bom odgovoril, da sem pravi Gospodov apostol in sem poslan, da vas prebudim v Njegovem Imenu, vendar, kako naj vas prebudim, ko ste polni večne sodbe? Zato vas še enkrat vprašam: Kaj hočete početi? – Govorite, sicer vas bo to brezno požrlo!«

17 Zdaj poslušajte, naš menih spregovori: »V imenu vseh teh mojih bratov te prosim, kdorkoli si, da nam prizaneseš s to tvojo strogo preizkušnjo, saj če smo postali do nauka našega Gospoda pravi prevaranti, nismo postali samovoljno, ampak smo takšni morali biti, ker nihče od nas ni smel govoriti in ravnati drugače, kot je cerkev dovoljevala govoriti in delovati. Če smo bili volkovi, smo to morali biti, in tako, če si zares višji glasnik, boš tudi zelo dobro vedel, kako je bilo in je še vedno pri nas. Tukaj smo še prav tako ujeti, kot na svetu. Zato, če ti je to mogoče, nas osvobodi, ker si želimo sprejeti čisto Kristusovo besedo! Toda le prikrij pred nami to grozljivo brezno.«

18 Zdaj jim jaz rečem: »Če hočeš čez ta prepad, moraš v duhu in resnici v sebi zadušiti to, kar vidiš pred seboj v tem breznu, kajti to je prikaz tega, kar ti sam skrivaš v svojem srcu. Zato to razišči ti in tudi vsi, ki ste tukaj storite enako. Prebudite se iz vašega smrtnega spanca, da vas bom jaz, ko se vrnem, našel očiščene in žive, da vas popeljem iz te vaše ječe smrti! – Toda v tem samostanu obstaja še veliko več stvari, na katere vas moram prej opomniti, in ko se boste spametovali, se bom vrnil in vam pokazal novo pot v Gospodovem Imenu.

Poglejte, kako začenjajo stokati in jokati, vendar tega ne bomo poslušali, ampak gremo takoj k ‚rajskim menihom'.

70. POGLAVJE
Pri rajskih Avguštincih

1 Poglejte, nasproti tega velikega samostanskega dvorišča vodijo odprta vrata v precej velik vrt. – Pojdimo pogledati kaj je v tem vrtu. No, vrt se že razprostira pred vašimi očmi. Ali vam je všeč? Pravite: »Dragi prijatelj, prav zares bi moral biti človek sovražnik vse višje estetike, da ne bi užival v tem vrtu. Te čudovite arkade vzdolž visokega vrtnega zidu, vodometi, veličastni tempelj s stebri in potem številne čudovite rože, pa tudi lepo razvrščeno sadno drevje. – Resnično je treba reči, da sta tu združena umetnost in višji okus. Narava je preračunano povsod v najlepšem harmoničnem skladu z umetnostjo. Nad vrtnim zidom se dviga izjemno veličastna palača, katera je v svojem sijaju brez napake. Menimo, da če so duhovi, ki v tem vrtu živijo, le do neke mere v skladu s to čudovito ureditvijo, potem sami po sebi še ne morejo biti kakorkoli pokvarjeni.« Ja, povem vam, moji dragi prijatelji in bratje, vsaj tako je videti, vendar ne smete nikoli pozabiti na naslednje pravilo:

2 ‚Kjer je med ljudmi veliko sijaja, je tudi veliko potrate, in kjer je veliko potrate, tam je tudi veliko vladoželjnosti, in kjer je veliko vladoželjnosti, tam je veliko samoljubja, kjer pa je veliko samoljubja, tam je veliko sebičnosti‘; zato zunanji sijaj ni nikoli ugodno znamenje za tiste, ki so temu naklonjeni. – Le malo poglejte nazaj na svojo Zemljo. Kdo živi v velikih, veličastnih palačah? – Redko kdo, ki ni bogat in mogočen. Komu koristi ta sijaj? Nikomur drugemu, razen samemu lastniku. In kako mu to koristi? Na različne načine, in sicer je prvič, to znamenje bodisi njegove premožnosti ali njegove državne oblasti, ki vzbuja vsemu momoidočemu človeštvu strahospoštovanje, da si ne bodo zlahka upali tako čudovitemu sijaju približati iz kakršnegakoli razloga. Drugič, tak sijaj odvrača revno človeštvo, da bi se približali lastniku in ga prosili za miloščino. In tretjič, takšen sijaj je neizčrpen vir za nenehno hranjenje ošabnosti in s tem tudi za nenehen prezir do revnega sloja ljudi. Tak sijaj je tudi najboljše sredstvo, da se ubogo človeštvo nenehno ohranja v primerni slepoti.

3 Sprašujete, zakaj? – Ker ima preprost kmečki človek lastnike tako velikega sijaja za bitja višje vrste. Pri pogledu na tako veličastnost se tega občutka ne more ubraniti. Ja, moram vam povedati, da če ne bi

bila zgrajena bazilika Sv. Petra in papeški Vatikan v takšnem sijaju in veličini, ki skorajda presega večino človeških predstav, potem ne bi bilo veliko takih, ki bi imeli za veliko milost, da bi lahko poljubili papežev copat. Lažni odpustki, podeljeni iz kmečke koče, ne bi nikoli prinesli tako dobičkonosnega učinka, kot ga povzroči zemeljski, čudoviti sijaj Vatikana, – Toda vedno ste videli, da vsaka religija, ko preide v materialistično, začne uporabljati zunanji sijaj, da bi lahko še nekaj časa izkoriščala slepoto človeštva. Lahko pa se vprašamo, ali je bilo takšno slepljenje človeštva, kdaj temu koristno?

4 Tudi Salomonov tempelj v bistvu ni bil nič drugega kot nemi prerok, ki je s svojim obstojem od Salomonovih časov vsemu izraelskemu ljudstvu pokazal, kako so sami prešli iz duhovnega v materialno, tako da na koncu, v celem templju ni bilo mogoče najti nič dobrega ali resničnega, in Sam Gospod je Judom pričeval, da so molilnico spremenili v razbojniško jamo!

5 Če le malo premislite o pravkar povedanem, se vam tudi ves ta sijaj ne bo prikazal v preveč ugodni luči; in kako je s tem tukaj, bomo kmalu malo okusili, ko bomo vstopili v prvi vrtni tempelj.

6 Le poglejte, dva v belo oblečena meniha nam že prihajata naproti. Sprašujete: »Ali sta dominikanca ali cistercijanca?« O ne, moji dragi prijatelji in bratje, to sta samo rajska avguštinca, saj v raju slečejo črna oblačila in se oblečejo v bela. – Kaj zdaj tako pozorno gledate proti palači? Že vem, kaj vam je padlo v oči: angeli, ki poskakujejo naokoli, s parom kril, pripetimi na ramenih, iz belega perja. Sprašujete, če lahko z njimi tudi letijo? Oh, ne, sploh ne, kajti krila niso naravna, ampak le, kot radi rečete, za gledališko uprizoritev. Njihovo poskakovanje naj bi prestavljalo živahnost teh angelov, in kako so ob najmanjšem namigu pripravljeni služiti tem rajskim prebivalcem. Glej, pol ducata jih že teče za dvema k nam prihajajočima rajskima prebivalcema; in kmalu boste videli, da so ti rajski angeli opremljeni celo s palicami in sabljami, da bi vse nepovabljene goste pregnali iz tega raja, na način, ki je vse prej kot rajski.

7 Sprašujete, kdo so bili ti angeli na Zemlji? Ali še niste slišali za tako imenovane brate laike, ali bolje rečeno, samostanske domače hlapce? Tudi tukaj so služeči duhovi samostana. Da pa bi jim bila služba prijetnejša, so oblečeni v angele. Vse to izvira iz napačne predstave, v kateri

so takšni ljudje zamenjali časnost z večnostjo. Toda velika Gospodova ljubezen in usmiljenje puščata ta bitja tako dolgo v takšnem razmišljanju, dokler se počasi ne začnejo zavedati, da mora biti v takšnih okoliščinah zagotovo nekaj usodno narobe, prvič zato, ker se kljub obilici lepih sadežev nikoli ne uspejo počutiti popolnoma siti. Pravzaprav se jim zdi skoraj tako, kot da bi jedli in pili v sanjah. In drugič, nad seboj nenehno vidijo plavajoče bele oblake, vendar ne vidijo od kod ti oblaki dobivajo svetlobo; in tretjič, sčasoma spoznajo, da so v duhovnem svetu, vendar nikjer ne uzrejo svetnikov, niti matere Božje Marije, niti Petra in tudi ne nadangela Mihaela. In četrta, zanje zelo usodna okoliščina je še ta, da ko pogledajo čez vrtno steno, na katero se običajno povzpnejo po lestvi, ne vidijo nič drugega kot pusto stepo in je le njihov vrt rodoviten. Peta okoliščina pa je ta, da se polagoma zavedajo, da njihove samostanske cerkve ne obiskuje nihče drug, kot oni sami. – In tako obstaja še več takšnih potisnih sredstev, s katerimi je mogoče duha opozoriti, da mora biti s tem rajem nekaj narobe.

8 Ti rajski prebivalci imajo še vedno samostanska nebesa pred seboj, katera bomo spoznali šele kasneje, vendar o njih še precej dvomijo. Zato morajo biti ti prebivalci raja zelo diplomatski in svoje dvome o nebesih čimbolj prikrivati, sicer bi bil raj, ki mora skrbeti tudi za nebesa kmalu videti klavrno, in naši živahni angeli ne bi več obdelovali pomembnega velikega vrta. Kajti vedeti morate, da Gospod to dopušča iz dobrega razloga, da si morajo ti človeški duhovi tukaj, tako kot na Zemlji, z marljivostjo svojih rok in v potu svojega obraza pridobivati kruh, zato morajo delati, če hočejo kaj jesti.

9 Toda glejte, naša rajska prebivalca sta se nam že približala. Zato bodimo sedaj tiho, vi pa bodite pozorni, kako nas bosta sprejela! Poglejte, pravkar en rajski prebivalec namigne dvema angeloma, opremljenima s palico, naj prideta k njemu, da se nam lahko približa v varnem spremstvu; drug rajski prebivalec s štirimi angeli oboroženimi s sabljami, pa zagotavlja zadnjo zaščito predhodnice, če bi se proti sovražniku izkazala za prešibko.

10 No, prvi rajski prebivalec že odpira svoja usta in nas sprašuje: »Od kod prihajate, od zgoraj ali od spodaj?« Jaz mu rečem: »Od zgoraj.« Vpraša nas: »Kje od zgoraj?« Jaz z roko pokažem na prsi, in rečem: »Tukaj v srcu, v edini Gospodovi ljubezni, je od zgoraj!« On reče: «O

kakšnih neumnostih blebetaš? Ali ne veš kje so nebesa, in ne veš, da si se tukaj znašel v Božjem raju?« Rečem mu: »Vem kje so nebesa in celo dobro poznam raj. Ampak jaz tvojega raja in tvojih nebes ne prepoznam kot raj in nebesa, ampak jih prepoznam le po resnici, po kateri pa ta nebesa in ta raj nista nič drugega, kot plod tvoje in vaše posvetne neumnosti.« On reče: »Kakšno govorjenje je to! Ali tako govorijo tisti, ki prihajajo od zgoraj? No, le počakaj, na zelo otipljiv način ti bomo pokazali, kje je spodaj. Pridite sem Božji angeli in takoj te tri peklenske obešenjake v varnem spremstvu peljite tja, že veste kam mislim, namreč v šolo, kjer se bodo naučili razlikovati kje je zgoraj in kje spodaj.«

11 Glej, ‚angeli' nas zajamejo, mi pa se tokrat nočemo braniti, ampak dovolimo, da nas odpeljejo. Šele, ko nam bodo izrekli zelo humano sodbo, se bomo začeli malo vmešavati, kajti vse to spada v zadevo, saj brez tega ne bi mogli dobiti popolnega znanja o tej duhovni situaciji, in do teh duhov ne bi mogli zlahka priti na drug način, in jim nato za njihovo dobro dokazati njihovo zablodo. Torej, kot rečeno, dobrodušno dovolimo, da nas odpeljejo, in videli boste na koliko neskončnih načinov zna Gospod Svoje služabnike nenehno najbolj ljubeče zaposlovati.

71. POGLAVJE
V navideznem ujetništvu rajskih Avguštincev. Njihovi dvomi o pravilnosti svojih dejanj.

1 Dva rajska meniha hodita spredaj, ‚angeli' pa hodijo za nami s palicami in sabljami. Sprašujete, kam nas bodo odpeljali? Le poglejte tam proti severu, v kotu velikega vrtnega zidu, je umazan stolp s črnimi vrati. Tja noter nas bodo zaprli. Kaj se bo naprej zgodilo, vas bo naučila vaša lastna izkušnja. Na poti pa malce poslušajte, o čem se ta dva meniha pogovarjata.

2 Eden od njiju pravkar pravi: »Kaj misliš, če so ti trije potepuhi morda odposlanci iz nekega boljšega kraja od tega tukaj, kjer se nikoli ne moremo dovolj najesti. Ali jih ne bi v tem primeru morali poslušati in podrobneje povprašati od kod pravzaprav prihajajo? Kajti naše vprašanje, ki smo jim ga zastavili, ali prihajajo od zgoraj ali od spodaj, je bilo prenagljeno, saj smo, kot pravijo, začeli zidati hišo pri strehi. Recimo,

da so res od zgoraj, mi pa ravnamo z njimi v tem raju zelo nerajsko, tako da bi nas to lahko zelo drago stalo. Moje mnenje je naslednje: namesto, da jih vržemo v utrjen stolp, jih raje odpeljimo tja proti jugu v svoboden stolp, ki je navzven povsod odprt in je zaprt samo navznoter.«

3 Drugi reče. »Dragi prijatelj in brat, jaz pa mislim, da tukaj v raju ne boš hotel postati heretik. Dobro vemo, da je Gospod hodil po Zemlji brez veličastja, in da je bilo tako tudi s prvimi oznanjevalci in razširjevalci Njegovega nauka. Vendar pa veš, da je bila takrat Gospodova cerkev ubožna in trpeča. Po velikem cerkvenem shodu v Nikeji pa je zmagala nad vsemi pogani daleč naokoli. Zato je potem tudi prenehala biti ubožna in trpeča in je postala zmagoslavna, bogata cerkev, cerkev polna sijaja, veličastja, ugleda, moči in oblasti.

4 Če Gospod že na Zemlji Svojo cerkev in Svoje služabnike obdari s takšno slavo, koliko bolj bo to storil tukaj, v kraljestvu blaženih duhov. Če nam bi potemtakem poslal višje glasnike, lahko z največjim zaupanjem pričakuješ, da se ti glasniki ne bodo pojavili v podobi takšnih pristnih cestnih popotnikov, ampak z velikim sijajem in nebeškim veličastjem. Kajti v Svetem pismu je zapisano, da bo Gospod prišel na nebeških oblakih, z veliko močjo in slavo. Kako naj bodo potem takšni cestni popotniki Božji odposlanci? Prikriti glasniki pekla, ja, ampak ne višji glasniki nebes. Zato le tja na desno z njimi, v utrjen stolp, ki je zgrajen iz čistih posvečenih kamnov, in takoj se bo pokazalo čigavi duhovni otroci so, kajti samo en tak posvečen kamen bi moral hudiča tisočkrat huje žgati kot najgloblji pekel.«

5 Prvi odgovori: »No, delaj kar hočeš, vendar jaz ostanem pri svojem mnenju. Če se bo na koncu izkazalo za napačno, bo vsa odgovornost tvoja. In tako naredi kar hočeš, jaz te ne bom oviral pri tvojem načrtu. Glej, smo že pri stolpu, tukaj ti izročam ključ, ker nikakor ne želim biti del te odprave. Vendar sem že nekajkrat premišljeval, da smo v naši rimski cerkvi vedno hitrejši z obsodbo, kot z blagoslovom. In tako včasih razmišljam o Gospodovem besedilu, ko Svoje apostole in učence izrecno svari naj ne obsojajo in ne sodijo.

6 Zaradi tega sem na skrivaj sklenil, da ne bom nikogar več obsojal ali sodil, zato ostanem v celoti pri svoji izjavi o teh treh, in ti še enkrat povem: Delaj kar hočeš, vendar jaz ne želim imeti nobenega deleža pri tvojem načinu delovanja.«

7 Drugi reče: »Vzel bom ključ in izvršil Božjo pravičnost, kajti velika je Gospodova ljubezen, toda Njegova pravičnost je nad njo in celo terja kri Božjega Sina. Zato me pusti izvajati pravičnost!«

8 Prvi je na kratko odgovoril izvršitelju pravice: »Iz Svetega pisma vem, da Gospod apostolom in učencem ni dal nobene druge zapovedi kot zapoved ljubezni. Vem tudi, da je nekoč Gospod, nepravičnega oskrbnika navedel kot primer vreden posnemanja, in tudi nekoč rekel, da ima več veselja nad skesanim grešnikom, kot nad devetindevetdesetimi pravičnimi. Obenem pa se nikakor ne morem spomniti nobenega pomembnega besedila, v katerem bi Gospod izrecno poudaril strogo pravičnost. Je pa prizor, ko je bil mitninar na koncu opravičen, pravični farizej pa grajan! Ko razmišljam o tem, je naša pravičnost prestroga. Mimogrede, kot sem rekel, delaj, kar te je volja. Stolp je tukaj in tukaj so tudi ti trije. Ključ imaš v roki, zatorej se bom umaknil.

72. POGLAVJE
Kočljiva vprašanja – pošten odgovor

1 Glej, duh meniha, prebivalca tega nebeškega raja, ki ima ključ, odpre vrata in nam pokaže naj gremo noter. Kaj menite, ali bi morali upoštevati to navodilo ali ne? Marsikateri katoličan bi rekel, da to zahteva poslušnost. Ker pa obstaja osnovno načelo, da je treba Boga ubogati bolj kot ljudi, tudi tukaj ne bomo sledili ukazom, ampak bomo ostali zunaj. Poleg tega pa si bom dovolil ta stolp v trenutku spremeniti v najbolj neuporaben prah, tako da se ga takoj dotaknem s svojo desno roko. Ker pa nam imetnik ključa grozi, da če takoj ne vstopimo nas bo dal zgrabiti, se moramo stolpu približati tako, da se ga bom lahko dotaknil s prstom. – Zdaj smo pri stolpu, in glej, ni ga več!

2 Sedaj pa poglejte našega ključarja, kakšen usmiljenja vreden obraz je naredil. Drugi, bolje misleči, se mu približa, rekoč: »No, moj dragi brat, kaj praviš o tem pojavu? Ali bi hudič zmogel napraviti kaj takega?«

Prvi reče: »Ja, moj dragi brat, zadeva se mi zdi izjemno zagonetna. Do sedaj še noben Satan ni mogel škodovati temu stolpu, ja, tu je stal kot resnično nepremagljiv Božji grad in vsi krivoverci in hudičevi slu-

žabniki, kot nasprotniki edine zveličavne cerkve, so v njem našli svoje prekleto zatočišče. Temu stolpu se še hudič ni upal približati. In glej, ta brezbožnež, ali karkoli že je, se je samo z enim prstom dotaknil stolpa in v hipu od stolpa ni ostalo niti sledu. Zdaj ne vidim drugega sredstva, kot da te tri, kolikor se le da, spravimo ven iz tega svetega raja, kajti drugače se bo dotaknil še česa drugega in uničil, tako kot ta stolp.

3 Resnično moram priznati, da je Gospod Bog res zelo zagonetno bitje; in če kdo misli, da je storil najboljše, bi On takoj vse uničil. Tako je ustanovil eno cerkev za drugo, in ko se je ena cerkev vzpostavila, tako da, kot pravijo, služi Božji niti, pride in nit prereže, kot poganske sojenice, in vse cerkveno pade na kup kot v mestu Babilon, kjer ni preostalo od njega nič drugega, kot kvečjemu ime, saj ni mogoče določiti niti kraja, kjer je nekoč stalo to veliko svetovljansko mesto. Osebno ne želim imeti ničesar več s temi tremi bitji. Če hočeš z njimi imeti ti še kaj opravka, lahko to storiš, jaz pa zelo dvomim, da boš kaj dosegel. Moje mnenje je, da je obči cerkveni zbor najboljše sredstvo zoper ta pojav. Toda kako ga sklicati medtem, ko so ti trije tukaj?«

4 Drugi reče: »Mislim, da to ne bo potrebno, kajti ti trije so očitno od zgoraj. Kaj bi dosegel naš koncil? Prav tako bi ga zdrobil v prah, kakor ta stolp. Da pa so ti trije od spodaj, pustimo tokrat ob strani in o tem ne govorimo, saj pravijo, da skale ali Petrove cerkve, peklenske moči nikoli ne morejo premagati. Toda kaj bi na koncu nastalo, če bi bila sodba koncila, da so ti trije poslanci iz pekla, pa so v nasprotju s Kristusovo izjavo uničili ta stolp? S tem ne bi odločili nič drugega kot to, da naše edine zveličavne cerkve nista ustanovila Peter in Kristus; in ta izjava bi bila zagotovo veliko hujša od popolnega uničenja tega stolpa. Če pa bi nasprotno priznali, da nam je Gospod to storil po Svojem neskončnem Božjem načrtu, si ne bomo niti najmanj škodovali, kajti Gospod je svoboden in lahko dela kar hoče, in vse kar naredi, bo zagotovo dobro narejeno.«

5 Prvi pravi: »Prav imaš in temu ne morem ugovarjati. Toda kaj bodo naši drugi blagoslovljeni bratje in številni služeči angeli rekli o tej zgodbi, ko bodo za to izvedeli? Zato jih je treba o tem čimprej obvestiti, sicer se bova pred njimi pokazala v čudni luči.«

6 Drugi pravi: »Jaz sem spet popolnoma drugačnega mnenja. Sploh ne skrbiva za to, kaj bi rekli najini bratje, ampak v Božjem Imenu, naj

ti trije delajo, kot se jim zdi prav, dokler so še tukaj, midva pa si pri tem umijeva roke. Najini bratje pa naj kar sami poskusijo, kot se reče, plavati proti deročemu gorskemu toku.«

7 Zdaj jaz rečem boljšemu menihu: »Poslušaj, dragi prijatelj, tvoje govorjenje mi ni zoprno, zato si bližje Božjemu kraljestvu kot mnogi drugi. Tudi če imaš malo del, ki si jih naredil, imaš še vedno v sebi močnejšo iskrico svetlobe kot drugi. Zato ti bo tukaj tudi dana priložnost, da delaš dobra dela, ki so ti manjkala za Božje kraljestvo. Zato naj se tu tukaj zberejo vsi na videz blaženi tega kraja.«

8 Naš boljši menih reče: »Dragi prijatelj, to se lahko tukaj takoj zgodi, kajti ko jih pokličem in jim namignem, bodo takoj vsi prišli sem.«

9 Jaz rečem: »Torej daj namig in naj zadoni tvoj poziv.« Naš menih zdaj to stori in že velika množica priteče z vseh strani, in glej, kako nekateri ploskajo z rokami nad glavo, ker stolpa ne vidijo več. Z vseh strani se sprašuje: ‚Zavoljo Troedinega Boga, kaj se je tukaj zgodilo?! Kateri hudodelec je to storil?‘

Naš boljši menih z močnim glasom odgovori, rekoč: »Poslušajte, bratje, povem vam, ne sprašujte o tem, kajti trije mogočneži so še med nami. Srednji, katerega smo obsodili in hoteli zapreti v stolp, se ga je komaj dotaknil s prstom in hitreje kot v trenutku je bil stolp uničen. Vendar vemo, da Satanova moč tega nikoli ne more storiti, zato bodite pametni, da nas ne doleti še večje zlo.«

10 Poglejte, najvišji predstojnik tega rajskega meniškega zbora se zelo prestrašeno približa in nam zastavi vprašanje, rekoč: »Mi in vsi dobri duhovi hvalimo Boga Gospoda! Če ste tudi vi dobri duhovi, nam povejte svojo željo.«

11 Jaz rečem: »Glej, moja želja je zelo preprosta in ni v ničemer drugem kot v tem, da mi poveš, ob kateri priložnosti je Peter ustanovil rimsko cerkev in ob kateri priliki ves meniški red? Toda to mi moraš dokazati iz Svetega pisma, ker vsak drug dokaz zavračam.«

12 Zdaj pa poglejte kako klavrn obraz naredi prior, se na skrivaj prekriža in skrivoma reče svojemu bližnjemu: »Bog nam pomagaj! Stojimo pred očmi najvišje peklenske trojice. Tukaj so Lucifer, Satan in leviatan! To je gotovo. Toda kako bomo odgovorili na vprašanje, ki nam je bilo zastavljeno? Če molčimo, nas bo ta trojica uničila – Bog nam pomagaj! – ves naš samostan, naš raj in naše nebeško kraljestvo bo na

koncu popeljano naravnost v pekel! Če mu odgovorimo, smo prav tako predani peklu. Resnično Božja previdnost na tem svetu zavzame tako nenavadno obliko, da niti v raju, niti v nebesih človek z gotovostjo ne ve pri čem je. Ker pa apostolske avtoritete nikakor ne moremo dokazati iz Svetega pisma, bo najbolje, da mu povem, kar je tudi res: »Poslušaj, prijatelj, tega ne vem. Verjamem, da je rimsko cerkev ustanovil Peter, kot je razvidno tudi iz zgodovinskega izročila, po katerem naj bi ta apostol preživel več kot dvajset let v Rimu, če pa je takšno izročilo verodostojno ali ne, bo dobri Gospod Bog zagotovo vedel bolje kot jaz.

13 Nekdaj sem bil rimski katolik in sem verjel, učil in deloval v duhu te cerkve, zato sem prepričan, da nisem pogrešil. Če pa je zadeva drugačna, nas lahko o tem sam seznaniš. Ne bom nenaklonjen poslušanju; in tako lahko govoriš. Če si dober duh, potem ne boš imel zle namere, če pa si hudoben duh, pomisli da je Bog še močnejši od tebe; torej povej, kaj imaš za povedati.«

73. POGLAVJE
Vprašanje priorju avguštinskega samostana

1 Rečem mu: »Zaenkrat si se dobro izvlekel iz zanke, in ker s tem sam priznavaš, da ne moreš odgovoriti na moje vprašanje, bom tudi tak pomanjkljiv odgovor štel za odgovor. Zdaj pa bodi pozoren, ker ti bom zastavil drugo vprašanje, in morda boš v sebi našel odgovor. Ker ti, kot dober poznavalec Svetega pisma, tudi za časa svojega zemeljskega življenja, nisi mogel izvedeti ali je apostol Peter živel v Rimu in ustanovil rimsko cerkev, bi vseeno rad od tebe izvedel, kaj je bil razlog, da si se v svojem življenju tako prizadevno potegoval za samostanskega priorja? In zakaj si se, potem ko si z različnimi zvijačami pridobil priorstvo, celo nekajkrat obrnil na cerkvenega poglavarja, da bi te imenoval za generala reda, ali če bi bilo mogoče, za škofa? – Glej, to je pomembno vprašanje in nanj mi boš lahko odgovoril, saj si vse to doživel in je še vedno živo v tvojem spominu.«

2 Poglejte zdaj, naš rajski vodja osupne in išče prebrisan odgovor po vseh svojih kotičkih, in kot lahko vidite iz njegovega osramočenega obraza, v sebi ne najde nič takšnega, tako da se počuti močno prisilje-

nega, da proti svoji volji pove resnico. Tej se ne more izogniti, tudi če bi mu to povzročilo na jeziku učinek prevroče hrane, zato se odloči, da bo govoril resnico, pa naj se zgodi, kar hoče.

3 Glej, že odpira svoja usta; in tako poslušaj, kaj bo izdavil. On (prior) reče: »Dragi prijatelj, kdorkoli že si, odkrito ti povem, da sem vse to storil samo zaradi sebe. In zakaj sem to storil? Ker sem zelo dobro poznal osnovna načela rimskokatoliške cerkve, in zelo dobro videl resnični cilj njenih krščanskih izrekov, namreč, nič drugega kot gospodujoč položaj. In, da bi to dosegla, je bilo treba doseči ugled in preko ugleda si priskrbeti zaklade in bogastvo. Kakšno podobo pa ima pri tem čisto krščanstvo, za to, kot sam veš, rimsko cerkev ni nikoli skrbelo.

4 In, če se ne motim, takšno za krščanstvo bedno stanje traja v rimsko katoliški cerkvi že od časa Karla Velikega, ki je kolikor vem, podaril posestva rimskemu škofu, ki ga je postavil za posvetnega vladarja.

5 Od tega časa se le na skrivaj krščanstvo v svoji čisti sferi smatra kot precej neprimerno za cerkvene zadeve, ker je v svoji pristnosti ravno nasprotno svetovnemu pogledu, zato je bilo ohranjeno samo ime, in nauk oblikovan tako, da se je moral nujno skladati s svetovnim pogledom.

6 Nadalje ti moram še povedati, da sem se neredko, ko sem na skrivaj natančneje opazoval papeštvo, živo spomnil na Danielovega Boga, kateremu je bilo darovano zlato, srebro in dragi kamni v žrtvovanje. Toda kaj mi je vse to opazovanje koristilo? Ko sem bil enkrat vprežen kot neumen vol, kdo bi me lahko izpregel? Ampak gotovo je, da voli, ki so spredaj voz manj vlečejo od tistih, ki so bolj zadaj, bližje vozu. Ko sem to sprevidel, sem bil vesel, zato sem si prizadeval biti v sprednjem jarmu in bil tako bolj paradni kot vlečni vol. Ali bi moral ravnati drugače?

7 Morda bi ravnal drugače, če mi Bog ne bi dal tako občutljive kože. Toda zaradi izredne občutljivosti moje kože in nenehnega pogleda na številne goreče grmade, sem ravnal pametno in nisem storil prav nič. Mislil sem pa si, da je resnično krščansko dobro v smislu Božjega ustanovitelja, v takih okoliščinah skoraj nemogoče. Zato raje nisem delal nič in se kolikor se je dalo strinjal z zunanjo neumnostjo in jo poskušal, kjer je bilo mogoče, izkoristiti vsaj za začasno prednost. Dobro sem vedel, da je s Kristusovim naukom nekaj narobe, a sem potem spet pomislil:

8 Če je Gospod utemeljil ta nauk, kakršen je v evangelijih, bo verjetno imel tudi svoje razloge, zakaj je dovolil, da se Njegov preprost in izjemno čist nauk izrodi! Poleg tega sem še pogosteje pomislil na Pavla, ki je svoje cerkvene občine pozval, naj se podredijo posvetni oblasti, naj bo dobra ali slaba, kajti nikjer ni moči, ki ni dana od Boga. Če je torej narobe, kar ti cerkveni voditelji počnejo, utegnejo nekoč za to odgovarjati. Toda storil bom to, kar je nekoč storil Poncij Pilat, ko ni mogel preprečiti Kristusovega križanja. Gospod bo kot najpopolnejše Bitje zagotovo uvidel, da eden od nas s svojo zelo omejeno močjo, zagotovo ne more plavati proti splošnemu toku sveta.

9 Poglej zdaj, dragi prijatelj, od kjerkoli že si, to je odgovor na tvoje vprašanje; in zdaj mi lahko odereš kožo, vendar ne boš iz mene izvlekel nič več.«

10 Zdaj rečem jaz: »No, dragi prijatelj, ničesar nisi zatajil, ampak si mi zares vse oznanil, kar si našel v svojem spominu. Vendar bi rad od tebe še izvedel razlog, da si potem prišel v ta raj? Kajti, če si bil glede na svojo izjavo, popolnoma prepričan o zmotljivost rimske cerkve, potem bi moral biti tudi najbrž prepričan, da mora biti tudi njen nauk o preživetju duše po smrti, prav tako napačen, kot vse drugo. Poleg tega ti moram še povedati, da so bili mnogi, ki so prišli sem iz katoliške cerkve, kljub temu takoj sprejeti v pravo Božje kraljestvo, in moram še pripomniti, da četudi je bila katoliška cerkev v popolnoma protikrščanskem stanju, ne vem ali je kdaj prepovedovala ljubezen do bližnjega in ponižnost. Zato bi rad od tebe izvedel, kako se je zgodilo, da si, kot že omenjeno, prišel v ta raj?«

11 Naš prior reče: »Dragi prijatelj, od koderkoli si že, mi bo nekoliko težko odgovoriti na to vprašanje, saj iskreno rečeno, o razlogu, ki me je sem pripeljal, vem tako malo, kot o središču Zemlje. Kajti, če ti odkrito povem, sem se v svojem telesnem življenju, z mnogimi drugimi popolnoma odpovedal posmrtnemu življenju duše. Če pa se kdo odreče duhovnemu življenju po smrti, mu ne ostane na svetu nič drugega, kot da živi po starem rimskem pregovoru: ‚Ede, bibe, lude; post mortem nulla voluptas!‘ Tako sem tudi na svetu živel, da bi jedel in pil in se udeleževal vseh posvetnih lahkomiselnosti.

12 Ko pa me je zajela usodna telesna smrt, o kateri sem imel v življenju toliko nekoristni misli, sem šele izvedel, da smrt telesa nikakor ni

ultima linea rerum, ampak da po do tega časa meni neznanem odlogu moje zemeljske ovojnice, živim še naprej, tako kot prej na Zemlji, le s to edino razliko, da tukaj namesto v umazanih samostanskih celicah, preživljam čas v teh lepih vrtnih salonih, in namesto črne nosim belo kuto, ne berem več maše, ampak sem tukaj kot z razumom obdarjena listna uš, in dobesedno fructus consumere natus.

13 Dejstvo, da se tukaj še vedno spoštujejo samostanska pravila, je prav tako nerazložljivo kot vse drugo. Tukaj si predstavljamo, da smo srečni, v resnici pa smo srečni le zaradi tukajšnjega našega običajnega samostanskega reda, ki pa je nekoliko bolj kultiviran. Če nam to odvzameš, so poljske miši srečnejše od nas. Zato ti moram priznati, da vsi skupaj sploh ne vemo, zakaj smo tukaj.

14 Če ti veš o tem kaj bolje, nam oznani, in bomo prav radi zamenjali tudi neprijetno gotovost za ta videz negotovosti. Delaj z mano in z vsemi nami, kar hočeš, prizanesi nam le s peklom in s še več vprašanji. Kajti, povedal sem ti vse, ti pa me lahko zdaj sprašuješ kolikor hočeš, jaz pa ti bom na vsako vprašanje znal odgovoriti tako kot kamen, saj kjer ni ničesar, tam tudi smrt ne more ničesar vzeti!«

74. POGLAVJE
Vprašanje o ljubezni do Kristusa

1 Zdaj rečem jaz: »Poslušaj, dragi prijatelj, mislim da nisi nem kot kamen, zato mi boš lahko odgovoril še na eno vprašanje. To vprašanje ti bom zastavil čim bolj preprosto, zato poslušaj:

2 Ali pri svojem opravljanju duhovniške dolžnosti nisi nikoli razmišljal o Kristusu in ti nikoli ni prišlo na misel, da bi Ga lahko ljubil z vso svojo močjo? Glej, to je preprosto vprašanje, na katerega bi lahko skoraj odgovoril z ja ali ne, le temeljiti mora na živi resnici.«

3 Prior reče: »Dragi prijatelj, od koder koli prihajaš, na takšna vprašanja ti lahko še vedno odgovorim, tudi če bi jih zastavil še več, toda o rimski cerkvi me ni treba več spraševati, saj sem izredno vesel, da kot odpuščeni vojak, nimam tukaj nič več z njo. Kar pa se tiče Kristusa, pa sem pripravljen govoriti s teboj, kolikor hočeš. In zato ti kot odgovor na tvoje vprašanje povem, da sem zelo pogosto razmišljal o Kristusu

in neredko v sebi čutil, da ne bi bil slab apostol, če bi imel srečo, da bi se s Kristusom tako družil, kakor se je apostol Peter z Njim. Ja, moram ti povedati, da bi bil Kristus edina božanska oseba, ki bi jo lahko ljubil z vso svojo močjo, če bi bil zares nekje prisoten.

4 Da sem se med vsem svojim duhovnim delovanjem uradno prav najmanj ukvarjal s Kristusom, boš gotovo vedel, kako in kaj, kajti ko sem bil kot predstojnik samostana poklican k neki višji duhovni oblasti ali celo k škofu, kot nekoč celo v Rim, potem na takšnem srečanju ni bil nikoli omenjen Kristus, ampak se je govorilo samo o tem, kar se je nanašalo na samostan, kako upravljati s cerkvenim premoženjem in kaj bi moral narediti, če bi samostan premalo donašal, da bi se povečali cerkveni prihodki! In, ko sem bil nekoč poklican celo v Rim, sem mislil, da bom tam prejel svetlejšo luč o Kristusu, pa o tem ni bilo niti sledu. Le zelo podrobno so me spraševali o stanju cerkvenih dohodkov, in o tem, ali so bile prejete kakšne pomembne donacije, in če so bile, kaj se je zgodilo z darovanim kapitalom.

5 Na to sem odgovoril, da smo v našem primeru stare donacije že zdavnaj vključili v splošno samostansko cerkveno premoženje in v tem zelo razsvetljenem času ni nobene donacije več, tako da se je treba zadovoljiti s preprostimi odpustki in nekaj plačanimi zadušnicami; ampak kot rečeno, o tako imenovanih večnih zapuščinskih donacijah sedaj ni več sledu. Po takšni moji izjavi je kardinal najprej zagrmel močno kletev zoper vse krivoverce in protestante, meni pa ni bilo rečeno nič drugega, kot da naj ljudi z ostrimi pridigami in opominjanjem v spovednici pripravim do tega, da naj se prvič, ne pustijo razsvetliti tako imenovanim protestantom, in drugič, da naj si prislužijo nebesa v edini zveličavni cerkvi s pomočjo bogatih zapuščin in velikodušnih donacij. Po takšnem opominu sem dobil snop več sto popolnih odpustkov, ki sem jih moral čim prej dati ljudem za najmanj deset talirjev za vsak odpustek.

6 Meni je bil podeljen popoln odpustek brezplačno, vendar pod pogojem, da bo zame začel veljati šele potem, ko bom znesek od drugih odpustkov poslal v Rim.

7 Ob tej priložnosti sem se želel pozanimati o nekaterih verskih zadevah, vendar sem bil opozorjen naj molčim, eden od članov odbora pa mi je mimogrede rekel: »Zelo ponižno se zahvali za tako veliko milost

vrhovnega Kristusovega namestnika, in potem pojdi svojo pot. Čim prej zapusti Rim, da boš lahko prej prišel domov in tako tam izpolnil voljo svetega očeta.« Upošteval sem njegov nasvet. Nato mi je celo pripadla milost, da mi je bilo dopuščeno poljubiti copat, s to milostjo pa tudi odlok, da se v Rimu ne smem zadrževati več kot štiriindvajset ur.

8 Iz tega opisa lahko zlahka razvidiš, za kakšno krščanstvo je šlo. Prav zares, če kardinal ne bi izgovoril besede ‚Kristusov namestnik', bi bil v Rimu, ne da bi slišal pri tej vrhovni oblasti Kristusovo Ime, razen seveda med cerkveno slovesnostjo.

9 Obisk Rima je tako posrkal tudi zadnjo kapljico moje vere v posmrtno življenje in s tem tudi mojega čuta do Kristusa.

10 Ko sem s svojimi odpustki prispel v samostan, sem jih izročil svojim samostanskim bratom v razpolaganje. Po mojem vedenju so vse ugodno prodali. Ko pa sem dal vedeti, da imam moralno vprašanje glede prodaje odpustkov, je ukrepal tudi Rim in se zadovoljil z manjšo vsoto. In glej, to je vse kar lahko odgovorim na tvoje vprašanje.

11 Glede moje ljubezni do Kristusa, boš lahko iz te moje izjave sklepal, da ko se izvajajo takšne cerkvene manipulacije, človek, zlasti v duhovništvu, na koncu izgubi še zadnjo kapljico vere, potem pa tudi z ljubeznijo do Kristusa ni dosti drugače. Seveda s tem nočem reči, da ne bi Kristusa ljubil, če bi Ta nekje bil. Ja, lahko bi ga celo nadvse ljubil, saj je njegov nauk dejansko najčistejši in najboljši, kar si lahko smrtnik lahko predstavlja.

12 Pri tem pa ima ‚če' usoden vpliv. Prišel sem in zdaj živim tukaj, kot sem že prej omenil, ne da bi vedel zakaj, kje in kako, medtem ko sem na svetu povsem opustil misel o nesmrtnosti človeške duše. Tukaj o Kristusu tudi nisem izvedel nič več, kot sem izvedel o Njem na Zemlji, zato je med mano in Kristusom vedno usodni ‚če'. Odstrani ga iz mene in v meni boš imel učenca kot sta bila Janez in Magdalena.«

13 Sedaj jaz rečem: »No, prijatelj, dal si mi zelo dolg odgovor na moje kratko vprašanje, zato bom jaz zdaj tebi in vsem nekaj povedal. Če boste to upoštevali, boste lahko stopili na pot v pravo večno življenje, če pa ne, vam je pot v večno smrt odprta že na mestu, kjer je izginil stolp!«

14 In tako poslušajte: »Jezus Kristus je edini Bog in Gospod vseh nebes in vseh svetov! On je zavoljo svoje večne, neskončne Ljubezni

Sam v Sebi Oče in po Svoji neskončni Modrosti Sin, in po Svoji večni vsemogočni nedotakljivi svetosti, Sam Sveti Duh; tako kot je Sam o Sebi rekel, da sta On in Oče eno, in kdor vidi Njega, vidi tudi Očeta; in da Sveti Duh izhaja iz Njega, kot je to pokazal, ko je dahnil na Svoje apostole in jim rekel: ‚Prejmite Svetega Duha!'

15 To je za vas prvi člen vere, brez katerega nihče ne more priti v večno življenje, kajti v Svetem pismu piše: ‚Kdor ne veruje, da je Kristus sin živega Boga, ki je Očetova ljubezen, ne bo zveličan. ‚–

16 Jaz pa vam pravim, da če ne boste zaobjeli Očeta, kot Duha v Kristusovem Sinu, ne boste prešli v življenje!

17 Ne spotikajte se ob besedilo: ‚Oče je več kot Sin', ker to pomeni, da je Ljubezen kot Oče v Sebi, temeljno Božje bitje in iz Njega izhaja večna Svetloba in večno mogočni Duh. – To je vaš drugi člen vere.

18 Tretji člen vere pa se glasi takole: ‚Bodite ponižni z vsem srcem in ljubite Boga v edinem Kristusu nad vsem in drug drugega, kakor samega sebe; in vsak od vas naj bo tu zaradi drugega ter si prizadevajte, da bo vsak, kolikor je mogoče, najmanjši in služil drugim!'

19 Če boste v sebi v celoti sprejeli te tri člene vere, se vam bo šele nato pokazala pot v večno življenje. Iz Zemlje niste sem prinesli nič drugega kot le lažne podobe, ki se tukaj povsod pojavljajo pred vami. Za vse te ni bilo podlage, zato bodo tudi kmalu izginile pred vašimi očmi in minile tako kot efemeride, takoj ko bo napočila vaša notranja moč. Zato sem vam zdaj v Gospodovem Imenu dal novo seme; posadite ga v svoje srce, da bo postalo rodovitna rastlina in šele ta plod vam bo dal živo moč. Njegov duh bo razplamtel vašo ljubezen in ta plamen vam bo osvetlil novo pot, ki vodi v večno življenje.«

20 Poglejte zdaj, vsi rajski menihi se začenjajo tolči po prsih in vpiti: »Kakšno brezno pod nami in kakšne globine nad nami! – Gospod, bodi usmiljen do nas velikih grešnikov! Zadelaj brezno in skrij globino nad nami, saj nismo vredni niti ene iskrice Tvoje milosti! Uniči nas, kajti drugega nismo vredni; le ne pusti nas živeti od Tebe obsojene!«

Vidite, s temi gre nekoliko lažje kot s prejšnjimi. Pustimo jih zdaj v tem stanju duha in pojdimo v samostanska nebesa, potem boste v dobesednem pomenu besede izkusili, da ima rek ‚medium tenere beati' tukaj svojo realnost, saj so nebesa tukaj slabša od dušnega spanja.

75. POGLAVJE
Vhod v samostanska nebesa

1 Sprašujete: »Dragi brat in prijatelj! Kje so tukaj ta nebesa?« Povem vam, da nam ne bo treba daleč, da bi jih videli. Tam poglejte, le malo pred nami mogočno palačo in prav sredi te nad stopniščem majhna vratca. To je vhod v nebesa; vedeti pa morate, da nebesa in raj nista daleč drug od drugega. Sprašujete, če se bosta pojavila tudi Peter in Mihael? Ta dva ne manjkata, vendar nista pred vrati, ampak za vrati. Tu ne bomo na silo vstopili v nebesa, zato boste takoj, ko bomo potrkali, opazili prisotnost Petra in Mihaela. Pojdimo torej do vratc in potrkajmo, da bomo lahko vstopili v nebesa.

2 Smo že na samem kraju, vendar bodite pozorni na to, kakšno vprašanje bomo slišali skozi zaklenjena vrata, ko bomo potrkali. Torej potrkajmo na vrata in poslušajmo Petra, ki je že prisoten in vpraša: »Od kod? – Od zgoraj ali od spodaj?« – Jaz rečem: »Od zgoraj.« Peter reče: »V katerem imenu?« – Jaz rečem: »Sem Gospodov glasnik!« – Peter še vpraša: »Od katerega Gospoda?« – Jaz rečem: »Poznam samo enega Gospoda, in ta je Jezus Kristus!«

3 Peter reče: »Ti si lažnivec; kako te je lahko Kristus poslal od zunaj, ko prebiva le tukaj in sedi ob Očetovi desnici? Če bi te On poslal, bi moral biti poslan sem iz nebes, ti pa prihajaš od zunaj, z nepoznanim glasom, tako da si lažnivec in prevarant ter najhujši grešnik proti Svetemu Duhu; zato izginite dol v pekel, ti in vsi, ki so s teboj.«

4 Jaz rečem: »Poslušaj, ti slepi varuh nebes, zelo si se prevaral. Ker pa si me vprašal od kod in v čigavem imenu prihajam, tudi jaz tebe sprašujem, kdo si, da si me lahko takoj drzneš soditi, medtem ko je Gospod vsem Svojim apostolom to močno odsvetoval.«

5 Peter reče: »Jaz sem Peter, skala na kateri je Kristus zgradil Svojo cerkev, in te cerkve ne bodo premagali takšni glasniki od spodaj, kot si ti; zato zaman čakaš na vstop.«

6 Jaz mu rečem: »Za koga bi me imel, če bi jaz kljub tvoji nebeški moči, razbil ta vrata in se popolnoma polastil tvojih nebes?«

7 Peter reče: »O ti gnusni hudič vseh hudičev! Samo enkrat poskusi prijeti kljuko in boš kmalu občutil kako je vroča. Lahko pa ti že vnaprej

zagotovim, da ti bo ta kljuka v trenutku povzročila večjo muko, kot tisoč let v najnižjem peklu.«

8 Jaz mu rečem: »Poslušaj, to je samo za preizkus. In tako zagrabim tvojo nevarno kljuko in glej, vrata so se odprla. Zagotavljam ti, da prvič, nisem čutil nobene bolečine, in drugič, ker sem premagal tvoja vratca, te zato zdaj iz oči v oči vprašam, za koga me imaš, ko sem premagal tvoja skalna vrata? Zdaj pa govori!«

9 Peter reče: »Kaj naj rečem v obraz takšnemu brezbožnežu, ki s svojimi najbolj gnusnimi nogami posmehljivo stopa v sveto Božje bivališče in Njegovih svetnikov?«

10 Jaz rečem: »Ali govoriš z mano kot bi Peter? Ali ne veš, da je Kristus Svojim apostolom zapovedal, naj bodo blagi kakor golobi? Ti pa si tukaj surov kot priklenjen pes! Če bi bil res Peter bi moral vedeti, da Gospod Svojim apostolom in učencem ni nič zapovedal bolj, kot resnično ponižnost srca, največjo blagost duha in popolno ljubezen do bližnjega. Če te zdaj jaz, kot domnevni hudič, spomnim na to, ali nisem potem bližje resnici, kot ti, čeprav se imaš za Petra in si domišljaš, da si nebeški delavec? Toda Gospodova beseda v njenem izvajanju ti je bolj tuja kot središče Zemlje; zato te še enkrat pozivam, da mi v najbolj živem Gospodovem Imenu oznaniš popolno resnico in mi poveš, kdo si?«

11 Lažni Peter reče: »Poslušaj ti, gnusni hudič, nisi vreden nobenega odgovora; in če takoj ne zapustiš tega kraja, bom takoj poklical vse nebeške sile, in sicer najprej vse svetnike. Če ne boš zbežal pred njimi, bom poklical vse angele, in če se boš tudi njim še upiral, pokličem Presveto Devico Marijo in Svetega Jožefa, in če tudi še pred temi ne boš hotel zbežati, bom poklical samo Sveto Trojico! Zato ne odlašajte in se raje dobrodušno spustite v tvoj prekleti pekel. Kajti, če boš dopustil, da pridejo vse nebeške sile nad vas, boš ti, skupaj s svojimi pajdaši, z žarečimi verigami zvezan in vržen v najnižje globine pekla, kjer boste v tisočkratnih mukah večno goreli in se cvrli.«

12 Jaz mu rečem: Poslušaj, če mi na moje vprašanje, katerega je spremljala resnična Gospodova ljubezen, tako odgovarjaš in mi celo groziš z vsemi svojimi nebeškimi močmi, potem si bom dovolil in brez tvojega dovoljenja, skupaj s svojimi pajdaši, vdrl v tvoja nebesa in se prepričal, ali bodo vse tvoje nebeške sile zares sposobne izvršiti tvojo grožnjo.«

13 Zdaj pa poslušajte, na to mojo izjavo Peter izusti bridek krik in nas sooči z Mihaelom. Nato steče nazaj in naenkrat prikliče še vse nebeške sile na pomoč. Mi pa Mihaela samo malo dregnemo, in glej, tudi on steče za Petrom, tako da je stopnišče prosto. Zato gremo naravnost navzgor. Lahko se boste celo prepričali, da se bosta Peter in Mihael, skupaj z ostalimi nebeškimi silami, iz čiste nebeške, skromne politike, umaknila v nebeško ozadje.

14 In glej, smo že prispeli, in nebesa se razprostirajo pred našimi očmi v manjšem obsegu, kot pa si jih ti nebeški prebivalci po svojem napačnem sklepanju predstavljajo. Kaj porečete na ta nebesa? – Kot vidim, skomigate z rameni in pravite: »Ali naj bi bila tudi to nebesa? – Prejšnji rajski vrt bi imeli veliko prej za nebesa, kot ta zelo neprijazen, teatraličen, gledališki bolšji trg. Zagotovo si nismo predstavljali te nebeške prebivalce tako neumne. Če bi kvečjemu cerkev Sv. Petra v Rimu zamaskirali kot nebesa, bi bilo to za določeno stopnjo slepote še vedno odpustljivo. Toda ta skrajno okorna in prostaška predstavitev, bi na Zemlji težko imela čast, da bi najbolj neumne kmečke otroke prisilila v ploskanje in bi jo zato le nekoliko boljši del ljudi izžvižgal.

15 Na prizorišču vidimo zelo običajne mize, ki naj bi sestavljene skupaj, tako rekoč v nebeškem parterju, predstavljale mizo Abrahama, Izaka in Jakoba; spredaj pa so namesto skulptur prikazane le slabo naslikane podobe Abrahama, Izaka in Jakoba. Na podiju tega nebeškega gledališča, prekritega s kulisami oblakov, je ‚Trojica' izrezana iz grobega kartona in nato grdo in skrajno neumetniško poslikana, pritrjena na ozadje, z vidnim navadnim žeblјem. In Kerubi in Serafini, ki nosijo Sv.Trojico, so prava packarija! Najboljše je še veliko, okroglo, rumeno zastekljeno okno za Trojico.«– Ja, dragi moji prijatelji, prav ste videli in zdaj bi radi vedeli, zakaj so videti ta nebesa tukaj tako klavrna?

16 Povem vam, da ima vse to svoj dober razlog; in že na vrtu ste slišali, kako je treba tam ustrezno prikriti nevšečnosti nebes, da prebivalci raja ne bi bili izzvani k morebitnemu uporu, zlasti s strani angelov služabnikov. Vendar se je na to treba tukaj manj ozirati, kajti ena prevara vedno vodi k drugi. Pri naslednjem opazovanju pa bomo jasno ugotovili zakaj so ta nebesa tako izjemno okorna in materialna. Zato si jih bomo ob priliki tudi prisvojili. Pravzaprav lahko že vnaprej domnevate, da ima samostanska klavzura tudi zelo zaprt dostop do nebes.

17 Ker pa v takem samostanu običajno živita dve različni kategoriji, in sicer pravi menihi in bratje laiki, ki opravljajo hišna dela, so tako tudi ta nebesa, po katerih menihi sploh nimajo nobene želje, večinoma poseljena z laiki, ki so s temi popolnoma zadovoljni, saj jim je dovolj že, če imajo dobro hrano, ker si zaradi svojega izrednega položaja, niso nikoli mogli zamisliti boljših nebes. Spadajo v tisti mračen katoliški razred, ki meni, da je zelo slabo izrezljana in naslikana podoba, veliko bolj čudovita, kot estetska mojstrovina, Zato ste tudi že opazili, da so tako imenovane čudodelne podobe večinoma najslabše karikature. Torej bi bila za te nebeške prebivalce takšna nebesa, kot smo jih v zadnjem času videli, preveč lepa in zato tudi še zdaleč od tega, da bi bila zanje resnično in vsemogočno učinkovita.

18 Skratka, za zdaj se ne bomo več ukvarjali s temi nebesi, ker bo to že tako ali tako še zelo jasno, ko bo pozneje obširno podrobno in postopno razkrito in razloženo. Tukaj boste videli dobesedno tako imenovano nebeško komedijo, saj nas bodo ti prebivalci kmalu začeli preganjati iz svojih nebes. In takšne komedije se bomo udeležili ob naslednji priložnosti.

76. POGLAVJE
Napihovanje varljivih nebes

1 Ta nebesa vidite še vedno v prejšnjem zoženem obsegu; ker pa so prebivalci teh nebes poleg svojega napačnega sklepanja tudi nekoliko hudobni, se zdaj po manjšem premisleku začnejo proti nam napihovati. Takšno napihovanje bomo videli na vseh teh nebesih. Sicer sprašujete, kako je to mogoče, potem ko so se prebivalci teh nebes skrili iz čisto bednega strahu pred nami? To je že v naravi vsakega še močno naravno mislečega človeka, da strah, kot neredko tudi žalost, nista nič drugega kot seme, iz katerega kmalu požene jeza, ki na koncu tudi celo lahko preraste v obupen in blazno predrzen nepremišljen bes. To najlažje opazite pri bojevnikih, ki gredo na polje proti sovražniku, kateremu se približujejo z velikim strahom in tesnobo. Ko pa pridejo v stik s sovražnikom in prejmejo nekaj dobro odmerjenih udarcev, se bo njihov strah takoj spremenil v žarečo jezo, in če se spopadejo s sovražnikom, potem žarečo jezo izpodrine goreči bes, in ob takšni

priložnosti se sprva tako prestrašeni bojevnik besno vrže v boj, kjer je nevarnost največja.

2 Enako velja tudi za tiste, ki žalujejo. Če bi lahko sprejeli dejanski vzrok svojega stanja in imeli za to dovolj moči, se za tistega, ki je bil vzrok za takšno žalovanje, prav gotovo ne bi najbolje izšlo. Lahko bi jih vam pokazal na tisoče in tisoče, ki so v svoji nepotrebni žalosti na najbolj grozljiv način Gospoda celo preklinjali. Zato Gospod nikoli ni odobril žalovanja, razen žalosti nad svojim stanjem, če to ni tako, kot ga zahteva Gospodov Red. To pomeni, da mora biti v tem primeru žalost resnično kesanje srca in mora temeljiti na naravni, veliki ljubezni do Gospoda, ali pa mora tisti, ki je žalosten, to občutiti v vsej krotkosti svojega srca.

3 Po drugi strani pa je gotovo, da bodo imeli tisti, ki resnično ljubijo Gospoda, malo razloga za žalovanje; kajti žalost je v bistvu bolečina zaradi izgube osebe ali predmeta. Toda, če ima nekdo Gospoda, kaj lahko izgubi, kar bi mu moralo povzročati bolečino? Iz Svetega pisma veste, da je bilo veliko žensk prisotnih pri Gospodovem križanju, hudo trpinčenemu Odrešeniku sveta ter Ga objokovale in žalovale za Njim. Toda On njihove žalosti ni odobraval, ampak jo je zavrnil in jim dal razumeti, da naj raje jokajo za svojimi grehi in nad svojimi otroki.

4 Kakor pa je z žalostjo, tako je tudi s strahom, ki ni nič drugega kot bedno zavedanje lastne nemoči in šibkosti. Če pa ima nekdo Gospoda v svoji ljubezni, in je s tem tudi varen v svojem polnem zaupanju, kako bi se lahko česa bal? Strah je torej vedno posledica ali nečiste vesti, ali kot že rečeno, zavedanja lastne nemoči in šibkosti.

5 Če sedaj iz te definicije preidemo na naše nebeške prebivalce, bomo tudi videli, da se s to popolnoma ujemajo. Glede na to, zdaj poglejte ta nebesa in boste zlahka odkrili, da se vsi ti nebeški predmeti začenjajo postopoma povečevati, da bi s tem videzom bili od nas deležni spoštovanja. Takšno povečanje je posledica napihnjenosti uma teh nebeških prebivalcev. In tako le poglejte, kako se ves nebeški gledališki podij začenja širiti na vse strani.

6 Glave Kerubinov in Serafinov, ki so bile prej velike komaj za pest, imajo zdaj skoraj premer enega sežnja. Trojica je že tako velika, da bi jo na Zemlji zelo dobro videli na razdalji desetih milj. Zdi se, da je prej precej plitko ozadje tega podija, že skoraj dvajset milj globoko in prejšnji oblaki v ozadju so zdaj videti, kot lahko vidite, tako kot neizmerno

močni nevihtni oblaki na Zemlji, kot ste jih včasih videli, ko se začnejo kopičiti drug za drugim od jutra do večera. Zdaj pa poglejte tudi naš parter, saj se je tudi ta v enaki meri izredno razširil, in zdaj stojimo tu kot tri majhne pikice, ki so v tako velikem prostoru komaj opazne. Kako vam je všeč ta zadeva?

7 Pravite: «Resnično, ta preobrazba, ali bolje rečeno ta pristna teatralna fantazmagorija, je v vseh teh nebesih še vedno najboljše in najbolj vredno ogleda, čeprav je treba čisto stvarno povedati, da je ta izredna povečava predmetov kar malo srhljiva, in kot se reče običajno na Zemlji, da zadeva ni več šala.«

8 Dobro rečeno, povedal sem vam, da vas bo komedija morda nekoliko presenetila. Toda prava komedija se še ni začela. Ta pojav na nek način ni bil nič drugega, kot dvig zavese, ko v gledališču na Zemlji večinoma povzroči zgražanje. Ko boste v tem nebeškem gledališču prvič videli osebe, ki igrajo, boste debelo pogledali. Ampak, kot rečeno, ni treba, da bi bili nad tem kar še pride navdušeni, kajti vse to izhaja iz popolnoma praznih iluzij teh duhov.

9 Zdaj pa spet poglejte na podij, kako izjemno se je razširil v širino in višino, da je trenutno navidezno videti, da sega tako visoko, kot je razdalja od vaše Zemlje do Lune. Sedaj je že v popolnoma napihnjenem stanju, in kmalu se bo v ozadju pojavil komik. Samo poglejte, z eno nogo je že stopil izza kulis. Glej, zdaj je že popolnoma viden, vendar opažam, da ste se celo malo prestrašili. Kaj neki je to?

10 Pravite: »Poslušaj, prijatelj, to je nečloveška pojava. Dejansko, če bi tak velikan stal na Zemlji, bi bilo to celo za Luno slabo. Njegove strašne velikosti ne moremo niti videti naenkrat, čeprav je med nami in njim velika razdalja. In kako neznansko velik meč drži v roki! Pravzaprav bi lahko Zemljo z najmanjšim naporom presekal na pol, kot jabolko. Prijatelj in brat, če bi se nam približal, bi skoraj menili, da bi bilo morda bolje, da od tod pobegnemo, preden nas ta pravi komedijant iz Siriusa ne doseže s svojim strah vzbujajočim mečem.«

11 O moji dragi prijatelji in bratje, to vas sploh ne sme prestrašiti, saj imamo mi Gospodovi služabniki, tukaj v kraljestvu duhov, pogosto precej podobne bitke, kateri komaj začetka ste sedaj priče. Samo počakajte, da ti junaki pridejo bolj v ospredje, oboroženi z vsemi vrstami orožja, potem boste šele videli orjaškost teh gledaliških junakov. Zdaj vidite

tudi našo prej majhno Abrahamovo mizo, razširjeno na podoben način. Kmalu boste tudi videli kako se bo pojavilo nekaj velikanskih strežnikov, sicer brez nevarnosti za nas, ki bodo na to mizo postavili sadeže v sorazmerni ogromni velikosti, nakar se bodo kmalu podobno gromozanski gostje usedli za mizo in videli boste mojstrovine v prehranjevanju, tako da boste v dobesednem pomenu besede pred seboj videli prave svetovne požeruhe. – Za danes pa se zadovoljite s tem, kar ste do sedaj gledali; naslednjič šele sledi glavna komedija, in tako je za danes dovolj!

77. POGLAVJE
Komedija v samostanskih nebesih. Velikanska miza in svetovna pojedina.

1 Poglejte, strežniki so že tukaj, in sicer je vsak podobno razširjen, kot naš prvi odrski junak. Oglejte si, kako štirje pogrinjalci pokrivajo ne prav lepo Abrahamovo mizo, z namiznim prtom, ki se na videz zdi dovolj velik, da bi ovil vaš celoten planetarni sistem, skupaj s soncem in ga odnesel na trg kot nekaj nepomembnih jabolk. Zdaj bo na mizo položeno sadje v obliki vam dobro znanih sadežev kot so hruške, jabolka, slive in drugi sadeži. Priložen je tudi kruh in pri vsakem delu tega, kar je namenjeno eni osebi, je tudi čaša, za katero se zdi, da lahko vsebuje trikratno vsebino zemeljskega morja. Sprašujete, kako za Božjo voljo je kaj takega mogoče.

2 Jaz pa vam povem, da so takšne stvari med duhovi zlahka mogoče, saj ste verjetno že sami izkusili, ko ste se prepustili domišljiji in si predstavljali kakšno znano žival ali kakšno drugo stvar v enormno povečanem obsegu, da ste se na koncu ob tem skoraj zgrozili. Vidite, kar vam je bilo na Zemlji mogoče samo v fantaziji vašega duha in vsakemu človeku na svoj način, je mogoče tudi tukaj v kraljestvu duhov vsakemu duhu, kjer se razodeva kot prikazen. Takšne prikazni se tukaj imenujejo ‚slepilna umetnost', katero zlasti zli duhovi najraje uporabljajo, ko želijo narediti kakšno skrivno zlobo. Glede na to, da imajo ti duhovi v sebi še vedno nekaj lažnega in zato zlega, nas lahko kot domnevne sovražnike prestrašijo s svojimi produkcijami, ki pa so same po sebi precej neškodljive, ko pa se prepričajo, da nas njihovo pretvarjanje ni

prestrašilo, se bo njihova umetnost zelo hitro skrčila v prvotno stanje, in potem tega drugič ne bodo več ponovili.

3 In zdaj glej, gostje z vseh strani pridejo k mizi, zgrabijo ogromne sadeže s svojimi ogromnimi orjaškimi rokami in jih prinesejo k svojim grozljivim ustom, ki se zdijo dovolj velika, da pogoltnejo Zemljo kot jagodo. Zdaj pa se čudite, kako je vašim očem mogoče, da z največjo lahkoto vidijo vse te fantastične iluzorne prikazni, kljub njihovi velikosti. To je zato, ker je ta velikost le iluzija. Toda, ker smo mi v najsvetlejši Gospodovi svetlobi, nobena iluzija ne more biti pred nami predstavljena tako velika, da je ne bi zmogli videti z enim pogledom v vseh njenih lažnih delih. Poleg tega je zato še drug razlog, in sicer, da se pred temi duhovi tudi naša pojavna oblika povečuje v polnosti resnice, v enakih dimenzijah, kot se povečujejo varljive oblike teh duhov. To je torej treba razumeti.

4 Zdaj pa usmerite svojo pozornost na vam že znani gledališki podij iluzornih nebes. Poglejte množico velikanskih bojevnikov v oklepih, ki se pojavljajo izza oblakov, in kako pred njimi vodja nosi razpelo, ki je prav tako ogromno, kot vodja sam. Zdaj pa bodite pozorni na še eno drugo pojavo, kajti glej, pravkar nas bo velikanski Kristus nagovoril s križa. Poslušajte, nam že govori, rekoč. »Ven z nebes, prekleti, saj ste se vedno upirali duhu moje edine zveličavne rimskokatoliške cerkve in ste bili zame vedno nadvse osovraženi heretiki. Zato ven z vami v skrajno temo, kajti tukaj v nebesih za vas ni mesta in vas tudi nikoli nisem poznal. Ne silite me k nasilju, kajti če bom moral to storiti, boste deležni najnižjega pekla. Če niste prej verjeli mojemu apostolu Petru, verjemite meni, ki vam govorim s križa.«

5 Morda ste zdaj nekoliko začudeni, jaz pa vam povem, da naj vas ta pojav ne premoti, kajti glejte, križ in podoba na njem sta votla. Nosilec pa, kot lahko opazite, drži križ pri svojih ustih in govori skozi odprtino v ustih Kristusove podobe. Zato je glas, kot da prihaja iz Odrešenikovih ust na križu, domišljijska zlobna prevara, saj se s tem Gospodova podoba izkorišča za prevaro. Vendar pa ta prevara ni povsem zlobna, ker v ravnanju vodje primanjkuje temeljne zle volje.

6 Vidite tudi, da ne upa iti s svojim razpelom predaleč, kar je znak, da mu ta umetnost ne bo prinesla velikega blagoslova, zato se zdaj obrne k svojim velikim bojevnikom in jim že daje znamenje, naj nas poskušajo prestrašiti z mogočnimi kriki. Zato ti začnejo delati velike

gibe in silovito udarjati z meči ter se pretvarjajo, kot da nas hočejo napasti. Vendar, ko opazijo, da se nikakor ne nameravamo prestrašiti, se vsi skupaj s svojim vodjem vrnejo v zakulisje. Tudi naši gostje vidijo, da nas s svojim ogromnim obrokom niso prestrašili, zato začnejo drug za drugim zapuščati mizo. Toda komedije še ni konec. Takoj se bo začelo drugo dejanje, in če je kdo od vas zoolog, se mu bo to zdelo zanimivo, kajti vnaprej vam povem, da si bodo zdaj naši nebeški prebivalci upali iti v skrajnost in se pretvarjali, kot da so najrazličnejše ogromne živali. Mi pa, ki to vemo, se jih zato tudi v takšnem stanju ne bomo ustrašili.

78. POGLAVJE
Drugo dejanje samostanske nebeške komedije

1 Poglejte navzgor, pravkar se je pojavil dobro hranjen krokodil v sorazmerni velikosti z drugimi predmeti. Široko odpira čeljusti, kot da bi hotel požreti polovico stvarstva. Ker pa mu nič ne prileti v grlo, čeljusti zopet zelo pohlevno zapre. – Glejte, tam v ozadju se pojavlja več tigrov, hijen, levov, leopardov in medvedov, še dlje v ozadju lahko vidite kako se plazijo najmočnejše orjaške kače. Glejte, kako se vse te živali s strašanskimi skoki vržejo ena proti drugi v najbolj srditih zasukih, kot da bi se hotele nenadoma raztrgati na koščke. Tam, povsem v kotu kuka velika opičja glava in nas opazuje, če smo se že prestrašili. Ampak mi nismo prestrašeni, zato ta boj ponehuje in živali se začnejo umikati.

2 Sprašujete, kako je možna takšna preobrazba. Povem vam, da je takšna preobrazba za dobrega duha nemogoča, a ne glede na to, lahko z Gospodovo močjo v sebi po svoji volji prikliče takšne podobe zunaj sebe, tako da se potem zdi, da zares obstajajo. Takšne upodobitve se v kraljestvu duhov imenujejo ‚iluzija obličja‘, vendar to ne velja za ta pred nami pričujoča prikazovanja. Kajti duhovi, ki imajo v sebi nekaj zlega, ne morejo ustvariti nobene učinkovite optične iluzije zunaj sebe, lahko pa v skrajnem primeru to zlo ustvarijo iz sebe in to zlo postane njihova zunanja oblika. In tako je tudi s temi duhovi tukaj. Zato ste zdaj imeli priložnost videti upodobljeno tisto, kar je v njih grobo in zlo. Vidite, takšne so stvari tukaj.

3 Tukaj je sicer po eni strani vse prevara in zgolj laž. Toda po vašem Svetopisemskem pregovoru: ‚V čistem je vse čisto‘, tudi v vseh teh iluzornih prikaznih ni nič varljivega, ampak je le tisto, kar popolnoma ustreza njihovi notranji življenjski osnovi.

4 Najprej ste spoznali lažnega Petra. To pomeni, da celotno apostolstvo vaše cerkve temelji na popolnoma lažnem Petru. Zato boste tudi v več tisoč takšnih samostanih vedno naleteli na kakšnega lažnega Petra. In kakor je s Petrom, tako je z vsem drugim. Po lastnem opažanju so se vam sprva ta nebesa zdela nadvse okorna in smešna. Če pa pomislite na pravi poganski bolšjak v svojih molilnicah, potem morate priznati, da so ta nebesa v primerjavi s temi še predobra za takšne neumnosti.

5 Glede zelo umazane Abrahamove mize, je ta zvesta podoba Gospodove mize v vaših molilnicah, kjer se neredko daruje denar za ozdravitev bolnih psov, volov, krav, konjev, ovc, prašičev in drugih živali, tako kot tudi neredko Gospodu prijetno žrtev za uspeh vseh vrst sramotilnih dejanj. In na tej mizi se podeljuje Gospodov kruh. Kateri razsvetljeni duh si lahko zamisli še večjo neumnost? Ali ni takšna Gospodova miza podobna pravemu prašičjemu koritu, v katerem je krma samo za prašiče? In, ali ni prašiču podoben tisti, ki je iz tega korita? Ja, resnično, eden je prašič, drugi pa se meša s krmo prašičev, in je sam kriv, če ga prašiči pojedo.

6 Toda Gospod je Svojo Besedo primerjal z biseri, ki jih ne bi smeli metati prašičem. Zato menim, da v takšnem prašičjem koritu ni veliko živega kruha. In tako boste zlahka sprevideli, da je ta ‚Abrahamova miza‘, katero smo najprej videli, še vedno preveč dobra, da bi predstavljala vso sramoto tolikih miz v vaših cerkvah. Razlog za to je v tem, da so ti laični menihi v svoji notranjosti pod Gospodovo posvetno mizo po sili razmer predstavili boljšo, kot ta dejansko je, saj niso imeli pojma, da miza Abrahama, Izaka in Jakoba, ni nič drugega, kot najčistejša ljubezen do Gospoda in iz te ljubezni vsaka koristna dejavnost zavoljo duhovne blaginje bratov. Toda, kakršna je miza, takšna so tudi nebesa, ker dejanskih nebes ni mogoče kupiti za denar, medtem ko jih vaša cerkev nenehno prodaja. Potem takem so tudi ta denarna nebesa temu primerna in morajo izgledati tako kot sredstvo, katerega si nekdo pridobi.

79. POGLAVJE
Pogled na pravo pot v dejanska nebesa

1 Če le malo razmislite, ne boste prezrli, da resničnega Gospodovega nebeškega kraljestva, kot temeljnega življenja duha v sebi, ni mogoče doseči drugače, kot le tako, ko človek v sebi, torej aktivno v svojem duhu, izpolnjuje vnaprej določene Gospodove pogoje za pridobitev tega življenja. To pomeni, da mora najprej to življenje v sebi najti in šele potem, ko ga najde, ga mora okrepiti in opolnomočiti po predpisanem Gospodovem Redu, ki edini lahko ve, kaj je potrebno za dosego resničnega duhovnega življenja.

2 Če pa hoče nekdo kupiti nebeško kraljestvo, ki je kot že omenjeno, popolnoma izoblikovano, določeno življenje duha, z neumnim, posvetno sebičnim, poleg tega pa še z najbolj umazanim in popolnoma mrtvim sredstvom, potem je takšno dejanje veliko bolj neumno in nesmiselno, kot če bi nekdo posejal izjemno kamnito polje s pšeničnim zrnom, in potem ko bi videl, da pšenica noče vzkliti, bi na njivo pripeljal še več kamenja, da bi pšenično zrno vzklilo. Toda ali ne bi moral pametni kmet svojo njivo najprej spremeniti v dobro zemljo, tako da bi jo pognojil in šele nato v brazde položil pšenična zrna, da bi potem kmalu vzklila in veliko obrodila? To mora priznati vsak kmet, ki je le nekoliko podkovan v kmetijstvu.

3 Toda, če še pšenično zrno obrodi le pod tem edino pravim pogojem in ne more pridobiti blagoslova na noben drug način, kako naj bi potem veliko plemenitejše življenjsko seme duha lahko zraslo na tako nesmiselnem polju in postalo živi sad večnega življenja?

4 Dal vam bom še en bolj nazoren primer, iz katerega bi morali še bolj jasno videti to izjemno pomembno vprašanje. Za popolno razumevanje tega primera bomo osvetlili nekaj točk, s katerimi se bo pokazalo, da je pravilnost naslednjega primera predstavljena na resnično matematičen način; zato poslušaj!

5 Vi veste, da se različnih vrst in neenakih velikosti ne da seštevati in množiti. Če ima nekdo žakelj denarja, v katerem je okoli tisoč grošev, ali bo ta denar pomnožil, če mu bo dodal tisoč kamnov? Če ima nekdo hišo in namerava kupiti od mizarja veliko pohištva, ali bo s tem pridobil drugo in večjo hišo? In, če ima nekdo v hlevu deset ovac, ali bo imel

več ovc, če bo zgradil prazen hlev? Tako je očitno, da je za povečanje stvari ali predmetov potrebnih več istovrstnih stvari ali predmetov.

6 Zdaj, ko to vemo, vam bom dal naslednji primer: Predstavljajte si nekje neumnega človeka, ki ima gorečo željo, da bi imel otroke svojega potomstva, da bi v njih videl nadaljevanje svojega življenja. Ker pa je neumen človek in ne ve kje in kako so spočeti otroci, se obrne na lažnivega prijatelja in ga vpraša za nasvet, kako naj to stori. Ker pa lakomni, lažni prijatelj opazi neumnost našega človeka, ki pa je premožen čudak, si misli: ‚V mraku ribe vedno dobro prijemajo. Neumnost tega človeka bom uporabil zase na najbolj smešen način.‘ Ko to sklene, reče neumnemu človeku: »Poslušaj, dobri prijatelj, kar hočeš doseči je zelo težko in te bo veliko stalo. Ampak, če si zares želiš, ti bom priskrbel takšno priložnost in te potem poučil, kako boš to storil. Vendar je moj glavni pogoj, da nedvomno v celoti slediš mojim navodilom. V tem primeru boš verjetno dosegel željeno, če pa ne, boš za vedno izgubljen!«

7 Po tem predpogoju lažnega prijatelja, mu neumni človek to zagotovi, in reče: »Ker vem, da si ti tako razgledan človek, se ti tudi popolnoma zaupam; samo daj mi sredstvo in nič mi ne bo predrago.« Toda kaj potem naredi naš lažni prijatelj? Poslušaj! Namesto, da bi neumnemu človeku dal živo ženo, mu za drag denar proda mrtev, lesen kip, in mu reče: »Položi ga v svojo posteljo in globoko dihaj; če se tudi ti uležeš zraven, boš sčasoma zagotovo imel veliko potomcev.« Naš človek zdaj vzame ta kip in ga odnese domov, ga takoj položi v svojo posteljo, se uleže takoj h kipu in začne globoko dihati. To počne eno leto, a se še noben potomec ne prikaže, zato gre k lažnemu prijatelju in ga vpraša za vzrok. Ta pa mu reče. »Kako si lahko tako neumen? Kako si lahko pričakoval, da boš imel živi plod že po enem letu, medtem ko drevo, ki je posajeno v zemljo, obrodi šele po mnogih letih?« Vendar pa obenem hvali vse vrste drugih sredstev za dosego tega cilja, ki jih lahko kupi od njega. –

8 Neumni človek jih od lažnega prijatelja kupi za določeno ceno in jih uporablja po lažnem navodilu, vendar se ne pojavi noben živi plod. Prevarani neumnež spet vpraša svojega lažnega prijatelja o vzroku neuspeha. Lažni prijatelj neuspeh pripisuje z lažno modrostjo najrazličnejšim zvijačno izmišljenim okoliščinam in ga pomirja tako dolgo, dokler neumni človek zaradi bližajoče starosti ne izgubi vse življenjske moči za razmnoževanje. Naš lažni prijatelj zdaj tolaži neumnega človeka s tem,

da bo zagotovo imel živega potomca, ko bo zapustil časno življenje in mu poleg tega daje še nasvete kaj naj stori s kipom ob koncu svojega življenja, da bo iz njega zagotovo nastal živ potomec. In glej, norec je na koncu celo zadovoljen s to obljubo!

9 Toda zdaj se postavlja vprašanje, kako naj na to gledamo, da bomo videli v pravi svetlobi? Povem vam, da je to izjemno enostavno. Prvič, življenje se lahko ponovno rodi le v življenju in ne v mrtvi materiji, torej mora moški imeti živo žensko, ne pa mrtvega lesenega kipa.

10 Drugič: sebe obravnavajte kot ljudi, v katerih naj se rodi pravo nebeško kraljestvo, in sicer, s sveto nevesto življenja, ki je živa Božja Beseda in se imenuje Gospodova cerkev.

11 Če pa je cerkev lesen in mrtev kip, v katerem ni življenja, pa ga grabežljivi lažni prijatelji, ki se imenujejo duhovniki, kljub temu prodajajo za denar kot živo in edino primerno za ustvarjanje življenja, medtem ko se lahko življenje rodi samo skozi življenje, potem je takšna cerkev najbolj odurna prevara, da si večje ni mogoče zamisliti, in da privrženci takšne cerkve zagotovo niso nič manj neumni bedaki, kot je naš človek v danem primeru, kar mora biti vsakemu le nekoliko bistrejšemu mislecu že na prvi pogled jasno kot sonce.

12 Ali ni Pavel z velikim vznemirjenjem svoje duše pridigal, da naj bo preklet vsak, ki hoče oznanjati drugačen evangelij od tega, ki ga oznanja Gospod, ki je bil križan, in sicer, Jezus kristus, dejaven v Duhu in Resnici, ko pravi: »Kdor ni na novo rojen, ne bo vstopil v nebeško kraljestvo!«

13 Zdaj pa si oglejte cerkev, zgrajeno iz kamnov, cerkev katere glavni namen je zlato, srebro in dragi kamni; cerkev, ki obljublja nebesa, ki jih sama niti najmanj ne pozna, cerkev, ki svojim nespametnim vernikom zagotavlja pridobitev neumnih nebes za denar z vsemi mogočimi skrivnostnimi sredstvi, in jih vrh vsega še preganja, sodi ter vztrajno obsoja. Potem morate, ko si ogledate takšno cerkev, na prvi pogled v njej neizpodbitno prepoznati lesen kip v postelji našega neumnega človeka, kateremu na koncu ne ostane nič drugega, kot živa želja, da bo imel potomce, ne da bi se teh lahko veselil.

14 Vidite, takšno je večinoma življenje na svetu, ne le v vaši katoliški, ampak tudi v vsaki drugi cerkveni ločini, ki se ima z katoliško.

15 Če zdaj glede na podani primer, opazujete nebesa, ki se razprostirajo pred vami, boste tudi zagotovo na prvi pogled videli podobnost.

Kajti plod cerkve je podoben mrtvemu kipu, in je tudi tisto, kar naj bi bilo v njem dejansko življenje, prav tako le groba, mrtva skulptura in nič drugega kot plod neumne, prevarantske in s tem tudi nemogoče izpolnjive in uresničljive želje. Da pa takšna nebesa ne morejo biti trajna, se lahko zlahka prepričate, če pomislite, da ne gre za nič drugega, kot za optično prevaro duha, ki želi ustvariti življenje, a ga ne more proizvesti, ker manjka življenjski faktor. Ker sedaj to vemo in smo ta nebesa primerno spoznali, lahko zdaj tudi nadaljujemo s podrobnejšim preučevanjem in raziskovanjem razvoja teh nebes, ko vam bodo razjasnjene in razodete tolike navidezne skrivnosti.

80. POGLAVJE
Nadaljnja razlaga varljive komedije. Neskončno raznoliko vodenje duhovnega življenja.

1 Pravite: »Zdaj dobro razumemo, kako so se duhovi teh nebes lahko povečali in preobrazili, vendar nam še ni povsem jasno, kako bi lahko poleg sebe povečali tudi svoja nebesa, saj se nahajajo popolnoma izven njih in se gibljejo v njih in po njih, kot na naravni podlagi.«

2 Poslušajte, dragi prijatelji in bratje, to je prav tako lahko razumljivo kot vse drugo, kajti vsa ta nebesa niso nič drugega kot napačen način upodobitve teh duhov. Ko se tako napihujejo, sorazmerno z njimi rastejo tudi njihova nebesa. Da pa boste to v celoti razumeli, vam bom dal razumljiv zemeljski primer.

3 V družbi, v kateri se razpravlja o določeni temi, je človek, ki nima o tej temi niti najmanjšega pojma, a da ne bi bil videti popolnoma neveden, izjavi popolnoma napačen stavek, ki ustreza bolj kamor koli drugam, kot pa k predmetu razgovora. Ko zdaj poda to svoje mnenje, ga na neumnost njegove izjave opozarja splošen smeh. Toda kaj se zgodi potem?

4 Ta človek sprva ni imel veliko zaupanja v svojo izjavo, saj si na skrivaj reče: ‚Tema, o kateri razpravljamo, mi je tako neznana kot središče Zemlje, in kar so o tem povedali drugi, se zdi, da je prav tako nerazumljivo, kot je moja nevednost, zato lahko tudi jaz izgovorim katerikoli stavek, samo zato, da tudi jaz nekaj povem.‘

5 Vidite, do zdaj je bil naš človek precej skromen in spodoben. Toda smeh drugih je razžalil njegovo čast in šele sedaj začne razmišljati o svoji izjavi, katera se mu v njegovem samoljubju dozdeva vedno bolj pravilna, pomenljiva in natančna. Ta ugotovitev je zdaj po njegovem mnenju osnova za odličnost njegove izjave, za kar pa sicer seveda ne more dati nobenega zagotovila, zato se razsrdi, začne svojo idejo vse bolj poveličevati in na koncu išče način, kako bi se maščeval celotni družbi, ki se mu je posmehovala. Začne jim dokazovati, da ga takšni puhloglavci sploh niso razumeli, in jim burno izpostavi, da bi v sto letih komajda toliko napredovali, da bi pravilno razumeli le majhen del tega, kar jim je zdaj tako zlahka navrgel.

6 Nekdo pa se mu približa in mu reče: »Poslušaj prijatelj, tvoj stoletni rok je veliko prekratek, kajti po globljem premisleku sem le kot skozi tančico uzrl izjemno globino tvoje izjave, zato menim, da bo takšna globokoumnost lahko razumljena šele čez tisoč let.«

7 Prejme še podoben, drug, skriven kompliment. Zdaj pa se šele naš človek začenja čuditi svoji neskončni modrosti, se začne strašno napihovati in vidi druge goste in njihove izjave kot mušice proti svojim. Na koncu se povzdigne tako visoko, da jim reče: »Z glavami, ki so vsaj tisoč let zadaj, se ne morem poglobiti v obravnavano temo, saj se zdaj lahko predpostavlja, da ta izjava ne bo razumljena niti čez tisoč let.«

8 Glejte, ta primer je zelo jasen in tako rekoč vzet iz vašega vsakdanjega življenja. Povsem očitno kaže, kako se lahko neumnosti, vključno z lastnikom neumnosti, napihnejo in povečajo. In, če je zadeva z nasprotne strani, seveda na nekoliko zahrbten način dobro nadzorovana, potem je takšna neumnost fiksna ideja in torej dejansko lažno utemeljen duhovni produkt. Če pa je tako na Zemlji, je to še toliko bolj očitno in bolj živo tukaj v kraljestvu duhov. Preden smo se tukaj pojavili, ti nebeški prebivalci svojim nebesom niso pripisovali velikega pomena. Če jih ne bi hranili prebivalci Raja, bi ta nebesa že zdavnaj zapustili. Ker pa so videli, da nas s svojo neumnostjo ne bodo odpravili, so se počutili osramočene in zato je kmalu v enaki meri v vseh začel naraščati njihov ponos in z njim je naraščala tudi njihova nebeška upodobitev.

9 Šele sedaj se zavedo izjemnosti svojega prikazovanja in so zato, da bi pokazali sijajnost svojih nebes, proti nam že uprizorili dve dejanji in predstavo žretja za Abrahamovo mizo. Ker pa se do sedaj nekako

dobrodušno nismo pustili prestrašiti in še vedno vztrajamo na svojem mestu, ti nebeški prebivalci zdaj razmišljajo o pravem, dejanskem maščevanju. Tudi ta manever jim moramo pustiti, da ga izvedejo, kajti šele tako bodo zmožni sprejeti od mene kakšno besedo.

10 Vi pa boste iz tega razumeli pomembno stvar, in sicer, kako se mora oblikovati šola za številne duhove z napačno osnovo, da bi jih postopoma pripeljali na pravo življenjsko pot. Temeljno načelo je naslednje: Zaradi njihove svobode ni mogoče ujeti nobenega duha, dokler se sam ne ujame. Zato je treba tudi tem duhovom dopustiti priložnost, da se bodo, brez poseganja v njihovo svobodo, vendarle na določen način prisiljeni, sami zapletli v lastno mrežo. Ko pride čas, ne vidijo več izhoda, kar se zagotovo zgodi in se morajo predati, kar pomeni prav toliko, kot na Zemlji, ko znanstvenikovo zmotno načelo vsi ovržejo na matematično pravilen način, tako da mora na koncu odnehati in svojemu duhovnemu otroku omogočiti boljšo vzgojo.

11 Kako pa se to zgodi v dobesednem smislu, tukaj v absolutnem kraljestvu duhov, boste po skorajšnjem maščevalnem manevru, videli jasno kot sonce. Ja, moji dragi prijatelji in bratje, v tem neskončno prostranem kraljestvu se dogajajo prizori, katerih si nobena človeška fantazija ne more niti predstavljati. Ko bi vi, če bi Gospod to odobril imeli popoln vpogled, bi videli koliko ljudi na Zemlji in na drugih nebesnih telesih vodi po poti Resnice in videli milijarde prizorov, bi izgubili življenje, kajti povem vam:

12 Nikjer drugje se Gospod ne kaže veličastnejšega in modrejšega in čudovitejšega, kot v tem neskončnem in nadvse raznolikem vodenju duhovnega življenja, kjer ima Njegova Modrost povsod najbolj nezmotljive načine, da vse te neskončne raznolikosti, kot imate navado reči, spravi pod isto streho. –

Vendar počakajmo na ta naš prizor, ker bomo še marsikaj izvedeli.

81. POGLAVJE
Tretje dejanje na tragikomičnem odru

1 Ampak poglejte tudi na naš nebeški oder! Oblaki so potemneli, in velika, okrogla odprtina za ‚Trojico' se vedno bolj oži, in kot bos-

te kmalu videli, bo od vse te svetle odprtine ostala le majhna, drobna luknjica. Zdaj pa le dobro pazite, kaj vse se bo pojavilo.

2 Glejte, zdaj je v tem celotnem nebesnem prostoru že popolnoma temno in robovi oblakov postajajo žareči. Sliši se tudi pridušeno ropotanje, ki se zdi kot mogočno oddaljeno grmenje. Sedaj že tudi v daljnem ozadju ogromna ‚Trojica' postaja žareča od jeze in iz Kerubinovih ust začenjajo bliskati strele. Nevihta se približuje in izza oblakov se pojavijo plameni, ki kakor mogočne strele izbruhnejo preko širokega prostora.

3 Prizor postaja vedno bolj ognjen in hrupen. Kot lahko opazite že tudi mogočni snopi plamenov z glasnim pokanjem, kot toča, padajo na ta nebeški parter. Kamor pade takšen snop plamenov, vžge snov, katere se dotakne in besen ogenj se razširja vedno bolj naprej. Kaj pravite na ta prizor?

4 Mislim, da bi se zaradi tega lahko počutili precej tesnobno, zato se mi ne zdi priporočljivo da čakate do konca tretjega dejanja tega obupnega nebeškega spektakla. Toda povem vam, da je v naši moči, da ta ogenj takoj ustavimo, kadar koli želimo. Zato se nam tega ognja ni treba niti najmanj bati. Toda kar lahko storimo, bomo naredili in celo moramo narediti, in sicer, da na ta ogenj odgovorimo s proti ognjem, ki bo začel zelo občutno žgati naše nasprotnike. Ko pa ga bodo naši nasprotniki občutili, bodo planili in poskušali ognju ubežati. Vendar jih bo naš ogenj ujel in v njih použil njihovo zlobo. Šele nato bodo lahko sprejeli naše besede za svoje odrešenje.

5 In glej, zdaj zamahnem z roko in takoj nešteti beli goreči snopi padajo skozi temačno rdečino na nebeški oder. Vse je ujeto v soparnem ognju, in zdaj, – ali slišite tuljenje naših nebeških prebivalcev? Poglejte, kako množično hitijo skozi plamene in kličejo na pomoč. Toda vsak ubežnik je obdan z ognjenim stebrom, pred katerim se ne more rešiti. Zdaj je že ves oder poln, in cela, zelo številna goreča skupina plane navzdol v parter. Sedaj lahko opazujete hudourniške tokove vode, ki bruhajo med stelami, kar prinaša občutno veliko olajšanje našim gorečim prebivalcem.

6 Pravite: »Dragi prijatelj in brat, to je res grozen način zdravljenja.« Jaz pa vam povem, da tako mora biti, da bi ti hudo bolni ozdraveli, kajti takšna bitja spadajo v duhovnem odnosu, med bolnike s protinom, to zlo pa je mogoče pozdraviti le z močno duhovno ognjeno parno kope-

ljo. Tudi vi imate na Zemlji parne kopeli, ki so še posebej zdravilne za tegobe protina; zakaj v kraljestvu duhov potem tudi ne bi bilo podobnih parnih kopeli?

7 Povem vam, da ni pojava na Zemlji, ki ga ne bi bilo mogoče podobnega najti v kraljestvu duhov. Tako ta pojav še zdaleč ni tako nenavaden, kot ste morda sprva mislili, le da tega ognja ne smete enačiti z vašim zemeljskim ognjem, kajti tukaj ogenj, ko se pojavi, kaže le na veliko vnemo. Kot ste videli, so se nam prebivalci teh nebes hoteli maščevati in nas spraviti v beg s svojo veliko vnemo, ki je posledica njihovih zmot in zla, ki iz teh izhaja.

8 Ker pa nebeški način delovanja ni vračanje milo za drago, ampak le delati dobro tistim, ki nas želijo uničiti, in blagoslavljati tiste, ki nas preklinjajo, nismo šli proti njim s podobnim ognjem, ampak z ‚ognjem ljubezni', v prav takšni meri, kot je bil njihov ‚ogenj jeze', ki so ga izlili na nas. To je tisto, kar pomeni zgrinjanje žarečega oglja nad glavami naših nasprotnikov. To bodo kmalu sprevideli, ko jih bo ‚živa voda', ki smo jo izlili nanje, zadostno prepričala.

9 Zdaj pa poglejte, kako se vsa več kot tisoč glava množica nebeških prebivalcev, skrči na svojo prvotno razsežnost, kar kaže, da so v svoji vnemi zdaj doživeli pravično ponižanje. Tudi celotna, prej še zelo napihnjena nebesa, se v enakem razmerju zdaj tudi skrčijo nazaj v prvotno obliko. Ogenj ugasne in naši nebeški prebivalci zdaj stojijo pred nami, kot popolnoma goli. In kot lahko opazite, jih začenja prevzemati dobrodejen občutek sramu, ki je vedno zanesljiv znak, da je premagani sprevidel svojo neumnost in z njo povezane nepravilnosti.

10 Sedaj pa so tudi že zreli in bolj pripravljeni od mene slišati besedo, kot je bilo to doslej. Zato bom tudi takoj zastavil vprašanje nekdanjemu lažnemu Petru, ki stoji v ospredju, in mu rečem: »Glej, ti domnevni Peter, še vedno smo tukaj, ker vse tvoje nebeške moči in sile niso mogle nič opraviti proti nam. Ker je to tebi in tvoji družbi dobro vidno, mi zdaj povej, za koga me imaš? Ali sem od spodaj ali nemara bolj od zgoraj?«

11 Lažni Peter reče: »Zdaj me poslušaj! Jaz in celotna družba smo bili in smo še vedno ujeti v veliki zablodi. Toda sedaj jasno vidim, da morajo imeti ta skrajno obupna nebesa, v katerih smo bili vsi tako boleče obravnavani, svoje izjemno posvečene poti. In vidimo tudi, da če bi se tovrstni prizori v teh zelo spornih nebesih pogosto ponavljali, bi

jih prav tako lahko šteli za prvo stopnjo pekla, – če pa že ne, pa vsaj za dobro vzdrževane vice. Zato te zdaj v imenu svojih bratov prosim, da nas osvobodiš iz teh izjemno usodnih nebes, če ti je to mogoče! Skupaj s to prošnjo polagam k tvojim nogam mojo prepoznano lažno osebnost v Petru, in priznavam iz dna svojega srca, da ne le, da nisem primeren za Petra, ampak da sem še preveč slab in neumen, da bi bil zadnji pastir prašičev na kakšnem duhovnem pašniku, po pogojem, da nekje v tem okolju obstaja takšna zaposlitev.

12 Ne prosim te za nič drugega, kot za osvoboditev iz teh ‚kartonastih nebes'! Kamor koli želiš mene in vse ostale postaviti, smo pripravljeni tudi za suho hrano, z vsem srcem služiti Gospodu. Le z vicami in peklom nam prizanesi, saj smo na strašljiv način občutili, kako zelo močno gori ta ogenj, četudi za kratek čas, a dovolj občutno, da si ga bomo za večne čase zapomnili.«

13 Zdaj rečem jaz: »No, dobro, to govorjenje mi je bolj všeč kakor prejšnje. Oblecite se in nam sledite v ‚raj', kjer že več vaših bratov čaka na podobno odrešitev!«

Zdaj glej, goli so nenadoma oblečeni v svetlo sive platnene suknje. In, ko zdaj zapuščamo ta kraj, nam sledijo in prvič zares hvalijo in častijo Boga. Pravite, da so te platnene suknje videti kot pravi vojaški mrežasti jopiči, in vse skupaj izgleda kot bedna vojaška povorka.

14 Ja, moji dragi prijatelji, oblačila so tukaj urejena v skladu z Resnico in dobrim, ki izhaja iz nje. Koliko resnic in dobrega pa je bilo prisotno v teh duhovih, ste lahko jasno videli iz njihovih nebes in iz njihovega načina delovanja, zato tudi ta oblačila popolnoma ustrezajo njihovemu stanju.

Kaj pa se bo naprej zgodilo, bomo zelo dobro videli ob naslednji priložnosti.

82. POGLAVJE
Prihod na novo pridobljenih v ‚rajski vrt'. Priznanje njihove krivde.

1 Vidite, že spet smo v tako imenovanem ‚Raju'. Zlahka se lahko prepričate, da je še vedno takšen, kot smo ga poprej videli in ga zapustili. In poglejte tam, sredi raja, nas čakajo znani prebivalci raja, in sicer veliko

bolj ponižni in razmišljajoči kot je bilo to prvič, ko smo prišli k njim iz samostana. Tudi naši ‚nebeški prebivalci' nas ponižno spremljajo; in tako gremo s tem novim ulovom naravnost k znanim rajskim prebivalcem.

2 Poglejte, naš nekdanji predstojnik tega raja in dva govorca presenečeni ostrmijo, saj že od daleč vidijo da nam sledi vsa nebeška cerkev, kajti na osvojitev nebes niso bili pripravljeni in so o naši odpravi v nebesa razmišljali kot o preizkusnem kamnu, ko se bo morala izkazati nesporna resnica našega morebitnega poslanstva.

3 Glede na to, da se vsa nebesa pomikajo za nami, ponižana in poražena, prior pravkar reče svoji družbi: »Poslušajte, prijatelji, v teh okoliščinah bo celotna zadeva dobila čisto drugačen videz. Te tri je k nam zagotovo poslala nam še neznana božanska moč; to je zdaj jasno kot sonce opoldan na Zemlji. Toda kaj naj zdaj storimo ob tej strašni gotovosti, je povsem drugo vprašanje. Kakšna je naša vest? Kakšno je bilo naše prejšnje vedenje do teh visokih glasnikov? To je povsem drugo vprašanje.
Po njihovem morebitnem sodniškem izreku pridemo, če bo vse v redu, v vice, ali, Gospod nam pomagaj! – celo v pekel? Poslušajte, prijatelji, to je še eno čisto drugačno, strahovito obupno vprašanje!

4 Zdaj se nam približujejo s strašno resnimi obrazi, na katerih res ne vidimo veliko tolažbe. Če pa se samo spomnim, kakšno je bilo naše duhovniško življenje na svetu, in pomislim, kako mi, ki dobro poznamo Gospodov evangelij, pa vendar ga med seboj nismo niti z besedico doživljali na pravi krščanski način, tako da smo dobesedno delovali proti čistemu božanskemu duhu, o bratje, potem ni nič bolj zanesljivega kot je to, da nas vse skupaj v teh žalostnih okoliščinah ne čaka nič drugega kot najbolj grozen in najbolj vroč pekel! Skoraj bi začel kričati, naj se gore zrušijo na nas, da se nam ne bi bilo treba soočiti s tako strašnimi sodniki!«

5 Drugi, boljši govorec se obrne k priorju in reče: »Poslušaj, prijatelj in brat; po mojem mnenju ne smemo še prezgodaj obupavati, saj bo za to še dovolj časa, če bomo zares obsojeni. Poznamo star pregovor, ki pravi: ‚Dobra beseda vedno dobro mesto najde.' Zato se zanesimo na našo prošnjo in na našo največjo možno ponižnost, in ne obupavajmo prehitro nad Gospodovim velikim usmiljenjem. Kdo ve, ali nas bodo ti trije glasniki sodili z najstrašnejšo in neizprosno strogostjo; kajti, če so od Boga poslani, bodo zagotovo boljši in blažji v svoji sodbi, kot smo bili mi kadarkoli do domnevnih grešnikov proti naši edino zveličavni cerkvi.«

6 Prior reče: »O dragi brat in prijatelj, tvoja tolažba je sladka kot satje in najboljše mleko. Če pa pri tem pomislim na Kristusove besede v Evangeliju, ki jih je Kristus, Gospod, izrekel ‚lažnim prerokom', in sicer kristjanom in duhovnikom samo po imenu: ‚Pojdite od Mene, prekleti, v večni ogenj, pripravljen od hudiča in njegovih angelov, kajti Jaz vas ne poznam, storilci zla, ki ste se vedno upirali Svetemu Duhu!' Prijatelj, kaj porečeš na to besedilo?«

7 Drugi reče: »Ja, brat, to je izjemno grozno besedilo, ki se nam popolnoma prilega. Ob tem pa ti moram tudi še priznati, da se ne počutim niti najmanj zrelega za pekel. Če Gospod res ne bo bolj usmiljen, kot smo bili večinoma mi na svetu, potem bi se to besedilo v najhujši meri pri nas najbolj pravično uporabilo. Kajti piše: ‚Bodi usmiljen in našel boš usmiljenje!' Toda ravno v tem grmu tiči zajec, ker usmiljenja na svetu nismo poznali. Če samo pomislim s kakšno lahkoto in s kakšnim zmagoslavnim veseljem smo s prižnic pogosto obsodili celo narode na pekel, se začnem silno bati in moje prejšnje tolažilne besede, ki sem ti jih prej namenil, začenjajo zdaj tudi zame izgubljati vsak pomen.«

8 Tretji reče: »Prijatelji in bratje, popolnoma vas razumem, izgubljeni smo! Zato je moje mnenje, da bi se morali združiti in oditi skupaj naravnost do glavnega glasnika, ki je tam v sredini, in ga ne bi smeli prositi za nič drugega, kot le za ne najbolj vročo stopnjo pekla in mu tako prihranili grozljivi sodni izrek, in sicer, ob edinem upoštevanju dejstva, da smo bili na Zemlji večinoma s strani cerkvene oblasti prisiljeni ravnati tako in nič drugače. Izpolnjevali smo samo cerkvene predpise, ne glede na to, ali so bili pravi ali ne. Zato mislim, da tudi če bi se na svetu zavedali, da takšno ravnanje ni v skladu z Božjo besedo, in da s tem ne služimo Bogu, ampak Mamonu, tudi ne bi zlahka mogli ravnati drugače.

9 Raje bi umrli mučeniške smrti, kot da bi delovali proti Kristusu! Toda ravno zaradi naše cerkve, je bila naša vera prešibka, da bi to lahko storili. Zato predvidevam, da naša krivda ni takšna, da bi si zaslužili najhujši pekel. Bogu vsa čast in Njegovo Ime naj bo vedno hvaljeno nad vsem drugim! Menim, da z nami nima najhujših namenov, zato v najbolj ponižnem miru čakajmo, kako se bo Gospod odločil o nas!«

10 Zdaj poglejte, vsa družba se z njim ponižno strinja. In zato, ker so se vsi primerno ponižali in tudi med seboj prepoznali svojo krivdo, se jim bomo tudi popolnoma približali in zanje sprejeli pravično odločitev.

Toda vidva ob meni bodita popolnoma resna, saj je v tej družbi še veliko takega, kar je treba iz nje popolnoma odstraniti, preden bo primerna za višje poslanstvo.

83. POGLAVJE
Večna Božja beseda kot Kristusov sodni stol

1 Sedaj smo že na pravi govorni razdalji tej družbi menihov, zato se mi zdi primerno, da jim takoj obnovim moja vprašanja, da bi iz teh ugotovili v kolikšni meri je ta družba napredovala, glede na naš prejšnji pogovor z njimi.
Sprašujete, če se je treba v tem duhovnem svetu tudi vedno izražati z besedami? Ali ni mogoče duhovom moje popolnosti že na prvi pogled prepoznati v takšnih goljufivih duhovih, kakšna je njihova notranjost, brez izmenjave besed?

2 Povem vam, da je vsakemu duhu najvišjih nebes omogočeno, da lahko na prvi pogled spregleda vsakega nepopolnega duha. Vendar s tem nepopolnemu duhu ne pomaga kaj dosti, kar je blizu primeru, ko je nek zločinec na Zemlji ujet. Sodišče je po pričah že na prvem zaslišanju popolnoma prepričano, da je ujeta oseba kriva določenega kaznivega dejanja. Ne glede na to se zločinca ne more obsoditi na zakonito kazen, in to tako dolgo, dokler zločinec sam ne prizna svojega zločina. Beseda pa je edino sredstvo notranjega povnanjenja, ali pa se z besedo tako človek kot duh, izpostavita zunanjemu pogledu in s tem pokažeta svojo notranjost.

3 Zato je tudi tukaj zgolj moje spoznanje notranjega stanja teh duhov, samo po sebi praktično neuporabno. Vendar zaradi tega spoznanja lahko vodim duhove do njihove lastne izjave, tako da se mi nikakor ne morejo izmikati in morajo z besedo razkriti svoja notranja občutja in jih izpostaviti splošnemu pogledu.

4 S tem je tudi v polnosti Resnice razviden tudi tisti del Svetega pisma, kjer je povedano: ‚Tudi s streh bo glasno oznanjano!‘ In spet beremo, kot pravi Pavel: ‚Vsi se bomo morali razodeti pred Kristusovim sodniškim stolom!‘, kar pove toliko kot ‚Vse se mora razodeti ali povnanjiti skozi besedo, ker je Beseda dejansko Kristusovo razsodišče. In ‚oznanjati s streh‘ pomeni, da bo vsak sojen po svoji lastni besedi, bolje rečeno, da se bo vsak moral popolnoma povnanjiti. Kajti tako kot je s

streho zaščitena hiša, je tudi beseda, duhovno vzeto, tisto samoljubeče in samozaščitniško sredstvo, s katerim se človek v svojem telesnem življenju čim bolj varuje pred zunanjimi hudimi urami. Čeprav je beseda v duhovnem smislu enaka strehi hiše, pa tukaj v duhovnem svetu ne nudi več zaščite, zato je rečeno ‚glasno oznanjanje s streh', kar pomeni, da se skozi lastno besedo odstranijo vse notranje slabosti. Takšne izraze ste že pogosto slišali; kljub temu pa ne bo odveč, če slišite še naslednje.

5 Zato bom iz prav vam znanega razloga, svoje vnaprej določeno vprašanje naslovil na to družbo menihov. Potem boste iz njihovega odgovora razvideli, kakšno zlobno in temačno jedro se skriva v njih. Sedaj pa pozor! Zdaj postavim vprašanje, ko rečem:

6 »No, kot vidite, sem se po osvojitvi vaših nebes zopet vrnil; kako je zdaj glede vašega notranjega spoznanja in potem z vašim ponižanjem? Ali se še vedno imate za resnične Gospodove služabnike ali bolj za samovoljne prevarante ljudstva?«

7 Prior reče: »Preizkusili smo se in ugotovili, da si popolnoma zaslužimo peklensko kazen, saj smo po tehtnem premisleku v celoti spoznali, da si pravi glasnik Božje pravičnosti in zato obdarjen z močjo, od katere vsi naši zidovi in stolpi razpadejo kot pleve. Smo in ostajamo večni Gospodovi dolžniki, in vsak od nas nosi toliko tega dolga na svojih plečih, da nikomur glede na Božjo pravičnost večno nikdar ne more biti odpuščen. Zato ti nimamo več kaj reči, ampak te prosimo, če ti je to mogoče, le za toliko Božje milosti in usmiljenja, da nas zaradi naše krivde ne obsodiš na najbolj bridek in najbolj boleč pekel.«

8 Če bi se bilo mogoče tukaj spovedati, bi se hoteli spovedovati sto let, glede na stopnjo pokore, ki je povezana s spovedjo, da bi dobili odvezo za svojo krivdo. Ker pa to tukaj ni več mogoče in po Pavlovih besedah ležimo tako kot smo padli, nam ne preostane drugega, kot da z žalostjo pričakujemo pogubno sodbo.«

9 Zdaj pa jaz rečem: »Ali mislite, da bi se bilo s spovedjo mogoče znebiti grehov? Če je takšna vaša vera, mi povejte ob kateri priložnosti je Gospod na Zemlji določil spoved kot sredstvo za odpuščanje grehov?«

10 Prior reče: »Dragi prijatelj! To boš ti zagotovo vedel, da je Gospod Svojim apostolom podelil moč, da stvari vežejo in razvežejo. Jasno kot beli dan je, da je Gospod določil spoved, saj tudi apostol Jakob izrecno

pravi: ‚Priznajte svoje grehe drug drugemu.‘ Če razmišljamo o tem, pa tudi o drugih besedilih, je nemogoče dvomiti o tem, da je Gospod očitno določil spoved kot sredstvo za odpuščanje grehov.«

11 Zdaj rečem jaz: »Poslušaj, prijatelj in brat, če tako razumeš Božjo besedo, ni čudno, da si tukaj tako obupan. Povej mi, kakšna neumnost bi bila lahko večja od tega, da bi dvema sovražnima človekoma, torej dvema vzajemnima grešnikoma ali dolžnikoma, sčasoma to stanje otežilo vest in bi zato, da bi se tega težavnega stanja znebila, odšla k drugemu človeku in hotela, da ju ta popoln neznanec, katerega ta obojestranska sovražnost niti malo ne zadeva, osvobodi njune krivde ali dolga. Povej mi, kako bi jima sedaj lahko takšen tujec dal odvezo, če z odplačilom dolga nima nič opraviti? Kaj bi bil on potem? Ali ne bi bil velik prevarant? V svojih mislih se z mano strinjaš. Dobro, vendar, da ti bo postala zadeva še bolj jasna?

12 Recimo, da A dolguje B–ju tisoč goldinarjev. Toda A namesto, da bi jih B–ju pošteno vrnil, se pusti zapeljati prevarantu C, kateremu A nikoli ni bil dolžan niti beliča, da bi njemu v celoti s sto goldinarji odplačal dolg B–ju, ki znaša tisoč goldinarjev. Kaj bi B rekel o tej poravnavi dolga? Ali bi to pomenilo, da je A prenehal biti dolžnik B–ju? Mislim, da celo peklenski duhovi ne bi mogli tega zagovarjati. Tako, da tega od Gospoda niti najmanj ne moremo pričakovati, saj je On Sam najvišja Ljubezen in Modrost.

13 Zato bo treba tvoja citirana besedila o moči odpuščanja grehov podvreči še drugi razlagi, kajti tvoja prejšnja nikakor ne ustreza resnici. Dal pa ti bom kratek rok, da o tem pošteno premisliš in mi potem poveš, do kakšnega zaključka si prišel. Vendar več kot sedem minut ne smeš o tem razmišljati. In tako se izprašaj v duhu in resnici. Amen.«

84. POGLAVJE
O grehu zoper Svetega duha

1 Vidite, naš prior je že raziskal svojo notranjost in nam začenja o tem pravkar govoriti. Zato poslušajte, ko pravi: »Dragi prijatelj, tvoje primere in tvoje vprašanje sem dobro pretehtal v vsej globini svoje notranjosti in ti o tem ne morem reči ničesar drugega, kot to, da imaš

popolnoma prav. Kajti zdaj prvič v svojem dvojnem življenju vidim, da je spoved zelo velika napaka tako v božanskih, kot v medsebojnih pravicah bratov.

2 Zato si, kot zdaj vidim, ne moremo zamisliti nič bolj neumnega, kot to, da bi se morala dva medsebojna dolžnika zadovoljiti s tem, da eden ali drugi postane razbremenjen dolga, ko tretji, ki nima nič z dolgom enega ali drugega, lahko odpusti dolg enemu ali drugemu. Ali celo takrat, ko bi tretji s sprejetjem majhnega zneska, kar je seveda najbolj nepravičen način na svetu, uspel prepričati dolžnika, da je s tem v celoti poplačal znatno večji dolg svojemu upniku. O prijatelj, to mi je zdaj tako jasno kot tukajšnji prosojen zrak. Zdaj pa sledi drugo vprašanje:

3 Če je prepričljivo in nedvomno tako, kakšna usoda na koncu čaka vse neumne spovednike in spovedance? Če pomislim, da je v moji cerkvi to prav najbolj bistveno ‚conditio sine qua non', potem me po celem telesu oblije hladen znoj.

4 Toda kako je bilo mogoče, zavoljo Boga našega Gospoda, da je ta strašna neumnost pognala tako globoke in neizkorenljive korenine? O prijatelj, rad bi se pokoril za svojo neumnost v peklu, a najprej naj le za tri leta pridem na Zemljo z nesmrtnim telesom. Cerkvi bom prižgal luč, ki bi bila zanjo veliko bolj nevarna, kot razgreti kos železa za kapljico vode. Kajti predobro vem, kako strašna je trdoživost, s katero visoko duhovništvo te cerkve vztraja pri tej najbolj nesmiselni prevari, in tudi vidim, da se je po običajni, naravni poti, ne bodo nikoli odrekli. Zato bi šel, kot rečeno, z nesmrtnim in neuničljivim telesom dol, da bi naredil konec tej in toliko drugim nič manj pomembnim neumnostim te cerkve.«

5 Zdaj rečem jaz: »Dragi prijatelj in brat, Gospod tega od tebe ne potrebuje. Toda tu razumi s pravega zornega kota, kaj pomeni odpuščanje grehov, potem ti bo dano na milijone priložnosti, da to vedenje tukaj uporabiš neizrekljivo bolje in koristneje, kot če bi ti bilo dopuščeno preživeti tisoč let na Zemlji z vsemi različnimi čudodelnimi sredstvi.

6 Kajti Zemlja ni kraj očiščenja, ampak le kraj preizkušanja svobodne volje in zato je tam tudi vse zastonj. Zdrava pamet in neumnost, Satan in angel lahko hodita drug ob drugem.

7 Da pa bi se volja duha zmogla izvajati v svoji svobodi, morajo biti na nebesnem telesu različne skušnjave, ki nenehno delujejo tako, da

človeka odvračajo od resnice k laži. Tako mora vsak človek pa tudi celotna družba voditi stalen boj, skozi katerega se izvaja vitalna sila, in svobodna volja mora sprejeti neko določeno smer.

8 Če bi torej hotel svojo namero uresničiti na nekem nebesnem telesu, kot v neki cerkveni družbi in prinesti tja dejavno luč, bi moral najprej odstraniti dražljaje mesa, in sicer spolni dražljaj, nato živa občutja in tudi vse druge potrebe telesnega človeka. Toda, če bi kaj takega lahko storil ali zmogel, kaj bi potem človek bil na nekem nebesnem telesu?

9 Glej, iz teh živih dražljajev se nadaljuje človeški rod. Zato ti bo zdaj zagotovo jasno, da izkoreninjenje vsega napačnega in s tem povezanega zla pri ljudeh na nebesnih telesih, si ni mogoče v polnosti predstavljati na noben drug način, kot z izkoreninjenjem samega človeštva, potem bi tudi sprevidel, da bi bila tvoja domnevna tri leta čudežne prisotnosti na nebesnem telesu za popoln obrat k dobremu, od vsega napačnega in slabega, veliko manj plodovita za sedanjost in za prihodnost, kot je bilo zemeljsko bivanje Gospoda in življenje mnogih apostolov in učencev, napolnjenih z Njegovim duhom.

10 Ampak, povedal ti bom, zakaj bi šel ti pravzaprav rad na Zemljo. Glej, za to sta dva razloga; glavni razlog je maščevanje, drugi pa je, ker hočeš Gospodu ugajati in nadoknaditi svojo neumnost na povsem napačen način, s še bolj neumnimi in slabimi sredstvi! Zato hitro opusti svojo namero in namesto maščevanja dovoli svojemu srcu, da v njem vzklije prava bratska ljubezen do bližnjega, in potem boš kmalu v sebi jasno spoznal, kako se je veliko bolj smotrno tukaj na kraju najbolj pravega očiščenja, zoperstaviti neumnostim sveta, po najbolj modrem in ljubečem Gospodovem načrtu.

11 Kajti, kot vidim, si ti skupaj s tvojo celo družbo, vse to razumel in sprevidel, zato te moram zdaj opozoriti na to, da mi še vedno dolguješ pravi odgovor glede besedila v Svetem pismu o odpuščanju grehov. Prej ne moremo narediti nobenega nadaljnjega koraka, dokler ne bomo to zadevo obširno in v celoti obravnavali. In tako mi potem daj odgovor, in sicer najprej o besedilu iz Svetega pisma, ki se nanaša na rešitev in razrešitev (Matej 18:18, kot tudi Janez, 20:23). Ko boš na to odgovoril, potem bomo šele prešli na Jakoba. In tako potem govori!«

12 Prior reče: »O dragi, vzvišeni prijatelj! O tem mi bo neizmerno težko govoriti, zato te najbolj ponižno prosim, da mi ne zameriš, da ti

v zvezi s tem ne morem dati zadovoljivega odgovora, saj tudi smrt ne more vzeti nič, kjer ni ničesar.«

13 Zdaj rečem jaz: »Glej, vedel sem, da bo tako. Hotel si iti na Zemljo, da bi izboljšal svojo cerkev; povej mi, kako bi to storil, če ti za tak podvig manjka najbolj potrebno in najbolj bistveno?«

14 Prior reče: »O vzvišeni prijatelj, resnično, moja neumnost raste kot plevel na pognojeni zemlji. Šele sedaj po tvoji razlagi vidim, da nisem primeren niti za čuvanje prašičev, kaj šele za čudodelnega izboljševalca cerkve. O povej mi, koliko ogromne neumnosti še tiči v meni?«

15 Rečem jaz: »Povem ti, še vedno velik delež, vendar ti bom dal odgovor na moje vprašanje, ki bo v tebi delal čudeže. Zato bodi pozoren, kako ti bom zdaj odgovoril; in tako poslušaj.

16 Obrazložil ti bom Janezovo besedilo, ki je razsvetljeno po Svetem Duhu, z besedami: ‚Prejmite Svetega Duha; tistim, katerim grehe odpustite, jim bodo tudi v nebesih odpuščeni; komur pa jih boste zadržali, bodo zadržani tudi v nebesih.« Takšno je besedilo, toda kako ga je treba razumeti?

17 ‚Prejmite Svetega duha‘ – pomeni toliko kot: Postanite razsvetljeni z Mojo resnico‘, in še globlje pomeni: ‚V vsem Mi sledite!‘ V najglobljem pomenu pa: ‚Ljubite se med seboj, kakor Sem vas Jaz ljubil!, kajti iz tega, če se boste ljubili med seboj, se bo spoznalo, da ste Moji pravi učenci.‘

18 Vidiš, to je resničen pomen ‚prejetja Svetega Duha‘, saj Gospod ni dal nobene druge zapovedi kot zapoved ljubezni, zato tudi ne more dati drugega duha, kot le duha ljubezni. Ali razumeš to besedilo? To mi potrjuješ v svojem srcu, no, potem gremo dalje.

19 ‚Tistim, katerim ste odpustili grehe, jim bodo odpuščeni tudi v nebesih‘, pomeni, da če kdo od vas po Mojem Duhu Ljubezni in Modrosti, svojemu bratu odpusti dolg, ki ga ima brat do njega, potem bom tudi Jaz odpustil ta dolg, ne samo dolžnemu bratu, ampak tudi ves dolg do Mene, ki ga ima tisti, ki je dolg odpustil. Če pa nekdo v nasprotju s tem, kar piše v drugem delu besedila, ne odpusti bratu dolga, potem bom zato tudi Jaz odtegnil upniku dolg. Če pa se hoče upnik spraviti s tistim, ki je proti njemu grešil, dolžnik pa sprave ne bi hotel, potem bom tudi Jaz do dolžnika ostal nepomirljiv, dokler se s svojim nasprotnikom ne bo spravil.

20 Glej, to je edina nebeška razlaga tega besedila.
Toda kar zadeva grehe, ki jih človek zagreši proti Bogu in nato proti svojemu lastnemu duhu; teh grehov ne more nihče odpustiti, razen tisti proti čigar svetemu redu so bili storjeni. Greha proti lastnemu duhu zagotovo ne more odpustiti nihče drug kot lasten duh sam, torej da sebe s popolnoma resno voljo in iz ljubezni do Gospoda zataji, z namenom, da nikoli več tega greha ne zagreši.

21 Kar pa se tiče greha proti Božjemu Duhu, ki je sam po sebi delujoča Gospodova ljubezen, bo zagotovo jasno, da če bi se nekdo samovoljno zoperstavil najsvetejšemu in najbolj dejavnemu sredstvu milosti, se potem pojavi zelo pomembno vprašanje: S kakšnimi sredstvi se bo rešil, če se najbolj predrzno bori proti Najvišjemu, nad katerim ni več nikogar?

22 Vidiš, to je potem popolna in smiselna razlaga teh besedil o odpuščanju grehov, ki pa je identična in zelo jedrnato predstavljena v najbolj vzvišeni Gospodovi molitvi, kjer je nepreklicno rečeno: ‚Odpusti nam naše dolge, kakor jih tudi mi odpuščamo svojim dolžnikom.‘ In to ne pomeni: Odpusti nam naše dolge glede na stopnjo naših spokornih dejanj, saj smo se spovedali in opravili še druga spokorna dejanja, da nam je naš spovednik odpustil naše grehe. In še na drugem mestu je zapisano, kjer je rečeno: ‚Bodi usmiljen in našel boš usmiljenje‘. Tukaj tudi ni rečeno: Spovejte se in vaši grehi vam bodo odpuščeni.

23 In v priliki o izgubljenem sinu Gospod tako rekoč s Svojim prstom pokaže, katero je najbolj veljavno sredstvo za pridobitev odpuščanja svojih grehov, namreč, pravo, ljubeče in ponižno ter ljubezni polno kesanje do Boga, najboljšega in najbolj ljubečega Očeta vseh ljudi!« –

85. POGLAVJE
Gospodova beseda! Pravi sodnik.

1 Kar zadeva Jakoba, nikakor ne pravi, da bi se morala skupnost za svoje morebitne grehe ‚spovedati‘ starešini občine, ampak želi le povedati, da noben brat v skupnosti ne sme ničesar skrivati pred drugim in pred celotno skupnostjo, in naj ne želi, da bi ga imeli za boljšega, kot je v resnici. Le to je razlog, zakaj Jakob priporoča, nikakor pa ne zapoveduje, da si drug drugemu priznamo svoje grehe in napake.

2 Če pa je vse to neizpodbitno tako, kaj je potem ušesna spoved v katoliški cerkvi? Povem ti, to ni nič drugega kot obrestna banka grehov, kamor ljudje prinašajo svoje življenjske obveznice in zadolžnice. S tem prenosom jih s cerkvenim oderuštvom naredijo dvojno obrestovane, enkrat vsak zase, in drugikrat, ker se s spovedjo umaknejo izpred oči svojih bratov in soljudi, tako da ti ne vedo kdo so v resnici v svoji notranjosti in jih takoj po spovedi spet imajo za nadvse poštene ljudi, medtem ko ti po spovedi ostanejo na las isti, kot so bili pred spovedjo.

3 Na ta način se vsi spovedani grehi le ohranijo in jih vsak lastnik dobi nazaj z dobrimi obrestmi, ko je na ta način ogoljufal sebe, potem pa vse svoje soljudi! Sebe, ker se je po vsaki spovedi videl kot človek, ki je popolnoma vreden Božje milosti in si s tem olajšal vest, kar mu je prineslo določeno zadovoljstvo. Toda prevara svoje soljudi, tako da nikoli ne vedo kakšen je v resnici in so ga zato tako rekoč prisiljeni imeti za veliko boljšega, kot je v resnici.

4 To so torej obresti in se imenujejo dvojna prevara! In ta prevara postane še glavna prevara, ki je v tem, da oseba, ki se izpoveduje, zapade v zmotno prepričanje, da je popolnoma opravičena pred Gospodom.

5 Lahko ti zagotovim, da če bi Juda izdajalec, ustanovil krščansko skupnost, bi bila gotovo boljša od te, ki ne izhaja iz krščanstva, ampak iz poganstva, ki je le malo zasoljeno s krščanstvom. Kajti tako kot je sol le najmanjši del jedi, je tudi krščanstvo v tem poganstvu najmanjši del. To bi bilo sicer še znosno, če bi le bilo dobro. Toda, če je sol stara, kako lahko začini čisto poganstvo, da postane krščanstvo?

6 Poganstvo je imelo veliko bogov, zato se tudi z novo začimbo ni moglo zadovoljiti z enim Bogom, ampak je iz njega naredilo tri. In po tem Troedinem Bogu, so se pobožanstvili tudi ljudje, ki so živeli na Zemlji, da bi s tem dobili nadomestilo za svoje obrabljene ‚polbogove' in ‚hišne bogove'. Staro poganstvo je bilo za duhovnike nadvse donosno, čisto krščanstvo pa je nasprotovalo takšnemu zaslužku, ker je izrecno rečeno: ‚Zastonj ste prejeli, zastonj dajajte'.

7 To za poganstvo ni bilo donosno, zato so raje naredili ‚Register grehov'. In ker je bilo po Mojzesovi postavi premalo greha, so se samovoljno dodajali novi zakoni, ki jih je bilo precej težko obdržati. Poleg registra grehov in zelo obsežne knjige zakonov, je bila za odpuščanje grehov ustanovljena ‚spoved', s katero je bilo potem človeštvo napelja-

no do vseh vrst donosnih pokor. S tem se je s pomočjo drugih donosnih bogoslužnih obredov beatifikacijski pontifikat povzpel do takšnega svetovnega blišča, pred katerim so trepetali vsi kralji!

8 Da pa bi ta edini posvečeni pontifikat postal še bolj neodvisen in deloval še bolj neomejeno, je z odličnimi sredstvi oblikoval mogočno stalno vojsko, z več kot milijon močnimi možmi, ki so vsepovsod oblegali gradove, trdnjave, mesta in države cesarjev, kraljev in knezov in jih nepremagljivo zasedali, s čemer so postala vsa kraljestva podrejena in obdavčena. Vojsko predstavljajo ‚duhovniki' in ‚menihi', sredstvo pa je ‚celibat'. Na ta način je bila (nova) poganska cerkvena moč nepremagljiva. Ker pa mora imeti vsak vladar skrivne ogleduhe, če hoče vedeti kakšno je stanje med njegovimi podložniki, so bili takšni tajni vohuni za pontifikat izjemno potrebni. Toda kdo so bili ti vohuni? Glej, celotna duhovščina.

9 In kako se imenuje sredstvo, s katerim so se in se odkrivajo skriti nazori? Z ničemer drugim kot s ‚spovedjo'. In glej, to je tudi druga pridobitev, in to za spovednike, torej za vso mračno duhovščino.

10 In iz česa se sestoji ta pridobitev? Povem ti, da ne gre za nič drugega, kot da so za cerkev vsi izpovedani grehi evidentirani kot cerkvena korist, hkrati pa tudi še iz sebične prevare, s katero se spokorniki zavajajo v zablodo, da so pred Bogom popolnoma opravičeni tolikokrat, kot so se pogosto izpovedali.

11 In s takšnim ‚dobičkom' preskrbljeni stojite zdaj tukaj, zato se sedaj lahko spet zastavi novo vprašanje, ki se glasi takole: Kaj boste zdaj izrekli, da bi zmanjšali ali celo popolnoma odplačali najbolj peklenski dobiček? Kajti pri tem moram takoj omeniti, da nihče večno ne more vstopiti v življenje zgolj po nenadnem Gospodovem usmiljenju, saj kdor nima ničesar, mu bo vzeto tudi tisto, kar še ima.

12 Vidite, to je pomembno vprašanje, o katerem morate še razpravljati. Za to vam bom dal tudi čas. Če lahko kaj izustite, kar bi bilo tukaj v kraljestvu gole Resnice in popolne nezmotljivosti sprejeto, potem je to v redu, če pa tega ne morete, imate v sebi še tisto, kar vas bo sodilo. Verjemite mi, ne Gospod in ne jaz vas ne bova sodila, ampak bo to Beseda, ki jo je izrekel Gospod in vas bo sodila v vas samih, saj ste, kot ste zdaj zelo jasno razbrali iz Moje razlage, vedno ravnali proti tej Besedi, zato ta nikjer ne more biti vam v prid, ampak mora biti samo proti vam.«

13 Prior reče: »Ja, tako je to. Zdaj je sodba za pekel tako rekoč dokončna; kaj lahko sedaj izjavim v svojo korist? Ne morem reči nič drugega, kot: Gospod, bodi milosten in usmiljen do nas slepih bedakov in najhujših grešnikov! Ne vidim nič drugega kot svojo čezmerno krivdo in zato res ne potrebujem časa, saj na koncu nam ne ostane nič drugega, kot da čakamo na strašno sodbo, katere pričakovanje se nam zdaj vsem zdi bolj mučno od samega peklenskega ognja. Zato te tudi prosim, da nas več ne zadržuješ, ampak nas vrzi tja, kamor spadamo.«

14 Rečem jaz: »Tukaj ne vlada moja volja, ampak božanski Red! Zato se moraš temu tudi podrediti, če nočeš samovoljno za večno propasti. Zato ti še enkrat povem, da bi moral govoriti o zadevi, ki ti je bila predstavljena. Kajti v tebi še vedno vidim zagovarjanje spovedi, in dokler ta ne gre iz tebe, tega kraja ne moreš zapustiti; zato upoštevaj čas, ki ti je dan in potem govori! Amen.« –

86. POGLAVJE
Gospod je čista ljubezen tudi v peklu

1 Naš prior je v tem novem kratkem času že preiskal vsak kotiček svojega bitja, in kot boste kmalu slišali iz njegovih ust, je na srečo našel izgovor za svojo skrb. Zato mu tudi takoj ponudimo priložnost, da povnanji svojo najdbo, s katero se bo zagovarjal, zato mu rečem: »Dragi prijatelj in brat! Vidim, da si nekaj našel in tako pametno izkoristil svoj čas. Torej, oznani nam svojo ugodno najdbo.«

2 Prior reče: »Zares sem nekaj našel, kar lahko v najboljšem primeru opraviči najbolj pošteno izpoved; toda če bo ta najdba sprejeta tudi meni v korist, to je čisto drugo vprašanje.

3 Bistvo je v ‚prispodobi o nepravičnem oskrbniku‘, ki se če jo zelo natančno preberete, vede povsem enako, kot spovednik do svojih spovedancev. Gospod je pohvalil nepravičnega oskrbnika in celo rekel Svojim učencem, da bi se tudi oni morali na enak način spoprijateljiti s krivičnim dobrim, da bodo sprejeti v večno bivališče.

4 Glej, to je vse kar sem lahko našel v svojo korist. Mislim tudi, da je Gospod sprejel veliko mojih spovednikov, ki so v nebeškem bivališču. Vsekakor sem bil nepravičen oskrbnik in se pregrešil zoper dobra

božanske Besede, v škodo velikega Gospodarja hiše, ki sem jo storil z gospodarjenjem s tem neprecenljivim dobrim, kar se zame lahko šteje za najvišjo stopnjo nepravičnega dobra, saj sem se dobesedno spremenil v najbolj sramotnega Mamona.

5 Kako pogosto sem v spovednici odpuščal dolg najrevnejših dolžnikov Gospodu. Popolnoma sem jim odpisal glavni kapital in pustil le majhen kapital za dolžnika, ki bi ga lahko šteli za majhne grešne madeže, kot preostanek večjih. In samo za te madeže je bilo treba opraviti pokoro za poboljšanje, poleg pa so bila dana tudi očiščevalna sredstva, s katerimi se je lahko dolžnik zlahka in brez truda znebil svojega majhnega dolga.

6 Da je cerkev samovoljno odredila takšna sredstva, ki niso bila strogo naročena le meni, ampak vsakemu duhovniku, ki se jih je moral strogo držati v podobnih primerih lažjih grehov, sem lahko naredil prav tako malo, kot vsak drug meni enak. Tu imaš zdaj vse, kar ti lahko dam; tvoja modrost bo to zadevo presodila bolje, kot ves moj razum.«

7 Zdaj rečem jaz: »No, dragi prijatelj in brat, slišal sem tvojo opravičilo, in ti povem, da to res velja za ušesno spoved, a kako? To je povsem drugo vprašanje, katerega ti bom takoj oznanil.

8 Če je srce spovednika res napolnjeno z ljubeznijo, izkoristi priložnost spovedi tako, da spovedancu pokaže kdaj in na kakšen način mu bo samo Gospod odpustil njegove grehe, in mu pokaže, da je spoved sama po sebi popolnoma neučinkovita brez upoštevanja najbolj prijaznih nasvetov in njihove polne uporabe. Nasprotno pa naredi grešnika še bolj zakrknjenega in nepopravljivega, če ta verjame, da so mu v spovedi vsi njegovi grehi popolnoma odpuščeni. Ko bi spovednik spovedancu na najbolj ljubeč način svetoval, naj si v bodoče zelo skrbno in zavzeto prizadeva, da bo z izogibanjem vsem svojim znanim grehom, neustavljivo šel po poteh, ki jih določa evangelij, po katerih edino lahko doseže ponovno rojstvo duha; in če spovedanec da spovedniku najbolj iskreno zagotovilo, da bo storil vse, kar je v njegovi moči, da v celoti izpolni spovednikove nasvete in bi mu spovednik v Gospodovem Imenu odpustil grehe, je le tako pravi spovednik in ga v tem primeru lahko obravnavamo kot nepravičnega oskrbnika!

9 Seveda se zdaj sprašujete, kako je lahko spovednik v tem primeru še nepravičen oskrbnik? To lahko delno vidite iz že oznanjenega razmerja, po katerem nihče nima pravice odpustiti dolga, ki obstaja med upnikom in dolžnikom, razen če bi med njima posredovala tretja oseba,

tako da ju ponovno združi z naukom ljubezni in bi za revnega dolžnika ljubeče plačala upniku dolg iz svoje blagajne, vendar bodite pozorni na dodatek, če se obe strani popolnoma bratsko strinjata s tako ljubečim poplačilom dolga.

10 In v drugem primeru, ko je nepravično gospodarjenje takšnega poštenega spovednika zelo dobro razvidno iz besedila Svetega pisma, kjer Gospod pravi Svojim apostolom in učencem: ‚In ko ste storili vse, potem recite in priznajte: Mi smo nekoristni hlapci!‘

11 Mislim, da v tem primeru ne bo treba več razglabljati, kajti če imaš le še eno iskrico žive vere v evangelij, potem ti mora biti to kar sem rekel, popolnoma očitno, kot večno neizpodbitna resnica. Sedaj mi v svojem srcu praviš, da ti je to zdaj še preveč jasno; toda kaj se bo zdaj z nami zgodilo, saj se na nas ne more gledati kot na nepravične oskrbnike, kajti nikoli nismo sedli v spovednici za tako čiste namene? Vendar ti povem, da je pot že odprta in ti bo kmalu dana priložnost, da boš tukaj v nezmotljivem kraljestvu, veliko boljši nepravični oskrbnik, kot si bil na Zemlji, kjer ti je v polni meri manjkalo svetlobe in žive vere.

12 Glej za nami, v tem raju vso zavedeno množico laikov in potem poglej tudi veliko množico ‚spečih duš‘ v tem samostanu vaše lažne utemeljitve! Pojdi tja in jim oznanjaj pravi evangelij, nato pa vse pripelji sem in boš s tem naredil prvi korak, da postaneš pravi ‚nepravični oskrbnik‘ v Božjem kraljestvu.

13 Prior reče: »O ti božanski prijatelj in brat! Ali bi se bilo še mogoče izogniti peklu?«

14 Jaz rečem: »Kdo te je obsodil na pekel? Ali misliš, da bodo glasniki večne ljubezni to storili? Če ne obsojaš samega sebe s svojim neupogljivim umom, in če kot vidim, čutiš v sebi ljubezen do Gospoda; kje je tisti, ki ima moč, da te obsodi na pekel? Ali misliš, da Gospod pošilja svoje glasnike zaradi obsodbe? Oh, tu si še vedno v veliki zmoti!

15 Gospod pošilja glasnike samo zaradi odrešenja, toda nikoli zavoljo obsodbe! Zato ne skrbi več za neumnosti, ampak naj tvoja ljubezen do Gospoda močno vzplamti, in pojdi v takšni ljubezni k svojim bratom ter vse pripelji sem iz njihove ujetosti, in boš šele takrat izvedel, kako Gospod sodi Svoje otroke.

16 Verjemi mi, da je Gospod tudi v peklu čista ljubezen, in tam ni hudobnega duha, ki le če hoče, se ne bi mogel upravičen vrniti k Očetu kot

izgubljeni sin! – Če pa je to najbolj gotov in nezmotljiv primer, potem boš lahko iz ljubezni do Gospoda sklepal, da te Negova Vsemogočnost ni ustvarila za pekel. Zato zdaj pojdi in stori tako kot sem ti rekel, da boš kmalu odrešen!» –

87. POGLAVJE
Razlika med pravilno in napačno spovedjo

1 Poglejte, prior gre po tiste, katere smo prej pustili onkraj gorečega prepada. Najbrž se sprašujete, če je čez ta prepad že zgrajen kakšen most, čez katerega lahko k nam pridejo speče duše? Povem vam, da se doslej v tem pogledu še ni nič zgodilo, ker so se po našem odhodu naše speče duše začele same sebi smiliti, kar pa izjemno slabo vpliva na ljudi v odnosu do duhovnega življenja.

2 V samopomilovanju se človek opravičuje, medtem ko vso krivdo vali na druge in se tako predstavlja kot nedolžen človek, ki je obenem vreden vsega usmiljenja. Ker je, kot že omenjeno, ravno tako z našimi dušnimi zaspanci, tudi še ni nobenega mostu čez katerega bi lahko prišli k nam. Toda to tudi služi našemu priorju kot močna preizkušnja, in pokazalo se bo, kakšen učinek bo nanj imela ta dušno speča bratovščina glede na njihovo mučno stanje.

3 Vi bi bili radi priče njegovemu načinu delovanja, vendar vam povem, da to zaenkrat še nikakor ni nujno, kajti kmalu ga bomo spet videli, saj bo zagotovo prišel spet sem, ne da bi kaj opravil.

4 Vendar se zato raje obrnimo na drugega meniškega brata, da vidimo, kakšen učinek je imelo nanj naše ravnanje s priorjem. Ni nam treba reči naj pride sem in se nam razkrije, kajti sam se čuti prisiljenega pristopiti ravno s tem namenom in mi zdaj zastavi naslednje vprašanje, rekoč (menih): »Dobri prijatelj in brat! Z največjo pozornostjo in intimnim spoštovanjem sem od začetka do konca poslušal tvoj poduk o spovedi in iz tega razbral, da je na žalost poglavitna funkcija v katoliški cerkvi večinoma najbolj sprevržena zloraba Božje Besede. Človek ne more upravičeno ugovarjati tvoji izrečeni čisti resnici. A ne glede na to, da se tukaj tega zavedamo, ta funkcija v tej cerkvi še vedno obstaja, kot je obstajala že stoletja in bo obstajala še naprej.

5 Če pa je torej ta funkcija tako izrazito slaba za spovednika kot za spovedanca v zvezi z večnim življenjem duha, potem si je treba s polno vestjo zastaviti tehtno vprašanje, zakaj najbolj pravičen, najbolj ljubeč in najmodrejši Vsemogočni Gospod in Bog nebes in Zemlje, dopušča takšno gnusobo v Svojem vinogradu?

6 Razen tega moram še odkrito priznati, da so bili prav s to spovedjo nekateri ljudje na Zemlji, na precej očiten način, pravi Gospodovi ljubljenci, in da se jim je večkrat tudi utelešen razodel. In kolikor se spomnim, Gospod ni izrazil čez to funkcijo neodobravanja nobenemu od Svojih ljubljencev.

7 Nasprotno, poznam več primerov, ko je Gospod prav prek Svojih ljubljencev oznanjal drugim ljudem, da morajo delati pravo pokoro za odpuščanje svojih grehov, ki so jih zagrešili in se jih skesano izpovedati. In poznam tudi več primerov, ko so se ljudje, ki so v celoti upoštevali ta nasvet, po tako zelo resno opravljeni spovedni funkciji, v duhu in resnici popolnoma prerodili in potem od tega trenutka postali pravi spoštovani Gospodovi prijatelji.

8 Če pa je vendarle ta funkcija še vedno na tej podlagi, kot si nas prej učil, potem ti moram odkrito priznati, da je zame Gospodovo vodenje človeštva na zemlji nerešljiva uganka. Kolikor se spomnim, je spoved že tako prirejena, da grešnik šele potem, ko je opravil pokoro, prejme odpuščanje svojih grehov, pod pogojem, da jih duhovniku oznani z najresnejšim namenom in jih resnično prepozna kot spodrsljaje svojega življenja ter jih obžaluje s trdnim sklepom, da jih v prihodnosti ne bo nikoli več zagrešil.

9 Če spovednikovi pogoji niso izpolnjeni, se s prižnice čim pogosteje oznanja, zlasti v obdobjih pred spovedjo, da nihče ne more, kot sem rekel, prejeti odveze za svoje grehe brez popolnoma izpolnjenih pogojev.

10 Tako kot s prižnice, se tudi v spovednicah skrbno pridiga in uči, da Gospod ne more nikomur odpustiti greha, če se spovedanec najprej iz globine svojega srca, ne spravi z vsemi svojimi dolžniki. Če bi morda kdo izrabljal to funkcijo, kljub temu da je v splošnem cerkvenem pravilu predvideno, da se ta funkcija opravlja v čistem smislu, potem za takšno zlorabo ne more biti obremenjena skupnost.

11 V tej zadevi se ne želim dotikati tega, ali je cerkev pravilno ali napačno razumela, kar je Gospod v znanih besedilih zahteval; ampak

to je gotovo, da Gospod tega ne smatra za tako nepravično, vsaj ne na Zemlji, ker je pustil, prvič, da ta funkcija vzklije, in drugič, še vedno dopušča to vzklilo drevo v Svojem vinogradu, in to drevo, kot je znano, tudi obrodi obilno letino.

12 Kajti gotovo je, da če je nekdo bolan, naj gre k zdravniku in mu naznani svoje tegobe, da bo potem zdravnik prepoznal korenino težave in bolniku ponudil učinkovito zdravilo zanjo. Ker pa se to na telesni ravni nikomur ne zdi nepravično, saj bi lahko rekli tudi, da edino Vsemogočni Gospod lahko ozdravi vse bolezni, kar On zagotovo tudi počne po Svojem Redu, tako da ima potem bolnik z živim zaupanjem v Gospoda sredstva, ki jih uporablja prejeta od izkušenega zdravnika, kot blagoslovljena od Gospoda.

13 Če torej, kot sem rekel, to velja za telo, potem res ne vidim, zakaj ne bi veljalo tudi za bolno človeško dušo. Če dejanski zdravniki za telo niso odveč, glede na božansko Ljubezen in Vsemogočnost, zakaj bi bili duhovni zdravniki od strani božanske Ljubezni in Usmiljenja odveč? Poleg tega so ljudje poučeni od Gospoda, da ljubijo drug drugega.

14 Če nikoli ne moremo imeti za pregrešek, ko se obleče gole, nahrani lačne, da piti žejnim, potolaži užaloščene, osvobodi ujete itd., saj je Gospod Sam v zgledu pokazal, kdo je pravi bližnji in poslal pomoč ranjenemu prek usmiljenega Samarijana, – kako bi lahko bila duhovna dela Gospodovega usmiljenja in ljubezni Njegovih duhovnih zdravnikov, kakršna obstajajo, Gospodu gnusoba? Če že niso takšna kot bi morala biti, torej povsem v skladu s tem najčistejšim kraljestvom resnice, potem se mi, kasnejši služabniki, temu cerkvenemu glavnemu pravilu ne moremo izogniti, če ga uporabimo takšnega kakršen je, za odpuščanje grehov in izboljšanje ljudi.

15 Vendar mislim, da bi Gospod že zdavnaj odpravil absolutno gnusobo na Zemlji, ker pa ta zagotovo ne obstaja v slabem smislu, bi rad, kot sem rekel na začetku, v tem pogledu od tebe prejel nekoliko svetlejšo luč.«

16 Zdaj rečem jaz: »Moj prijatelj in brat, tvoje vprašanje je bolj važno in pomembnejše, kot si misliš, in da bi se ga pravilno osvetlilo, je potrebno več svetlobe, kot si je trenutno sposoben prenesti. Zaenkrat ti bom povedal le toliko, da je Gospodovo vodenje duš veliko bolj čudovito in izjemno, kot bi ga le najmanjši del v večnosti lahko dojel.

17 Glej, z Gospodovega vidika ni nikjer napačne poti; vsak je Gospodu dobro znan in vsak izhaja iz Njega kot življenjska vez. Toda, ali boš razlikoval tudi med ravno in zavito potjo?

18 Nedvomno je, da se Gospod znajde tudi na ovinkasti poti; ni pa dvoma, da človek na zaviti poti ne doseže cilja tako hitro kot po ravni. Če ima pot veliko stranskih poti, ki odvrnejo pozornost do cilja, in ni redko, da se zaradi takšne stranske poti večkrat lahko obkroži cel svet, dokler se ne pride do pravičnega cilja – to tudi ne bo težko dojeti – , potem je jasno, da Gospodu ne more biti vseeno, ali se Mu nekdo približuje po stranskih poteh, ali pa gre k Njemu po najkrajši poti.

19 Sicer sam pri sebi praviš: ‚Vse to je res; vendar kljub temu ne vidim, kako se spoved ujema s tem primerom, saj je videti prav tako najkrajša pot.‘ Povem ti, da ni mogoče zanikati, da je bila ta funkcija za nekatere ljudi najkrajša pot; ampak kako? Kajti Gospod takšnemu človeku, ki se je resno lotil izboljšanja svojega življenja, pride naproti in ga nato sam vodi na ravno in najkrajšo pot. Vendar to še ni razlog, da bi o tej funkciji govorili z odobravanjem. Na tisoče in tisoče je tudi poganov, katerim Gospod tudi pride naproti in jih po Svoji poti vodi na ravno pot. Tako je Gospoda eno samo usmiljenje. Toda, ali bi morali odobravati poganstvo, ker se je Gospod usmilil takih poganov?

20 Vendar sem še v času svojega poučevanja nakazal, kakšna bi morala biti spoved, da bi jo Gospod odobraval kot pravično in celo priporočljivo. Prikazal sem priliko o nepravičnem oskrbniku, v kateri je Gospod predvidel in odobril edinile obstoječo katoliško izpoved. Če je torej spovednik podoben nepravičnemu oskrbniku in opravlja svojo funkcijo v tem edinem pravem in sprejemljivem pomenu, potem je tudi spoved po evangeliju, torej veja na pravem drevesu življenja. Če pa gre le za samovoljno duhovniško sodbo, potem je to ločena veja od drevesa življenja, ki ne more obroditi nobenega plodu.

21 Veliko bolje od tebe vem, da je katoliška skupnost pod vodstvom rimskega škofa, Gospodu obrodila številne prijetne plodove, in da je ta funkcija neredko dobro ponižanje za ljudi; saj če ne bi bilo tako, potem si lahko prepričan, da Gospod zna vedno usmerjati čiste neumnosti, kot je to počel tudi v času različnih cerkvenih reform, saj je ta funkcija v tem času narasla do stopnje najbolj nesmiselne degeneracije. Vendar pa vse to še ne pomeni popolne odobritve tega v tem kraljestvu čiste resnice.

22 Ko spovednik reče, da ni on, ampak samo Gospod tisti, ki lahko odpušča grehe in ima samega sebe le za ljubeče orodje, ki pri spovedi in s prižnice kaže tistim, ki so v duhovni stiski, čiste poti do Gospoda, potem je pravični spovednik, kar pomeni, da je kot tak poln ljubezni, pravi človekoljub, ki skrbi predvsem za duhovno blaginjo svojih bratov. Če pa reče: ‚Imam moč, da odpustim ali zadržim tvoje grehe, in od mene je odvisno, da te pošljem v pekel ali v nebesa‘, potem si prisvaja božansko moč.

23 S tem naredi Boga za svojega brata, raztrga vez med Bogom in človekom in iz človeka naredi bodisi kot obupanega zaničevalca vsega Božjega, bodisi obupanega hudobneža, ki se sčasoma postavi nad vse, in na koncu nima več zadržkov, da zagreši vsa možna grozodejstva, ne da bi občutil kanček vesti. Ali pa iz človeka lahko naredi potuhnjenca ali človeka, ki po spovedi čuti čisto vest, a pravzaprav po spovedi ni niti za las drugačen kot pred spovedjo, saj verjame, da je pri spovedi izpraznil svojo staro vrečo grehov in si na koncu tudi še najbolj neumno predstavlja, da se mora zaradi naslednje spovedi spet resno pregrešiti, da bo imel kaj za spovedati, duhovnik pa mu bo kot ponavadi zopet odpustil.

24 Torej, če je s to funkcijo tako, kot sem rekel, mi povej, ali jo je mogoče odobriti? To v svojem srcu zanikaš, zato ti tudi povem, da je tvoje prvo vprašanje, vsaj za to sedanje stališče, treba šteti za popolnoma odvečno; na drugo pa je bilo odgovorjeno prav s tem. Kar sledi pa vam bo v tem pogledu šele prižgalo močnejšo luč.«

88. POGLAVJE
Priorjeve težave pri prepadu. Pravi most odrešitve. Od smrti do življenja.

1 In zdaj poglejte tja: naš prior se pravkar vrača iz samostana z obupanim obrazom in se nam približuje z veliko tesnobo v svojem srcu. Takoj se nam bo povnanjil, zato bodite pozorni na to kar bo rekel, saj boste s tem posvečeni že korak globlje v božansko vodstvo.

2 Prior je že tukaj in začne govoriti. Poslušajmo ga, ko reče: »O, prijatelj in brat! Gospod bo najbolje vedel, kaj je na stvari, najprej s tvojim in potem tudi z mojim poslanstvom, saj jaz tega ne morem ugotoviti.

Kajti glej, po tvojem ukazu sem šel tja k našim spečim bratom in jih hotel po tvojem navodilu pripeljati sem. Toda s kakšno grozo sem se moral soočiti?!

3 Glej, med mano in njimi, ki so tulili in jokali, je bil širok prepad, iz katerega so se dvigali svetli plameni. Za temi plameni so se moji bratje nenehno trudili, da bi prišli na to stran, a je bilo vse zaman. Poskušal sem postaviti predmete čez prepad, da bi jim naredil zasilen most, toda karkoli sem dal čez prepad, je plamen takoj zajel in v hipu použil.

4 Ker z vsem svojim trudom in mojo najboljšo voljo nisem mogel izpolniti tvoje zahteve, sem si mislil, da če niti Bog ne more od nikogar zahtevati nemogočega, to lahko še toliko manj zahteva od Njega poslani glasnik, kajti čez ta prepad zgraditi most, ki bi kljuboval grozljivim elementom, je bilo zame čisto nemogoče.

5 Potem sem se po sili razmer spet vrnil nazaj, ne da bi kaj opravil, in si mislil, da bodisi nisem razumel tvoje naloge, ali pa si mi s to nalogo dal oprijemljiv dokaz o meni samem, iz katerega bi moral videti, kako popolnoma sem neprimeren in nesposoben za Božje kraljestvo. Če je tako, sem si mislil, bi bila verjetno naknadna osvetlitev s tvoje strani tukaj najbolj pravo mesto. Tako sem torej spet tukaj in ti naznanjam, kako je s to zadevo. Ti pa lahko delaš, kar hočeš. Jasno vidim, da ti nihče od nas ne more nasprotovati. In tudi, če ne bi bil glasnik od zgoraj, bi se naša majhna moč še vedno morala podrediti tvoji, ker se ji niti najmanj ni sposobna zoperstaviti.

6 Poleg tega ti moram še priznati, da sem ob pogledu na veliko jadikovanje svojih bratov, skoraj že začel dvomiti v tvoje božansko poslanstvo, pa sem si zopet mislil, da je treba počakati do konca in potem soditi. Zato zdaj tukaj tudi čakam na tvojo obljubljeno rešitev, po kateri bom v sebi izrekel sodbo, iz katere mi bo jasno v čigavih rokah sem.«

7 Zdaj rečem jaz: »Zdi se mi res malce čudno, da nisi mogel zgraditi mostu čez ognjeni prepad, potem ko si je cerkveni poglavar nadel zelo pomemben naziv ‚Pontifex maximus‘, nakar so vsi duhovniki, ki so pod njegovim žezlom ‚Pontifex minor‘. In ti kot tak pontifex minor, ki si v svojem telesnem življenju prebral veliko dušnih maš in bil mnenja, da s tem gradiš mrtvim dušam most iz vic do raja, zdaj ne zmoreš zgraditi majhnega mostu čez zelo ozek prepad?!«

8 Prior reče. »Dragi prijatelj in brat, v meni je že zasijalo malo več svetlobe! Če se ne motim, si se s to meni dano nalogo, hotel malo iz

mene ponorčevati, da bi jaz iz tega videl stvarnost naših zadušnic, kot tudi vseh drugih vedno donosnih umrljivih funkcij.«

9 Zdaj rečem jaz: »Ja, dragi prijatelj in brat, tokrat si zadel žebljico na glavico. Ali veš kaj je edino sredstvo za odrešitev in s tem tudi edini most od smrti do življenja? Nakazuješ mi, da tega ne vidiš jasno; vendar ti povem, da pogledaš na Gospoda. Kaj ga je vzpodbudilo, da je odrešil padli človeški rod na Zemlji in tako zgradil večno trajen most iz smrti v življenje, za vsakega prebivalca Zemlje? Ali ni bila to Njegova večna, božanska, usmiljena očetovska ljubezen? To mi potrjuješ; dobro! K temu pa ti bom povedal še nekaj:

10 Če bi imel kralj na Zemlji ujetnike, pa bi jim nekdo hotel pomagati, toda ujetniki so zaprti v močni trdnjavi, od katere ima ključ samo kralj. Toda ta človek, ki ga zelo skrbi usoda jetnikov, je izvedel, da je kralj dostopen le z veliko ponižnostjo pred njim in nato z veliko ljubeznijo, ki presega vsa druga čustva.

11 Zdaj, ko to vemo, te vprašam: »Kaj bo moral ta človek storiti, da bo ujetnikom omogočil izhod iz ujetništva? Glej, povedal ti bom. Najprej bo iz ljubezni do ujetnikov v sebi vzbudil gorečo željo, da bi jih osvobodil. To je prvo mostišče. Če je zgradil to mostišče, bo premišljeval, da mora biti kralj, ki je dostopen le s ponižnostjo in ljubeznijo, izjemno plemenit, dober in pravičen vladar. In, če je to premislil, bo združil vso svojo ponižnost in vso svojo ljubezen v eno točko in jo prinesel kralju kot daritev. Ko je to storil, je dokončal drugo mostišče.

12 Ker pa bo izjemno plemenit, dober in pravičen kralj takšno daritev zagotovo sprejel z največjim veseljem in našega graditelja mostov morda sprejel z še večjo ljubeznijo, kot mu je bila ponujena, bo jasno, da se bo kraljeva ljubezen zlila z ljubeznijo graditelja mostov z edinim namenom, da bo zgrajen most čez jarek trdnjave. In kralj bo sam prišel odpreti vrata trdnjave in osvobodil vse ujetnike in jih popeljal iz velike sramote v deželo veličastja.

13 Zdaj, ko smo dodali še to prispodobo, ti bo jasno iz kakšne substance in kako je treba zgraditi most, katerega ne more uničiti ogenj koristoljubja, samoljubja, sebičnosti, zavisti in nesloge.« Zdaj praviš: »Ja, to prepoznam, ljubezen do bližnjega in ljubezen do Boga sta združeni v eno.«

14 No dobro, povem ti; zato pojdi tja in iz teh substanc zgradi most in lahko si prepričan, da bo ta most postal prava, neuničljiva skala,

ki bo kljubovala vsaki peklenski moči. Tako bo to tudi pravi ključ, s katerim boš ti, kot tudi vsak izmed vas, lahko odprl vse ječe in prava nebeška vrata.

15 Na svetu si prebral številne maše in opravljal še druge cerkvene funkcije za dobrobit pokojnih ljudi. Toda povsod si gradil na pesku in tvoj gradbeni material ni bil nič drugega kot pesek, saj nisi imel pri vseh teh funkcijah za osnovo ljubezen, ampak le cerkveni zaslužek.

16 Kakšno korist je to prineslo tvojim bratom? O tem si se lahko pravkar sam prepričal, saj so tvoji materialni poizkusi gradnje mostu ustrezali tvojim cerkvenim funkcijam. Zato zdaj pojdi tja in zgradi most iz žive Petrove skale, ki je ljubezen in njena živa luč, in zagotovo se bo zgodilo drugače, kot se je v prejšnjem primeru.

17 Če pa verjameš, da ti ne moreš, ampak da lahko le kralj osvobodi ujetnike, se bo tako tudi zgodilo, in sicer, tako kot živo verjameš iz svoje ljubezni. In tako pojdi znova v Gospodovem Imenu. Amen!

89. POGLAVJE
Priorjeva živa molitev in njen učinek

1 Poglejte, naš prior se spet odpravlja k spečim dušam. Tokrat moram iti k njim tudi jaz, da izpolnim obljubo, ki sem jo dal dušnim zaspancem. Zato pojdimo za priorjem, da boste videli, kaj se bo zgodilo. Glej, s priorjem smo že na samem kraju, zato bomo pozorni, kaj bo naš prior storil s spečimi dušami. Blizu je prepadu in pravkar začenja svoj govor.

2 Zato bodite pozorni, kajti prior pravi: »Dragi bratje! Vi veste kaj nas je v našem samostanu vedno ločevalo. To ni bilo nič drugega kot različna mnenja o stanju duše po smrti telesa. Vi trdite, da mora duša ostati do zadnjega sodnega dne v nekem nedejavnem, komaj zavestnem stanju spanja in se v prid temu svojemu mnenju sklicujete na različne cerkvene učitelje. Toda mi, ki smo zunaj, smo nasprotovali temu vašemu mnenju in vam pokazali, da če je tako, da je duša po smrti telesa v nekem neaktivnem, komaj zavestnem stanju spanja, so vse cerkvene funkcije usmerjene v dobro duše prevara, saj si glede na takšno stanje duše ni mogoče zamisliti niti vic niti kakšne druge stopnje pekla.

3 Kljub tem našim protidokazom ste z veliko gorečnostjo zagovarjali svoje mnenje. In tako je bil med vami in nami nenehen, skriven, ognjeni prepad, iz katerega so se ob vsakem poskusu, da bi do vas zgradili most, razplamteli nenehni uničujoči plameni. Kar je bila na svetu med nami le moralna razlika v mnenju, se tukaj prikazuje v najbolj očitni dejanskosti.

4 Zdaj pa vam bom povedal nekaj drugega. Tako dobro kot jaz veste za mogočnega glasnika, ki je prišel k nam, da bi vse nas osvobodil našega zmotnega prepričanja. Ta glasnik mi je zelo jasno pokazal, kako napačne in neumne so v vsem naše predstave in mi pokazal novo pot. In ta pot ni nič drugega kot edino ljubezen do Gospoda Jezusa Kristusa, ki je edini Bog vseh nebes in vseh svetov, ki je v Svoji Besedi o Sebi rekel, da sta On in Oče eno, in kdor Ga vidi, vidi tudi Očeta. Poleg tega je rekel, da kdor posluša njegovo Besedo in po njej živi, ima v sebi večno življenje, in kdor tudi veruje Vanj, da je On edinorojeni Božji Sin, ne bo nikoli okusil smrti!

5 To je torej ta pot, popolnoma nova pot, ki nam jo je glasnik nakazal. Če bomo šli na to pot, po njej hodili in se na tej poti združili kot pravi bratje v edinem Gospodu Jezusu Kristusu, se bo nad tem prepadom oblikoval trden most, po katerem bomo lahko vsi varno dosegli kraljestvo Božjega usmiljenja edinega Gospoda Jezusa Kristusa.

6 Zato spreglejte! Odvrzite svojo staro, varljivo spalno oblačilo in se skupaj z mano obrnite k edinemu Gospodu Jezusu Kristusu, kateremu so poznane vse stvari v vsej neskončnosti in večnosti, da se nas bo usmilil v Svoji neskončni ljubezni in takoj zgradil trden most čez ta prepad, ki ga boste lahko varno prečkali! Zagotovo pa bodo tudi plameni v globinah ugasnili, ko boste z menoj in z vsemi našimi brati v veri in ljubezni do Edinega Gospoda Jezusa Kristusa.«

7 Zdaj je prior zaključil svoj govor, ko na drugi strani prepada nekdo odgovori: »Dobri prijatelj in brat! Tvoj govor je zares hvalevreden in poln razuma, toda kaj nam vse to lahko koristi, saj moraš vedeti, da po telesni smrti nihče ne more storiti ničesar vrednega za večno življenje, in zato sta tukaj vsa vera in vsa ljubezen tako dobri, kot jalove misli duha. Zato ti lahko že vnaprej zagotovimo, da bo tvoje mnenje, ki je samo po sebi dobro, tukaj za vse nas malo koristno.«

8 Zdaj prior spet reče: »O dragi prijatelji in bratje, v vaših domnevnih zaslugah za večno življenje se nahaja poguben vozel za vaše in naše

odrešenje. Ali ni Gospod rekel Svojim apostolom in učencem, kot mi je glasnik jasno poudaril: ‚Če ste storili vse, potem recite: bili smo samo nekoristni hlapci.'«

9 Toda ne glede na to besedilo, mi povejte dragi bratje in prijatelji, kaj zaslužnega lahko naredi nemočno bitje za vsemogočnega Boga? – Kdo od vas je že kdaj ustvaril s svojo močjo travo ali celo listno pršico, in je za to zaslužen? Kdo od vas je bil prisoten pri stvarjenju vseh svetov in nebes, in služil Gospodu kot najnižji pomožni delavec? Na kakšen način smo prispevali k velikemu Delu odrešenja, da bi potem lahko rekli, da smo naredili nekaj zaslužnega v pomoč Vsemogočnemu Bogu? Kaj smo počeli, preden smo prejeli svoje prvo življenje od Gospoda? – Kaj zaslužnega lahko naredi šibek otrok svojim staršem, da bi jim potem lahko rekel: ‚Dajte mi moj zasluženi del?'

10 Vidite, ne samo, da smo bili pred Gospodom vedno le popolnoma nekoristni hlapci, ampak smo si še domišljali, kot najhujši zablodeli postopači, da smo za Gospoda naredili nekaj vrednega. O dragi bratje, kako daleč smo se v takšni zablodi oddaljili od cilja večne resnice! Če bi na svetu raje verjeli in sprejeli to, kar smo sprejeli tukaj, bi bilo za nas zdaj bolje, glede na sedanje stanje.

11 Ker pa se ne moremo več vrniti v časovno, je v tem najvišjem duhovnem stanju, ki se imenuje večnost, čas, da sprevidimo to veliko zablodo in v naši najgloblji notranjosti pred Gospodom najbolj skesano priznamo to našo največjo krivdo, zaradi katere smo bili tako dolgo v zablodi, da smo kdaj storili kaj zaslužnega pred Bogom v dobro naših duš.

12 Bratje! Potolcimo se po prsih in iskreno recimo: »O Gospod! Vse to je naša edina največja krivda, zaradi katere ne bomo nikoli prenehali biti Tvoji večni dolžniki, o Ti, Sveta ljubezen! » – Bratje, prepričan sem, da če to živo čutite v sebi, tako kot zdaj jaz jasno čutim v sebi, boste zagotovo prešli v drugo stanje, in sicer čez most, o katerem do zdaj mi vsi še pojma nimamo.

13 Zdaj pa z menoj tudi svojem srcu glasno recite: »O Ti Vsemogočna Sveta Ljubezen, Ti najbolj usmiljeni Gospod in Oče v Jezusu Kristusu! Zdaj pred Teboj priznavamo našo staro veliko krivdo. Tukaj izjavljamo, da smo bili pred Teboj vedno ne le nekoristni, ampak tudi najslabši hlapci, in priznavamo, da so Ti morale biti vse naše donedavne zasluge

grozota, o Sveti Oče. Zato Te tukaj kljub temu prosimo v naši najhujši in največji stiski, da bi bil milostljiv in usmiljen do nas! Dopusti nam, da tukaj postanemo pravi bratje, in da bi se po Tvoji milosti in usmiljenju vedno ljubili, in Tebi dajali v vsakih razmerah, vso čast, vso hvalo in vso pohvalo! In iz dna naših src Te prosimo, da bi nam Ti, o Sveti Oče, podelil le to največjo milost, da bi smeli mi največji grešniki pred Teboj, večno ljubeznijo, vendarle iz vseh naših moči Tebe ljubiti!«

14 O bratje, govorite to živo v sebi in na koncu dodajte: »O Oče! Kar smo prosili, smo prosili iz naše volje in Te zaradi tega prosimo, da se nas ne usmiliš po naši volji, kajti samo Tvoja volja je sveta, zato naj se zgodi le Tvoja presveta volja!«

15 Glejte, ta priorjev govor je popolnoma spremenil naše dušne zaspance, zato se zdaj tudi oni slečejo in stojijo goli pred nami. Toda poglejte sedaj proti vratom jedilnice; pravkar je vstopil zelo preprost človek. Ali veste, kdo je ta mož? Lahko bi že vedeli; ta je tisti, na katerega se je prior prej obrnil! – Šele zdaj pa se bo odvijal vsesplošen glavni prizor; zato lahko tukaj upravičeno pričakujete izjemno velike stvari.

90. POGLAVJE
Preprosti človek. Priorjeva samoizpoved.

1 Poglejte, preprosti človek gre proti našemu priorju. Ta ga je pravkar zagledal, in kot vidite, mu gre naproti in mu takoj zastavi vprašanje: ‚Dragi prijatelj in brat! Bodi pozdravljen in tisočkrat dobrodošel! Še vedno se mi zdiš kot tujec in se ne spomnim, da bi te kdaj videl v svoji družbi. Toda na Zemlji sem bil dober poznavalec ljudi, vendar pa sem le zelo majhen del tega, seveda kar je samoumevno, le z najbolj nezasluženo Gospodovo milostjo in usmiljenjem prenesel sem, zato sem prepoznal, da moraš biti človek zelo plemenitega načina razmišljanja in zato ti bom tudi takoj oznanil mojo skrb.

2 Glej, mi vsi smo na Zemlji pripadali duhovščini. Toda, ko smo na svetu delovali, smo bili pred Gospodovim obličjem zagotovo vse prej, kakor pravi duhovniki. Svoje predpisane obrede, ki naj bi bili bogoslužni, smo opravljali mehansko, koliko pa je bilo v njih zares Božjega služenja nam je pravkar Gospodov glasnik jasno kot sonce nakazal. Skratka, do

zdaj smo bili in smo še večinoma ujetniki lastnih zablod, ki so temeljile na vseh mogočih zmotah, katerih se nikoli ne bi mogli osvoboditi, če se ne bi Gospod v Svoji neskončni ljubezni usmilil naše brezmejne bede.

3 Onstran tega prepada vidiš del moje bratovščine, ki je še v veliki nevarnosti. Gospodov glasnik me je poslal sem z namenom, da svoje uboge brate izpeljem iz tega ujetništva. Naredil sem že vse, da bi dosegel ta blagoslovljeni namen, vendar ta prepad še vedno ni prehoden. Dobro vem, kaj mi je Gospodov glasnik naročil in sem v svojih najglobljih občutkih popolnoma prepričan, da bi rad z vsem srcem pomagal tem ubogim bratom, če bi mi bilo le mogoče kako drugače.

4 Gospodov glasnik me je za to nalogo napotil samo k Gospodu po pomoč. O dragi prijatelj in brat, popolnoma sem prepričan, do svojih najglobljih življenjskih vlaken, da lahko Gospod pomaga tem bratom, pa tudi meni, kot nihče drug v vsej neskončnosti; vem pa tudi to, da sem najbolj nevreden takšne Gospodove pomoči. Zato bi mi morda ti malce pomagal rešiti te uboge ljudi, potem sem prepričan, da bi storil zagotovo dobro delo za te najbolj nesrečne brate. In, če bi nama uspelo v Gospodovem Imenu spraviti uboge brate čez ta strašni prepad, potem se bom skupaj s teboj prvič v duhu in polni resnici vrgel pred Gospodom v prah svojega niča, in rekel:

5 »O Gospod, Ti najbolj milosten in najboljši Oče! Zahvaljujem se Ti za to neizmerno milost, ki Si mi jo izkazal s tem, da sedaj lahko vidim in iz dna svojega srca rečem: Gospod! Jaz nisem nič storil, ampak Si samo Ti naredil vse, jaz pa sem Tvoj najbolj nevreden in nekoristen hlapec.«

6 Preprosti človek reče: »Dragi prijatelj in brat, popolnoma sem te razumel, ampak kaj naj tukaj narediva? Ali naj čez prepad naloživa tramove?«

7 Prior reče: »O dragi prijatelj in brat, en tak poskus sem že naredil, a je divji ogenj takoj vse uničil. Kar poglej navzdol, saj je prav grozljivo gledati kakšna ogromna žareča, goreča gmota divja tam spodaj. Kar se mene tiče, se ji sploh ne upam več niti približati.«

8 Preprosti človek reče: »No, moj dragi prijatelj in brat, potem bom šel tja in pogledal, kako je z ognjem. Glej, jaz sem pri prepadu in ti moram odkrito povedati, da razen nekaj isker zares ne vidim več ognja.«

9 Tedaj gre tudi prior zraven, da bi se o tem prepričal. Ko pa pogleda navzdol v prepad, dvigne roke in zakliče bratom, ki so na drugi strani

prepada: »O bratje, stopite bližje k temu prepadu in se prepričajte, kako neskončno milosten in usmiljen je Gospod! Komaj še nekaj iskric je v globini. Vrzite se na tla in se zahvalite enemu in edinemu Gospodu! Samo On je zadušil ta grozljivi ogenj. Pa tudi vi zadušite te iskrice s solzami vašega kesanja z vašo največjo zahvalo Njemu, Svetemu, Vsemogočnemu Pomočniku v vsaki stiski, in ste zagotovo lahko popolnoma prepričani, da če nam je dobri, Sveti in najbolj ljubeči Oče doslej pomagal, nam bo zagotovo pomagal tudi še naprej!

10 Poglejte, tukaj je dobri, dragi brat, ki je prišel k nam. Še vedno ne vem, kdo je in od kod; vendar je eno gotovo, da ga je poslal najbolj usmiljeni Gospod Jezus Kristus, da bi mi pomagal vas rešiti, saj to sem prepoznal po njegovi veliki pripravljenosti.«

11 Poglejte, goli bratje onstran prepada, ki je zdaj brez vsakršnega žara, se po nagovoru priorja ganjeni ponovno vržejo navzdol na svoje obličje in se zahvaljujejo Bogu za toliko milosti in usmiljenja. Sedaj prior vpraša preprostega človeka, kaj meni, ali bi morda zdaj zgradili most s tramovi in deskami?

12 Preprosti človek reče: »Mnenja sem, da če je Gospod že pogasil ogenj, ne da bi ti imel kaj pri tem zraven, bi se lahko tudi zgodilo, da bi se ob pravem času, če imaš pravo zaupanje, ta vrzel prepada prav tako lahko tudi zaprla, tako kot je prej nastala.«

91. POGLAVJE
Pogoj za odrešenje. – Premostitev prepada.

1 Prior reče: »O dragi in najbolj cenjeni prijatelj in brat! Ta veličastna misel je postala popolna gospodarica mojih čustev. Vidim Gospodovo zanesljivo dokončanje; a poleg tega vidim tudi kako neskončno smo vsi skupaj nevredni tako izjemne svete pomoči.«

2 Preprosti človek reče: »Dragi prijatelj in brat! Povem ti, da je to pri tebi in tvojih bratih tudi nekaj najboljšega, da to tako živo vidite, saj dokler nekdo verjame, da lahko kaj naredi, ali da je vreden Božje milosti in usmiljenja, mora ob tem tudi računati, da ga bo Gospod pustil čakati tako dolgo, dokler se takšne neumne blodnje v njem ne razblinijo. Če pa pride tako kot ti sedaj do notranjega vpogleda, da on ni nič in ne

more storiti ničesar, ampak da je Gospod vse v vsem, prvi in zadnji, alfa in omega, potem se šele takrat prostovoljno preda Gospodu, in Gospod ga tedaj zgrabi in popelje na pravično pot.

3 Zato zdaj mislim, da bi tudi ti v tem oziru moral vso svojo ljubezen do svojih bratov in vso svojo skrb zanje položiti pred Gospodove noge, ter jih objeti z vsem svojim srcem, polnim goreče ljubezni do Njega, in zagotovo se boš prepričal, da Gospod začne delovati prav tam in takrat, ko človek v svojem ponižnem notranjem spoznanju, vso svojo ničevno energijo in šibko voljo ljubeče prenese na Gospoda, saj je tako že med ljudmi, ki imajo nad seboj posvetnega poglavarja.

4 Dokler želi nekdo sam upravljati s svojim premoženjem, tako dolgo glavarja ne bo skrbelo zanj in ne bo preiskoval, kako upravlja s svojim premoženjem. Če pa kdo vidi svojo šibkost v upravljanju svojega premoženja, potem vzame svoje celotno premoženje in gre s tem k poštenemu glavarju, mu to pove in ga hkrati prosi v vsej svoji iskreni ljubezni in poslušni ponižnosti svojega srca, da glavar prevzame njegovo premoženje in torej zanj v celoti poskrbi, potem bo tudi glavar prevzel premoženje in ga položil na državno banko, pošteni a šibki prosilec pa bo svoje ustrezne obresti pravočasno prejel. Kot rečeno, se to pogosto primeri med ljudmi na svetu, čeprav v veliko bolj nečistem in trdosrčnem smislu.

5 Torej, če znajo nespametni ljudje na svetu svoje materialno premoženje dati v zaupanje vredne roke in si tako zagotovijo brezskrbno dosmrtno rento, koliko bolj bi moral veliko modrejši človek sprevideti, kdo je najpopolnejši oskrbnik vseh življenjskih potreb duhovnega človeka, če mu je prej dal ves svoj življenjski kapital.

6 Poleg tega Gospod v evangeliju očitno pove, h komu naj pridejo vsi s težavami in bremeni, da bodo našli pravo osvežitev, in na koga naj preložijo vse svoje skrbi. Če dobro razmisliš o tem, boš zlahka in zelo kmalu ugotovil, da je tvoja skrb za te tvoje brate, kljub vsej tvoji ljubeči skrbi nekoliko nepotrebna.

7 S popolnim odrešenjem svojih bratov bi rad dosegel, da bi lahko rekel pred Gospodom, da si bil le popolnoma nekoristen hlapec. Vidiš, čeprav to, samo po sebi, zveni dobro, je pa z ozirom na Gospoda in tvoje zasluge pri tem, kljub temu nekaj nečimrnosti, saj s tem hočeš Gospodu dokazati, da Mu res dobro služiš, a se vseeno delaš kot, da Mu nisi služil, da bi si s tem zaslužil Gospodovo hvalo. Povem pa ti, da je v tem kra-

ljestvu še veliko takih, ki pravijo: ‚Jaz sem zadnji in najbolj nepomemben pred Bogom.‘ Toda tisti, ki tako v sebi izpovedujejo in izjavljajo, si želijo pridobiti posebno Gospodovo naklonjenost, da bi postali po besedah Samega Gospoda v evangeliju, prvi in največji v Božjem kraljestvu.

8 Toda Gospod na drugem mestu tudi pravi: »Če ne boste podobni tem otrokom, ne boste vstopili v Božje kraljestvo.‘ – Kako in zakaj? – Glej, ker so majhni otroci dejansko najmanjši in neznatni, vse svoje skrbi prenesejo na edinega očeta. Kje je otrok, ki bi zaskrbljeno rekel svojim bogatim staršem: ‚Kaj bomo jedli in pili in kaj bomo oblekli?‘ Glej, taka skrb je otroku tuja. Ko so lačni in žejni, gredo k očetu in ga prosijo za kruh in pijačo, in oče jim jo da. Pravzaprav ga nikoli ne prosijo za obleko. Ko pa jih zebe, oče to opazi in jim da ne le toplo, ampak tudi lepo, čedno obleko, ker so njegovi dragi otroci.

9 Torej, glej zdaj, moj dragi prijatelj in brat, tudi ti se tako prepusti Gospodu in bodi prepričan, da te ne bo prikrajšal v ničemer in ti zagotovil vse kar je tebi potrebno, zagotovo veliko prej in neizrekljivo bolje, kot bi nek zemeljski oče, bogatega stanu, poskrbel za svoje otroke in jim dal vse kar potrebujejo.«

10 Prior reče: »Poslušaj, moj dragi prijatelj in brat, ne glede na to kako preprost in skromen si videti, ti moram kljub temu priznati, da mi te tvoje besede zvenijo neprimerljivo bolj vzvišeno in bolj resnično od prej tebi omenjenih Gospodovih nebeških glasnikov. Ja, zdaj mi nisi pokazal le najbolj živo resnico vseh resnic, ampak ti moram tudi jasno priznati, da so me te tvoje besede navdale s tako živo tolažbo, da se iz najbolj ponižne hvaležnosti in ljubezni do našega neizrekljivo ljubečega nebeškega Očeta, počutim popolnoma prevzetega.

11 Besede vzvišenega Gospodovega glasnika so bile za moja čustva kot groba pila, s katero je – večna hvala Božjemu usmiljenju! – odpravil moje številne in hude zmote. Neredko so bile kot oster meč, ki skoz in skoz zelo boleče rani, čeprav se skozi rano izteka kri, ki je povzročila zmotno življenje.

12 Toda tvoje besede, prijatelj in brat, so kot najbolj zdravilen, ljubek balzam. O, sploh ti ne morem opisati, kako neizrekljivo dobro se počutim ob vsaki tvoji besedi! Zdaj sem prišel že do tega, da ti lahko iskreno in najbolj živo zagotovim, da zdaj lahko iz svojih najglobljih občutkov najbolj živo rečem:

13 ‚O Gospod, Ti vsemogočni, Najsvetejši, najboljši Oče, naj se zdaj zgodi zame in za vse moje uboge brate samo Tvoja presveta volja!‘ – O ti nebeški, dragi brat! Zagotovo moraš biti večji Gospodov prijatelj, kot prej vzvišeni glasnik. Ampak moraš mi oprostiti, ker je ta tvoj govor mene navdal a tako ljubeznijo do tebe, da si ne morem kaj, da te ne objamem in ti s tem izkažem vso svojo gorečo bratsko ljubezen za tvoj nebeški nauk. Resnično, tako kot ne bom nikoli nehal ljubiti najljubšega Svetega Očeta, tudi tebe ne bo moje srce nikoli pozabilo.«

14 Preprosti človek reče: »Ja, moj dragi brat in prijatelj, pridi in me ljubi, kajti Gospodova volja je, da se vsi bratje ljubijo v Gospodu med seboj!« –

Poglejte, kako naš prior plane k še neznanemu preprostemu človeku, ga objame in stisne k srcu, preprosti človek pa mu isto dejanje prav tako še bolj živo povrne. Kaj menite, ali je to za priorja ugoden ali neugoden znak? Povem vam, da je tako znamenje od nekdaj ugodno, kajti to je tako posebno v Gospodovem značaju, da Njega skupaj z nami in vsemi Svojimi nebesnimi glasniki, najbolj veseli, ko se vrne izgubljeni sin.

15 Zdaj pa, kot lahko vidite, se je naš ljubljeni par prenehal objemati in preprosti človek zdaj reče priorju: »Moj dragi prijatelj in brat, poglej malo tja, kot se mi zdi, je med najinim pogovorom in med najinim bratsko ljubečim objemom, ves prepad izginil, zato menim, da zdaj ne bo več težko pripeljati sem uboge brate. Torej pojdiva zdaj tja in jim to pokaživa.«

16 In glej, oba gresta k golim, ki v duši še spijo. Ti se dvignejo in s hvaležnimi, radostnimi očmi gledajo tja, kjer je bil prej strašen prepad. Preprosti človek jim reče:

»Glejte, prepada ni več, zato nama brez skrbi sledite.« Goli pa rečejo: »Ampak dragi prijatelj in vzvišeni brat, nagi smo in si taki komaj upamo iti na svetlejšo stran našega nekdanjega refektorija.« Preprosti človek jim reče: »Ne skrbite za oblačila, kajti tisti, ki se vas je usmilil in uničil ta prepad, je že poskrbel za primerna oblačila. Glejte, tam, sredi te sobe, na mizi, boste našli kar potrebujete; zato pojdite in nama sledite.«

17 Sedaj gredo naprej, in prior, ganjen od velike ljubezni do tega svojega dragega brata, temu reče: »Ne, dragi nebeški prijatelj in brat, zaradi te tvoje ljubeznive usluge ti ne morem pustiti, da hodiš tako kot mi, ampak te prosim, dovoli mi, da te nosim!«

18 Preprosti človek reče: »Moj dragi brat, pusti to, kajti če bo potrebno, bom jaz prej nesel tebe skupaj s tvojimi brati, kolikor daleč bi le hotel, kot bi me ti tjale le do mize nesel. Da pa me sedaj nosiš v svojem srcu, o brat, to mi je neizrekljivo ljubše, kot da bi me ti hotel nositi, in morda si me tudi nosil v svojih rokah. Sprašuješ me, kaj sem mislil z ‚morda'. Jaz pa ti povem, da naj te to ne skrbi, saj ti bo sčasoma že vse jasno. Zato pojdimo zdaj tja k mizi, da ti naši bratje vzamejo svoja pravična oblačila.«

19 Prior reče: »Ja, ja, dragi brat, kakor je tebi prav, tako je tudi meni v največji meri. Tisti ‚morda' mi gre še vedno po glavi, vendar tudi tega polagam Gospodu, k Njegovim najsvetejšim nogam, in tako naj se zgodi Njegova in tvoja volja.«

20 Poglejte, zdaj gredo vsi skupaj k mizi, in kot vidite, so vsi ubogi bratje že oblečeni, brez pomoči služabnikov. Vendar njihova oblačila niso še čisto nebeška, ampak so oblačila pravičnosti in ustrezajo njihovi ljubezni do Gospoda. –

Kaj se bo naprej zgodilo, bomo videli v nadaljevanju.

92. POGLAVJE
Spor o ljubezenskem služenju in tri preizkušnje

1 Preprosti človek vpraša našega priorja, kaj se mora zdaj zgoditi s tako oblečenimi in rešenimi brati. In prior reče: »Dragi prijatelj in brat! Naloga, ki mi jo je dal vzvišeni Gospodov glasnik se glasi, da jih vse odpeljem na vrt, ki je bil prej naš lažni samostanski ‚raj', kjer bodo potem od glasnika zagotovo prejeli nadaljnja navodila, katero pot morajo ubrati. To jih še čaka, jaz pa moram poskrbeti, da pridejo na vrt v ta namen.«

2 Preprosti človek reče: »No, to nalogo bo najbrž enostavno rešiti in me zanjo ne boš potreboval. Toda prior reče: »O dragi prijatelj in brat, delaj kar hočeš, a prosim te, da me ne zapustiš, kajti iskreno ti moram povedati, da imam občutek, ki mi pravi, da če bi me zapustil, bi mi bilo tako, kot da bi me zapustilo moje lastno življenje! Zato me ne zapusti in naloga bi bila še enkrat enostavno rešena, saj si doslej vse tako ugodno usmerjal in očitno pomagal meni in tem ubogim bratom v Gospodovem

Imenu do tu, kjer smo še zdaj. Zato te prosim, dragi prijatelj in brat, iz notranjega živega dna mojega srca, pomagaj meni in tem ubogim bratom v Gospodovem Imenu do konca!«

3 Preprosti človek reče. »Ja, dragi prijatelj in brat, v tem primeru bi bilo vse v redu; vendar je treba upoštevati le eno okoliščino, in sicer, da je dal nebeški glasnik tebi to nalogo, da jo rešiš. Če pa zdaj jaz pridem s tabo k njemu in bo glasnik videl, da nisi ti, ampak sem jaz rešil tvojo nalogo, – mi povej, ali si vnaprej prepričan, da bo zaradi tega zadovoljen s tabo? Če mi lahko zagotoviš, da ti ne bom škodoval, če bom šel s teboj, bom z veseljem storil kar želiš, vendar ti v nobenem primeru nočem škodovati in te spraviti v veliko zadrego pred obličjem nebeškega glasnika. Kaj meniš zdaj na to v tem pogledu?«

4 Prior reče: »O dragi prijatelj in brat, če ni nič drugega kot to, potem pojdi drzno z menoj tja; kajti tudi če ti ne boš šel z menoj, bom vzvišenega glasnika tako ali tako sam obvestil, da si edino ti sam rešil to nalogo, ki mi je bila postavljena, in pri tem sem bil, ne le komaj peto, ampak deseto kolo voza. Zato kaj takega verjetno ne boš uporabil kot ugovor, da ne bi šel z menoj naprej. Glede moje koristi ali kakršne koli škode, bodo šle stvari svojo pot. Kajti, kar se mene tiče, sem pripravljen zate iti celo v pekel, če bi bilo mogoče, kaj šele, da iz ljubezni do tebe ne bi prenesel nekaj ostrih besed nebeškega glasnika.«

5 Preprosti človek reče: »No, dragi prijatelj in brat, v tem pogledu bi se sporazumeli; vendar zdaj je tu druga, še pomembnejša točka. Poznam strogo natančnost tvojega nebeškega glasnika, in vem, da ne bo dovolil niti enega atoma pogajanja v Gospodovem Imenu, in prav zaradi tega mi je prišlo na misel nekaj pomembnega.

6 Glej, zelo lahko bi se zgodilo, da bi nebeški glasnik vse te brate, ki so bili osvobojeni, hotel s svojo veliko močjo takoj spet odgnati nazaj v njihovo prejšnje stanje, zato ker nisi ti, ampak sem jaz rešil nalogo, ki ti jo je dal zanje nebeški glasnik. Vendar pa lahko naredim tako, da glasnik ne bo izvedel, da sem jaz pomagal tem tvojim ubogim bratom. V takšnih okoliščinah boš prišel pred glasnika kot popolnoma upravičen človek, ki je njegovo nalogo rešil popolnoma po njegovem navodilu.«

7 Prior reče: »O dragi prijatelj in brat! Veliko raje bi šel v pekel, kot da bi si pripisal nekaj pri čemer nisem niti najmanj sodeloval. Sam pa bom glasniku odkrito priznal, da se lahko uspeh mojega poslanstva hvaležno

pripiše samo Gospodu in tebi. In, če se glasnik s tem ne bo zadovoljil in bi zato ubogim bratom znova ogrozil njihovo pridobljeno svobodo, se bom vrgel pred njim v prah in ga prosil v vsej ponižnosti, naj namesto teh bratov kaznuje samo mene v Gospodovem Imenu, kakor ga je volja, jaz pa bom vso krivdo zelo rad prevzel nase!«

8 Preprosti človek reče: »Dragi prijatelj in brat, zares si mi zelo všeč, tudi to točko bi rešili, tako da tudi v tem pogledu ne bi bilo prepreke, da jaz ne bi šel s teboj.

9 Zdaj pa je tu še tretja ovira; če jo lahko preskočiš, potem mi ne bo nič preprečilo, da ti ne bi izpolnil želje. Glej, tukaj v kraljestvu duhov je splošno nespremenljivo pravilo in navada, da popolnejši duhovi zgornjih nebes, katerim pripadam tudi jaz, vedno takoj izkusijo vse, o čemer se govori ali dela v odnosu do Gospoda. Slišal sem tudi dobro prispodobo, ki jo je povedal glasnik, v kateri je opisal Gospoda kot kralja, ki je dostopen le z izjemno ljubeznijo in ponižnostjo.

10 Glasnik je v tej prispodobi rekel, da ima samo Gospod ključe ječe, zato lahko samo On odklene vrata ječe ali zgradi most čez prepad, ker nihče drug nima te pravice. Sicer je res, da si Gospoda klical v polnosti svojega duha, svojega življenja in resnice, da bi pomagal tebi in tvojim ubogim bratom. Toda medtem, ko si v največjem zaupanju čakal na Gospodovo pomoč, sem jaz po naključju prišel v to veliko dvorano. Komaj pa sem prišel k tebi, si se mi začel takoj pritoževati nad svojo stisko. Zasmilil si se mi, in ker si me tudi tako srčno prosil, da naj ti pomagam, sem ti tudi po svojih močeh pomagal. Zdaj pa se postavlja vprašanje, ali bo glasnik sprejel takšno pomoč, glede na prispodobo, ki jo je predstavil?

11 Očitno je, da bi moral vzvišeni kralj sam priti in ti pomagati. Kako je treba zdaj to zadevo obravnavati? Ali ti ne bo glasnik rekel: ‚Zakaj si ob pogledu na tega prijatelja in brata opustil svoje zaupanje v Gospoda do te mere, da si tega prijatelja in brata prosil za pomoč, medtem ko bi iz prispodobe moral dobro prepoznati in videti, da za takšno odrešitev iz ječe, nihče razen Gospoda nima pravičnega ključa?«

12 Prior reče: »O dragi prijatelj in brat, to je vsekakor povsem drugo vprašanje, vendar nimam poguma, da bi dal nanj pravičen odgovor. Ampak veš kaj, ostal bom pri resnici. Razen Gospoda nisem nikogar klical; in v moji najbolj mogoči popolni predanosti Gospodu, si sem prišel ti. Ali

lahko zdaj jaz razmišljam drugače, delam in verjamem drugače, kot da te je Gospod po Svojem neskončnem usmiljenju poslal, da meni pomagaš v Njegovem Imenu, saj zaradi moje velike nevrednosti, sam večno nikoli ne bi mogel prositi Najsvetejšega Gospoda nebes in Zemlje, da bi prišel in mi najbolj nevrednemu pomagal! Njemu zato vsa hvala, čast in slava, saj je samo On, s tem, ko je k meni poslal tebe, pomagal meni in tem bratom. Zato bom tako govoril tudi pred glasnikom, on pa naj potem v Gospodovem Imenu stori z menoj kar hoče, saj želim vse prevzeti nase.«

13 Preprosti človek reče: »No, vidim, da si zvest, pošten in ljubeč, zato mi tudi nič ne bo preprečilo, da ne bi šel s teboj in tvojimi brati ven na vrt. Če pa bi te hotel glasnik zaradi tega kakor koli ostro obsoditi, kaj naj jaz potem storim?«

14 Prior reče: »Dragi prijatelj in brat, glede tega se sploh ne bojim; jaz ti seveda ne bom mogel pomagati, a zagotovo to tudi ne bo treba, kajti ti si tisti, ki zagotovo ne potrebuje nobene pomoči katerega koli bitja, ker si že kot prebivalec najvišjih nebes opremljen s polnostjo božanske moči. Nasprotno pa te samo prosim, da mi pomagaš, če bi mi šlo slabo, v Gospodovem Imenu, tako kot zdaj.«

15 Preprosti človek reče: »No prav, pred Gospodom se bom spomnil tudi te tvoje prošnje; in tako zdaj pojdimo ven.«

93. POGLAVJE
Sposobnost istočasnega večkratnega pojavljanja. – Razlaga –

1 Zdaj pa gremo tudi mi, da bomo ob pravem času na pravem mestu. Ta družba ne bo potrebovala preveč časa, da pride do ostalih na vrtu, zato moramo biti iznenada tam. – Vidite, smo že tam, kjer moramo biti. Gospod dobro ve, da smo bili tudi mi priče vsega, kar se je pripetilo spečim dušam, vendar tega ne ve nihče drug. Pravite, da bodo tisti, ki so medtem ostali na vrtu, zagotovo vedeli, da smo bili odsotni.

2 Vidite, v tem pogledu je v kraljestvu duhov malo drugače, kot na svetu. Na svetu je vaš videz tesno povezan z vašo individualnostjo in se ne morete nobenemu drugemu pokazati, kot da se z njim osebno soočite. Ampak, kot sem rekel, je tukaj drugače. Na svetu so sicer tudi redki primeri, ki so podobni temu pojavu, vendar le v zelo nepopolni meri.

3 Tako imenovana dvojna, trojna, štiri, pet, šest in celo večkratna vseprisotnost je nekaj podobnega, in sicer, ko en in isti človek, tak kakršen je, bodisi vidi samega sebe, bodisi ga vidijo nekateri drugi na povsem drugem mestu in včasih celo na več mestih hkrati, vendar ne ve, da bi bil osebno dejansko na enem od teh krajev. To je podoben primer, vendar se le redko zgodi. Toda drug primer, ki je veliko bolj podoben temu sedanjemu duhovnemu pojavu, kot prejšnji, se pojavlja veliko bolj pogosto, vendar se mu prav zaradi pogostnosti posveča premalo pozornosti, zato je tudi premalo temeljito obravnavan in poglobljeno razumljen.

4 Ta primer je naslednji: Če je človek nekje v svoji zunanji pojavnosti, se lahko primeri, da njegovi znanci pomislijo nanj, na sto, celo tisoč različnih, oddaljenih mestih hkrati. Nihče od vseh, ki mislijo nanj, si ga ne predstavlja, da je po svoji obliki, stasu in naravi, drugačen kot v resnici je. Zdaj se vprašajte; kako so vsi ti tisoči mislili nanj in ga tako v svojem duhu reproducirali, medtem ko je v bistvu on prisoten le enkrat?

5 Razlog je v tem, da vsak nosi v svojem duhu, ne le eno, ampak več podob drugega, tako kot lahko dve ogledali, postavljeni drugo proti drugemu, odsevata podobo na neštetо načinov, to pomeni, da lahko vzajemno neštetokrat odsevata navidezno podobo. Prvi dve medsebojni zrcalni podobi bosta najbolj živi in hkrati tudi največji, vse naslednje bodo manjše in tudi vedno manj žive.

6 Če ste zdaj dojeli povedano, vam ne bo težko razumeti prikazovanja tukaj v čistem kraljestvu duhov, kajti to, kar imenujete misli, ki se razvijejo v vas samih, so tukaj zunanje popolnoma oblikovane manifestacije. Prva manifestacija je najbolj živa in najmanj minljiva. Kasnejše oblikovane podobe ali tako imenovano premišljevanje, za katerega veste, da so večinoma bežni spomini, niso več tako trdne in se pojavijo le s čvrsto voljo posameznika, ki jih nosi v sebi. Mi pa smo se najprej s temi prebivalci na vrtu pogovarjali o zelo pomembnih stvareh. Zato smo bili in smo še vedno glavne misli in glavni odsevi v njih. Zaradi tega so nas tudi še naprej videli, ne da bi morala biti naša glavna osebnost pred njimi stalno prisotna.

7 Ena glavnih značilnosti tega pojava je, da je ta pojavnost sposobna tudi karkoli spregovoriti osebi, ki jo je priklicala iz svojih glavnih misli. Sprašujete, kako je kaj takega mogoče? Tudi za ta primer na svetu obstajajo pojavi, ki so podobni temu. Nekdo lahko na primer sanja, da

se s svojim znancem pogovarja o tej ali drugi temi, ta pa mu je tudi nekaj odgovoril. Ko se zbudi, sreča svojega prijatelja in izkaže se, da ta zagotovo ne ve niti enega zloga, ki ga je izgovorila njegova popolna podoba v sanjah njegovega prijatelja. In vendar je bilo govorjenje sanjača in prijatelja, ki mu je v njegovih sanjah govoril, takšno, da sanjač ni vedel, kaj mu bo njegov prijatelj v sanjah povedal, dokler sanjani prijatelj ni spregovoril. To bi bil podoben pojav.

8 Drug podoben pojav je tudi dvojno ali večkratno prikazovanje, ko si prav tako neredko te kopije glavne individualnosti izmenjujejo besede s tistimi, ki se jim prikažejo. Ob tej priložnosti je podobnost s tem čisto duhovnim prikazovanjem nekoliko bolj določna, kajti v tej sferi glavni posameznik nemalokrat ve z megleno slutnjo, kaj je govoril nekje v svojem čisto duhovnem prikazovanju. Seveda boste takoj rekli, da to prikazovanje ni odvisno od glavne misli tistega, ki se mu je prikazal. To je res, zato so bili vsi ti pojavi navedeni kot podobni, ne pa kot popolnoma enaki. V samem temelju imajo eden in isti izvor, vendar se mora njihov nastanek pojaviti veliko bolj zastrto, kot pri nas, kjer je pred nami vse čisto duhovno odkrito in javno.

9 Za lažje razumevanje si lahko še zapomnite, da se prikazovanja, ki so ločena od glavnih posameznikov, izvajajo na dva načina. Prvič, na način, ki je naveden že zgoraj, drugič pa s trdno voljo tistega, ki se hoče prikazati izven svoje glavne individualnosti. Ta drugi način je mogoče razumeti s poglobljenim premislekom o naravi tako imenovanih dvojnih ali večkratnih prikazovanj. Vendar na svetu nikoli ne more priti do polnega izraza, ker je duhovno tudi v najboljših okoliščinah, vedno v nasprotju z materijo.

10 Podoben tretji način govorne podobnosti je tudi pri tako imenovanih govorcih monologov, ki pred seboj postavijo nekega namišljenega govorečega posameznika, nato pa z njim izmenjujejo dialog. Ta primer je tu skoraj najbolj ustrezen, razlika je le v tem, da se prvič, namišljena oseba pred govorcem monologov sploh ne pojavi v svoji dejanskosti, in drugič, da ta namišljena oseba v bistvu govori samo tisto, kar ji govorec monologov, kot pravite, položi v usta.

11 Tu pa privid govori na enak način kot glavna oseba. Razlog je v tem, da privid ni izmišljen, ampak je živ duhovni izraz glavne osebe, ki se kaže navzven.

12 V osnovnem bistvu pa je formalno bratska ali sosedska ljubezen, ki ima svoj temelj samo v Gospodu. Tako je zaradi Gospodove ljubezni v vsakem duhu vsak duh v nenehnem odnosu s Samim Gospodom in posledično tudi z vsem, kar je v vsakem duhu. Če se torej pojavimo pred drugim duhom, kot v tem primeru, ne v glavni realnosti, ampak zgolj navidezno govoreči, potem je ta pojavnost v Gospodu živo določena. Ko na nekaj pomislimo, takšna misel takoj preide skozi Gospoda v naš drugi ali celo stoti pojavni jaz, in ta potem govori in deluje, kot da bi bili mi sami primarno aktivni in govorili, in mi kot glavna individualnost lahko do najmanjše podrobnosti vemo, kaj je naša navidezna podoba naredila in govorila.

13 To se vam zagotovo zdi zelo čudežno, toda v popolnem kraljestvu življenja, življenjska dejavnost vsakega duha zahteva živo vsestranskost. Nekateri med vami, ki so aktivni porečejo: »Ko bi bil le lahko prisoten povsod hkrati, če bi se le lahko razdelil!« To govorjenje, ta želja in ta pogosto zelo močna misel, so najbolj očiten dokaz, da mora biti v duhovnem kraljestvu mogoče, da se na že opisan način razdeli in deluje, ne da bi se utrpela najmanjša delitev svoje glavne individualnosti, kot enosti.

14 Kajti vse kar je v duhu vedno mogoče pomisliti, je v kraljestvu duhov prisotno in popolnoma oblikovano, le z razliko, da je nepopolno v nepopolnih duhovih, popolno pa v popolnih, kot podoba najpopolnejšega v Gospodu. – Menim, da za ta primer ni treba uporabljati več besed; razumen bo vedel, kaj je s tem mišljeno, nespametnemu pa tudi še tisoč besed ne bi bilo dovolj. –

Zdaj pa tudi že prihaja naša družba iz samostana, zato se pripravimo na njihov sprejem!

94. POGLAVJE
Bodite preudarni kot kače in preprosti kot golobi

1 Poglejte, pravkar prihaja k meni prejšnji govornik in me potem, ko ob priorju vidi tujca, vpraša, kdo je ta človek in kaj tukaj počne. Na prvi pogled se vam to vprašanje ne zdi tako zelo pomembno, če pa pomislite za kaj gre, namreč za resnico, vam bo vprašanje zagotovo pomembnejše, kot se zdi na prvi pogled. Ali bi se moralo spraševalcu povedati resnico v obraz? Ali bi mu mogli dati izmikajoč odgovor? Ali se mu

sploh ne bi smelo odgovoriti, ali samo polovično? Ali bi mu morali reči naj počaka, da bo odgovor dobil kasneje? Glejte, to so zelo pomembna vprašanja, ki se nanašajo na vprašanje tega meniha.

2 Vendar bi radi videli, kako je mogoče ravnati s spraševalcem, in zato mu rečem: »Poslušaj, dragi prijatelj in brat, tukaj ni kraj, da bi ti povedal, ali si prišel s svojim vprašanjem prezgodaj ali prepozno. Tvoje vprašanje je samo po sebi pošteno zastavljeno, toda po božanskem redu bi bilo nepošteno od mene, da bi ti nanj odgovoril, dokler nisi notranje sposoben takšen odgovor prenesti.

3 Kajti glej, nekateri odgovori so tukaj v kraljestvu duhov tako kakovostni, da bi spraševalca stali duhovnega življenja, če bi mu bili dani pred časom. Zato ti tokrat na tvoje vprašanje ne morem odgovoriti nič drugega kot to, da bodi potrpežljiv v ponižnosti in ljubezni do Gospoda in ob pravem času boš prejel o tujcu pravo pojasnilo. Zdaj pa nič več o tem, saj je kot vidiš, vsa družba pod vodstvom tega tujca in priorja blizu in so že skoraj tukaj.«

4 Menih pripomni: »Ja, dragi visoki prijatelj in brat! Tvoj odgovor je s tvoje strani razsvetljujoče moder, a kar se mene tiče, se moram zadovoljiti s svojo temo. Vendar si mi kljub temu, v nasprotju z mojimi pričakovanji veliko povedal, saj sem, kot sem ti že prej omenil, čeprav nekoliko prikrito iz tvojega odgovora presodil, da mora biti za tem tujcem nekaj prav posebnega. Kajti, če ne bi bilo tako, res ne bi imel razloga, da si mi moral dati nekoliko izmikajoč odgovor. Če bi bil ta tujec, tako kot ti, le glasnik z nebes, ne bi bilo zame vedenje o njem, gotovo nič bolj življenjsko nevarno, kot o tebi. Zato mora biti zagotovo bolj pomemben in bolj vzvišen kot ti, ker si mu že dal takšno pričevanje.

5 Poleg tega ob njegovem približevanju v sebi čutim čudno privlačnost, ki je doslej še nikoli nisem doživel, in ta privlačnost mi kot v rahli slutnji pravi, da je ta neznanec tako blizu Gospodu, kot mu nihče ne sme biti bližje! Ali imam prav ali ne?«

6 Jaz mu rečem: »Dragi prijatelj in brat! Tu ti ne morem reči ničesar drugega kot to, da bodi ponižen in ostani izključno v Gospodovi ljubezni, in tako ne boš izgubljen. Ne bodi jezikav! Kajti vsaka dobra stvar zahteva svoj čas. Kdor prezgodaj pobere plod z drevesa življenja in še prej z drevesa spoznanja, si dvakrat škoduje. Prvič, dobi nezrelo sadje, s katerim se ne more zadovoljiti, ampak lahko samo škoduje njegovemu

zdravju, in drugič, s tem tudi pokvari drevo, saj ga je s prezgodnjim ropanjem sadja prikrajšal za možnost, da bi vanje shranil svojo blagoslovljeno zalogo sokov in ohranil sposobnost za naslednjo oploditev. Kolikor vem, si bil na Zemlji dober sadjar, zato ti to ne bo težko uvideti.«

7 Menih reče: »Ja, sedaj to zelo dobro vidim, zato bom zdaj tiho kot miška, ko zavoha mačko.«

8 Zdaj poglejte, našega meniha smo umirili, in to je dobro. Toda ne mislite, da je ta menih edini premetenec te družbe. Takih je še več. To pa je tudi še ostanek duhovniške posvetne miselnosti, ki je neredko značilna za takšne rimokatoliške duhovnike, predvsem pa za nekatere samostanske sekte. Toda take posvetne lastnosti tukaj ni mogoče uporabiti, ker mora biti ljubezen čista. Ljubezen, ki se je drži še vedno določena mera zvitosti, ni čista. To lahko že vidite na svetu.

9 Vzemimo na primer, da sicer dekle lepega vedenja in lepo vzgojeno, ljubi zelo ugleden mladenič. Toda, da bi se popolnoma prepričala o njegovi ljubezni, uporablja vse vrste zvitih poizvedovalnih sredstev, s katerimi se želi na skrivaj prepričati, kakšna je do nje resnična notranja ljubezen njenega ljubimca. Če ta primer pogledate naravno, boste rekli, da je dekle pošteno, saj so njena dejanja najbolj zanesljiv dokaz, da ima zelo rada svojega mladeniča in ji je zanj zelo mar.

10 No, zdaj bomo to ljubezen malo bolj natančno preučili in videli, ali bo vzdržala preizkušnjo. Predpostavimo, da mladenič izve za zvitost svoje izbranke in si misli: ‚Kakšna je tvoja ljubezen, če za mano skrivaj vohuniš? Jaz tega še nikoli nisem storil, ker sem imel popolno zaupanje v tvoje srce. Zakaj bi me potem imela za bolj nezvestega, kot jaz tebe? Počakaj malo, tudi jaz bom preizkusil tvojo ljubezen in se delal, kot da sem še z nekim drugim dekletom, in kmalu se bo pokazalo, kakšna je tvoja ljubezen. Če me ljubiš tako kakor jaz tebe, te ne bo prizadelo, toda če tvoja ljubezen ni tako čista kot moja, se boš odvrnila od mene in svoje srce namesto ljubezni napolnila z jezo proti meni.‘

11 Zdaj glej, ta mladenič je prav tako tudi storil, in kaj si je lažje predstavljati kot to, da je zvito dekle kmalu izvedelo za to. Toda kakšen je zdaj rezultat vsega tega? Prisluhnimo ji malo, kajti česar je polno srce, gre tudi čez usta. Njene besede bi se lahko glasile takole: ‚Pa smo tu! Oh, imam zelo dober nos, tako je, kot sem si mislila, da bo. Ta prevarant mojega srca, ta nečasten človek, me je imel za neumno gosko in

milil, da bo zlahka opravil s tako ubogim bitjem. Vendar to ubogo bitje ni tako neumno kot misli ta nečastni prevarant, ampak je milijonkrat pametnejše in je na ta način razkrilo vso sramotno naravo, ki se skriva za samozvanim pametnim in pravičnim človekom. Zdaj pa le pridi k meni, ti nezvesta, nečastna podoba moškega in pokazala ti bom vzajemno ljubezen, katere se boš še dolgo spominjal.'

12 Ali vidite za kaj je bila dobra dekletova zvijačnost? Ne rečem nič drugega kot to, da se je močno zmanjšalo njeno spoštovanje do nekdanjega prosilca. Kaj mislite, da se bo zgodilo, ko bo mladenič spet prišel k njej? Poslušajte; prišel bo k njej in se ji približal z najiskrenejšo ljubeznijo, toda kako mu gre ona naproti. Vidite, z veliko hladnostjo in obenem polna gorečega ljubosumja. Nad njenim vedenjem je izjemno začuden in ji reče. »Poslušaj, tvoje vedenje me zelo čudi, kaj je razlog za to?«
Ona reče: »Častna devica ni dolžna odgovarjati skrajno nečastnemu človeku in mu ne more reči nič drugega, kot da je tako nizkoten, da si kot ljubezenski prevarant in lažni srčni tolažnik, še upa priti sem, kjer zanj ni več prostora, kamor pa si je drznil popolnoma nevreden približati po svojem nepoštenem ravnanju.«

13 On reče: »Torej, takšna je bila tvoja ljubezen do mene. Namesto ljubezni je bilo nezaupanje. Resnično, če bi me kdaj iskreno ljubila, tako kot sem jaz ljubil tebe, in mi zaupala, kot sem jaz tebi, ne bi pošiljala nobenega skrivnega zasledovalca za menoj, saj tudi jaz nisem nikogar pošiljal za teboj. Toda za to sem izvedel in zato postavil tvojo ljubezen na preizkušnjo. In glej, tvoja ljubezen ni prestala preizkusa. Nikoli me nisi ljubila, ampak si hotela biti v svojem samoljubju samo ljubljena od mene, in hotela, da bi častil le tvojo podobo, medtem ko je bila moja podoba v tebi predmet tvojega prezira. Glej, takšna ljubezen me ne bi nikoli zadovoljila! Ampak zdaj ti dam nekaj časa, da raziščeš v svojem srcu, če me lahko ljubiš tako, kot sem te jaz ljubil in te še vedno ljubim. Če to zmoreš, te ne bom izgnal iz svojega srca, ampak te bom v njem ohranil tako kot prej. Če pa tega ne moreš storiti, bom zadnjič stal pred tvojim obličjem.«

14 Kaj bo naredila naša devica po tem zelo pomembnem govoru? Tu sta možni dve poti. Če modrost moškega premaga njen užaljeni ponos in devica spozna svojo krivdo, se bo zadeva še dobro iztekla, če pa se bo njen užaljeni ponos še povečal, se bo zadeva zagotovo obrnila na slabše, kar je v podobnih primerih vedno bolj pogosto. Žensko srce, ki ni napolnjeno

z veliko ljubeznijo, se sedaj počuti razvrednoteno zaradi moške modrosti in običajno začne vedno višje dvigovati svojo vrednost in namesto sprave razmišlja o maščevanju. Mislim, da vas bo ta primer zadostno prepričal, da določena zvijačnost ne more biti del prave, čiste ljubezni.

15 Tu sicer pravite, kako se potem to razume, saj je Gospod dal Svojim apostolom in učencem edino zapoved ljubezni, a je vseeno še dodal: »Bodite preudarni kakor kače in preprosti kakor golobi!«

16 O moji prijatelji in bratje, ta preudarnost in preprostost je povsem druga stvar in temelji na tem, da človeka ne sme zaslepiti nobena skušnjava, kot da ga je zapustila Gospodova ljubezen in milost, ampak mora to premagati in iz največje globine svojega srca v sebi živo reči: ‚O Gospod! Če nadme pride karkoli, naj Tvoja Sveta volja vedno najde dobro; in četudi se mi bo vse zdelo čudno in protislovno, bom vedno vedel, da Si Ti moj najbolj ljubeč in najboljši Oče, in bolj se mi skrivaš, bolj Te bom ljubil, kajti vem, da bolj ko se mi zdiš oddaljen, bližje Si mi. Zato Te želim z vso svojo življenjsko močjo vedno bolj ljubiti!«

17 ‚Vidite, v tem primeru sta preudarnost in preprostost ljubezni združeni v eno; toda tega našemu zvitemu in bistroumnemu menihu še zelo veliko manjka, kar bo treba pri naši razpravi še posebej poudariti.

95. POGLAVJE
Naslednje preizkušnje. Začetna nagrada.

1 Zdaj pa se nam je tudi naš prior z zelo veselim obrazom približal s svojim preprostim človekom, katerega pravkar opozarja name, rekoč: »Glej, dragi prijatelj in brat, tam je vzvišeni glasnik, med obema na videz nepomembnima duhovoma.« Preprosti človek reče: »No, prijatelj in brat, pojdi tja in ga o vsem obvesti.« Prior reče: »Ampak, dragi prijatelj, ali boš šel tudi ti z menoj?« Preprosti človek reče: »Le pojdi ti naprej; in če bo treba, ti bom že sledil.«

2 Prior se s tem sprijazni, pride k meni in reče: »Dragi, vzvišeni glasnik najbolj vzvišenega Boga iz nebes, glej, tu so vsi, ki so bili ujeti; nobeden ni ostal zadaj, nasprotno, še eden več je z nami, kot je bilo ujetih. Toda ta ni ujetnik, ampak temu edinemu poleg Boga, vsemogočnega Gospoda, dolgujem rešitev teh ubogih bratov, ki so bili ujeti.

3 Zdaj rečem jaz: »Ja, moj dragi prijatelj in brat, če je ta tujec opravil delo, ki je bilo tebi zapovedano, kako je potem s tvojo zaslugo? Postavil sem ti pogoj, po katerem bi moral ujete osvoboditi edino z Gospodovo pomočjo; kako si lahko za ta namen uporabil tujca, ne da bi pomislil na to, kako bi moral ravnati in kdo je neznanec, ki ti je pomagal? Če ti tako ukrepaš, kako ti lahko potem človek še naprej zaupa?

4 Ali veš, da ti Gospod ni podelil moči zato, da bi z njo lenaril, ampak ti je dal moč življenja iz Svojega velikega usmiljenja samo za pravično delovanje v ljubezni? Vprašaj se zdaj, v kakšni luči si se sedaj pojavil pred menoj? Povem pa ti, da se mi zdaj ustrezno opraviči, sicer bom na tvoje poslanstvo gledal kot neopravljeno in te na koncu postavil zadaj za tebi dobro znanim prepadom, kjer boš moral sam prenašati pogled na ogenj in razmišljati o tem, kako je treba prav ravnati na Gospodovih poteh.«

5 Prior reče: »Moj dragi prijatelj in brat, če ni nič drugega kot to, potem me le hitro postavi za goreči prepad. In, če bi po zemeljskem merjenju tam trpel čisto sam polnih tisoč let, pri tem pa vedel, da so moji ubogi bratje rešeni, bi kljub temu za plameni čezmerno hvalil in slavil Gospoda, ker je bil po tem ljubečem tujcu tako milosten in usmiljen do mojih ubogih ujetih bratov!

6 Kajti v sebi sem prepričan, da sem natančno sledil tvojemu nasvetu, ne iz prisile, ampak odkritosrčno iz sebe. Skupaj s svojimi ubogimi ujetimi brati sem se obrnil na Gospoda; in ko je naše zaupanje doseglo morda najvišjo stopnjo Gospodove ljubezni in usmiljenja, je prišel k meni ta rešitelj, in pri tem sem pomislil, da sem zagotovo večno najbolj nevreden, da bi pričakoval pomoč osebno od Gospoda. Ker pa je Gospod vendarle neskončno usmiljen, mi je tega človeka zagotovo poslal kot rešitelja v Svojem Najsvetejšem Imenu; zato Gospodu vsa hvala, vsa čast in vsa slava! Bratje so rešeni brez mojega najmanjšega prispevka; zdaj pa se mi lahko zgodi karkoli! Če moram za prepad, mi daj za to takoj ukaz, in vriskajoč bom pohitel tja in hvalil Gospoda, in če je le mogoče, se bom za vsakega desetkrat pokoril!«

7 Zdaj rečem jaz: »Dobro, prijatelj in brat, ali to misliš popolnoma resno?« Prior reče: »O prijatelj in brat, če me samo preizkušaš, le daj ukaz in se boš takoj prepričal, da bom ravnal tako kot govorim, in kakor zahteva najsvetejša Gospodova volja!« Zdaj rečem jaz: »No, dobro, potem se takoj odpravi na pot in pojdi tja za svoje brate.«

8 Glejte, prior se mi zahvali za ta ukaz, se obrne in gre naravnost nazaj, da zasede svoje mesto za prepadom. Mimogrede pa je rekel preprostemu človeku: »Dragi prijatelj in brat, prej si imel prav. Kot lahko vidiš moram sedaj sam zares oditi za goreč prepad, za te moje rešene brate in razmisliti o tem, kako je treba ravnati na Gospodovih poteh. Ampak jaz grem rad, kajti samo da vem, da so moji bratje rešeni, potem me ne skrbi. Samo da lahko hvalim in častim Gospoda, zaradi Njegove velike ljubezni in usmiljenja in ga ljubim nad vsem po svojih močeh, potem me bodo pri tem plameni zelo malo motili. In tako grem v Gospodovem Imenu; ko pa prideš k Gospodu, se me spomni!«

9 Preprosti človek reče: »Ja, v to si lahko prepričan, da te ne bom pozabil; ampak izpolni glasnikovo voljo!«
Poglejte, sedaj gre zares vriskajoč tja in hvali Gospodovo Ime. Zdaj se najbrž sprašujete, kako dolgo bo moral ostati tam? Jaz pa vam povem, da ne skrbite zanj, ker se bo zelo kmalu vrnil, kajti namesto prepada bodo tam le visoki gostje z nebes, ki mu bodo nadeli nova oblačila.

10 Le poglejte tja, se že spet vrača in gre naravnost proti meni, oblečen v belo ogrinjalo s svetlečo krono na glavi. Je že tukaj; vprašam ga: »Dragi prijatelj in brat, kaj je zdaj to? Namesto, da bi delal pokoro za prepadnimi plameni, prihajaš k meni oblečen v nebeškem oblačilu ljubezni.«

11 Prior reče: »O dragi prijatelj in brat, glede tega ne morem nič storiti. Glej, ko sem hotel iti v žalostno ozadje našega refektorija, so namesto ognjenega prepada tam stali trije bleščeči mladeniči, in mi rekli: »Brat v Gospodu, vemo kam greš, vendar to ni tvoja usoda, ampak je bila to le zadnja preizkušnja za tvoje srce, zato sleci svoje oblačilo prejšnje zmote in si obleci to novo oblačilo iz ljubezni in resnice. Upiral sem se in rekel: ‚O Božji prijatelji, takšne milosti večno nisem vreden.‘ Toda vse moje upiranje ni nič pomagalo, če sem hotel ali ne, odvzeli so mi obleko s telesa in mi bliskovito nadeli to oblačilo, v katerem zdaj tičim in me je sram, ker takšnega oblačila nisem vreden. Toda kaj naj naredim? Ogrinjalo je na mojem telesu, in ker drugega nimam, ga ne morem sleči in se izpostaviti neprijetnemu posmehu svojih bratov. – Vendar mislim, da Gospod dopušča, da se mi vse to dogaja, zato da se moram vseskozi ponižati. Zato Mu večna vsa hvala, vsa čast in vsa slava, kajti le On edini je dober, kakor tudi v nebesih.«

12 Zdaj jaz rečem: »Ja, dragi prijatelj in brat, če je to tako, potem moram seveda biti tudi jaz popolnoma zadovoljen. Zdaj pa ti bom zastavil vprašanje, ti pa mi moraš nanj odgovoriti. Povej mi: kaj bi storil v primeru, če bi zdaj k nam prišel Gospod?«

13 Prior reče: »O prijatelj in brat, to bi bilo grozno! Prav zares, če bi mi bilo mogoče, bi se milijonkrat rajši znašel bodisi za gorečim prepadom, ali pa se skril v najbolj umazanem kotu, ali pa vsaj, da bi se takrat znašel tukaj vsaj v najrevnejšem oblačilu. Kajti, če bi me Gospod videl v tem oblačilu in me potem celo hotel vprašati, kako sem jaz, ki sem zagotovo najbolj nevreden od vseh, prišel do tega oblačila nebeške časti? – Ja, brat, sto gora bi bilo premalo, ki bi me takoj prekrile, da ne bi več prenašal tako velike in zaslužene sramote pred Gospodovim obličjem. Toda, če bi tebi bilo mogoče, da mi preskrbiš drugo obleko, bi mi s tem zagotovo naredil največjo uslugo ljubezni. V taka nebeška oblačila pa obleci vse moje brate, ki so zagotovo vrednejši od mene, ampak mene pa vtakni v prave cunje, in potem ko naj bi se pojavil Gospod, me pusti večinoma v ozadju. Rad bi ga častil neopažen v največji ponižnosti, toda ne v ospredju, saj zdaj v tem oblačilu šele zelo jasno vidim, da sem zadnji izmed svojih bratov!«

14 Zdaj rečem jaz: »Dragi prijatelj in brat! To ni odvisno od mene, ampak pojdi k svojemu preprostemu človeku, ki je popolnoma samolasten pomočnik v Gospodovem Imenu, on te bo zagotovo zopet uslišal in ti dal po tvoji želji.«

15 Prior reče: »Ja, dragi brat in prijatelj, on je pravi človek zame. Iskreno ti moram povedati, da imam tebe sicer zelo rad, vendar imam tega človeka najmanj enkrat toliko rajši kot tebe, ker je veliko bolj blag in tudi raje usliši, zato se bom po tvojem nasvetu tudi takoj njemu prepustil!«

16 Glejte, prior že gre k svojemu preprostemu človeku, se mu pritoži nad svojo stisko, in preprosti človek mu reče: »Dragi prijatelj in brat, ta tvoja želja mi je nadvse ljuba, zato se ti bo tudi zgodilo po tvojem pravem ponižnem hrepenenju. Zato pojdi do naslednje vrtne ute, kjer boš že našel drugo oblačilo.«

17 Prior gre naglo tja, a se takoj vrne, ne da bi kaj dosegel, in reče preprostemu človeku: »Ampak dragi prijatelj in brat, to je bila čista pomota! Namesto mene vrednega najbolj razcapanega oblačila, sem našel svetlo modro oblačilo, ki je na robovih okrašeno s svetlečimi zvezdami,

s svetlo rdečim pasom na sredini, poleg tega pa tako dišeče, da sem samo ob pogledu nanj, zaduhal njen prijetni vonj in se ob tem počutil, kot da bi bil dvignjen v nebesa!

18 Zato te prosim, da mi tega ne narediš več, kajti kaj takega ne bom mogel več prenesti. Naj raje najdem navadno kmečko volneno jakno, in ne glede na to kako razcapana in zakrpana bi bila, bom v njej še vedno nepopisno srečnejši, kot sem v tem oblačilu, ki me sedaj že zelo močno tišči.«

19 Preprosti človek reče: »No, potem pa pojdi v drugo uto in tam boš našel pravo oblačilo.«

20 Poglejte, naš prior gre zopet naglo tja, vendar se tokrat ne vrne tako hitro, zato je prav gotovo našel pravo oblačilo. Tako je, glej, že prihaja ven v grobi, sivo volneni halji, ter zelo vesel, da jo je našel, gre hitro k preprostemu človeku in se pred njim zahvaljuje Bogu za to veliko usmiljenje, a mu preprosti človek reče: »Zdaj ti je seveda bolj prijetno v tej ponižni halji; toda če bi prišel Gospod in ti rekel: «Prijatelj, kako to, da si prišel sem brez poročne obleke?«

21 Prior reče: «Dragi prijatelj in brat, če bi bil vržen v popolno temo, se mi ne bi zgodilo nič drugega kot tisto, kar je popolnoma prav in pošteno. Le v najbolj boren kot z mano; tam je moje mesto! Toda meniti o meni, da sem vreden nebes, tudi najbolj nepomemben med tistimi, ki so kvečjemu v najnižjih nebesih, bi morala biti vedno moja zadnja misel.«

22 Preprosti človek reče: »No, dobro; zdaj pa ti bom povedal nekaj zelo skrivnostnega. Glej, glasnik že pripravlja vse tvoje brate za skorajšnjo Gospodovo pojavnost, in povem ti, da bo On kmalu tukaj! Kaj boš sedaj storil?«

23 Prior reče: »Dragi prijatelj in brat, zavoljo Vsemogočnega Gospoda, po svojem najboljšem uvidu me odpelji v kakšen zelo oddaljen, zadnji kotiček tega vrta, in če ti to ni preveč, ostani vsaj tako dolgo pri meni, dokler Vsemogočni Gospod ne bo s temi brati izpolnil svojega svetega namena. In, če bi mogoče hotel zatem v zadnjem trenutku poiskati tudi mene, se bom pred Njim vrgel na svoje obličje in Ga prosil za Njegovo Božje usmiljenje.«

24 Preprosti človek reče: »Kakšna je potem tvoja ljubezen do Gospoda, da se Ga tako bojiš?«

25 Prior reče: »Kar zadeva mojo ljubezen do Gospoda, je tako močna, da bi Zanj storil vse, če bi le lahko kaj storil! Vendar sem že zadovoljen,

če Ga smem od Njega oddaljen, tiho ljubiti v svojem srcu! Vsekakor pa večno nisem vreden, da bi bil v Njegovi bližini. Lahko se le ozrem nazaj na moje filistrsko življenje na Zemlji, in kako sem neredko izkoriščal božansko moč v svojo korist, potem bi rad kar izginil od sramu! Zato mi dovoli, da čim prej pobegnem, ker bo to zame najbolj koristno.«

26 Preprosti človek reče: »Dragi prijatelj in brat, nočem biti napoti tvoji pravični ponižnosti, zato pojdi z menoj v tisti kot tam proti jutru. Tam naju bodo še najmanj videli, saj je ta kotiček zaraščen z gostim listjem, skozi katerega se ne vidi tako zlahka in hitro. Seveda je Gospodovo oko vsevidno, a zaenkrat to ni pomembno. Pojdiva zato hitro tja in v ponižnem razmišljanju počakajva kakšen se bo pojavil Gospod, razen če naju ne bo prva poiskal!«

Prior reče: »Gospod zagotovo ne bo šel najprej k najbolj nevrednemu, v to sva lahko popolnoma prepričana! In tako lahko greva!«

96. POGLAVJE
Vse se mora razkriti pred Kristusovim sodnim stolom. Priorjevo najbolj blagoslovljeno prepoznanje.

1 Poglejte zdaj, naš prior in njegov nepoznani preprosti človek, sta pravkar prišla do vrtne ute, precej gosto obdane s figovimi drevesi, in stopila za njo.

2 Zdaj pa bodite pozorni; naš znani menih se mi že spet zelo skromno približa in takoj vpraša: »Dragi prijatelj in brat, vsi smo te zdaj nedvomno prepoznali kot vzvišenega Gospodovega glasnika, a ne prepoznamo, kdo je ta preprosti neznanec. Povej nam torej, kdo je ta človek, saj sem si ga dobro ogledal in ti moram odkrito priznati, da je moje srce med mojim opazovanjem iz trenutka v trenutek postajalo bolj goreče, in mnogi moji bratje so mi razkrili, da je z njimi enako. Zato mislim, da ta človek nikakor ne more biti nepomemben; ali je Peter ali Pavel, ali morda Gospodov najljubši učenec!– Če je moje ugibanje blizu cilja, ali bi hotel biti tako bratsko prijazen in mi to povedal. Sicer še ne vem, kaj se bo z nami nadalje zgodilo; ali bomo prišli v pekel ali vsaj v vice? Toda gotovo je, da bom tega neznanega, preprostega človeka ljubil, kjer koli bom, na veke vekov, to pa zato, ker je tako preprost, prijazen in

ljubeč. To sem jasno razbral iz tega, ko sem opazoval kako prizanesljiv, ljubeč in bratski je bil s priorjem, in bil doslej tako popustljiv in sočuten do njegove šibkosti, da ga je na koncu celo zaščitil pred morebitnim strašnim Gospodovim prihodom.

3 Ja, temu se reče biti pravi človekoljub. Biti v oporo in pomoč nekomu na svetu je lahka stvar, ker je tam vsak človek v svoji popolni svobodi. Toda tukaj, v strašnem, neizprosnem kraljestvu duhov, brez vsakršne ljubezni, milosti in sočutja, je čisto nekaj drugega najti tako plemenitega prijatelja, za katerim se lahko skriješ pred takšno bližajočo nevarnostjo. Zato te še enkrat prosim v imenu vseh teh bratov, da mi poveš, kdo je ta človek? Morda bi bil on tudi do nas tako milosten in usmiljen, da nas bo zaščitil takrat, ko se bo Gospod prikazal z najbolj strašnim in jeznim sodnikovim obličjem!

4 O prijatelj in brat, zagotovo ne moreš dojeti in razumeti, kaj pomeni za ubogega grešnika, da bi se moral pojaviti pred neizprosnim Kristusovim sodniškim stolom! Raje bi bil večno pokopan v največji možni globini te zemlje, kot pa da bi pogledal le za trenutek v obličje večno neizprosnega, najbolj pravičnega, najstrožjega sodnika. Zato nam stori to zadnjo uslugo. Če smo je le v najmanjši meri vredni, bomo potem večno zadovoljni z izrečeno Božjo sodbo; a le pred obličjem neizprosnega sodnika nas varuj!«

5 Zdaj rečem jaz: »Dragi prijatelj in brat, od mene zahtevaš nenavadne stvari in ne pomisliš, da jaz nisem Gospod, ampak le Gospodov služabnik, in kot tak ne morem delati kar hočem, ampak samo tisto, kar je Gospodova volja! Toda ta nepoznani preprosti človek ni ne Peter, niti Pavel, niti Gospodov najljubši učenec, ampak Tisti, ki si ga omenil, ni daleč od mene in tebe. – Zaenkrat je to zate dovolj.

6 Toda, da se ti s svojimi brati skrivaš pred Gospodovim obličjem, je zaman. Ali misliš, da se boš izognil Gospodovemu obličju, kjer koli že si? Oh, še vedno si v veliki zmoti! Če pa meniš, da se lahko skriješ za hrbtom tega preprostega človeka, da ne bi zagledal Gospodovega obličja, potem pojdi z vsemi svojimi brati k priorju, in tam na samem kraju se bo pokazalo, če ste varni pred Gospodovim obličjem.

7 Ali misliš, da bo Gospod potem prišel sem na prazen kraj? To ne bo storil, ampak bo šel naravnost tja, kjer boste vi, ali pa vas bo že čakal za listjem.«

8 Zdaj reče naš menih: »O vzvišeni prijatelj in brat, zdaj si mi povedal strašne stvari; če je tako, potem ne bi šel za vrtno uto, ampak se raje skrijem sam, ali kvečjemu z enim bratom v nek najbolj umazan kot, kamor Gospod zaradi umazanije ne bo tako hitro obrnil svojega obličja.«

9 Zdaj spet rečem jaz: »Dragi prijatelj in brat, tudi to ti ne bi koristilo, kajti Gospod te bo našel, tudi če bi bil zakopan v globini vseh globin. Zato mislim, da je bolje, da ostaneš s svojimi brati tukaj in se podrediš Gospodovi volji, in potem te bo Gospod, v tvoji pokorščini, zagotovo bolj milostno pogledal, kot če bi se pred Njim nespametno skrival, pred katerim se večno ne more nihče skriti.«

10 Naš menih reče: »Če je to tako, potem naj se v vsemogočnem Gospodovem Imenu zgodi Njegova Sveta volja, kajti zdaj smo po tvojem govoru pripravljeni na vse!« – Rečem jaz: »No, dobro, če je z vami tako, pojdimo tja, kamor je šel prior z nepoznanim preprostim človekom; tam bomo pričakovali Gospoda, saj je to najprimernejši kraj na tem vrtu!«

11 Poglejte kako nam menihi, kot bratje laiki, ponižno sledijo proti znanemu listju, vendar tudi s srcem polnim strahu. – Zdaj smo na samem kraju. Naj ta družba nekaj časa pred listjem počaka; vendar pojdimo še malo za listje, da vidimo kako je z našim priorjem.

12 Glejte, svojega zaščitniškega prijatelja že sprašuje z negotovim glasom: »Za Božjo voljo, kaj to pomeni, da so zdaj na mojo grozo, vsi moji sicer dragi bratje prišli v najin skrivni kotiček. Na koncu bo še vedno tako, kot si ti, dragi prijatelj, že prej pripomnil, namreč, da se bo Gospod najprej prikazal prav tam, kjer se bom skril. Dragi prijatelj in brat, ali ne bi bilo mogoče tega kraja zamenjati za drugega?«

13 Preprosti človek reče: »Kaj bi ti to koristilo? Ali ne veš, kaj je apostol Pavel nakazal s tem, ko je rekel: »Vsi se moramo razodeti pred Kristusovim sodnim stolom!« –
Prior reče: »O dragi prijatelj in brat, predobro poznam te grozljive besede. Toda kaj naj storim, ker se kljub temu ne morem znebiti svojega strašnega strahu pred Gospodom?«

14 Zdaj reče preprosti človek: »Poslušaj, moj dragi prijatelj in brat, dal ti bom dober nasvet. Prej si omenil, da bi lahko ljubil Gospoda nad vsem drugim, in da bi bil večno zadovoljen, če bi le enkrat v daljavi uzrl Njegov obraz. Ti pa veš tudi to, da je Gospod velik prijatelj tistih, ki ga ljubijo, in jim pride nepoznan naproti še več kot na pol poti. Kako

bi bilo, če bi namesto svojega velikega strahu, posvetil Gospodu svojo ljubezen in bi potem tudi tebi prišel Gospod naproti? Mislim, da bi bilo to bolje, kot da bi bil tako neumen, da bi se bal Njega, ki ga je treba samo nad vsem drugim ljubiti!«

15 Prior reče: »Ja, dragi prijatelj in brat, kot vedno imaš tudi zdaj popolnoma prav. Oh, če smem ljubiti samo Gospoda, če Mu s svojo ljubeznijo nisem preveč neprijeten, potem Ga želim ljubiti preko vse mere, z vso močjo, ker v sebi najbolj živo čutim, da sedaj nisem zmožen nič drugega, kot samo Gospoda nepopisno in neizrekljivo ljubiti!«

16 Sedaj reče preprosti človek: »Glej, moj dragi prijatelj in brat, to tvoje govorjenje mi je zdaj neprimerljivo ljubše, kot pa prejšnje, zato ti bom zdaj razkril majhno skrivnost. – Glej, tisti, ki si se Ga tako zelo bal in se Ga še vedno bojiš, ni daleč od tebe. Povej mi, ali bi se tudi tako zelo bal Gospoda, če bi se pred tabo prikazal popolnoma enak meni, prav tako preprost in poln ljubezni?«

17 Prior odgovori: »O najdražji prijatelj in brat, v tej tvoji podobi se Ga zagotovo ne bi bal. Kar pa se tiče ljubezni, verjamem, da bi me skoraj ubilo, če bi pred seboj videl Gospoda v tvoji preprostosti.«

18 Preprosti človek reče: »Glej, tvoj strah izvira v osnovi iz napačne zemeljske predstave Gospoda, medtem ko Gospod niti najmanj ne ustreza tvoji predstavi. To je bil tudi razlog, da nikoli nisi mogel popolnoma ljubeče doumeti Gospoda. Ker pa se morajo vse zmote enkrat končati, poglej semkaj! – Najprej poglej Moja stopala, na katerih so še vedno sledi žebljev, nato poglej Moje roke, in kot Tomaž položi svojo roko v Mojo prebodeno stran in boš kmalu videl, da se človek pred Gospodom ne more skriti niti za najgostejšim listjem!«

19 Glej, zdaj prior v preprostem človeku prepozna Gospoda in prevzet od najmočnejše ljubezni pade k Njegovim nogam ter ne more govoriti, ampak joče in ihti. – Toda Gospod se skloni, ga dvigne in mu reče: »Povej Mi, še vedno Moj prijatelj in brat, ali Sem res tako grozen in strašen, kot si se Me predstavljal?«

20 Prior reče: »O Ti moj Vsemogočni in ljubljeni Gospod Jezus! Kdo od nas bi si upal le pomisliti, da Si tako neskončno, neizrekljivo dober tudi v kraljestvu duhov?! – O Gospod, dovoli mi, da grem zdaj ven in zavpijem z vso svojo močjo, da se bo slišalo na vse konce Tvojega neskončnega stvarstva, da Si Ti neskončno najbolj ljubeč in Najsvetejši Oče!

21 O Gospod, kako neskončno sem zdaj blažen, da sem Te tako spoznal! Ja, Ti Si nebesa vseh nebes in najvišja blaženost vseh blaženosti! Ko imam tebe in Te smem vedno bolj ljubiti, potem ne prosim več za nebesa, ne za katerokoli drugo blaženost! Naj tukaj zgradim kočo, ki bo dovolj velika, da sprejme mene, moje brate in Tebe, o Gospod, in je ne zamenjam za nobeno drugo blaženost! Toda Ti, o najbolj ljubeči, Sveti Jezus, nas ne smeš več zapustiti, ker bi bil brez Tebe večno najbolj nesrečno bitje!«

22 Gospod reče: »Moj prijatelj in brat, poznam tvoje srce, tvoja želja je dobra; zdaj pa pojdi k svojim bratom in Me njim razodeni, kakor Sem se Jaz tebi razodel. Jaz bom prišel takoj za teboj, da bom odrešil tudi vse tvoje brate in vas potem vodil do vašega resničnega, večnega cilja! – In tako pojdi in stori po Moji ljubezni. Amen!«

97. POGLAVJE
Pridigarjeva izpoved

1 Naš prior gre napolnjen z največjo blaženostjo k svojim bratom, kakor mu je Gospod zapovedal. Zato pojdimo za njim, da vidimo, kako bo opravil svojo nalogo.

2 Glej, naš znani zgovorni menih mu že gre naproti in ga s prestrašenim obrazom vpraša: »Poslušaj brat, kako je mogoče, da ti v tem najbolj grozovitem času, v katerem vsi čakamo neizprosnega sodnika, lahko prideš k nam iz svojega dobrega skrivališča s tako vznesenim obrazom? Ali ti je to povzročil tvoj preprosti vodnik, ali si se sam v to prepričal? Povej meni in vsem nam, kako si prišel do te sreče? Gospodu vsa hvala, čast in zahvala, da ti je dopustil takšno veselost. Toda mi, ubogi grešniki, smo zato še toliko bolj prestrašeni in zaskrbljeni. Če bi tudi nam samo malo pomagal, bi bilo to res nekaj izredno vzpodbudnega za naša prestrašena srca.

3 Resnično, zelo pogosto sem na Zemlji s prižnice ljudem pridigal, kako grozno je stati pred obličjem neizprosnega sodnika, in kako grozno je pasti v roke živega, vsemogočnega Boga! Številne moje poslušalce so moje pridige pretresle do srži, vendar si jaz svoje pridige zagotovo nisem vzel k srcu in sem si, kot veste, nato privoščil dober grižljaj ob kozarcu dobrega vina. Tu pa se natanko izpolni rek: ‚Kdor drugemu

jamo koplje, sam vanjo pade.‘ In tako sem zdaj obtičal v tej jami do vratu, in močno ter živo čutim, kar sem v času svojega telesnega življenja želel, da bi po mojih pridigah čutili drugi. Zato te še toliko bolj prosim, da bi nam vsem v tolažbo povedal, kako je mogoče, da si ti tako vesel, v položaju, v katerem smo se znašli?«

4 Prior reče: »Poslušaj, moj ljubljeni brat. Vzrok mojega nekdanjega in tvojega sedanjega strahu pred Gospodom je v tem, da nikoli nismo hoteli, da bi bil Gospod tak, kot je, ampak smo Ga sami naredili za najstrašnejše bitje vseh bitij. Tako smo izgubili pravega Kristusa, ki je še krvaveč in umirajoč na križu, blagoslovil svoje največje sovražnike in mučitelje ter jih opravičeval za njihovo lastno nevednost. Ja, izgubili smo tistega Kristusa, ki je hudodelca, ki se je k Njemu obrnil, sprejel z najbolj odprtim srcem in ni obsodil niti tistih, ki so ga zmerjali na križu. Namesto tega pravega Kristusa, smo oblikovali Kristusa tirana, ki nenehno načrtuje maščevanje na sodni dan, ki smo ga mi sami določili, medtem ko bi lahko zlahka pomislili, da Gospod, če bi se hotel maščevati svojim ubogim bitjem, ne potrebuje tako dolgega obdobja, ampak bi lahko storil tako, kot je storil s Sodomo in Gomoro.

5 Poleg tega smo si Kristusa nenehno predstavljali v nedostopni vzvišenosti, od koder se za svoja bitja prav malo briga, ampak jih pušča svobodne do sodnega dne, saj imajo Njegovo Besedo in Njegovo Postavo. Pri tem smo malo razmišljali o tem, kar je rekel dobri Pastir. In obljuba: ‚Do konca vseh časov bom ostal z vami‘, je šla prav tako nemo mimo naših src. Namesto žive Kristusove navzočnosti, smo se zadovoljili samo z mrtvim obredom, s katerim smo le še bolj izgubljali pravega Kristusa.

6 Vse smo premestili v materijo, na koncu smo celo dan za dnem mislili, da smo Kristusovi ustvarjalci in na podlagi tega v nebo vpijočega izvajanja moči, grešili zoper Božjo ljubezen in usmiljenje, da je bila sramota! Ker nam Kristus, poln ljubezni, ne bi bil v časovnem smislu tako strogo pravičen in neizprosen, smo vse pripisali Njegovi najstrožji pravičnosti, namesto da bi Ga kot Njegova šibka bitja, prosili za Njegovo večno ljubezen in usmiljenje. In tako smo Ga naredili časovno znosnega in dobičkonosnega, in kot tak je ostal v naših mislih vse do danes.

7 Ampak, ali mislite, da se je pravi Kristus resnično spremenil in se tako preoblikoval, kot smo ga mi neumno izoblikovali v sebi? O ne,

moji dragi bratje! On je tak, kot je vedno in večno bil in je še do tega trenutka ostal popolnoma isti, neskončno dober Sveti Oče in bo tak tudi večno ostal.

8 Še vedno je isti, neskončno ljubeč prijatelj, ki vsem pravi: »Pridite k Meni vsi, ki ste obremenjeni s težavami, vse vas bom osvežil!« Še vedno je isti Kristus, ki na križu v polnosti Svoje božanske ljubezni vse oprošča svojim sovražnikom in mučiteljem.

9 O prijatelji in bratje! Rad bi vam povedal, da če nek zemljan zagreši velik in težak greh, ni zlahka večjega greha od tega, ko se nekdo iz sramotnega zemeljskega koristoljubja, odreče neizrekljivi Gospodovi dobroti in ljubezni, kot smo se je mi odrekli!

10 Razmislite o priliki o izgubljenem sinu, kaj je storil, da bi se spravil s svojim globoko užaloščenim očetom? Nič drugega kot to, da se je bil gnan in prisiljen zaradi največje strašne bede in lakote vrniti k očetu domov, da bi bil tam kvečjemu zadnji hlapec. Toda kaj je storil oče? Šel je naproti sinu, ki se je vrnil. In, ko je ta prišel do njega, je padel predenj in mu razkril svojo stisko, oče pa ga je takoj dvignil, stisnil k svojim svetim prsim, ga oblekel v najlepša oblačila in naročil veliko gostijo.

11 Povejte mi bratje, ali smo kdaj gledali na Kristusa s tega vidika? Pridigali smo tudi priliko o izgubljenem sinu, a kako? – Izgubljeni sin se je moral spreobrniti skozi vse vrste naloženih pokor, ki so bile neredko slabše od prašičje krme izgubljenega sina na tujem. Če se je tak izgubljeni sin zares spreobrnil, potem namesto edinega pravega dobrega očeta, ni našel nikogar drugega kot nas, ki smo ga domnevno nagovorili, da se je vrnil, ne da bi pomislili, kdo je Oče, kje je in na koga bi se moral naš izgubljeni sin obrniti!

12 Tako smo delali. Vendar se dobri, Sveti Oče ni spremenil. Mi nismo nič drugega kot Njegovi izgubljeni sinovi, ki so že v mladosti zapravili prejete Očetove dobrine na Zemlji. Zunaj Očetove hiše že dolgo doživljamo bridko revščino. Vrnimo se torej nazaj in se vrzimo pred Očetove noge, ne zato, da bi nam pripravil razkošno gostijo in nas slavnostno sprejel, ampak da bomo smeli biti zadnji v Njegovi očetovski hiši in ga tam ljubili iz vse svoje žive moči!«

13 Menih reče: »O brat! Kakšne besede si zdaj izrekel in kakšen nebeški balzam si vlil v naša srca! Ja, povedal si večno resnico. Potem

bi morali z največjim veseljem in z največjo ljubeznijo naših src, pričakovati najboljšega Svetega Očeta, ki smo se ga tako bali. Ja, dragi brat, zagotavljam ti, da si mi odvzel ves strah, ki sem ga imel pred Gospodom, tako da se ne bojim več najstrožje sodbe. Kajti vem le to, da lahko ljubim neskončno najbolj ljubečega Kristusa. Ker je v sebi tako neskončno dober in najbolj ljubeč, čutim, da sem lahko srečen povsod, kjer lahko vedno ljubim Njega, najbolj ljubečega.

14 Zahvaljujem se ti, dragi brat, tudi v imenu vseh teh naših bratov, da si nam prinesel tako čudovito novico, ki ti jo je zagotovo izlil tisti ljubeči, preprosti človek. Dajem ti tudi popolno zagotovilo, da jaz in mi vsi večno nikoli ne bomo prenehali ljubiti pravega Kristusa, ja, nad vsem drugim, ker je tako neskončno dober in ljubeč! Ja, kdor od nas Ga ne bi mogel tako ljubiti, bi moral biti zares hujši od najhujšega peklenskega hudiča. Tako kot sem se nekoč bal, da bi se pojavil pred njegovim obličjem, bo odslej moja večno najbolj vroča želja, v moji veliki nevrednosti, videti le enkrat Najsvetejšega Očeta.

15 O ti moj Kristus, Ti! Kako močno Te ljubim sedaj, ko sem Te spoznal bolje kakor na Zemlji! Bodi do mene, ubogega grešnika, milosten in usmiljen, le toliko, da mi ne vzameš blaženosti, ki je v tem, da Te vsepovsod lahko ljubim iz vseh svojih moči, kjerkoli bo Tvoje usmiljenje in Tvoja Sveta volja v to privolila. O Gospod! Od Tebe večno ne zahtevam nič, ker nisem vreden niti najmanjše milosti. Le dovoli mi, da te ljubim, in če je mogoče, naj v takšni ljubezni do Tebe minem!«

16 Prior reče: »Moj dragi brat, povej mi, potem ko si se spremenil v svoji duši, kako ti je všeč moj preprosti človek, ki pravkar prihaja izza listja?«

17 Menih reče: »O ljubi brat, ta človek mi je bil neizmerno všeč že odkar se je prvič pojavil. Lahko bi mu sledil, kamor koli bi hotel, in če bi me postavil sem ali tja, da pričakam Gospoda, bi se lahko kot skala držal enega mesta pol večnosti, ne da bi se premaknil za las. Sploh pa je to človek, ki bi mu lahko padel okoli vratu in nanj izlil vso svojo ljubezen.« – Prior reče: »Kaj bi storil, če bi se ti Gospod vseh nebes in vseh svetov približal v takšni preprostosti?«

18 Menih reče: »Da bi se izrazil tak občutek, bi besede še tako vzvišenemu, najvišjemu nebeškemu duhu obtičale v prsih! Kajti to bi bila nevzdržno velika blaženost, čeprav tudi le za en trenutek!«

19 Prior reče: »Pogovori se o tem s samim preprostim človekom, ki se nam sedaj približuje. On ti bo lahko dal najboljše pojasnilo o tem, kajti meni je, verjemi brat, zmanjkalo besed. Povem ti: pojdi, pojdite vsi naproti temu preprostemu človeku. Tako kot meni, bo tudi vam pokazal pravo pot, ne le do očeta, ampak tudi do Očeta Samega. Več ti ne morem povedati.«

20 Zdaj pa preprosti človek razpre Svoje roke in reče: »Otročički! Pridite sem v naročje vašega dobrega Očeta, kajti Jaz Sem Tisti, ki ste se Ga tako zelo bali.« –

21 Nastane vsesplošno kričanje in vsi popadajo pred Njim ter jokajo od prevelike ljubezni do Njega! In vse kar lahko od njih slišite je: ‚O Ti dobri Sveti Oče! Tako neskončno Si dober, da bi Te lahko ljubili le v najmanjši meri tiste ljubezni, ki Si je vreden!«

22 In glej, Gospod se skloni nadnje, jih vse dvigne in jim reče: »Otročički, poslušajte zdaj Mojo strogo, pravično sodbo, ki se glasi takole: »Hodite za Menoj! Kajti Jaz, Vaš edini pravi Oče, vas bom Sam vodil na primeren kraj vašega vedno bolj določnega cilja v Mojem kraljestvu! Vendar ne tukaj na tem kraju, kjer je še vedno vidno veliko vaše čutne prevare, ampak na živem, čistem kraju, vam bom šele pokazal, kaj morate vnaprej še narediti, in kako Me boste popolnoma v duhu in resnici ljubili, in Me v takšni ljubezni častili kot edinega resničnega Boga! In tako pustite vse tukaj in Mi sledite!«

23 Poglejte zdaj, kako dragi Oče zopet pelje domov še eno majhno skupino izgubljenih otrok, in kako mu sledijo in hvalijo Njegovo Sveto Ime! – Sledimo jim tudi mi, da bomo videli popoln razplet.

PROTI DOMU

98. POGLAVJE
Skrivnost pravega napredovanja

1 Poglejte, smo že na bregu znanega velikega vodnega prostranstva; kako bomo tokrat prišli čezenj? Povem vam, da s takšnim vodjem ni razloga za skrb, saj zna nenadoma vodo spremeniti v trdno zemljo, da česa takega še nikoli niste doživeli. Poglejte zdaj, kako Ga prior, ki Mu je najbližji sprašuje, rekoč: »O Ti večna ljubezen! Moj ljubljeni Jezus

Kristus! Kaj bomo zdaj storili zraven tako neskončnega morja? Gospod reče: »Dragi prijatelj in brat v Moji ljubezni, po njem bomo hodili.«

2 Prior reče: »O Ti moja ljubezen, ali nas bo voda vzdržala?« Gospod reče: »Kako lahko poleg Mene tako sprašuješ? Ali ne veš, da je Meni vse mogoče, in da Sem Jaz tudi gospodar vseh voda? Glej, hočem, da postane to veliko vodno prostranstvo trdna zemlja, in da bo takšna ostala in nas podpirala, dokler je vsi ne prečkamo. Toda takoj, ko bomo dosegli določeno površino kopnega, se mora trdna zemlja zopet odtajati v svoj tekoči element. Tako naj se zgodi! Ali vidiš zdaj še kaj vode?«

3 Prior reče: »O Ti moja vsemogočna, Sveta ljubezen! Ti dobri, Sveti Oče! Kako je to mogoče? Kako hitro se je vse spremenilo! Grozljivo valovita, neskončno prostrana površina morja, je postala suha zemlja, po kateri lahko hodimo brez strahu in obotavljanja! Kako se Ti lahko zahvalimo, ker si se pred nami pokazal tako čudovito vsemogočnega in ljubečega?«

4 Gospod reče: »Moj dragi prijatelj in brat, edina Meni draga in dragocena zahvala je srce, ki Me ljubi vedno nad vsem. Povem ti, nobena zahvalna daritev, nobena zahvalna molitev, nobena zahvalna zaobljuba, nobena zahvalna procesija, nobena Te Deum laudamus, noben jubilej in nobena velika zahvalna slovesnost Mi niso prijetni, ampak Mi vzbujajo odpor, kot smrdljiva mrhovina ali trohneče meso v grobovih, ki je polno smradu in kuge. Toda ponižno srce, ki Me vedno ljubi, Mi je neprecenljivo dragoceni dragulj v neskončni kroni Moje večne božanske Moči in veličastnosti in se izliva kot kapljice balzama v Moje v ljubezni goreče očetovsko srce, kar Me izjemno osveži in je v veselje mojemu celotnemu neskončnemu Božanstvu, saj Ga neizrekljivo povišuje za tebe in pred teboj!

5 Zato ostani v svoji ljubezni do Mene in večno ne išči ničesar drugega, potem si Meni vse, kar moraš biti, Jaz pa tudi tebi vse, kar Sem ti vedno bil, kot Tvoj Bog, Stvarnik in večni najbolj ljubeči Oče! Ljubezen je edina vez med Mano in teboj; to je edini čudoviti vsemogočni most med Menoj, vedno vsemogočnim, neskončnim Stvarnikom, in teboj, Mojim končnim bitjem. Po tem mostu lahko pridem k tebi in ti k Meni, kot pride dragi oče k svojim otrokom in otroci k svojemu dragemu očetu.

6 Ljubezen je tudi tvoje pravo oko, tako kot je večno v Meni edino pravo oko. Le s takšnim očesom je mogoče videti Mene, tvojega Boga in Stvarnika, kot en brat vidi drugega. Za vsako drugo oko Sem v tem Svojem bitju večno neviden. Ljubezen je tudi desna roka tvojega bitja, s katero Me lahko objameš kot brata. Ljubezen je tudi desno uho, ki edino sliši Moj očetovski glas; nobeno drugo uho tega večno ne zmore.

7 Ljubezen je neskončno oddaljen postavljen cilj, katerega noben intelekt in modrost ne moreta doseči. Toda ljubezen se začne na tem cilju, za katerim razumni in modri zaman razpenjajo svoja jadra. Ja, ljubezen je najbolj notranje in najostrejše vidno orožje duha, s katerim lahko edino vidiš v globine Mojih božanskih čudežev, medtem ko se razum in modrost ne zmoreta dotakniti niti skrajnega robu Mojega oblačila. Zato ste ti in tvoji bratje tudi blagoslovljeni, ker imate ljubezen v sebi, in ta ljubezen Me je pripeljala do vas in je sedaj to vodo spremenila v trden most, čez katerega vas bom zdaj vodil kot edini pravi Vodnik in kot vaš edini pravi Oče in brat, v vaši ljubezni do Mene, kot v Moji ljubezni do vas. In zato nikoli ne pomislite na nobeno drugo zahvalo; kajti vaša ljubezen je vse v vsem, kakor Sem Jaz vse v vsem, v Svoji ljubezni do tebe in do vseh vas! In tako se sedaj premaknimo čez ta most; zato Mi sledite!«

8 Poglejte zdaj, sprevod se hitro pomika naprej. In lahko vam zagotovim, da čeprav se vam zdi, da hodimo korak za korakom, gremo naprej z za vas nepopisno hitrostjo. Ob Gospodu je v duhovnem in materialnem smislu, en korak obsežnejši, kot če bi naredili korake od sonca do sonca na zemeljski način.

9 Vendar morate razumeti razliko med posvetnim in takšnim čisto duhovnim napredovanjem. Kajti to gibanje tukaj ne nakazuje samo vodnega napredovanja, ampak je v tem, da je za tistega, katerega vodi Gospodova ljubezen, v njegovi notranji sferi spoznanja, v trenutku oziroma v enem koraku neizrekljivo večja izkušnja, in resnično v enem takem koraku neskončno večje in obsežnejše in bolj razsvetljeno opazovanje, kot razumneža in modrostnega raziskovalca v mnogih tisočih zemeljskih letih.

10 Še bolj vam razumljivo rečeno: en korak pod Gospodovim vodstvom, je vreden milijarde več, kot pod vodstvom še tako razsvetljenega duha! Ali: ena Beseda iz Gospodovih ust, je vredna več kot vse

besede, ki so jih izrekla in zapisala vsa bitja na vseh nebesnih telesih, že od prvotnega začetka, in jih še vedno govorijo in pišejo. – V zvezi s tem Mi vam ni treba več povedati.

11 Medtem smo prišli čez vodo; zdaj pa poglejte samo malo naokoli in boste zopet videli neizmerno morje namesto trdnih tal. In glej, Gospod prav na to opozarja tudi Njegove sledilce in reče priorju: »Poglej malo naokoli! Vidiš, smo že prišli do našega kraja. Kako ti je všeč?«

12 Prior reče: »O Gospod in Oče! Ti moja večna ljubezen; kjerkoli Si Ti, mi je neizmerno všeč. Brez Tebe bi bil tukaj, kot zagotovo povsod, večen obup!«

13 Gospod reče: »Moj dragi sin, prijatelj in brat! Dobro si to povedal; tako je in nič drugače. Z Menoj lahko naredite vse, a brez Mene nič! Zato je pri Meni tudi vedno dobro biti! Razen Mene ni nikjer obstojnega bitja, saj Sem samo Jaz Pot, Resnica in Življenje! Kdor ostane v Meni po ljubezni in Jaz v njem, ima Luč, Resnico in Življenje. Zato Mi sledite naprej in pokazal vam bom nek drug kraj, da vidim, kako vam bo tam všeč. Če vam bo tam udobno, si lahko izberete bivališče. Če pa vam tam ne bo všeč, bomo poiskali drugo. In tako Mi sledite!«

14 Glej, povorka se premika med jutrom in poldnevom, in tam za temi bleščečimi gorami bomo naredili še en postanek v neizmerno lepi pokrajini. Tam bodo morali naši gostje prestati precej močno preizkušnjo, saj je v njih še vedno skrita težava, in sicer ljubezen do žensk, zaradi katerih so bili bodisi sovražni do celibata, ali pa so bili vanj prisiljeni. Res pa je, da so v celibatu opravili svojo obveznost in dolžnost in se nihče od njih na Zemlji ni družil z žensko z namenom mesene ljubezni.

15 Vendar za to sami nimajo toliko zaslug, saj je bil kraj na Zemlji, kjer so preživeli samostansko življenje, glede ženske lepote v več pogledih zelo mačehovski. Poleg tega so v te samostane hodile k spovedi le starejše ženske, ker je bil ta Red, kot je znano, za mlajše ženske veliko prestrog. Tako se s tega vidika ni mogla zlahka zgoditi proti celibatska skušnjava, zato tudi te vzdržnosti v celibatu ni mogoče šteti med tiste, o katerih bi govorile naslednje generacije. Zato morajo vpričo Gospoda opraviti tudi to preizkušnjo.

16 Povem vam, na tem naslednjem postanku, bomo videli takšne blagoslovljene ženske duhove, da se vam bo ob pogledu nanje za-

vrtelo v glavi. Poleg tega pa bo tudi kraj, razen Svetega mesta, tako nebeško lep, kot ga do zdaj še niste videli, tako da bo kmalu v teh, ki so zdaj rešeni, na tehtnico postavljena ljubezen do Gospoda. To pa bo šele naslednjič predmet našega premisleka.

99. POGLAVJE
Še en težak preizkus

1 Smo že na vrhu gora, ki smo jih prej na veliki razdalji videli kako se bleščijo. Poglejte to nepopisno lepo deželo, v največjem sijaju in čudoviti raznolikosti, ki se razprostira pod tem gorovjem v neskončnost. Čudovite široke doline se vsepovsod izmenjujejo z gričevjem. Doline brazdajo najlepši potoki, ki imajo vodo prozorno kot čisto zlato. Voda se vzajemno giblje z urejeno živahnostjo, in ko se en potok izlije v drugega, tvori majhno, kot vidite, vedno okroglo jezerce, ki na svoji majhni valoviti površini ustvarja čudovito igro žarkov. Na obalah teh jezer vidite najveličastnejše palače s svetlo rdečimi strehami, ki pa niso namenjene zaščiti pred dežjem, ampak le zato, da zaradi svoje prosojnosti prepuščajo v notranjost takšne palače svetlobo v najrazličnejših barvah.

2 Opazujte palače, kako so zgrajene, kakšna čudovita, vzvišeno lepa arhitektura krasi vsako posebej, in kako se iz vsakega od številnih oken izliva drugačna barva svetlobe. Potem si okoli teh palač oglejte čudovito lepe vrtove, v katerih so v urejenih vrstah ljubka drevesca z najlepšimi plodovi. In potem tudi bleščeče rože nepredstavljivega sijaja. Vmes so raznovrstni vrtni paviljoni, ki deloma izgledajo kot majhni, viseči vrtovi, deloma pa kot stolpi z veličastnimi kupolami, in nekateri kot templji z najrazličnejšimi sijočimi stebri z včasih zaobljenimi, včasih pa piramidno koničastimi strehami. Oglejte si tudi čudovite vrtne ograde, ki so iz najlepših arkadnih hodnikov iz listja, po katerih se lahko kar naprej sprehajate, znova in znova.

3 Nadalje si oglejte še vsa ta številna morska plovila, kako se v njih več blaženih duhov te regije, ziblje na površini tako veličastnih voda, ko plujejo z enega brega do drugega. Poslušajte pa tudi čudovito petje, ki od daleč prihaja do naših ušes. In glej, vsepovsod po gričih

stojijo cerkvice z zelo visokim stolpom. Vsak tak stolp ima čudovit zvonik. Tako se lahko pravkar sami prepričate, kako takšni zvonovi zvenijo, saj vsi zvonovi zvonijo prav zaradi naše prisotnosti.

4 Ti zvonovi ne zvenijo tako kot zvonovi na Zemlji, ampak njihov zvok spominja na mehke, nežne zvoke vaših tako imenovanih eolskih harf, le da je ta zvok neizrekljivo čistejši in z vso svojo mehkobo odmeva na veliki razdalji. Najnižje tone lahko slišite v najrazličnejših harmoničnih razmerjih, do višjih in obratno.

5 Zdaj pa poglejte na ravno pot pred nami, ki seveda ni videti takšna kakor vaše podeželske ceste na Zemlji, ampak je kot več sežnjev širok, čudovit žametni trak, prepleten z zlatom in gladkimi dragimi kamni, z obeh strani obdan z drevesi, ki so vselej polna dišečih cvetov in hkrati tudi najbolj okusnih zrelih sadežev. Na tej poti vidite procesijo, ki gre nam naproti, vendar pa brez zastave in križa, a v rokah nosijo sijoče palmove vejice. Ženska bitja nosijo košare, napolnjene z najrazličnejšimi nebeškimi sadeži, da prihajajoče goste takoj najbolj ljubeče in gostoljubno pogostijo.

6 Glejte, procesija se nam vedno bolj približuje, in ženski angelski duhovi zdaj s svojimi košarami hitijo naprej, da bi bili čimprej pri nas. Dve sta že tukaj. Poglejte to neskončno milino in prečudovito obliko. Na njih je vse videti v sijajni svetlobni zaokroženosti. Iz njihovih obrazov izžareva prava, nebeško blažena, vesela pojavnost. In njihova izjemno nežna oblačila pričajo o veliki nedolžnosti teh bitij. Toda glej, vedno več jih prihaja in njihove postave so vedno bolj veličastne.

7 Poslušajte tudi njihov nebeško mehak in najbolj melodičen govor, in kako pozdravljajo našo družbo, rekoč: »O, pridite, pridite, vi najveličastnejši prijatelji našega Najsvetejšega in najbolj ljubečega Očeta, in se osvežite z našimi sadeži, ki smo vam jih prinesle z najbolj utripajočimi srci ljubezni. O kako smo vesele, da smo spet deležne neskončne, najbolj blagoslovljene sreče, da vidimo na čelu vaše povorke našega izjemno dobrega in ljubečega Gospoda, Boga in Očeta.«

8 Zdaj poglejte našo družbo, kako so razširili svoje oči, prior pa se je pravkar obrnil k Gospodu, rekoč: »O Gospod, Ti najboljši, najbolj usmiljeni Stvarnik in Oče vseh bitij v nebesih in na Zemlji! Kaj je

to za Tvojo Božjo voljo?! Ali so to tudi angelski duhovi, ki so nekoč živeli na Zemlji ali so najčistejši angeli najvišjih nebes? Kajti nekaj tako neskončno čudovito lepega še nikoli nisem videl. Bil sem trden v celibatu na Zemlji; a če bi se mi v moji največji celibatski vnemi, kaj podobnega zgodilo, resnično, bi me celo lahko pahnilo v najbolj sramotno mohamedanstvo. Tukaj pomeni v dobesednem smislu: ‚Gospod in Oče, pomagaj nam, sicer smo izgubljeni, če je lahko tudi tukaj človek izgubljen.«

9 Gospod reče: »No, moj dragi prijatelj in brat, ali smo tokrat našli pravi kraj? Kot opažam, se zdi da nikakor nisi odklonilen do tega, da bi tukaj izbral prebivališče skupaj s svojo drago nebeško nevesto; saj tukaj res ni več govora o izgubljenosti, tako da ti in vsi tvoji bratje lahko tu v Moji prisotnosti izbirate, kakor želite. Torej, če si tukaj zadovoljen, si lahko takoj izbereš nebeško nevesto in z njo tudi majhno palačo, in Jaz bom tebe in vsakogar blagoslovil ter poleg tega še tebi, kot vsakemu oznanil njegovo nebeško dolžnost. Glej, skratka, to je moja ponudba; vendar pod pogojem tvoje svobodne izbire.«

10 Prior, kot tudi njegovi bratje gledajo zdaj na deželo, zdaj na Gospoda in skoraj večinoma na lepe nebeške neveste. Zato prior tudi ne more tako hitro odgovoriti in se sam s seboj pogovarja takole: ‚Tu bi bilo seveda zelo dobro ostati ob takšni nebeški nevesti in na tako veličastni posesti, kjer v dobesednem pomenu rečeno pečene piške v usta letijo! Prav zares je popolnoma nemogoče, da bi si nesmrtni duh v vsej večnosti predstavljal nebesa bolj nebeška od tega. Resnično, če tu ne bi bil dober nasvet zlata vreden, potem v večnosti ne bo. Če samo pomislim, kako bi bilo, če bi človek objel takšno nebeško nevesto in jo pritisnil na svoje nesmrtne prsi, polne nebeško žareče ljubezni, se mi kar zavrti in bi nadvse rad, ja, celo neskončno rad pred Gospodom izgovoril moj močan ja, pod pogojem, da ima ta neskončna veličastnost v vsakem pogledu tudi svojo izrecno trdno podlago.

11 Kaj pa, če je vsa ta zgodba le preizkus? Če bi kdo ugriznil v to jabolko, kot Eva v Raju z ubogim Adamom, in bi se po ugrizu takoj vsa ta čudovita pokrajina morda spremenila v neko drugo; naj nas v vsej večnosti Bog tega obvaruje, – potem bi bil tak nebeško čarobni ugriz bistveno dražji od najboljšega nasveta v zgodovini! Ja, če bi

zagotovo vedel, da bi vse to dejansko večno trajalo, potem bi, komaj si upam pomisliti, vendarle zelo na skrivaj rekel ‚ja' tej nebeški ponudbi s strani Najsvetejšega, najbolj ljubečega Očeta.'

12 Zdaj pa menih, ki nam je že poznan, stopi k priorju in reče: »Ampak poslušaj, brat, kako dolgo boš pustil čakati najbolj ljubečega Svetega Očeta na odgovor? Če bi bil odgovor odvisen od mene, bi nanj z drugimi brati že zdavnaj odgovoril. Povem pa ti samo to, kar mi razodeva moje najgloblje občutenje. To pa se glasi: ‚Gospod in Oče v vsej tvoji neskončni ljubezni in usmiljenju! S Tabo in pri Tebi je povsod, zato je tudi tukaj v tej nebeško čudežni veličastnosti izjemno udobno in dobro biti. Če Ti ostaneš tukaj, se bom takoj počutil zelo blagoslovljenega. Če pa Ti kot Najsvetejši praizvir vsega tega veličastja ne ostaneš tukaj in Zate tukaj še ni stalno prebivališče, potem tudi jaz nočem ostati tukaj, ampak če je taka Tvoja sveta volja, pojdem s Teboj naprej, dokler ne boš rekel: »Tukaj Sem Jaz doma!« – Kaj misliš brat, ali ne bi bil to pravilen odgovor?«

13 Prior reče: »Ja brat, prav imaš, prebudil si me iz sanj. Tako zveni tudi v mojem srcu, zato tudi želim govoriti pred Gospodom; kajti On je več kot vsa nebeška veličastnost!«

100. POGLAVJE
Nebeška usoda

1 Zdaj se prior obrne k Gospodu in reče: »Poslušaj me najbolj milostno, o Ti Vsemogočni, najbolj ljubeči, Sveti Oče! Čeprav vse vidiš in veš, kako je zdaj videti v meni, bom kljub temu govoril pred Teboj, ker Ti tako želiš. Glede Tvoje prejšnje najbolj ljubeče, svete ponudbe, zdaj več ne dvomim o tem, da je Ti ne bi hotel meni in mojim bratom izpolniti, če bi jo sprejeli, saj Si povsod večna Ljubezen, Zvestoba, Resnica in Modrost! Res je, ko gledam ta čisto nebeška angelska bitja, ko je ena bolj veličastna in neprekosljivo lepša od druge, se moje srce sprašuje, če bi bilo zadovoljno s tako, Tvojo neskončno milostjo, potem se moram potolči po prsih in reči: o Gospod! Niti najmanj nisem vreden tako neskončne milosti, kajti takšna nagrada bi bila preveč nebeško veličastna za ubogega, zakrčenega, celibatnega zemeljskega lenuha.

Prav zares, če bi imel kdo od Tebe blagoslovljeno takšno nebeško čisto boljšo polovico, ali večno življenjsko družico, potem bi zemeljska leta, če bi bila tukaj v veljavi, morala miniti v prav tako velikih skokih, kot živahne kobilice v vročem poletnem dnevu. In v tako vzvišenih nebeških razmerah za vekomaj ne bi bilo govora o dolgčasu.

2 Vendar, Gospod in Oče, pravim z velikim Vendar! Glej, težko je govoriti pred Teboj, še posebej v takem primeru, ko človek domneva, da se je znašel v dvojni zagati. Kajti, če bi bil s takšno nagrado nekdo nezadovoljen in bi jo zavrnil zaradi višje blaženosti, se mi zdi, da bi se moral očitno hudo pregrešiti zoper Tvojo neskončno dobroto. Če pa bi jo rade volje in poželjivo sprejel, bi to pomenilo prav toliko kot, da se počuti vrednega, kar pa pri takšnih kot smo mi, večno nikoli ne more biti. Poleg tega mi je prišlo na misel skrito notranje vprašanje, ki se glasi takole:

3 Glej, dva dobra sta tukaj pred Teboj, eno je čudovito nebeško, namreč ta nebesa, in eno neskončno, namreč Ti Sam, o Gospod! Če ti ubogi grešnik (tako zveni v meni) svobodno izbiraš med tema dvema dobrima, potem moraš očitno priznati, pa naj bo to sebičnost ali karkoli drugega, in reči: ‚Gospod, ostajam s Teboj in iz ljubezni do Tebe bom zapustil ta izjemno veličastna nebesa, tudi če bi bilo dane še več veličastnosti, kot je ta tu, seveda pod pogojem, da bi bila takšna izbira z moje grešne strani, Zate, o Gospod, sprejemljiva. Ne bi bil rad narobe razumljen, o Gospod in Oče, kot da sem nezadovoljen s takšnimi nebesi. O, zagotovo ne, ampak bi Te večno hvalil, ljubil in častil z vso svojo močjo, kot najbolj nevreden tako neskončne milosti!‘

4 Vendar, o Gospod, že spet ta ‚vendar‘. S tem želim povedati samo to, da če Ti o najbolj ljubeči Oče, nočeš za vedno ostati tukaj, kjer Si sedaj; če bi Te tukaj videli samo ob zelo redkih priložnostih, bi raje preživel vso večnost s Teboj v najbolj oddaljenem kotičku celotnih neskončnih nebes, ko tukaj samo eno uro brez Tebe, o Ti Sveti, najbolj ljubeči Oče!«

5 Zdaj pravi Gospod: »No, dobro; zdaj Sem to slišal iz dna tvojega življenja in vidim, da je tvoja ljubezen usmerjena k Meni in ti kot tudi tvoji bratje ste Mi darovali to veliko nebeško slavo kot prijetno žrtev, zato vam povem, da boste s to daritvijo vredni veličastnih nebes. To je usoda, ki Sem jo določil zate in za tvoje brate, zato lahko zdaj po mili

volji svobodno izbirate. Vsak od vas mora prevzeti tako čudovito palačo in si vzeti eno nebeško žensko, ki mu je popolnoma všeč, in potem kot gospodar takega dobra nimate druge obveznosti, kot da Me večno ljubite in priznavate kot Gospoda in Očeta, in potem neredke prispele uboge nove prišleke sprejmete, pogostite, oblečete in jih z ljubečim poukom približate Meni, Očetu.

6 Ne sprašuj, ali bom ostal tu ves čas viden, ali ne; kajti ne glede na to ali Sem viden ali ne, Sem kljub temu vedno popolnoma prisoten. In, ko pogledaš tu to sonce, potem pomisli, da v njem prebiva Tvoj Oče. In to sonce, ki tako nežno ogreva pokrajino in vse tako čudovito osvetljuje, tu nikoli ne zaide in vedno ga boš videl, tako da se obličje tvoje ljubezni ne bo nikoli odvrnilo od njega.

7 Kadarkoli pa se Me boste dejavno oprijeli v najvišji ljubezni do Mene, bom tebi in tvojim bratom, tako kot do sedaj, osebno bistven viden.

8 V svoji novi hiši v teh nebesih pa boš našel belo ploščo. To si od časa do časa oglej glede na okoliščine tvoje ljubezenske dejavnosti, tako da boš na tej videl Mojo oznanjeno voljo.

9 In žensko, ki ti jo bom tukaj dal, ljubi kakor ljubiš sebe. Bodi eno z njo, da boš z njo predstavljal popolnega moškega, ki je v popolni nebeški resnici in v dobrinah dejavne ljubezni. – V tej ženski boš začutil moč svoje ljubezni do Mene in ženska moč Moje modrosti v tebi, in tako bosta kot eno v Moji večni ljubezni in modrosti. Najvišja stopnja vajine blaženosti bo takrat, ko bosta postala popolnoma eno v ljubezni do Mene.

10 Tukaj naj te ne skrbi za živež, niti za kakršnokoli drugo potrebo, saj Sem Jaz že za vse to tukaj za vse večne čase poskrbel. Kajti to je kraljestvo, ki Sem ga od samega začetka pripravil za tiste, ki Me ljubijo, in je velika, sveta dediščina vsem Mojim otrokom, ki Sem jo pripravil zanje na križu! Zato sprejmi to od Mene, kot edinega Darovalca vseh dobrih darov in to izjemno veliko veličastje in zaklade uživaj večno.

11 V tem kraljestvu se ne boste postarali, ampak boste postajali vedno bolj blaženi in vedno močnejši, bolj mladostni in veličastnejši! Takšna je torej vaša dobro odmerjena blagoslovljena usoda. Zato pojdite tja in izberite svojo večno življenjsko sopotnico, da vas bom blagoslovil za večno, neskončno blaženost!» –

12 Glejte, našemu priorju se ob tej opojni blaženosti skoraj zavrti v glavi. Iz čiste plahosti si komaj upa s svojimi brati premakniti z mesta proti čakajočim nebeškim devicam. Toda Gospod namigne nebeškim devicam, katere pohitijo k svojemu določenemu izbrancu, kateremu vsaka poda sijočo palmovo vejico. S sprejetjem palmove vejice pa se prejšnja vsakdanja oblačila menihov spremenijo v primerna nebeška oblačila. Gospod jih zdaj blagoslavlja in vsi padejo na svoje obličje in Ga hvalijo in slavijo za tako neizmerno milost.

13 Toda glej, tam v ozadju za menihi in brati laiki, ki so zdaj tu vsi povsem enaki menihom, je še vedno laik brez ženske in palmove vejice, ki nekoliko žalostno gleda, kako je za njegove brate vse poskrbljeno. Samo on je ostal brez device in tudi njegova oblačila se še niso spremenila, tako da je še vedno v svoji sivi meniški obleki. Kaj se bo zdaj s tem zgodilo? Počakajmo na razplet dogodkov, saj Gospod zagotovo ne bo pozabil nanj.

14 Glej, zdaj Gospod reče nebeškim zakoncem: »Moji dragi bratje, naj vas vaše nebeške zakonske družice pospremijo domov in vsak naj si v polnosti vzame v last večno dobro, ki Sem mu ga tam pripravil!«

15 Zdaj naši nebeški zakonci vstanejo, toda prior je žalosten, ko opazi našega ubogega brata laika, ki je ob tej priložnosti ostal praznih rok, zato se takoj obrne k Gospodu in reče: »O Gospod, Ti najbolj ljubeči, najboljši Oče! Ne morem Te dovolj hvaliti in slaviti za milost, ki Si jo nam vsem izkazal. Ampak glej, tam v ozadju je ubogi brat še brez žene in obleke, ki se mi zelo smili. O Gospod, če bi bilo Tebi všeč, bi mu jaz raje odstopil svoje oblačilo in mojo ženo, kot da bi ga moral tukaj gledati tako zapuščenega. Sicer dobro vem, da je Tvoja neskončna očetovska dobrota že najbolje poskrbela zanj, ker pa imam tudi jaz od Tebe dano ljubeče in usmiljeno srce, Ti moram priznati, da če ne bom takoj videl tega ubogega brata tako blagoslovljenega kot sem jaz, potem bi se raje v Tvojem Najsvetejšem Imenu sam odpovedal vsej tej blaženosti za več tisoč let, kot da bi vedel, da je, četudi le za nekaj dni, manj blažen od mene.«

16 Gospod reče: »Ali res hočeš temu bratu prepustiti svojo ženo, svoje oblačilo in svoja nebeška dobra?«

17 Prior reče: »Ja Gospod, takoj, tudi če bi se moral sam vrniti v moj nekdanji lažni samostan.«

18 Gospod pokliče k Sebi ubogega brata laika, in mu reče: »Glej, ti si ob tej priložnosti malo prikrajšan brat te družbe. Tvoj brat te je videl tako zapuščenega in se te je tako usmilil, da ti hoče prepustiti svoj delež iz ljubezni do Mene. Ali bi bil s tem zadovoljen?«

19 Ubogi brat laik reče: »O Gospod! Kar se mene tiče, sem že več kot zadovoljen in blažen, če le lahko obsedim večno tukaj na tem mestu, in Te hvalim in častim ter gledam te nebeške veličastnosti. V tem primeru bi bil izjemno blaženo zadovoljen, če bi mi Ti, o Gospod, dovolil, da sem v vsej tej moji bornosti kot najnižji služabnik v hiši enega mojih zadnjih bratov, ki Si ga Ti, o Gospod in Oče, blagoslovil za večno kot Svojega nebeškega prebivalca. Kajti na Zemlji sem bil zadnji v samostanu, kjer sem bil malo koristen, ampak vsa moja dejavnost ni bila nič drugega kot miloščina, katero sem prejemal od Tvojih višjih služabnikov tega samostana, tako da ne bi bilo preveč očitno, da me hranijo in oblačijo kot nekoristnega lenuha. In tako nisem naredil ničesar zaslužnega, niti zato, da bi prejel najmanjše plačilo. Kako naj bi potemtakem tukaj pričakoval, da bom enako nagrajen, kot so ti moji veliko boljši bratje?«

20 Gospod reče priorju: »No, Moj dragi prijatelj in brat! Kaj se da zdaj tu storiti? Glej, ta tvoj brat v nobenem primeru ne sprejme tvoje ponudbe; kaj boš sedaj naredil?«

21 Prior reče: » O Gospod in Oče! Dovoli mi, da opravim svojo prvo bratovsko dolžnost v nebesih. Vzel ga bom v hišo, ki Si mi jo daroval in ga bom tam obdržal kot sebi enakega in ga postavil za gospodarja nad vsemi dobrinami, s katerimi me je zdaj Tvoja ljubezen, milost in usmiljenje obdarila.«

22 Gospod reče: »Jaz imam spet popolnoma drugačen načrt. Ker sta se ti in tvoj brat iz ljubezni do Mene obojestransko pustila popolnoma zajeti, bom tudi jaz vaju popolnoma zajel v Svoji ljubezni. Brate, ki so se s svojimi nebeškimi zakonskimi ženami že pričeli odpravljati v svoja prebivališča, bom blagoslovil. Ti, tvoja žena in ta brat pa greste z Menoj tja, v najvišja nebesa, kjer Jaz večno prebivam med Svojimi otroki!

23 Glejte, prior, njegova žena in brat padejo pred Gospoda v neskončno veliki ekstazi. Vendar jih Gospod okrepi, dvigne in reče: »No, Moji otročiči, hodite za Menoj v Mojo hišo!«

Glej, in odidejo proti večnemu svetemu jutru, neopaženi od drugih bratov. Neskončno obsežne vrste blaženih bratov z vseh strani pozdravljajo to majhno skupino in hvalijo Gospoda za Njegovo neskončno dobroto, ljubezen in usmiljenje. Pojdimo tudi mi za njimi, da bomo lahko videli naselitev teh treh novih nebeščanov!

101. POGLAVJE
Vodenje, vlečenje in prenašanje v duhovnem pomenu

1 Opazil sem, da imate skrivno vprašanje, ki se glasi: Pri priorjevem prijetnem preobratu je nekaj teme, v zvezi s katero gre za to, da se priorjeva zadeva dejansko osvetli in pravilno razume. – Gospod je priorju v preteklosti, brez kakršnih koli vnaprej določenih pogojev obljubil ženo in nebeške dobrine in ga tako kot druge takoj blagoslovil za ta namen. Brez pogojev podpira njegovo poslanstvo in njegova nebeška uradna usoda je vsekakor začrtana, tako kot je to storil tudi pri drugih. Tako kot drugim je tudi njemu zagotovo dal božansko nebeška navodila, kako naj živijo s svojimi nebeškimi angelskimi ženami in mu obljubil, da se bo vedno osebno vsakomur takoj prikazal, ko ga bo eden ali več njih z vso močjo in silo svoje ljubezni prevzeli. V vseh teh nebeških odredbah Gospod ne daje priorju niti najmanjšega namiga, da bi imel z v mislih njim kašen višji namen.

2 Kako to, da se naenkrat konča jasno določena usoda priorja in, da on in njegova žena ne dočakata od Gospoda določenih nebeških dobrin, ampak ju Gospod takoj vzame v najvišja nebesa?

3 To je nekoliko težko razumeti, saj jih je Gospod prej, potem ko je voljno sprejel nagrado, vse skupaj s priorjem blagoslovil in tako s tem blagoslovom izrazil svojo božansko trdno voljo v popolnem soglasju z blaženimi.

4 Kadar ljudje tako hitro spreminjajo načrte, to zlahka pojasnimo z nepopolnostjo njihovega znanja. Z božanske najbolj modre strani so takšne stvari, kot smo že dejali, nekoliko težko razumljive, saj Gospod zagotovo ve, kadar govori tako odločno.

5 Dragi prijatelji in bratje, glejte, vaše skrivno vprašanje je postavljeno na pomembne dvojne vijake, a kljub temu je mogoče zadevo

precej dobro prenesti; zato je bil prav ta dogodek usmerjen tako, da bi se nad njim malo spotaknili.

6 Še se spomnite tistega dogodka v samostanu, ko je po rešitvi duhovno spečih bratov pred prepadom hotel naš prior kot nihče pred njim svojega še neznanega moža iz silno velike ljubezni in hvaležnosti objeti in odnesti k mizi. Se spomnite, kako je preprosti mož to zavrnil in pri tem izrekel nekakšen skrivnosten „morda“, s katerim je dal priorju na nek način vedeti, da ga je že enkrat nosil na rokah. Če si ta prizor natančneje ogledate, potem ne bo pretežko razumeti tega sedanjega dogodka.

7 Morda vas bo zadeva sprva nekoliko zmedla, toda pri nas v nebeškem duhovnem kraljestvu ni vedno ena, dva, tri, tako kot je to pri vas na zemlji. Na Zemlji lahko tako preštejete sedemdeset, tristo, petnajst in to bo pri nas ena, dva, tri.

8 Še bolj osvetljeno: ena oseba živi na Zemlji v delu Južne Amerike, druga v kotu Sibirije. V naravnem smislu sta si daleč narazen, v duhovnem pa ne. Tam sta namreč zlahka kot eden in dva, torej trdno drug ob drugem.

9 Če pa zdaj premislimo, kaj je Gospod želel povedati priorju z zloveščim „Morda“ v zvezi z njegovim prenašanjem, se nam bo naša zadeva takoj zdela bolj skladnejša in jasnejša. Kaj je torej Gospod želel povedati priorju? Poslušajte! Gospod je želel povedati priorju:

10 Na zemlji si mislil, da me nosiš na svojih rokah v obliki kruha. Takrat me nisi nosil. Nosil pa si me na skrivaj večkrat v svojem srcu, vendar nisi povsem verjel, da me tam nosiš. Jaz pa ti povem, da si me samo tako pravilno nosil. – Glejte, v takih okoliščinah je Gospod postavil še vedno nepojasnjeni „morda“, ker v priorju še ni bilo popolne gotovosti o Gospodovi neskončni ljubezni, usmiljenju in blagosti. Zato mu je tudi dal razumeti, da bi bilo, če bi šlo za prenašanje, lažje in bolj verjetno, da bi On nosil priorja, kot da bi prior nosi Njega.

11 Zdaj pa pazite! Med temi tremi izrazi je precejšnja razlika: Med tremi izrazi „voditi“, „vleči“ in „nositi“ je na duhovnem področju bistvena razlika: Ko ljudi vodi Gospod, prejmejo luč vere in vstopijo v najnižja nebesa.

12 Ko ljudi pritegne Gospod, to pomeni, da se je na njih izlila Očetova ljubezen in so sprejeti v Očetovo ljubezen, ali vstopijo v dru-

ga nebesa, ki jih sestavlja ohranjanje vere v luči dejavne ljubezni do Gospoda in iz nje do bližnjega.

13 Ko pa pravi: Ljudi nosi Gospod, to že izraža popolno, otroško stanje ljudi, ki so popolnoma prešli v ljubezen do Gospoda, tako da so mu darovali tudi zadnjo kapljico ponižanega samoljubja, kot žrtev v največjem samo odpovedovanju. S tem postanejo tudi dejanski, najbolj resnični Božji otroci in jih On kot njihov večno edini pravi Oče sprejme v najvišja čista nebesa ljubezni.

14 Če boste zdaj malo pozorni na te razlike, se vam videz, nad katerim se pritožujete v zvezi s spremenjeno namembnostjo priorja, zagotovo ne bo več zdel tako nepripravljen, kot se vam je zdel na začetku. Poleg tega pa je Gospod ta pojav že vključil v smiselno in vseobsegajoči „morda“.

15 S tem ni želel povedati na prikrit način ničesar drugega kot tole: dal ti bom usodo povsem po tvoji svobodni izbiri, a pri tem bom pazil, da me boš nekega dne nosil v svojem srcu. Z tvojega vidika ti bom povsem nepripravljeno ponudil majhno priložnost na popolni stopnji tvoje večne usode, v kateri se ti bo svobodno pokazalo, v kolikšni meri si me nosil in me še vedno nosiš v svojem srcu in v kolikšni meri te bom potem tudi jaz nosil v zameno. V tem obdobju pa bom pred teboj nekoliko zaprl svoje oko, da boš deloval povsem svobodno, iz svoje notranjosti. Po dejanju pa te bom najprej pogledal in te blagoslovil za tvojo nebeško usodo ali pa te bom kot tvoj najsvetejši, ljubeči Oče vzel na roko in te kot popolnega otroka odnesel v svoje bivanjsko mesto! –

16 Glejte, zdaj imamo skoraj vse skupaj, zato nam ni treba ničesar drugega kot zelo na kratko prilagoditi celotno razlago temu dogodku in vaše celotno vprašanje je odgovorjeno.

17 Naš prior je, tako kot vsi njegovi bratje dosegel popolni namen, ki ga je Gospod tudi popolnoma jasno napovedal. Zakaj? Zato, da bo imel prior toliko več svobode na področju svojega ljubezenskega delovanja, saj ni imel niti najmanjšega pojma, kakšen načrt ima Gospod zanj v mislih.

18 Zato se je kot po naključju v ozadju znašel ubogi laični brat, ki ga je Gospod že zdavnaj izbral za ta namen. Z njim se je sicer ravnalo povsem mačehovsko, a v resnici je bil namenjen v najvišja nebesa, a je kljub temu nezavedno dopustil, da je tu bil uporabljeni za priorja

kot zelo sposoben preizkusni kamen prave ljubezni do Gospoda in od tod do bližnjega. Gospod je ob tem prizoru odvrnil svoje vsevedno in vsevidno oko ter prepustili priorja povsem svobodnemu dejanju lastne ljubezni. Prior, ki je nekoč nosil Gospoda v svojem srcu in ga je ta šele zdaj popolnoma okrepil, se je znašel v popolni ljubezni do Gospoda in v najbolj popolnem zanikanju samega sebe.

19 Tedaj ga Gospod pogleda, spremeni svoj skrivni, večno najbolj modri načrt v skladu s svobodnim delovanjem človeškega duha in uspeh je pred našimi očmi. Skupaj se bomo več naučili na najbolj vzvišenem in na najbolj svetem kraju.

KONEC PRVE KNJIGE

VSEBINA

Stran

Jakob Lorber in novo razodetje 5
Duhovno sonce 6
Božje kraljestvo 8

GOSPODOVA RAZODETJA O DUHOVNIH ŽIVLJENJSKIH RAZMERAH V ONOSTRANSTVU
1. Duhovno sonce – Gospodova iskra milosti 9
2. Vsa narava – evangelij božjega reda 13
3. Ura – ustrezna podoba sonca 16
4. Naravno in duhovno sonce – razlike v njunem videzu 20
5. O božjem kraljestvu v človeku 23

DUHOVNA KOZMO – DIORAMA
6. Duhovna kozmo – diorama – sfera prvega duha 26
7. Sfera drugega duha. – Temelj življenja je očetova ljubezen. 29
8. Sfera tretjega duha. – Podoba neskončnosti. 32
9. Sfera četrtega duha. – Skrivnost sina človekovega. 35
10. Sfera petega duha. – Največji čudež – človeško srce. 40
11. Sfera šestega duha. – Peter skala. 44
12. Sfera sedmega duha. – Zagonetni prizori duhovnih stanj. 47
13. Gugalnica v analogiji. Versko bogočastje in posvetno življenje. 51
14. Krožno obzidje v analogiji. Oblike različnih krščanskih cerkva. 56
15. Bazen z ležečim lopatastim kolesom. Danijelova preroška sfera. 61
16. Sfera osmega duha. – Svetovna ura in konec časa. ‚Novi Jeruzalem‘ iz sfere Swedenborga. 66

VODEN OGLED DEJANSKEGA DUHOVNEGA SVETA
17. Sfera devetega duha (evangelist Marko). Vodenje po dejanskem duhovnem svetu. 70
18. Upodobitev oderuštva v onstranstvu 75
19. Podoba vladoželjnosti v onstranstvu 79
20. Pot v pekel 83
21. Obisk večerne pokrajine 87
22. Predmeja otroškega kraljestva 91
23. Kdor redko seje, bo imel skromno letino 94

24. Stanje stoikov v onstranskem kraju 98
25. Spreobrnjenje v boljše stoike 102
26. Nadaljevanje obiska pri stoikih 107
27. Premaganje in odrešenje modrega stoika 110
28. Doline bogatih, učenih, pametnih in razumskih ljudi 114
29. V kraljestvu teme in nevere 118
30. Duhovnik filozof in tercijalka 122
31. Kraj teme, jokanja in škripanja z zobmi 127
32. Rojstvo iz teme v prvo stopnjo življenjske svetlobe 133
33. O duhovnih pojavih 137
34. Vzajemni vpliv zakoncev v onostranstvu 139
35. Zakonski par v onostranstvu 144
36. Zakonski par in lažnivi duh 149
37. Moževa šibkost. Ženina pot v pekel. 154
38. Na prvi stopnji pekla 157
39. Kje so nebesa in kje pekel? 163
40. Kje v onostranstvu so pogani? 167

OBISK POLDNEVA
41. Obisk poldneva. Učinek prave vere in dejavne ljubezni 171
42. Različne hitrosti potovanja v onostranstvu 175
43. Nenavadna pokrajina in bivališče blaženih duhov 179
44. Lepota in sijaj poldneva. Poučevanje o bistvu ljubezni in modrosti . 182
45. Ustrezen pomen prehranjevanja in pitja nebeških duhov.
Nebeška poroka. 187
46. V večnem jutranjem gričevju.
Majhen ljubezenski preizkus – kako si predstavljati gospoda? 192
47. Rimskokatoliška nebesa. V najbolj oddaljenem poldnevu. 198
48. Procesija med navideznim vzponom v nebesa 201
49. Pri Abrahamovi mizi s pogledom na Sveto trojico 205
50. Nevzdržnost materialne nebeške ideje 209
51. Prava trojica. Greh proti svetemu duhu. 212
52. Resnična revščina duha. Nevarnost slepega skepticizma. 217
53. Presenečenje v navideznih nebesih 220
54. Osvoboditev iz navideznih nebes 224
55. Prvo trdno bivališče po navideznih nebesih.
Nerazumljiva trojica. Evangeličanski Kristus. 228
56. Na poti h Kristusu 232

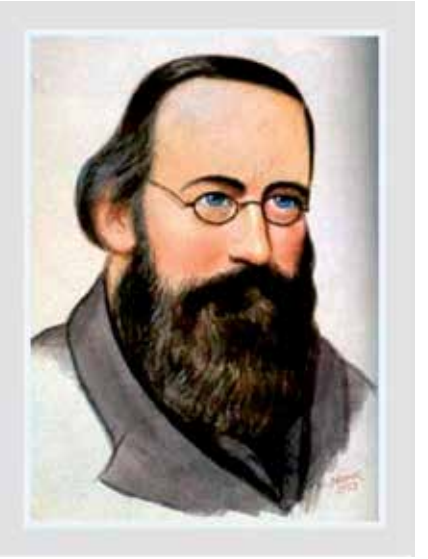
57. Družba v palači življenja. Seme nebeškega kraljestva.
Božja beseda. 236
58. Hrepenenje po gospodu. Ljubezenski test. Sveti cilj. 240

PRIHOD V VEČNO JUTRO
59. Prihod v večno jutro.
Omejitev božje vsemogočnosti pri vzgoji človeškega srca. 243
60. Gospod, sam bog – sonce.
Razlaga o gospodovi osebni bistveni vseprisotnosti.
Priprava očetove mize. 247
61. Obed za očetovo mizo – jagnjetina, kruh in vino 251

V RIMSKOKATOLIŠKI DUHOVNI CERKVENI DRŽAVI
62. Obisk pri Karmeličankah 255
63. Nuna spovednica in pravi spovednik 257
64. Odrešenje ubogih ujetnic. Sodba in sodni dan. 260
65. Meniški samostan. – Avguštinci in njihova ustanovitev. 264
66. Opis notranje ureditve Avguštinskega samostana 267
67. Ali je Peter ustanovil Rimsko cerkev? 272
68. V sporu z Avguštincem. Peter in Pavel. 275
69. Avguštinski menihi se posvetujejo 280
70. Pri rajskih Avguštincih 284
71. V navideznem ujetništvu rajskih Avguštincev.
Njihovi dvomi o pravilnosti svojih dejanj. 287
72. Kočljiva vprašanja – pošten odgovor 289
73. Vprašanje priorju avguštinskega samostana 292
74. Vprašanje o ljubezni do Kristusa 295
75. Vhod v samostanska nebesa 299
76. Napihovanje varljivih nebes 302
77. Komedija v samostanskih nebesih.
Velikanska miza in svetovna pojedina. 305
78. Drugo dejanje samostanske nebeške komedije 307
79. Pogled na pravo pot v dejanska nebesa 309
80. Nadaljnja razlaga varljive komedije.
Neskončno raznoliko vodenje duhovnega življenja. 312
81. Tretje dejanje na tragikomičnem odru 314
82. Prihod na novo pridobljenih v ‚rajski vrt‘.
Priznanje njihove krivde. 317

83. Večna Božja beseda kot Kristusov sodni stol 320
84. O grehu zoper Svetega duha 322
85. Gospodova beseda! Pravi sodnik. 326
86. Gospod je čista ljubezen tudi v peklu 329
87. Razlika med pravilno in napačno spovedjo 332
88. Priorjeve težave pri prepadu. Pravi most odrešitve.
Od smrti do življenja. 336
89. Priorjeva živa molitev in njen učinek 339
90. Preprosti človek. Priorjeva samoizpoved. 342
91. Pogoj za odrešenje. – Premostitev prepada. 344
92. Spor o ljubezenskem služenju in tri preizkušnje 348
93. Sposobnost istočasnega večkratnega pojavljanja. – Razlaga – 351
94. Bodite preudarni kot kače in preprosti kot golobi 354
95. Naslednje preizkušnje. Začetna nagrada. 358
96. Vse se mora razkriti pred Kristusovim sodnim stolom.
Priorjevo najbolj blagoslovljeno prepoznanje. 363
97. Pridigarjeva izpoved 367

PROTI DOMU
98. Skrivnost pravega napredovanja 371
99. Še en težak preizkus 375
100. Nebeška usoda 378
101. Vodenje, vlečenje in prenašanje v duhovnem pomenu 383

Jakob Lorber 1800 - 1864

15. marca 1840 je Jakob Lorber med jutranjo molitvijo „v predelu srca“ slišal jasen in zvonek glas, ki mu je ukazal: „Vstani, vzemi pero in piši!“ Po tem dogodku, ki ga je močno pretresel, se je, zdaj že v 40 leten poslej kot Božji pisar, kot se je včasih imenoval, vse do svoje smrti posvečal zapisovanju tistega, kar je po notranji besedi slišal v sebi in občutil kot glas Jezusa Kristusa, kot živo Božjo besedo.

Lorber je o svojem pisanju povedal tudi to: “Glede notranje besede, kako jo slišim, lahko, kar zadeva mene, povem samo to, da slišim Gospodovo najsvetejšo besedo zmeraj v območju srca kot najjasnejšo misel, jasno in čisto, kot izgovorjene besede. Nihče, pa če je še tako blizu, ne more slišati nikakršnega glasu. Zame pa zveni ta milostni glas kljub temu razločneje kot vsak, še tako močan materialni zvok. To pa je tudi vse, kar lahko povem iz svoje izkušnje.”

Jakob Lorber je napisal 25 knjig, ki skupaj zajemajo 20.000 strani rokopisov.